

СПЕЦИАЛНА
КОЛЕКЦИЯ
КРИМИНАЛНИ
РОМАНИ
ОТ СВЕТОВНИТЕ
КЛАСАЦИИ

С Е Р И Я
ЧЕЖУДЕ

ВСИЧКИ ПРАВА
НА БЪЛГАРСКОТО
ИЗДАНИЕ
СА ЗАПАЗЕНИ
ЗА ИЗДАТЕЛСТВО
АТИКА

ОГАСНО ЗА ЖИВОТА
ФРИДРИХ НЕЗНАНСКИ

АТИКА

ФРИДРИХ НЕЗНАНСКИ ОПАСНО ЗА ЖИВОТА

Превод: Марин Гинев

chitanka.info

КИТАЙСКИ БЕЛТЪК

(ИЗ СЛЕДСТВЕН ДОКЛАД)

По оперативни данни в казино „Терек“ търгуват с наркотици. Почточно с „китайски белтък“. Казиното принадлежи на жената на по-младия от братята Висници. Големият е шеф на управление в министерството. Затова провеждаме операцията заедно с данъчната полиция.

УЛТИМАТУМ

(ИЗ ПОДСЛУШВАНЕ В GSM-МРЕЖАТА)

— Турецки, слушай внимателно. Жената е при мен. Като заложничка. Условието ми са следните: заповядаш да освободят Тамара Кантурия от следствения арест под гаранция. До дванадесет на обяд. Ако Тамара не излезе, в дванадесет ще ликвидирам заложничката.

НЕ НИ СЕ ПРЕЧКАЙТЕ! ОПАСНО ЗА ЖИВОТА!

(НАДПИС НА СТЕНАТА НАД ТРУПА НА УБИТ СЛЕДОВАТЕЛ)

Тази книга е измислена от автора от начало до край. Разбира се, в нея са използвани някои истински материали както от личната практика на автора, бивш руски следовател и адвокат, така и от практиката на други руски юристи. Но събитията, местата и героите безусловно са измислени. Съпадението с реално съществуващи имена и места може да бъде само случайно.

ПЪРВА ЧАСТ

КИТАЙСКИЯТ БЕЛТЪК

Турецки вървеше по перона, като поглеждаше ту към номерата на вагоните, ту към движещата се успоредно тълпа. Ясно се различаваха „новите руснаци“, предимно млади мъже в дълги шлифери, с неизменните мобилни телефони на ухото, по които явно даваха много ценни указания, ако се съди по важното изражение на тъпите им физиономии. Виж значи какви сме баровци! Същият, само че спътников телефон — подарък от Слава Грязнов още когато беше собственик на частната детективска агенция „Глория“, — лежеше в джоба на Турецки. Но Саша рядко използваше подаръка — скъпичко удоволствие, а и се стесняваше да вади апарата пред хората. Наистина наложи се да вземе телефона в Питер. Настояха Меркулов, заместник главният прокурор на Русия, и Грязнов, началникът на МУР^[1], верните приятели и съратници. Връзката трябва да бъде непрекъсната и сигурна.

Александър Борисович пак погледна към навалищата.

Печално шестваха командировани от държавни учреждения (комай всичките директори, кой друг ходи сега по командировки?) с неизменните куфарчета в ръка и потиснати физиономии. Идват да крънкат за пари, помисли си Турецки, за своя велик град с областно значение. Проят пари, а пък самите те се возят на експреса „Червената стрела“. Първа класа, подсмихна се той. Мълчаливо и скръбно крачещите директори биваха избутвани от шумни ята чужденци — до един дядовци и бабички, които пъргаво влачеха куфарите си на колелца и весело чуруликаха на английски. Ех, да доживея до такава старост, завидя им Турецки. Да си заработя хубава пенсийка, да пътешествам по света, да си поживея.

Той си представи за минута как като стегнато старче дърпа такава куфарче, а до него припка бабичката Ирина Хенриховна, също тъй стегната, с изрусена сива коса, в джинси и яке и кой знае защо с огромни очила. Тя също тегли своя куфар и говори на английски с

мъжа си. Защо на английски? Защото просто не можеш да си представиш подобна картина в руския ѝ вариант. Турецки чак се усмихна на тая фантазия, кой знае защо появила се в съзнанието му. Какви ти пътешествия! Дай боже да доживее изобщо до старостта. Той пак си помисли за Володя Фрязин и помрачня.

— Добър вечер, билетът ви, моля — чу Саша нечий женски глас.

Неусетно беше стигнал до своя вагон. Турецки подаде билета си на приветливата кондукторка, жена на средна възраст, и влезе в сияещия от чистота и огледала спален вагон. „Да, съвсем неотдавна посетих славния град на Петър — спомни си той разследването на убийството на питерския вицегубернатор, докато се промъкваше по застлания с килим коридор към купето си. — А преди това? А, да, делото на Константириди^[2]. Тогава ме изпращаше весела компания: Грязнов с Нина и Карина. А в Ермитажа, като сега си спомням, ме сграбчи в клещи любвеобилната дама Вероника Мойсеевна. Да, тази дамичка остави немного приятен спомен за петербургчанки“ — пак се подсмихна Турецки. Колко вода изтече оттогава! Грязнов се раздели с Нина. Карина, слава богу, се омъжи, като избави Турецки от угризенията на съвестта заради изгубената съдбовна любов на живота му. Всичко минава!

„Ето в купето ще бъда с жена!“ — намръщи се от досада Александър Борисович, като се спря на вратата. — Сега ще се почне: „Излезте, моля, не влизайте, ако обичате...“

— Добър вечер — произнесе той на глас.

Стройна, малко по-висока от средния ръст жена със светъл шлифер се обърна и се усмихна на Турецки.

— Добър вечер — отвърна тя със звучен, някак виолончелов глас. — Не влизайте още, моля ви. Сега ще съблека шлифера си, ще наместя багажа си и ще ви дам възможност да се настаните — каза тя, като продължаваше да се усмихва и да оправя късо подстриганата си кестенява коса.

„Кое то и се очакваше“ — каза си Турецки. Но досадата му изведнъж отлетя. Той стоеше на вратата и неволно се любуваше на нейните леки движения, вдъхваше свежия аромат на парфюма ѝ.

— Моля. — Жената излезе, като покани с жест Турецки в купето и го изгледа с големите си, внимателни сиви очи.

Докато минаваше покрай нея, той изведнъж кой знае защо се смути и едва не се изчерви. „Само това оставаше!“ — дръпна си юздите „важният“ следовател.

Турецки окачи якето си на закачалката, пъхна сака под седалката и извади от джоба си неизменния „Честърфийлд“.

— Ще изляза да попуша — съобщи той неизвестно защо на спътничката си.

— Моля — разреши тя, като се подсмихна с ъгълчетата на устните си и пак изгледа Саша с внимателните си умни очи.

„И очите ѝ сканират като рентген! Трябва да се сменя с някого — мислеше той, като надзърна в съседните купета. — Че то с тия очи няма да има сън.“ Но вагонът сякаш напук беше окомплектован изключително с представители на мъжката половина на човечеството. А да предложи на сивооката красавица „да го размени“ за друг мъж беше някак съвсем глупаво и обидно за дамата. В служебното купе нямаше никой. Влакът плавно потегли. Почти празният перон отплува назад и бързо изчезна от погледа му. Турецки всмукваше дълбоко от цигарата си и гледаше в тъмнината, прорязана тук-там от преминаващите лампи. Поредният жълт проблясък извади от мрака триногата куличка на силов трансформатор. Металният му корпус беше боядисан в сиво, върху което ясно се виждаше черният надпис: „Внимание! Опасно за живота!“

Турецки се дръпна от прозореца. Последните събития отново изплуваха пред очите му.

Погребаха Володя Фрязин в събота. Необичайно горещите за края на август температури бяха сменени от някакъв циклон, който стовари върху столицата пороен дъжд. Сякаш самата природа оплакваше младия, здрав, забележителен младеж, който не успя да остави след себе си нито дом, нито посадено дърво, нито син. Турецки стоеше пред изровения гроб с вдигната яка на якето. Капки дъжд се стичаха непрекъснато от коженото му кепе и влизаха във врата му, но той не ги усещаше. Гледаше как внимателно спускат яките момчета от МУР ковчега с тялото на Володя в бухналата от влага земя, гледаше интелигентната му майка, която тихо триеше очите си с белоснежна кърпичка. Гледаше русокосото момиче, което подкрепяше Елена Никитична за лакътя и галеше ръкава на старичкия ѝ шлифер. Гледаше двамата мъже, които държаха огромни чадъри над притисналите се

една към друга жени и внимателно следяха да не падне и капка върху тях. „Ето държат чадърите над тях като над семейството на президента — мислеше си Саша, докато гледаше годеницата и майката на Фрязин. — И почетен караул има и сега ще гръмнат с автоматите. Само че за какво са им тия посмъртни почести? На тях им трябва Володя, жив...“

Турецки чу думите на Слава Грязнов, който произнасяше прощално слово над гроба. „Ние ще отмъстим...“ — звучеше глухият му глас. Саша почти не чуваше приятеля си. Чувството за вина стискаше сърцето му като леден обръч. Защо пусна Володя в МУР? Ако го беше оставил при себе си, кой знае, можеше да е жив. „Престани! — наруга се сам той. — Какво общо има МУР? Просто работата ни е такава. Дали в МУР или в прокуратурата — все тая... «Недейте ни жали, ние също не бихме простили. И пред своя комбат ще сме чисти, сякаш пред Господа Бога...» — спомни си Турецки стиховете на Семьон Гудзенко, които обичаше в младостта си. — Това е писано сякаш за Володя — помисли той. — А колкото до МУР, как да не го пуснеш, след като е решил?“

Те се запознаха с Володя Фрязин при разследването на серия убийства в страната и дори зад граница^[3]. Жертвите бяха все известни хора — или с голяма власт, или с много пари. Или и двете. Турецки включи в своята оперативно-следствена бригада Фрязин, тогава новоизпечен следовател от районната прокуратура. Стеснителният младеж се оказа доста талантлив следовател и въобще наше момче, както не пропусна да отбележи Грязнов, който започна активно да го примамва в своето ведомство. Онова следствие получи неочакван обрат: оказа се, че убиецът е потомствен кадрови офицер, въобще достоен за уважение човек, храбро сражавал се в Чечня и загубил там десетки другари. А неговите жертви се оказаха измет, боклуци, свързани по един или друг начин с организирането на тази кървава касапница. Но най-силно от всичко разтърси Володя Фрязин смъртта на младата журналистка Женя Клейменова, която беше събрала много материал за неблагоприятната роля в чеченските събития на младите „сиви кардинали“ — референти, прессекретари, спичрайтъри, които въртяха висока политика зад гърба на своите патрони. Женя заплати с живота си за събрания компромат, а поръчителите на нейното убийство останаха на свобода и по креслата си. И днес се мяркат почти всеки ден на телевизионния екран. Тогава Фрязин каза на Турецки:

— Александър Борисович! Много бих искал да работя под ваше ръководство, но не и при този главен прокурор. Прекалено големи дела водите, прекалено високопоставени хора са забъркани в тях и твърде малко шансове има да види човек виновните на подсъдимата скамейка. А аз искам да виждам резултатите от работата си. Пуснете ме при Грязнов.

— Какво ти става, Володя! Да не си ми крепостен? Какви права мога да имам над теб? Върви.

Така отговори тогава обиденият Турецки. „Надут пуяк! — ругаеше се той сега. — Да не би да не си преживявал същото? Нали ти самият не хукна навремето след любимия си началник Костя Меркулов в републиканската прокуратура? Догнуся те от стопанските дела, видиш ли! Това е то. Бива ни да съдим другите, а себе си, любимия — в никакъв случай!“

Отекна прощаният залп. Московската криминална отдаваше последна почит на загиналия си другар. Русокосото момиче доведе слабичката майка на Володя на ръба на гроба и тя хвърли с трепереща ръка бучка пръст върху капака на ковчега, в който лежеше единственият ѝ син, сега вече безучастен към всичко живо.

Елизавета Никитична не издържа и се разплака. Момичето я отведе настрана, като я успокояваше ласкаво. Върволицата от хора, дошли да се простят с Володя, се заточи към гроба.

Тук съвсем наблизо беше организирана и прощалната почерпка. В автобус, принадлежащ на ведомството на Грязнов, върху седалките бяха сложени шперплатови плоскости. Дошлите на погребението момичета от МУР ги застлаха с хартиени покривки, пъргаво раздадоха пригответените преди това сандвичи и наляха водка в пластмасови чашки. Другарите и просто колегите на Володя Фрязин се качваха в тази импровизирана къщичка през задната врата, промушваха се по прохода между седалките, изпиваха чашка-две водка, хапваха сандвичите и излизаха през предната врата, за да дадат и на другите възможност да поменат загиналия си другар.

Турецки, Меркулов и Грязнов стояха малко настрана и наблюдаваха тази картина. Саша и Слава пушеха, като криеха в шепи цигарите си от дъждовните струи. Меркулов ги гледаше завистливо и усилено вдишваше мокрия въздух.

— Добре, дайте да дръпна и аз. Не издържам вече — посегна Константин Дмитриевич към цигарата на Турецки.

— Костя, какво ти става? Мислех, че си отвикнал — учуди се Турецки, но му даде цигарата си. Заместник главният прокурор на Русия дръпна два пъти дълбоко и се закашля.

— Правилен обичай е все пак поменът — каза Турецки, като кимна към автобуса и незабелязано прибра цигарата си от Меркулов.

Наистина излизащите от автобуса хора, за разлика от мълчаливата опашка на задната врата си говореха, палеха цигари, разделяйки се на групички. Тук-там даже се чуваше тих смях. Какво пък, животът продължава и само лицемер може да упрекне тези хора в безчувственост. Нали всеки от тях също се изправя срещу куршумите и някой ден може да се окаже на мястото на Володя.

Към тях се приближи майката на Володя, придържана под ръка от русокосото момиче.

— Благодаря на всички ви, че помогнахте да погребем Володя — каза тя.

Наистина двете ведомства бяха дали пари за погребението: и МУР, и Главната прокуратура.

— Ех, за какво ни благодарите, Елизавета Никитична? — По скулите на Грязнов заиграха бучки. — Ако бяхме опазили живота му, тогава щеше да има за какво... — Грязнов хвърли фаса си и ожесточено го размаза върху мократа земя.

— Какво да се прави — тихо отвърна майката на Володя. — Работата ви е такава. Моля ви, заповядайте вкъщи да поменем. Володя — обърна се тя към тримата. — Всички не мога да поканя, жилището ни е мъничко. Но вас, Константин Дмитриевич, вас, Александър Борисович, и, разбира се, вас, Вячеслав Иванович, Володя много обичаше и уважаваше. Поканих още и Дима Чиртков, той много ми помогна в тези печални грижи. Володя дружеше с него. Така че, ако ви е възможно и не сте много заети, ще ми бъде приятно.

— Разбира се, че ще дойдем — отговори за всички Турецки, като гледаше с болка тази дребна жена, която успяваше да съхрани учудващо достойнство дори в такава тежка минута.

Скоро прощаването приключи, хората се качиха по автобусите и колите и скръбният кортеж напусна гробището.

Мъничкият апартамент в пететажния блок беше наистина много тесен, но чист и уютен. Безшумно сновяха възрастни жени, роднини и съседки, като разнасяха по масите мезета и салати, чинии с маринована сельодка, купища блини — простицкото меню на помена. След няколко чашки и множество топли думи, казани в памет на Володя, Меркулов се надигна.

— Благодаря ви, Елизавета Никитична, но трябва да тръгваме — служба, нали разбирате.

— Разбирам — каза жената, като изпращаше гостите.

— Как ще останете сега сама — попита я съчувствено Грязнов.

— Няма да съм сама, Верочка ще поживее с мен — прегърна тя застаналото до нея момиче. — Те вече бяха се записали за сватба в ритуалната зала. Толкова се радвах, мислех си, че ще бавя внуци. Сега вече няма да дочакам... — не се сдържа тя и сълзите ѝ рунуха, докато вадеше от ръкава си белоснежната кърпичка. Заплака и Верочка.

Мъжете неловко пристъпваха на място с наведени глави.

— Простете ми — овладя се Елизавета Никитична и изтри очите си.

— Вие ни простете — глухо отговори Грязнов, — че не опазихме сина ви. Но няма да ви оставим сама. И вас, Верочка. Ще ви навестяваме.

Те излязоха на стълбището и мълчаливо тръгнаха надолу.

— Ето тук е станало всичко — показва площадката между втория и третия етаж Дима Чиртков.

Мъжете спряха, без да се наговарят, сякаш още веднъж се прощаваха с Володя.

— А тук — показва Дима стената — над главата на Володя имаше надпис. Изтрили са го вече.

— И какво, казваш, беше написано? — попита Грязнов. Той се бе върнал предната вечер от Мурманск, след като му се обадиха за трагедията.

— „Не пречете. Опасно за живота“ — цитира по памет Чиртков.

— Ама че гадове! Съвсем се разпасаха! — скръцна със зъби Грязнов. — Чуваш ли, Саша, пречим им. Но аз тоя гад, дето се е разправил с Володя, ще го пипна. Да не съм аз, ако не го сбарам. И жив ще го одера!

— Успокой се, Вячеслав — спря го Меркулов. — Това не е само твоя грижа. И въобще, приятели, трябва да ви съобщя нещо официално. Така че предлагам да се преместим в служебните си кабинети и да продължим там разговора.

Вече в колата на Грязнов Турецки каза:

— А аз така и не бях виждал Володя през последния месец. В края на юли се засякохме на някакво съвещание и това беше.

— И аз самият рядко го виждах напоследък. Предимно по коридорите и на бегом — сърдито откликна Грязнов, който също като Турецки се винеше за смъртта на Фрязин.

Наистина, ако го беше викал по-често в кабинета си, ако искаше от него всекидневни доклади, току-виж, Володя нямаше да извърши грешката или пропуска, довели до тази трагедия.

Но така не може да се работи. Всеки води делата си, изпълнява служебните си задачи. И шефът на МУР има не по-малко, отколкото началникът на Второ отделение в Четвърти отдел.

И така, нито обожаваният от Володя Турецки, нито любимият началник Грязнов не бяха общували с Фрязин почти месец. А за един месец в такъв голям град като Москва се случват твърде много неща.

В един горещ юлски ден през вратата на много специфична московска психиатрична болница излязоха на улицата двама души: як, късо подстриган мъж на около тридесет и пет и хилав младеж със среден ръст и незабележима външност, около петнадесет години помлад от първия. Двамата бавно вървяха по улицата, като примигваха от яркото обедно слънце.

— Не би било зле да полеем свободата, а, Андрюха? — попита по-старият.

— Да, не би било зле — откликна Андрюха. — То за мен си е съвсем празник: окончателно се отървах от армията. Направо ще е грях да не пийнем. Само че отде мангизи?

— Изпроси от майка си.

— Няма да ми даде. Виж, даже не дойде да ме посрещне. Казва, че съм я бил съсипал. Чуваш ли, Митяй?

— Лошо си я възпитал — упрекна го по-възрастният. — Добре де, с мен няма да пропаднеш, Андрюха. Сега ще се закотвим при мен.

Моите всички са на село — и жената, и щерката, и дъртата. Бабата е на село, а спестовната ѝ книжка в града — захили се Митяй. — И правилно! Защо са ѝ пари на село? Там карат на натурално стопанство. И така ние ще избамкаме пенсията за два месеца на бабата. Това, разбира се, са жълти стотинки, но за ден-два ще ни стигнат. А и вкъщи има още едно-друго. Пък после ще видим.

— Че кой ще ти даде нейната пенсия? — учуди се Андрюха.

— Кой? Дядо Драгой! — пошегува се Митяй. — Имам пълномошно. Аз моите жени здраво ги държа. Ясно?

Мъжете забелязаха приближаващия се дрънчащ автобус, затичаха се и се метнаха в полупразния салон.

В жилището на Митяй се усещаше гнила, нежива миризма. Стопанинът веднага отиде до скрина в малката спалничка, издърпа чекмеджето и като се порови из документите, измъкна спестовна книжка.

— Окей, шефе! — провъзгласи той басово.

След час мъжете вече отваряха бутилките бира, жадно ги надигаха, късаха безкозирките от половинлитровите шишета водка и изливаха топлия, вонящ евтин спирт направо в гърлата си. Веднага протягаха ръце по масата, като вземаха ту кисела краставичка, ту домати, ту комат мек, пухкав хляб.

— Е, бива, хайде да седнем по човешки — избоботи Митяй, след като засити началния глад.

Той взе да разтребва масата. Извади и няколко чинии от кухненското шкафче.

— Хайде, помагай — подхвърли на Андрюха. — Аз ще подреда всичко, а ти обели картофите. Ще ги сварим, ще ги посипем с копърче. Красота.

Но опияненият Андрюха смучеше от бутилката бира, без да помръдва от табуретката, на която се беше разплул.

— Чуваш ли какво ти говоря? Обели картофите!

— О, я стига — лениво отговори младежът. — Мързи ме.

— Ти какво бе, ще ми спориш ли сега? — започна изведнъж да освирепява Митяй.

— Стига бе — продължи да повтаря Андрюха, явно без да забелязва промяната в настроението на събутилника си.

— Ти искаш да плюскаш, чисти си ги, на мен и тъй ми е добре.

— С кого спориш бе, боклук! — неочаквано изкрещя Митяй и се хвърли срещу младежа.

Той сграбчи хилавия Андрей за яката на ризата, с един замах го вдигна на крака, блъсна главата му в стената и започна да го души. — Аз теб, боклук такъв, сега ще те задуша като сляпо коте и хич не ми пука!

Андрей ужасено гледаше побелелите очи на Митяй, като се опитваше да се измъкне от железните му лапи, и усещаше, че вече се задушава.

— Аз... аз... ще ги обеля — едва успя да изхрипти той.

Митяй дишаше тежко, гледаше почервенялото лице на Андрей и сълзите, които се стичаха от очите му.

— Добре, живеј.

Той блъсна Андрей на табуретката. Младежът мъчително се закашля, като триеше сълзите си.

— Какво ти стана бе, Митяй, аз се пошегувах, пък ти без малко да ме затриеш — хленчеше Андрюха.

— Не си прави майтап с мен. — Митяй си наля чаша водка и я глътна на един дъх. — Не обичам, ясно?

Той изгледа младежа с тежкия си поглед.

— Ясно, ясно — закима Андрей. — Къде са картофите?

— Добре, хайде да пийнем, после ще ги обелиш — омекна изведнъж Митяй и протегна чаша на Андрюха.

Той пи и взе да мирише парче хляб.

— Аз, такова... ще ида... — промърмори Андрюха, изправи се и тутакси рухна на стола.

— Какво, хвана ли те? — ухили се Митяй. — Седи, не рипай! Няма да те пипна. Не спори с мен, слушай ме и всичко ще е наред, ясно? Ще ида в кенефа, в индивидуалния! Ама че кеф! — захили се Митяй. — А ти си седи, ясно?

Андрюха бързо-бързо закима. Наистина искаше да си тръгне. Той си е луд, тоя Митяй. Щеше да го убие за нищо. А и знае, че нищо не могат да му направят. В най-лошия случай пак ще го пхнат в лудницата. Андрюха си спомни, че такива пристъпи на необузdana ярост завладяваха Митяй и в болницата. Но там няма как да се развилнееш. Яките санитарии ще те увият като мумия в кълчищения чаршаф. А той, като изсъхне, се свива и започва да те души. Отначало

леко, после все по-силно. Като полежиш така полузадушен — бързо ще се успокоиш. Или ще ти хакнат аминазин. Така боли, че сам молиш да умреш. Там бързо му набиваха канчето на Митяй. А тук нали ги няма санитарите, съвсем го удари през просото.

Не, трябва да се маха.

Но краката вече не го слушаха, а мислите му се разбягваха като хлебарки. И къде да си върви? Къде? При мамичка, да ѝ слуша хленченето и да проси копейки? Тук поне е пълно с лапане и пиячка. Е, няма да спори с Митяй и толкова. Когато не го дразниш, той си е съвсем готин тип. Добър е. Я колко мангизи похарчи! А можеше да разкара Андрюха още като излязоха от болницата. Не, той е готин пич. Няма да споря с него и край.

— Спиш ли вече, а? — събуди се Андрюха от силния глас право в ухото му.

Той наистина беше заспал, обронил глава на мекия крайшник хляб.

— Събуждай се, сега ще направим вечерна проверка на пичките. Митяй взе разбития телефон от хладилника и извади тефтерче.

— Може ли Наташа? А... Пардон. Зинка, ти ли си? В отпуска. Карай... Извикайте Ира...

Митяй разгръщаше мърлявите странички и въртеше шайбата. Андрюха пак взе да клюма с нос.

— Ама че кучки! — отново освирепя Митяй. — Всички са се разбягали. В отпуска, видиш ли, били. Нормалният, полово зрял психо няма на кого да легне! Ти кво, пак ли захърка? — страшно изгледа той младежа.

Андрюха бързо подскочи:

— Аз? Не, аз нищо...

— Внимавай, не спи, щото ще изстинеш — зловещо каза Митяй.

„Страшен тип е все пак. Трябва да зачезвам към къщи“ — пак сигнализира като червена лампичка някакъв алармен център в опиянения мозък на Андрюха.

— Виж какво, сега ще наминем в нашия бардак. Местните смукачки определено не са драснали на Бахамите. Сигурно вече са изпъзели. Търсят кой ще ги изтаврязи. Оттам ще си гушнем две пички. Сега ми е все тая на кого ще го завра, ако ще и на покойница.

— Аха — съгласи се Андрюха и кой знае защо веднага си представи как Митяй го завира на някоя мъртва, подпухнала жена. Пфу, направо да настръхнеш. Добре, главното е да не спори. Като излезем на улицата, веднага ще драсна, мислеше си Андрюха.

Кръчмата, независимо че беше по обяд в средата на работната седмица, си живееше свой живот. Зад барплота лениво бършеше чаши млад, мургав тип. Повечето високи стойки без столове още чакаха посетители, но при две вече стояха хора. Мрачно и жадно гълтаха бирата двама бачкатори в работни гащеризони, вероятно дошли от близкия строеж. Явно ги мъчеше махмурлукът и едва дочакали обедната почивка, бяха отскочили да се полекуват. Край другата маса стояха две млади мутри. Те си пийваха сладко водчица, като замезваха със запечена ароматна пастърма. По прохода между тези две двойки се клатеше като платно под морски вятър някаква ужасна на вид жена — или не беше изтрезняла от снощи, или бе успяла да гаврътне някъде една-две чаши още от сутринта. Във всеки случай беше очевидно, че дамата не се кани да се задоволи с постигнатото. Тя бе абсолютно оклющавяла алкохоличка, с посивяло лице и мръсни фъндъци изрусена коса. Невъзможно беше да се определи възрастта ѝ. Би могла да бъде и на петдесет, и на тридесет. Жената залитна към работягите и хвана единия за ръкава.

— Дай да глътна малко бира, а? Свиди ли ти, или какво? — хрипливо мрънкаше тя, докато се свличаше върху бачкатора.

— Разкарай се! — озлобено я блъсна мъжът. — Кво си ми се лепнала, чироз такъв? Остави хората да си отдъхнат спокойно.

— Налей ми бе, ще ти направя готино — досаждаше му жената.

— Изчезвай, швабро миризлива. Тя щяла да ми направи готино! Че после да се разоря от доктори.

Мъжът пак я блъсна силно. Тя без малко да падне, но успя да се захване за съседната маса и да се задържи на крака. После фиксира мътния си поглед върху мутрите. Разбира се, към тях беше опасно да се приближава. Но жаждата да пийне и да хапне поне нещо бе по-силна. Жената се стегна, дори сякаш стана по-висока, приглади мръсната си копринена пола с неопределен цвят и с почти твърда походка се приближи към мутрите.

— Господа, почерпете ме цигарка — започна със светски тон алкохоличката, като оголи в усмивка наполовина беззъбата си уста.

Те не реагираха и продължиха разговора си. Жената пристъпваше край тях, явно не знаейки какво да прави.

— Господа — пак проговори тя умолително и докосна единия за ръкава.

Той направи някакво леко движение, без дори да се обръща, и нещастницата отлетя настрани и рухна на пода до барплота.

— Изхвърли тая ларва — спокойно заповяда едната мутра на мургавия барман.

Той излезе иззад плота, подхвана безтегловното ѝ тяло под мишниците и я повлече към вратата.

— Що така бе, Чита, все си трупаш неприятности на задника? — укорно говореше мургавият, като извъръщаше лице от лошо миришещата жена.

— Ама кво съм му направила? — недоумяващо питаше Чита и явно не се канеше да се изправи на крака. — Артурик, налей ми на вересия, аз ще си отработя — хленчеше тя, увиснала в ръцете на младежа.

— На куково лято — сурово ѝ отговори Артурик. Той придаде вертикално положение на тялото ѝ, разтвори вратата и леко я блъсна в гърба. Тя се стовари право върху влизащите в този момент Митяй и Андрюха.

— Чита, ти ли си? — с мъка я разпозна Митяй, докато я отблъскваше от себе си.

— Аз! А ти? Нещо не се сецам кой си — увиснала вече на ръцете на Митяй, се замисли жената.

— Кон с кънки! — остроумно отговори той. — Митяй съм.

— Митяяй! — радостно проточи тя и тръгна да се целува. Беше очевидно, че ѝ е все едно дали пред нея е Митяй или, да речем, великият херцог на Лихтенщайн. Само да ѝ дадяха да пийне. — Хайде да полеем срещата — веднага предложи жената.

— Абе ние с аверчето вече почнахме.

Жената отмести пиянския си поглед към Андрюха.

— Хубавичък — протегна се тя към младежа.

— Ей, ей, не му се бутай — започна да се сърди Митяй. — Аз да не съм грозен?

— Недей така бе, миличък — пропя Чита. — Аз така ти се радвам. Сега трябва да пийнем по тоя повод.

— Няма проблеми. Викни някоя приятелка, Андрюха и се закотвяме при мен.

— За какво ни е приятелка? — вдигна тънките си вежди жената. — И на нея трябва да наливаш. А аз ще ви направя готино и на двамата. За какво ни е друга? Хубавецо, на теб трябва ли ти друга или и аз ти стигам? — обърна се тя към Андрюха, като се усмихваше с безобразната си усмивка.

— Аз кво? Аз нищо — тъпо отговори Андрей, без много да съобразява какво го питат.

Когато те излязоха от блока, той кой знае защо не избяга, както се канеше. Митяй успя да го подчини по някакъв странен начин и Андрюха покорно следваше по-старшия си приятел. По пътя към кръчмата Митяй постоянно вадеше от джоба си взетата от къщи бутилка водка, пийваше и караше и Андрюха да пие. Червената лампичка, мигаща в мозъка на Андрюха, явно се умори да подава тревожни сигнали и се изключи. Андрей вече почти не възприемаше действителността.

Те влязоха в тесния коридор и Митяй веднага повлече жената към банята.

— Аз, Читка-Маргаритка, не обичам мръсотията, нали знаеш.

Чу се шум от течаща вода, после Митяй измъкна мокрото, голо тяло и го повлече към спалнята.

Андрюха кой знае защо ги последва. Застанал на вратата, той тъпо гледаше как Митяй просна Чита право на пода. Виждаше високо вдигнатите кльоцави крака на жената, съвсем бели, със синкав оттенък и оплетени от издути сини вени. Митяй я клатеше с такова настървение, та на Андрюха му се стори, че слабото тяло на Чита всеки момент ще се разпадне на атомите си. Но тя се държеше съвсем смело, устремила съсредоточения си поглед към тавана, като чакаше мъжествено да свърши процедурата, след която ѝ беше обещана пиячка.

Когато работата беше свършена, тримата се преместиха в кухнята.

— Митяй, може ли да ида да поспя? — попита Андрюха поомекналия Митяй.

— Че защо? Не искаш ли да чукаш? — учуди се той, докато наливаше водката.

Андрей отвратено погледна застаналата до масата полугола Чита, която нетърпеливо следеше действията на домакина. Като сграбчи здраво чашата си, тя бързо я изпи и взе да граби храна от масата.

— Ти къде хукна ма, курво? — разсърди се пак Митяй. — Изчакай хората. Чукни се като човек.

Чита нещо изломоти в отговор с натъпкана уста.

— Е, аз ще полегна — повтори Андрей и отиде в малката стаичка, като дочуваше караницата зад гърба си.

Той рухна на ниския диван и веднага се изключи.

Събуди го страшен шум. Зад прозореца или се стъмняваше, или се развиделяваше. В съседната стая се чуваха глухи удари, грохот от падащи предмети, женски стонове.

Андрюха се хвърли натам. Чита с разбито и окървавено лице се гърчеше по пода, като се опитваше да изпълзи под масата. Митяй настървено я риташе.

— Митяй, какво правиш? — изплашено извика Андрей. — Ще я убиеш!

Той се извърна и го изгледа с бели, невиждащи очи.

— Махай се — изхриптя, — че и теб ще убия!

Андрей хукна към входната врата.

— Стой — закрепця след него Митяй. С един скок настигна Андрей, блъсна го обратно в стаята и го хвърли върху стола. — Къде хукна? На куките ли искаш да ме изпееш?

— Не бе, Митяй, не съм си и помислял! Нали ти сам ми каза — махай се! — с треперещи устни отговори Андрюха.

Заврялата се под масата жена направи някакво неловко движение и събори един стол. Митяй си спомни за нея и я извлече. Цялото лице на Чита се беше превърнало в огромна моравя синина. От разбитите ѝ устни течеше кръв. Тя виеше тихичко.

— Знаеш ли какво направи тая мръсница? — попита Митяй, като затисна с обувката си лицето на жената. — Искаше да ме окраде. Аз тая кучка я нахраних, напоих и приласках, а тя какво? Мислеше си, че съм заспал, и тръгна да тършува из къщи. Цял сак с парцали напълни, всичките ми пари от джоба измъкна, аз нали я гледах. Искаше да ограби семейството ми! Жена ми, дъщеричката и старата ми майка — навиваше се Митяй и пак се надвеси над жената. От ужас тя зави още

по-силно. — Млъкни, гнидо! — хвърли се той отгоре ѝ и стисна лапата си около тънката ѝ пилешка шия. Жената захърка.

„Сега ще я удуши“ — ужасено помисли Андрей, като си спомни железните пръсти на гърлото си. Нямаше сили да откъсне очи.

— Я вземи полата ѝ — заповяда Митяй, без да пуска жената.

Андрей стана като сомнамбул и вдигна от пода тънката пола от изкуствена коприна.

— Дай ми единия край — заповяда Митяй.

— З-защо? — попита Андрей с тракащи зъби.

— Давай — изсъска другият, — че ти ще си следващият.

Жената се замята в ръцете на Митяй, като гледаше отчаяно към Андрей. Той извърна очи и протегна на Митяй единия край на полата.

— Усучи я сега. Ето така. Давай, нахлузи я на шията ѝ. Така. А сега...

Митяй притисна Чита към пода, като настъпи хлътналата ѝ гърд с обувката си и натегна своя край на примката.

— Дърпай към себе си — заповяда на Андрей.

Той безволно държеше другия край на полата, усукана и затегната като клуп на шията на жената.

— Н-недей, Митяй — прошепна Андрей. — Хайде да я пуснем.

— Ти какво бе, гадино, обратно ли искаш да ме набуташ? Тя веднага ще хукне при куките — процеди Митяй, без да престава да дърпа своя край на примката. — Дърпай, боклук, че ей сега ще те нарежа на парчета. Нямам какво да губя.

Жената отчаяно се мятеше на пода под обувката на Митяй, опитваше се да скъса примката с ръце. Лицето ѝ поморавя още повече.

— Виждаш ли, мъчи се кучката? — ухили се Митяй и Андрей ужасено забеляза, че се е възбудил. „Ама той е пълно куку“ — ужасено помисли Андрей.

Затвори очи и дръпна своя край на примката. Жената най-последно спря да се мятат и Андрей хукна към тоалетната. Мъчителното повръщане продължи няколко минути. Когато, залитайки от слабост и преживения ужас, влезе в стаята, видя, че Митяй насилва вече мъртвата Чита.

Андрей пак се хвърли към тоалетната.

Татяна се завъртя пред огледалото и още веднъж придирчиво се огледа от главата до петите. Уж всичко беше на ред. Късата черна рокля, сполучливо купена от магазин „Секънд хенд“, изглеждаше едновременно официална и елегантна. Гъстата коса на Татяна беше вдигната във висока прическа. Слава богу, прическата си умееше да прави и сама, че иначе фризьорите може да те разорят. Леко пълните ѝ крака изглеждаха по-дълги в обувките с високи токчета. Даде ѝ ги на заем Светка, съквартирантката ѝ, затова леко ѝ стискаха. Как ще изкарам с тях цялата нощ, помисли Татяна. Обикновено тя носеше джинси и маратонки. Но какво да се прави, служба!

— Хубава си, хубава! — одобри външния ѝ вид собственичката на обувките. — Красива отиваш, да видим каква ще се върнеш... — промърмори тя от леглото си.

— Не завиждай, а вземай пример! — отговори ѝ Таня, свали обувките, сложи ги в найлонова торбичка, нахлузи привичните си маратонки, наметна якето и изхвърча навън.

Да, страхотно ѝ провървя. Леля Нина чак на петото ѝ посещение се съгласи да вземе дъщерята на някогашната си съученичка в своето заведение. С една стипендия си за никъде. Майка ѝ наистина изпращаше малко пари, но нима тя може да разбере какви разходи изисква животът в големия град? След като завършила училище в Кутаиси, тя веднага се омъжила за един уволняващ се войник и заминала за родното място на мъжа си — Стара Руса. И никъде повече не е ходила, не е виждала столицата, не знае какви са цените тук. Наложил се да я притисне, да я застави да напише писмо на съученичката си Нина Вахтанговна Свимонашвили, съпруга на някакъв много голям баровец. Тоя старчок на всичкото отгоре излезе и коцкар. Не стига, че мирише на пръст, над четиридесетгодишен, а така зяпаше Танка, че тя се чудеше къде да се дене. Всъщност той кандърдиса жена си да даде работа на момичето сираче. Бащата на Таня се беше пропил и накрая умря от инфаркт. Така че най-последна майка ѝ намери покой след дълги години мъчение, но от това парите в семейството не се умножиха. А тук ѝ предлагаха такава заплата, че Таня едва не изтърва скъпата чашка с кафе, с което я черпеха в кухнята. За късмет практиката ѝ тъкмо свърши, започваше ваканцията и нямаше нужда да се разкъсва между учение денем и работа нощем.

Е, тя ще се стараете! Таня още веднъж превърта в главата си указанията на строгата работодателка: първо — за това какво става в казиното никому нито думичка, второ — да не се отделя и за минута от работното си място. Тя още веднъж си преповтори думите, които трябваше да казва. А, ето го и казиното! Като се прекръсти вътрешно, Таня отвори масивната врата и се озова в друг свят.

Широкото фойе изглеждаше още по-просторно от многото високи чак до тавана огледала. Край стените бяха сложени безброй дивани, кресла, масички със стъклени плотове. Мебелите бяха скъпи и много стилни. „Добър вкус има леля Нина“ — помисли Таня. През отворените навътре врати се виждаха игралните маси. Прозорците в залата бяха със спуснати щори. Цялото това великолепие направо смаза Таня и тя застина на входната врата.

— Ти коя си? — попита веднага приближилият се мускулист младеж в шикозно изумруденозелено сако.

— Тя е протежето на Нина Вахтанговна — отвърна вместо Таня друг здравеняк в същата „униформа“.

— Нова значи? — огледа момичето първият. — Хайде да се запознаем. Аз съм Максим, а той — Михаил. Охранители сме. Ти ще стоиш край нас. Е, събличай се, след десет минути отваряме.

Таня влезе в служебната стая и скоро излезе в пълна бойна готовност.

— Бива — одобри външния ѝ вид Максим.

Разнесе се оглушителен звън и след минута вратите се отвориха. Публиката, без да бърза, се разля вътре.

— Здравейте, как сте? Заповядайте, моля, радваме се да ви видим — рецитираше Таня наизустения текст, като се усмихваше лъчезарно.

Край нея шестваха скъпо облечени дами, окичени с бижута. От тях се носеха дивни аромати. Придружаваха ги не по-малко елегантни мъже със златни пръстени по ръцете.

— Здравейте, как сте... — повтаряше Таня, като се стараете да не пропусне нито една от преминаващите двойки.

Ако Татяна беше чела Булгаков, непременно щеше да си спомни бала у Сатаната. Но, както е известно, новото поколение окончателно и безвъзвратно избра „Пепси“ и никакви асоциации не навестяваха добре фризираната главичка на Таня. Влизащите в заведението гости

не бяха толкова добре възпитани като гостите на Воланд и никой не обръщаше внимание на Таня.

Те пиха през целия ден. В редките минути на просветление Андрей си спомняше как извлякоха мъртвата Чита под ръка на улицата. Добре, че беше пет сутринта и нямаше никакви хора. Той сякаш пак усети студената ръка на жената, праметната през рамото му, която трябваше да държи в своята ръка. Влачеха я по пустите улици, сякаш тя бе пияна, и вълни от животински страх заливаха Андрей — ами ако сега ги види някой... Постави милиционер. Или патрулна кола — ей сега може да изскочи иззад ъгъла. Но никой не видя как на брега на рекичката Клязма мускулестият мъж привърза към краката на Чита чугунена ютия, вдигна я леко на ръце и я хвърли във водата.

— Приемии подаръка на донския казаак — пропя носово Митяй, докато гледаше как тялото на Чита изчезва под водата.

После повлече обратно към дома си Андрюха, взе паспорта му и го напъха в своя джоб. Потупа го по бузата и ласкаво каза:

— Е, Андрюха, вече не мога да те пусна. Сам разбираш. Или ще трябва да те удавя също като Читка-Маргаритка.

— Недей, не искам като Читка... — едва успя да промърмори Андрюха и заплака.

Всичко беше ужасно. Само преди едно денонощие той бе щастлив, свободен младеж, освободен дори от армията. А днес вече е убиец, заложник на друг, още по-страшен убиец. И главното, всички промени в живота му бяха толкова стремителни, че Андрей въобще не можеше да осмисли ставащото. Само скимтеше тихичко, когато Митяй не можеше да го чуе, и се стараше да се напие до безсъзнание.

След още един ден Митяй се обади на някого по телефона. Беше сутрин. Андрюха не чу началото на разговора от малката стаичка, но когато влезе в кухнята, видя, че Митяй е видимо оживен.

— Как я караш, Докторе? — попита Митяй и намигна на Андрюха, който седна срещу него. — Ами да, току-що излязох... Какво ново на пазара? Ами? Интересно... Е, бива, ще дойда. С мен ще бъде и един авер. — Митяй пак намигна на Андрюха и затвори слушалката. — Чуваш ли, Андрюха, очертава се далаверка. За милион. Долара.

Младежът едва-едва се усмихна.

— Кво се глезиш? Сериозно говоря. Като нищо може и „лимон“^[4] да излезе, ако клиентът не ни баламосва и ако се спазарим. Край, стига порка, свари чай.

Андрюха чак изтрезня. Пред него беше съвсем друг човек — с точни движения, съсредоточен поглед. Този човек нещо обмисляше и ако я нямаше мръсната фланелка на силното му тяло, като нищо можеше да го вземеш за някакъв конструктор. Впрочем Чикатило също е работил някъде като педагог, в някакъв си техникум. И петнадесет години никой не знаел какъв маниак е, мислеше си Андрюха, докато запарваше бързо чая и поглеждаше към домакина. Той се надигна и отиде в банята. Водата заплющя. След няколко минути Митяй излезе. Изглеждаше свеж, избръснат, със старателно сресана на път коса и в чисто бельо.

— Бегом в банята, измий се и се обръсни — заповяда Митяй.

Когато Андрюха излезе от банята, домакинът, облечен в черни джинси и фланелка, разговаряше по телефона.

— Добре, Женечка, радвам се, че дечицата са здрави — говореше Митяй със сладникав глас. — Ще намина.

Той затвори слушалката, огледа сурово Андрей и заповяда:

— Сядай, пий си чая и слушай.

Съвещанието водеше зам.-началникът на МУР Валентин Борисович Погорелов. Самият Грязнов отсъстваше от Москва. Шефът за пръв път през последните две години напусна столицата не по служебни дела — замина за три дни на сватба. Стар приятел на Грязнов още докато служел в Пензенската милиция, женеше единствената си дъщеря. Невестата, която като дете обичала да рови с пухкавата си ръчичка из рижата коса на сегашния началник на МУР, го изиска на сватбата си.

„Отивам да се правя на сватбен генерал“ — шегуваше се Грязнов, преди да замине, и показваше на колегите си снимката на симпатично луничаво момиче. Правеше го с такава гордост, сякаш беше съпричастен не само към подготвящото се бракосъчетание, но и към самото появяване на бял свят на сегашната невеста.

— Володя, докладвай — кимна Погорелов към Фрязин.

— Днешната операция се провежда по следственото дело за наркобизнеса в Москва — започна Володя, като забележимо се вълнуваше. Независимо от натрупания за трите години работа опит той така и не можа да се отърве от своята стеснителност. — Според нашите оперативни данни в казино „Терек“ търгуват с наркотични вещества. По-точно с „китайски белтък“. Казиното принадлежи на жената на по-младия от братята Висницки. Както е известно, Висницки старши е началник на главно управление в Министерството на здравеопазването на Русия. По-младият Висницки е бизнесмен. Отдавна го подозираме в съпричастие към наркобизнеса, но досега не сме успели да го привлечем под отговорност. Те са известни и влиятелни хора. Затова провеждаме операцията заедно с данъчната полиция — Фрязин кимна към един слабават майор. — Тази нощ бригадата на майор Грузанов ще проведе рейд за проверка на финансово-стопанската дейност на няколко казина. Сред тях и „Терек“. В състава на групата ще има наши оперативни служители. В случай че засечем търговия с наркотици в казиното, може да излезем пряко на доставчиците на „китайския белтък“. Ако не се открие такъв факт, ще бъдем под прикритието на данъчната полиция, за да не подплашим, така да се каже, дивеча.

— Ясно. Пьотър Иванович — обърна се Погорелов към майора, — първо, благодаря ви за съдействието. И, второ, искате ли да добавите нещо?

— Какво да добавям? Владимир Юриевич обрисова подробно всичко. Колкото до съдействието, ние наистина правим периодични проверки на хазартните заведения. Така че не ни объркват плановете. Ще се радваме, ако можем да ви помогнем.

— Кой подсигурява безопасността на операцията?

— Нашите момчета от службата за физическа защита. Щом като „фирмата“ е наша, то и бойците трябва да са наши, нали?

— Разбира се — съгласи се Погорелов.

— Те са орли, всичките са подбрани — не можа да се сдържи да не се похвали Грузанов.

— Кой от нашите участва? — обърна се Погорелов към Фрязин. Той изброи фамилиите на оперативните служители.

— Само те ли? — проникателно изгледа началникът подчинения си.

— И аз — смутолеви Володя.

— Кога започвате? — сериозно попита Валентин Борисович.

— Началото на операцията е в двадесет и четири нула, нула — стегнато докладва Володя.

— Добре, успех! — закри съвещанието Погорелов.

Фрязин влетя в кабинета си, тъй като още от коридора чуваше как телефонът му се скъсва да звъни.

— Володя — позна той гласа на оперативника от своето отделение, връстника и приятеля си Дима Чиртков. — Отскочи при мен, тук се яви един субект. Има интересно материалче за теб.

Те излязоха от метрото на станция „Кропоткинска“, свиха по едноименната улица и тръгнаха по сенчестата алейка. Андрей мятеше скрити погледи към спътника си. Ако можеше да каже на някого, едва ли щяха да му повярват, че този човек преди няколко дни уби и хвърли в реката жена. До него уверено крачеше мъж с безметежен поглед на законопослушен гражданин. На третата пейка отдясно, праметнал крак върху крак, пушеше изтупан младеж.

— Привет — поздрави той Митяй.

— Привет, Докторе — усмихна се Митяй, докато се настаняваше до него, и направи знак на Андрей също да седне.

Той приседна до шефа си.

— Донесе ли?

— Донесох — отвърна младежът и въпросително изгледа Андрей.

— Не се бой, това е кръвният ми брат — ухили се Митяй.

— Има два вида — започна контето, като сниши глас. — Първият е концентрат. Една ампула трябва да се разтвори в чаша вода. Стопляш ли? Двеста дози. Цената е три хиляди гуцера за ампула. Печалбата е петкратна.

— Стига бе — усъмни се Митяй.

— Ти дори не си представяш какво е това! — разпалено му зашепна Доктора. — Съвсем скоро се появи. Пет хиляди пъти е посилен от морфина. Стопляш ли?

— А вторият?

— Вторият вариант вече е разтворен, тоест в една ампула е една доза. За незабавно използване. В клубовете там и в дискотеките. Тези са по двадесет и пет гущера за ампула.

— Трябва да се пробва — каза Митяй.

— Ами давай. Аз си харесах тук един вход.

Мъжете станаха, тръгнаха бавно напред, после завиха в „Сивцев Вражек“, а после в „Староконюшени переулок“, шмугнаха се в отрупан с боклуци двор, в дъното на който имаше полутъмен черен вход.

— Хайде, браток, навивай ръкава — заповяда Митяй. — Ти ще ни бъдеш опитната майmunка.

Андрюха изгледа със страх ампулата, пълна с жълтеникава течност, и спринцовката в ръката на контетото, но изпълни заповедта. Той, разбира се, се беше глезил понякога с трева, пушил я беше. Но така, от време на време. Откъде да вземе пари за постоянна употреба? Виж, досега не се беше боцкал. Дявол знае какво има в тези ампули. Ето, тоя тип говореше, че е по-силно от морфина. Той наистина не чу колко пъти. Ами ако го убият? На тоя фашист му е през оная работа, помисли той с ненавист за Митяй. Карай... Може и да е за добро. Ще се забрави и ще заспи. И няма да се събуди повече.

Но на Андрюха не му се приспа. Няколко секунди след като съдържанието на ампулата се вля във вената му, той почувства невероятен кеф. Тялото му стана безтегловно, еуфорията му завъртя главата, пред очите му заплуваха разноцветни видения. Андрюха се разхили безпричинно, искаше му се да се движи и краката му, независимо от неговата воля затанцуваха в някакъв свой ритъм.

Митяй го наблюдаваше с интерес. После двамата с Доктора още дълго разхождаха Андрюха по арбатските улички. Той все се опитваше да се лепне за минаващите момичета, за което всеки път получаваше здрав тупаник от Митяй.

— Е, бива — каза най-накрая Митяй, след като видя, че Андрюха вече идва лека-полека на себе си. — Да идем у вас — кимна той на Доктора.

— Да спра ли такси? — намери се Доктора да вдигне ръка.

— Какво, черпиш ли? — поинтересува се Митяй.

— Аз? Не, аз съм на червено — веднага даде заден ход младежът.

— Браво бе, при такъв супербизнес — и на червено! — подсмихна се Митяй. — Е, и ние сме така. Така че давай да хващаме метрото. А на такси ще откарам стоката.

В претъпкания вагон на влака Митяй се наби сред тълпата, като държеше здраво за лакътя Андрюха и остави Доктора зад себе си. Разделяше ги плътно трамбованата човешка маса.

— Какво, освести ли се? — прошепна Митяй.

Андрюха радостно кимна. Беше му много весело. Тъгата, която стягаше сърцето му през последните дни, се стопи и безгрижното веселие се пенеше в главата му като шампанско.

— Стига се хили! — заповяда Митяй. — Помниш ли всичко?

— Аха — кимна пак ентусиазирано Андрюха.

— Ето ти мангизи за такси и адреса.

Митяй пъкна в джоба на Андрюха смачканите хартийки.

— Не си и помисляй да хитруваш. Паспортът ти е у мен. Ако се опиташ да ме прецакаш, ще те пипна. И теб, и мамичката ти. Познаваш ме — заплашително прошепна той в ухото на Андрюха и силно стисна кльощавата му китка.

Той тихичко изскимтя от болка.

— Полека бе, Митяй, всичко ще направя — жално проблея Андрюха.

Защо е такъв? Така хубаво му беше... „Човекът върви и се усмихва, значи на човека му е хубаво...“ — едва не запя Андрюха на глас. Но като срещна тежкия поглед на своя бос, веднага се опомни. Да, ще трябва да прави каквото му нареди оня.

— Страхувам се дали ще се справя — изведнъж захленчи жално Андрюха.

— Каквооо? — засъска Митяй. — Какво има да се справяш? Хващаш такси и дигаш гълъбите. И внимавай — ако ти не се справиш, аз ще се справя!

Митяй пак стисна ръката му и леко я изви. Андрюха чак изквича.

— Младежо, какво все се въртите? Блъските другите пътници — сърдито възкликна пълна дама в копринена рокля.

— Мадам, приежете извиненията на моя провинциален приятел. — Митяй се огъна в учтив полупоклон.

— Приемам ги — взе да се кипри изведнъж дебеланата.

Андрюха пак се разтrese от неудържим смях, пак му стана весело и страшно.

Те слязоха на „Нови Черьомушки“ и след десет минути се озоваха в жилището на Доктора.

— Влизайте — покани ги домакинът и запали лампата в коридора.

— Лъошенка, ти ли си? — изломоти от дълбините на апартамента бабешки глас.

— Аз, бабче — отзова се Доктора. — Почакай, сега ще дойда.

Той влезе в своята стая и скоро се върна, като носеше няколко кутийки с ампули.

— Ето. Едната кутийка е с концентрат, другите пет са с единични дози.

— Гот — отвърна Митяй. — Вземам стоката и отивам при своя бос. Аверът остава при теб, докато не се върна. Нещо като заложник. Така. Стоката е доста. Не става да я пъхам в джоба. Дай лепенка.

Домакинът донесе няколко ролки лепенка и Митяй залепи ампулите към тялото си.

— Е, как е? — попита той, като се оглеждаше в огледалото.

Свободно пуснатата върху джинсите му фланелка прикриваше залепеното към гърдите и корема му богатство.

— Нормално — оцени го Доктора. — Вземи такси, че иначе...

— Не учи баща си как се правят деца — прекъсна го Митяй и Андрюха със страх забеляза в очите му познатия вече зловец блясък. Но Митяй се овладя. Все пак Доктора не беше сам в жилището.

— Колко време? — попита Доктора.

— Дотам и обратно — час и половина. И на самото място около половин час. След два часа ме чакайте. Не обиждай братлето ми — заплаши Митяй Доктора. — Той ми е тих, на мравката път прави.

И като намигна леко на Андрюха, Митяй изчезна.

— Е, братлето, влизай — покани Доктора Андрюха в стаята си, като се подсмиваше.

Андрюха веднага се шашна от човешкия череп, който го гледаше с празните си очни кухини от малкото барче над дивана.

— Истински ли е? — попита Андрюха и се смути: ясно, че е истински.

— Експонат — небрежно подхвърли Доктора.

— А ти наистина ли си доктор?

— А ти наистина ли си му братле? — отвърна младежът на въпроса с въпрос.

Андрей млькна. Митяй категорично му беше забранил да отговаря на каквито и да било въпроси.

— Добре, братлето, седи си тук, а аз ще нахраня бабката. Пусни си дискове — небрежно кимна Доктора към музикалната уредба в ъгъла и излезе.

Андрюха не знаеше как да се справи с тая чудесия и от нямане какво да прави взе да разглежда стаята. Всъщност единствената забележителност на жилището, като се изключи гореспоменатият череп, беше библиотечката. Андрюха разглеждаше наредените там книги. Видя лекарствен справочник, още някакви медицински книги. „Значи наистина е доктор“ — помисли си той. Извисяваха се кулички от аудио- и видеокасети и компактдискове. Изведнъж на един от рафтовете Андрюха видя снимка на момиче с ниско нахлупена на челото мъжка шапка. Момичето го порази. Тъмни, присвити очи, с дълги черни ресници, малко едър нос с едва забележима гърбичка, красиво очертани устни. Изпод шапката върху раменете на момичето се спускаха тъмни кичури. Тя беше не просто хубава, беше дяволски привлекателна. Присвитите ѝ очи гледаха право в Андрей и той чак се развълнува от този поглед.

— Какво зяпаш тук?

Андрюха трепна. Доктора се приближи към него и засече погледа му.

— Готино маце, а? Има защо да ѝ се любуваш — подсмихна се домакинът. — Сега да хвърлим едни карти ли, тъй и тъй няма какво да правим — добави той, като вадеше колодата.

Те играха на „21“, като поглеждаха от време на време часовниците си. По-точно Доктора поглеждаше часовника си, а Андрюха крадешком поглеждаше снимката.

— Стига си зяпал — не издържа накрая домакинът. — Това маце не е за такива като теб. На нея княз ѝ дай. Грузински.

— Защо грузински?

— Защото тя самата е грузинка. А докато си чака княза, такъв бизнес върти, какъвто не си и сънувал. Така че тя няма да те пусне и краката ѝ да умиеш. А мен ме е пускала... — взе да откровеничи

изведнъж Доктора, видимо от желание да бодне Андрюха. — И не само до краката — противно се ухили той и намигна.

— Артистка ли е? — попита Андрюха, за да прекъсне откровенията на Доктора.

— Тя ли бе? — разсмя се домакинът. — В известен смисъл — да. И то каква! Толкова куки е прецакала, за това се иска талант. Ама и зад гърба ѝ такива хора стоят, ще я прикрият, ако стане нещо. За Свимонашвили чувал ли си? — попита Доктора, като понижи глас.

— Не, кой е той?

— Не той, а тя.

— Не съм чувал — взе да мига на парцали Андрюха.

— Абе откъде се взе такъв балама? — учуди се Доктора. — Колкото до това момиче, ние работим с нея заедно. Понякога.

— В болницата ли? — попита наивният Андрюха.

— В болницата? Ох, не мога повече, ще се пръсна! — Домакинът направо щеше да се задави от смях.

Доктора и сам не можеше да си обясни защо така взе да откровеничи и да се фука пред непознатия младеж. Явно му беше приятно да гледа опулените му от удивление очи, а и нали го доведе Митяй, „братле“ го нарече. А Доктора отдавна се познаваше с Дмитрий, въртели бяха заедно разни далаверки и напълно му вярваше.

Телефонът иззвъня. Доктора излезе в коридора.

— Аз. Е? Защо на улицата?

По дочутите реплики Андрюха разбра, че се обажда Митяй. Сега започваше неговата, на Андрюха, роля. Той тежко въздъхна и без сам да знае защо, грабна снимката на момичето с шапката и я скри под ризата си.

— Ей, братлето — повика го Доктора. — Да вървим.

— Къде? — уж се учуди Андрюха, докато излизаше в коридора.

— На улицата. Твоят човек идва с такси, помоли да го посрещнем долу, за да не освобождава колата. Друг щях да го пратя на майната му, щях да му кажа влизай вътре — продължаваше да разсъждава Доктора, когато слязоха на улицата. — А него кой знае защо не мога. Има в него нещо такова властно. Не смяташ ли? — обърна се той към Андрюха.

„То си е така — спомни си Андрюха всичко, което го свързваше с Митяй. — Да знаеше каквото знам аз.“

С тези мисли той се хвърли право срещу минаващото по улицата такси. Колата изпищя със спирачки, шофьорът се подаде от прозорчето, като ръсеше трикатни псувни. Андрей дръпна вратата и се метна на седалката.

— Напред, с пълна газ! — завика той. — Плащам с гущери.

— Ти какво, да не си с пищов? — изплашено го изгледа шофьорът, обаче натисна газта. Колата подскочи рязко.

— Пищов — отвърна Андрей, като погледна назад и видя Доктора да тича след тях с широко отворена уста. — Газ до ламарината! — заповяда Андрей с неочаквано твърд глас. — Тоя гад, дето тича след нас, има два пищова. Ако ни пипне, мамата ще ни разплаче!

— Ееее — цветисто къдрейки псувня след псувня, викна шофьорът. — И откъде все на такива ми върви...

Колата се носеше напред.

Татяна шашнато наблюдаваше от мястото си онова, което ставаше в залата. Възпитана в първите часове, публиката се беше превърнала в безумна глутница. Диви вопли съпровождаха жуженето на рулетките и тракането на заровете. Тъжно виеха загубилите, радостно крещяха спечелилите. Из фоайето се мотаеха пияни мъже, като досаждаха от време на време на Татяна. Охранителите вежливо ги разкарваха. През арката на вратата добре се виждаше висока платинена блондинка. Тя постоянно губеше и злобно крещеше на своя спътник — нисичък, плешив старчок. Таня зяпаше като омагьосана дамата. Ето, тя дръпна от шията си диамантеното колие и го хвърли на масата. Викна нещо на крупиеето и той завъртя топчето. Рулетката се въртеше. В залата за миг стана тихо, чуваше се само леко жужене. След секунда то спря и дамата зави с утроена сила. Крупиеето се подсмихна и посегна за диамантите. Блондинката се вкопчи в тях, не ги даваше. Сборичкаха се. Женският вой изведнъж се смени с мъжки.

— Тя ме ухапа — крещеше крупиеето из цялото благородно заведение. — Разкарайте тоя боклук!

Миша и Максим се хвърлиха към залата да помогнат на двамата охранители, които не можеха да се справят с обезумялата дама.

Някакви кавказци веднага се лепнаха за Татяна, като я хващаха безцеремонно за всичко, което успееха да докопат.

Таня паникьосана се дърпаше от ръцете им и в този момент при входа се разнесе гръмовен глас:

— Данъчна полиция, всички да останат по местата си!

В помещението нахълтаха няколко души (на Таня ѝ се сториха много повече) в стоманеносиви дрехи. Масивните фигури на пришълците и екипировката им ги правеха да приличат на космонавти.

Един от нахълталите небрежно, както се казва, само с едно докосване отнесе от Таня досаждащите ѝ мъже. Тримата темпераментни жители на планините се разлетяха из хола като есенни листа. За миг групата се озова в залата. Настъпи суматоха. Таня видя как заковаха с лице към стената работещите в залата охранители. Забеляза и изплъзващия се Максим. Той бързо каза нещо в мобилния си телефон и се скри зад завесата.

„Ама че кино“ — шашардиса се съвсем Таня.

Сред космонавтите имаше и „цивилни“ в костюми. Мениджърът на казиното се втурна към единия от тях.

— Какво става? — извика той.

— Проверка на финансово-стопанската дейност — невъзмутимо отговори мъжът в костюма.

— Вие знаете ли кой е собственикът на казиното? Госпожа Свимонашвили, жена и снаха на братята Висницки! — съобщи мениджърът, като разчиташе да потресе проверяващите с тази информация.

— Висницки или Багрицки, все ни е тая — равнодушно отвърна цивилният.

Татяна, която вече се беше поопомнила, с интерес наблюдаваше ставащото. „Има да разправам на момичетата — ще се шашнат!“ — мислеше си тя, забравила съвсем указанията на работодателката си. Главният „цивилен“ обърна гръб на мениджъра. Колегите му събираха парите от масите, записваха показанията на крупиятата, брояха разноцветните жетони. Вниманието на момичето бе привлечено от млад човек от „цивилните“ с приятно, интелигентно лице. За разлика от колегите си той нищо не събираше, не записваше. Вървеше мълчаливо между масите и внимателно разглеждаше служителите и гостите.

Вратата на казиното се отвори и съпроводена от двама бодигардове, влезе стегната грузинка на средна възраст, облечена в кожи, независимо от топлата лятна нощ.

— Нина Вахтанговна, най-последно! — Мениджърът се за сили към вратата. Леля Нина мина покрай Таня, без дори да я удостои с кимване.

Главният „цивилен“ излезе от залата.

— Майор Грузанов — представи се той. — Данъчно управление. Следствен отдел. Проверка на финансово-стопанската дейност. Госпожа Свимонашвили, доколкото разбирам? — обърна се майорът към жената. — Представете, моля, лиценза от кметството за правото да се занимавате с хазартен бизнес.

— Моля — презрително сви рамене госпожа Свимонашвили. — За това ли трябваше да безпокоите хората в два часа през нощта? — язвително проговори тя с грузински акцент.

— Първо, ние не сме имали намерение да ви безпокоим, вашите хора го сториха. — Майорът потърси с поглед Максим. — Второ, денем вашето заведение е затворено, нали така? Което би направило нашата среща по-малко вълнуваща.

— Да отидем в кабинета ми — сухо го покани Нина Вахтанговна.

В този момент от игралната зала излезе онзи същият младеж с интелигентното лице.

— Чейндж-пункт — каза тихо Фрязин на майора.

— Минутка — живо реагира Грузанов и последва младежа. Жената изведнъж порозовя и тръгна след тях. Обменният пункт се намираше в дъното на игралната зала до коридора, който водеше явно към служебните помещения. Квадратното му прозорче беше затворено с плътно прилягащ капак. Майорът почука.

— Няма да отворя на никого без представител на банката — нервно повтаряше иззад вратата женски глас.

— Това е обменен пункт на банка „Елис“, той няма отношение към нас — пресилено равнодушно каза Нина Вахтанговна.

— Е, явно ще трябва да повикаме представител на банката — откликна Грузанов. — Щом така и така сме тук. Не ми се иска да правя аналогии, но в казино „Есмералда“, откъдето дойдохме при вас, също има пункт за обмяна на валута. Та там обменяха направо долари за жетони, което, както е известно, е нарушение.

— Нашето заведение е почитено. — Свимонашвили хвърли леден поглед към майора. — Още веднъж повтарям, нашето казино няма никакво отношение към пункта за обмяна на валута. Банката е наела помещението. Очевидно им е изгодно.

— Очевидно — съгласи се майорът.

— Нали искахте да видите лиценза? Моля, елате в кабинета ми.

Нина Вахтанговна рязко се обърна и изгледа единия от бодигардовете, които стояха зад гърба ѝ. Светлорусият мъж с приятно, предразполагащо лице леко притвори очи, после потърси с поглед някого в залата. Жената бързо закрачи по дългия коридор. Зад нея, като се блъскаха в тесния проход, тръгнаха Грузанов, служители от данъчната полиция, оперативник от МУР. Фрязин внимателно наблюдаваше бодигардовете на госпожа Свимонашвили. Светлорусият вървеше пред собственичката и ѝ отвори вратата на кабинета.

— Ах, ти, гадино! — извика неочаквано някой отзад. Процесията спря и всички се обърнаха. В игралната зала се боричкаха. Единият от охранителите се гърчеше по пода, виейки от болка. Отгоре му седеше як боец от физическата защита, като извиваше ръката на поваления.

— Гад, ще ми изкълчиш ръката — ругаеше през стоновите мъжът.

— Какво става? — заплашително попита Грузанов.

— Пьотър Иванович, тоя тип искаше да ме ръгне с електрошока — докладва здравенякът, без да прекъсва заниманието си. От ръцете на притиснатия към пода „врат“ наистина изпадна електрошокова палка.

— Запишете го в протокола — подхвърли към подчинените си Грузанов.

Нина Свимонашвили небрежно свлече от раменете си норковото палто и някой от свитата ѝ тутакси го подхвана, после тя отиде зад бюрото си, седна във въртящото се кожено кресло и без да бърза, започна да отваря едно след друго чекмеджетата.

В кабинета влезе един от оперативните служители на МУР.

— Владимир Юриевич — обърна се той към Фрязин, — вижте, иззехме го от посетителите.

Той сложи на бюрото на собственичката две кутийки с ампули, еднократни спринцовки и пакетчета с жълтеникав прах...

Госпожа Свимонашвили бегло погледна към бюрото си и сви рамене: аз какво общо имам?

Володя взе една от ампулите. Мътна, жълтеникава течност. Той беше виждал и преди такива ампули.

— Ако се съди по вида, „китайски белтък“, а? — попита Фрязин, без да адресира конкретно въпроса си, като погледна Нина Вахтанговна.

Миглите на жената леко трепнаха, но лицето ѝ остана непроницаемо, съхранявайки хладно презрение.

— Ние, разбира се, нищо не знаем — промърмори Володя сякаш на себе си.

Но нещо в този кабинет го караше да застане нащрек. Той пак огледа присъстващите. Ами да, светлорусия бодигард го няма. Кога изчезна? Володя си спомни, че оня отвори вратата на кабинета пред собственичката, после започна суматохата в залата, която отвлече вниманието на всички, а след това... след това вече не го видя!

— Оформете изземането и задръжте притежателите — подхвърли Фрязин на оперативника и тръгна към вратата.

— Данъчното управление и наркотици ли търси? — чу той зад гърба си насмешливия женски глас с грузински акцент. Фрязин изруга безмълвно и излезе в коридора.

Там нямаше никой. Володя бързо тръгна към противоположната страна на игралната зала.

Коридорът извиваше покрай служебните помещения по някакъв причудлив начин. Фрязин зави зад ъгъла и видя светлорусия. Той вървеше срещу него, без да бърза, и в движение вдигаше ципа на панталона си.

— И ти ли към тоалетната, приятел? — обаятелно се усмихна мъжът. — Ела, ще ти я покажа.

Фрязин нямаше друг избор, освен да отиде под конвой до блестящата от чистота тоалетна.

Те се върнаха заедно в кабинета. Нина Свимонашвили хвърли бърз поглед към бодигарда и извърна очи. Майор Грузанов внимателно разглеждаше лиценза. Документът си беше съвсем наред.

— Другарю майор, дойде представител на банката — докладва един боец от физическата защита, като пропусна пред себе си в кабинета едър, подпухнал мъж на около тридесет години с очила с дебели лещи.

Мъжът потърси да срещне погледа на госпожа Свимонашвили. Изплашените му очи сякаш питаха нещо. Като пресрещна непроницаемия взор на черните грузински очи, той въздъхна и попита присъстващите:

— Какъв е проблемът, господа? Каква неотложна причина ви кара да ме вдигате от леглото посред нощ?

Майор Грузанов за пореден път си изпя урока за проверката на хазартните заведения и предложи на представителя на банката да заповяда на своята бдителна служителка да отвори непристъпните врати, за да се уверят в абсолютната законност на валутните операции на територията на казиното. Представителят на банката сви рамене — какво толкова, моля! Той тръгна към чейндж-пункта, придружен от Грузанов, момчетата от данъчната, Фрязин и подчинения му оперативен служител от МУР. Още двама останаха в кабинета на госпожа Свимонашвили, която категорично отказа да присъства при проверката на пункта за обмяна на валута.

— Катерина, отвори — заповяда пълният мъж, като почука с кокалчетата на пръстите си по затвореното прозорче. — Аз съм, Алберт Григориевич.

Но Катерина не отговаряше. Като направи още два неуспешни опита да се разбере с несговорчивата Катерина, представителят на банката недоумяващо сви рамене, извади собствената си връзка ключове и отключи бравите. Фрязин, който предчувстваше нещо лошо, го отстрани с рамо и разтвори металната врата. Момичето седеше с гръб към вратата, с лице към отворения докрай сейф. Едната ѝ ръка лежеше на масичката, в нея беше забита спринцовка. Фрязин пристъпи напред и погледна безкръвното ѝ лице. Оттам го гледаха празни очи с разширени зеници. Другата ръка на момичето безволево висеше край тялото ѝ. Володя докосна китката ѝ. Нямаше пулс, момичето беше мъртво.

Таксито спря.

— Това е. Улица „Череповецки“ четиринадесет. Стигнахме.

Шофьорът гледеше все още със страх хилавия си пътник. Андрюха зяпаше към улицата. „Дали пък да не духна? — мина му отчаяна мисъл. — Аз може и да духна, обаче тоя гад ще пипне майка

ми.“ Андрюха пак си спомни удушената Чита. В този момент от входа на съседния блок на дванайсети номер, без да бърза, излезе Митяй. Андрюха напъха парите в ръката на шофьора и излезе от таксито. Митяй изчака колата да се отдалечи и се приближи до него.

— Как е, наред ли е всичко?

— Ох, Митяй, мислех си, че ще пукна от страх. Ами ако она бе хванал друго такси и ме беше стигнал?

— Ако те беше стигнал — щеше да те очисти, факт — весело отговори той. — Обаче нали не можа. Така че ти, Андрюха, се справи с първата бойна задача. По-точно с втората.

Митяй многозначително се подсмихна.

„Гад — тъжно помисли Андрюха. — Как да се откача от теб, гадино? Като нищо ще ме очисти, само нещо да не му е по кефа. Пука му на тоя псих за мен и за другите. Остави ме при Доктора, а той самият духна със стоката. Ами ако Доктора наистина ме беше настигнал или пък бе викнал когото трябва — сигурно не работи сам с дрогата, няма начин да не са екип. Щяха да ме нарежат на лентички...“
— На Андрюха му стана така жално за себе си, че тихичко застана.

— Кво виеш бе, лайно? — заплашително попита Митяй.

— Аз... нищо — отговори Андрюха, като хлипаше.

— Що си се разхленчил като жена? Сега ще идем при Женка, ще разпуснем. Че ние с такава стока сме милионери. Друг на мое място би те зарязал при Доктора, а аз и адреса ти дадох. Оценявай, нищожество.

— Ама защо съм ти аз, Митяй? — хленчеше Андрюха, докато вървяха през разни вътрешни дворове. — Каква полза има от мен? Пусни ме, а! Кълна се, нищо и никога няма да...

Той захриптя, притиснат към стената на блока. Гърлото му беше стиснато от желязна ръка.

— Ще те пусна само под водата — бавно каза Митяй, като се усмихваше ужасяващо и го гледаше с побелели очи. — Ти, боклук, забрави кой си и кой аз! Аз съм свръхчовек, а ти си ми домашното животинче. За да не ми е скучно. А като ми доскучае, тогава ще дойде последният ден от нещастния ти живот. Ясно?

Андрюха отчаяно взе да кима.

— Така — отслаби хватката си Митяй. — Смятай го за последно предупреждение. Ако още веднъж завиеш — отстранявам те от терена.

С червен картон. — Той го пусна най-после и закрачи напред. Андрюха мълчаливо заситни след него, като бършеше сълзите си.

Той не забеляза как стигнаха до търсения блок и влязоха в асансьора. Всичките му сили бяха съсредоточени в едно — да не ядосва господаря. А това беше трудно: завладяла го бе истерична плачливост.

Вратата на апартамента отвори млада жена в избродиран с дракони копринен халат.

— Влизайте, момчета — усмихна се тя и тръгна към кухнята.

Митяй със своето „домашно животинче“ тръгна след нея. В кухнята обядваха деца. Момче на дванадесет години кимна към влезлите, докато нагъваше едно кюфте, и ги огледа с бърз поглед на възрастен. До него пухкаво, къдраво момиченце на около пет години ровеше с лъжицата из чинията си.

— Мамо, не искам повече — хленчеше момиченцето.

— Татусенка, още две лъжички — ласкаво я уговаряше драконовата майка.

Андрюха зяпаше с опулени очи кухнята. Такъв интериор беше виждал само по телевизията в рекламни клипове от типа „Направено с ум“ или „Тефал, ти винаги мислиш за нас!“. Явно и непознатата за Андрюха фирма „Тефал“, и останалите чужди фирми бяха запълнили руския пазар с основната цел да направят живота на стопанката на този дом изключително приятен и удобен. Обзаведената със светли мебели кухня беше натъпкана с всички блага на цивилизацията: вградена пералня, електрическа печка с абсолютно равна стъклена плоча, на която бяха обозначени кръговете на нагревателните спирали, висок хладилник (той ми е толкова умен!), миялна машина и куп други дреболии от бялата техника.

„Виж ги как си живеят, гадините! — със завист помисли Андрюха. В съзнанието му изникна неговото собствено жилище, състоящо се от една стая, която се налагаше да дели с майка си. — Да, дрогата е златно находище, това не ти е да навиваш гайки“ — спомни си той своята кратка работа в завода:

— Какво ще пиете? — попита жената гостите.

— Абе ние сме прости хора, може и водчица — отговори за двамата Митяй, като се усмихна добродушно.

Жената извади от хладилника шише водка, пластмасова бутилка с тоник и три високи чаши. Като наля в чашите водка, тя се пресегна за тоника.

— Женечка, не ни я разреждай, ние сме сериозни мъже — спря домакинята Митяй.

Тя се подсмихна малко презрително и доля тоник само в своята чаша. Пухкавата Татуся най-последно се справи с порцията си и майката изпрати децата в стаята им.

— Порасло ти е момчето, Женечка — започна Митяй, който знаеше, че на жените винаги им е приятно да поговорят за своите деца.

— Да — гордо отвърна жената. — Той вече има свой бизнес.

— Ами? — учуди се Митяй.

— Ами да. Шитка по мъничко хероин. В училището си, така — сред хлапаците.

— Какво говориш?! — възхити се Митяй. — Ама че мъж расте! И какво, не се ли дъни?

— Как да се дъни, когато в района осемдесет процента от момчетата са му клиенти. Кой ще го изпее? Той я кара по-човешки — и на вересия дава, и някой мъничък дълг ще прости. А ако нещо стане, нали си има родители, не е сирак — подсмихна се жената и вдигна чашата си. — Та какво ни носиш? — погледна тя Митяй.

— Хайде първо да се чукнем за срещата, Женечка! — той протегна чашата си.

Чукнаха се, пиха. И Андрюха пийна.

— Е, виж сама, страхотна стока.

Митяй извади от джоба си пакет цигари и измъкна оттам ампула.

— И какво е това? — поинтересува се жената.

— Китайски белтък.

Женя взе ампулата от Митяй и я погледна срещу светлината.

— На пръв поглед прилича. Обаче трябва да се провери.

— Сега ще проверим — откликна с готовност Митяй. — Андрюха, навивай ръкава. Мисля, че ще ти се намери спринцовка?

— Ще се намери — отвърна домакинята.

Тя дръпна едно от кухненските чекмеджета и извади спринцовка за еднократна употреба.

Андрюха с готовност нави ръкава си, предвкусвайки сладкото възнасяне.

Жената сръчно му забодде иглата и Андрюха в предусещане на празника се загледа как жълтеникавата течност се влива във вената му. Жената и Митяй внимателно наблюдаваха радостната възбуда на Андрюха.

„Направо като някакви нацистки доктори“ — мислеше си той, умирайки от вътрешен смях.

Жената запали цигара, после щедро доля водка на Митяй, а на себе си съвсем мъничко. За мезе на масата имаше само салата от маслини.

— Е, стоката изглежда качествена. Колко искаш?

Митяй изрече такава сума, че главата на Андрюха съвсем се замъти. Той въобще не можеше да сметне каква печалба ще изкарат — излизаше прекалено много. Жената замислено пушеше, явно също пресмяташе.

— Добре — съгласи се тя. — Само че виж какъв е проблемът: вкъщи, както се сещаш, не държа такива суми. Парите са в банката на името на мъжа ми. А той сега не е в града, ще се върне след седмица. Само че на вас ви се иска да стане по-бързичко, нали?

Митяй кимна.

— Тогава предлагам да идем при един приятел, той живее тук наблизо и тъкмо реализира голяма партида. Гущерите са още при него. Аз вече му се обаждах. Каза, че ще ми помогне. Стоката си може да оставиш тук — небрежно подметна Женя.

— Ама какво говориш, Женечка, приличам ли ти на балама? — ласкаво се поинтересува Митяй. — Стоката ще дам само срещу гущерите. А ти иди сама, ние ще те почакаме тук. Или звъни на приятеля си, нека той да дойде.

— Че за какво му е да се разкарва? На вас ви трябват мангизите, не на него. А и сами тук няма да ви оставя. Нали и аз не ти приличам на балама, а? — не по-малко ласкаво му отговори жената.

— Тогава напред! — усмихна се Митяй.

— Напред — съгласи се жената. — Хайде да ударим по още една за из път и вдигай опитното си зайче.

Тя щедро напълни чашата на Митяй и едва капна в своята. Митяй наблюдаваше действията ѝ с неприятна усмивка. Те се чукнаха и пиха.

„Ох, как не ми харесва тая негова усмивчица“ — за секунда успя да се съсредоточи Андрюха върху партньора си, но веднага отплува

пак в своята страна на мечтите.

В казиното избухна паника. Застиналата от ужас Татяна фиксираше с поглед промъкващите се към изхода посетители. „В първия работен ден — и убийство! Нещо май прекалено ми идва“ — се въртеше в хубавата ѝ главичка. Защо беше решила, че смъртта на момичето от чейндж-пункта е насилствена, Татяна не можеше да си обясни.

Дежурната оперативно-следствена бригада, която пристигна в казиното, сръчно и дружно изпълняваше работата си. Ослепителните светкавици на фотоапарата фиксираха положението на трупа, предметите на масичката, вътрешността на разтворената каса. Криминалозите изследваха бравите, повърхността на масичката, касата. Съдебният лекар мереше температурата на тялото на мъртвата Катерина. В дъното на пункта за обмяна на валута беше открита друга врата, която водеше към един от завоите на служебния коридор. Вратата беше заключена.

— Володя, виж! — повика Фрязин специалистът по наркотичните вещества, старши оперативният служител от МУР Олег Лойко.

— Свидетелите, моля, приближете се. — Фрязин пропусна в тясното пространство внушителна семейна двойка от посетителите на заведението и следователя от прокуратурата, ръководител на дежурната група. Лицето на добре гледаната, дама изразяваше отвращение и любопитство.

Докато следователят попълваше протокола за огледа на местопроизшествието, Володя се опитваше да се успокои. Беше му доста трудно. Той вече бе надушил следата. Дългото, многомесечно, безплодно преследване на новия страшно силен наркотик, изглежда, придобиваше нов обрат. Сега беше много важно да се разпитат хората, които биха могли да са замесени в този бизнес. Внезапността на проведената операция, присъствието на много служители на МУР и данъчната полиция, стряскащият камуфлаж на момчетата от физическата защита можеха да сринат самообладанието на някого от престъпниците, пък макар и за кратко. Поне Фрязин разчиташе на това.

— Къде е Свимонашвили? — попита Володя оперативника Николай Емелянов.

— Седи си в кабинета. Грузанов обеща трийсетина минути да я притиска с документите. Не сваляме очи от нея.

— Добре. Къде е представителят на банката?

Пухкавият мъж стоеше облегат на стената на тесния коридор, забелил късогледите си очи.

„Шубе те е, приятел. Преиграваш обаче. Не ти вярвам“ — помисли си Фрязин почти с цитат от класиката на родната режисура.

— Алберт Григориевич! Трябва да ви задам няколко въпроса. — Володя пхна пред късогледите очи на Гнездин служебната си карта.

— Боже, какъв ужас! — с треперещ глас се отзова пухкавият Алберт Григориевич. — Разбира се — сякаш се сепна той. — На вашите услуги съм.

— Коля, проследи, моля те, да не ни пречат — помоли Фрязин Емелянов, после откри с поглед две кресла, разположени в служебния коридор и отделени с масичка, върху която имаше телефон. — Да поседнем — покани той. — С ваше разрешение, ще включа касетофона. — Мъжът сви пухкавите си рамене и кимна. — Представете се, моля.

— Алберт Григориевич Гнездин, изпълнителен директор на банка „Елис“ — с треперещ глас започна пухкавият мъж, като попоглеждаше здравеняците в стоманеносиво облекло и видимо очакваше незабавно да употребят спрямо него физически методи на въздействие.

— Съобщете трите имена на касиерката от пункта за обмяна на валута на банка „Елис“, разположен в казино „Терек“.

— Горностаева, Екатерина... като че ли Александровна.

— Защо „като че ли“?

— Не я помня. Тя нали е млада, малко над двадесетте. Никой не се обръщаше към нея с малкото и бащиното ѝ име.

— Как ще характеризирате служебно Горностаева?

— Нямаше претенции към нея — сви пълните си рамене Алберт Григориевич. — Впрочем тя е съвсем отскоро при нас. Как да я характеризирам? Ами че аз практически не съм я виждал. Аз съм в банката, тя тук.

— Как можете да обясните, че в служебната ѝ каса са намерени кутийки с ампули, съдържащи неизвестно вещество?

— Боже мой! Че как да го обясня! — развълнува се Гнездин и даже размърда дебелите си крака. — Никак! Аз въобще не идвам тук, нали ви обясних вече. Оборота го превозва до банката наш куриер. Кой да знае, че е наркоманка! Така съм потресен! — занарежда Алберт Григориевич.

— Защо решихте, че смъртта ѝ е свързана с наркотици? — напрегна се Фрязин.

— Аз!... Аз нищо не съм решил — обърка се Гнездин. — Просто си помислих, че щом сте намерили ампули, при това без маркировка...

— Имахте ли данни, че Горностаева е употребявала или разпространявала наркотици?

— Ами... Как да ви кажа... Аз лично не съм я виждал, но кой знае. От какво иначе да умре такава млада? Я какво е сторила със себе си!

— Сигурен ли сте, че сама го е сторила?

— Боже мой, а кой друг? — ококори очи Гнездин.

— В обменния пункт има още една врата. Кой има ключове от нея?

— Катерина имаше. И аз. Но аз имам алиби! Когато дойдох, тя вече беше мъртва! — нервно извика представителят на банката, като се озърташе настрани и явно приканваше за свидетели суровите момчета от физическата защита.

— Успокойте се, Алберт Григориевич. Кажете, тя имаше ли врагове? Или враждебни отношения с някого?

— Не знам, господин Фрязин — възкликна Гнездин и разтвори пухкавите си ръце. — Моля ви да отбележите, че вече е три часа през нощта. Аз съм крайно уморен и развълнуван. Много неприятно събитие! Но трябва да заявя, че нашата банка има безупречна репутация. И ние нямаме отношение към намирането на някакви си там ампули. Ако служителката, която между другото взехме, така да се каже, направо от улицата, отчитайки тежкото ѝ материално положение, се е замесила в някакви машинации или, опази боже, в операции с наркотици, това си е нейна работа и само тя, колкото и жестоко да звучи, носи отговорност за стореното.

Гнездин изкрещя цялата тази тирада направо в касетофона, като изговаряше старателно думите. Фрязин мълчеше и го гледаше с ненавист. „Разбира се — тъжно мислеше той, — хвърляй вината върху мъртвия. Затова са очистили момичето.“

— А кой назначи Горностаева на работа и по чия препоръка? Нали в банките не вземат на работа от улицата, както се изразихте? Нещо не съм чувал за подобна благотворителност.

— Назначих я аз. А по чия препоръка, сега не си спомням — още повече взе да нервничи Гнездин и на пухкавото му лице избиха червени петна. — Повтарям, уморен съм и повече не съм в състояние да отговарям на вашите въпроси. Моля да ме поканите официално, с призовка. А сега разрешете да се сбогувам.

„Нещо твърде взе да подскачаш, шопар такъв. Май се страхуваш от някого доста повече, отколкото от нас“ — отбеляза си Фрязин и сухо се осведоми:

— Предупреждавам ви, че носите наказателна отговорност за даване на лъжливи показания и за отказ от даване на показания.

— Е, знаете ли... — театрално извика дебелакът.

— Господин Гнездин, вие безусловно ще бъдете призован да дадете показания по това дело. Затова ви съветвам да си спомните кой ви е препоръчал Горностаева. Във ваш интерес е. Засега това е всичко.

Гнездин се надигна с мъка и припряно заситни към изхода.

„... Затова ви съветвам да си спомните кой ви е препоръчал Горностаева... Засега това е всичко.“

Светлорусият чу как Албертчо се измъква от креслото с тежко сумтене, после се заслуша още няколко секунди. Но разговорът явно беше свършил. Той набута антената в корпуса на портативната радиостанция и я пхна в джоба си. Подъвка замислено устните си, поклати се на яките си крака и без да бърза, излезе от килерчето в далечния край на коридора.

В това време във вече опустялата игрална зала проехтя женски писък. Фрязин бързо отиде натам и видя двойка скромно облечени хора. Невисока побеляла жена се блъскаше в ръцете на възрастен мъж.

— Катя, Катенка, какво са ти направили! — крещеше жената.

— Родителите на Горностаева — тихо каза на Володя Олег Лойко.

За Володя беше важно родителите да видят Катя именно тук, със спринцовката в ръката. Докато успокояваха жената и я пояха с лекарства, Фрязин видя как представителят на банка „Елис“ се изхлузи странично край старците и излетя на улицата. „Бих те задържал, гад такъв — помисли, докато го проследяваше, Володя, — но нямам основания засега. Е, почакай...“

— Светлана Ивановна — започна Фрязин, като гледаше с болка тихо плачещата жена и мъжа, който здраво я притискаше към себе си. Той така и не се научи, независимо от трите години работа да не реагира на чуждата мъка тъй остро, сякаш бедата се е случила с него. А и никога нямаше да се научи. — Разбирам, че ви е много тежко, но колкото по-рано съберем максимум информация, толкова по-лесно ще установим какво се е случило с вашата дъщеря.

— Че какво се е случило — убили са я — глухо проговори бащата на Катя.

— Защо смятате така?

— Да не се е убила сама? Тя имаше детенце. Нашият внук. На три годинки.

Жената отново се разрида на глас.

— Сашенка, сираченцето ми — нареждаше тя.

Ненавиждайки се вътрешно, Володя зададе следващия въпрос:

— Извинете ме, но трябва да знам, употребявала ли е дъщеря ви наркотици и имала ли е познати, свързани с това?

— Какво говорите! — извика Светлана Ивановна. — Та Катенка беше учителка! На малките класове. Какви наркотици! Тя и думата не знаеше.

„За съжаление знаела е — помисли си Володя. — И не само думата.“

— Мъжът ѝ я напусна. Работеше като конструктор в завода. Заводът спря, уволниха всички. И той започна да ходи до Полша, въртеше търговия. Забърка се там с някаква полякия и остана в тая Полша. Изостави Сашенка — през сълзи говореше жената. — А и на Катенка бавеха заплатата ѝ, то пък една заплата... Нима можеш сега да преживееш с учителската заплата? И затова тя се лута, лута и се уреди тука. Ние я разубеждавахме, но тя все за Сашенка говореше — искам поне детето да не се нуждае от нищо... И виж какво излезе... Каква мъка. — Тя пак се разплака.

— А кой я уреди тук?

— Не знаем — обади се бащата на Катерина. — Тя не разправяше. Някакъв мъж все ѝ се обаждаше. Успокой се, майко, успокой се — ласкаво говореше той, като галеше жена си. — Ако може, пуснете ни, а? Страхувам се, че тя няма да издържи повече. — Той вдигна очи към Фрязин.

— Благодаря ви, че намерихте сили да отговорите на въпросите ми. Сега ще ви закарат вкъщи — меко каза Володя.

Санитарите от „Бърза помощ“ вече изнасяха носилката с тялото на Екатерина Горностаева, покрито с чаршаф.

— Дъще — извика пак Светлана Ивановна, — къде те понесоха...

Тя се хвърли след носилката. Мъжът ѝ с мъка я удържа и я притисна към себе си.

— Тихо, тихо, майко. Нищо не можеш да сториш вече. Остана ни Сашенка, за него трябва да мислим.

— Сашенка... — тихо изхлипа Светлана Ивановна и се отпусна в ръцете на мъжа си.

Явно ги очакваха. Женя едва докосна звънеца и вратата на апартамента се отвори. На прага стоеше мъж на около петдесет години с излиняла сива коса. Той ги покани да влязат с мълчаливо кимване. Гостите го последваха пак в кухнята. Наистина целият живот на бившия съветски народ минава именно тук!

— Ето ни и нас — каза Женя. — Благодаря, Сивак, че се съгласи да помогнеш. Е, вади стоката — обърна се тя към Митяй.

— Първо сухото — реагира той.

— Абе що не седнете — покани ги домакинът. — Ще пийнем, ще побъбрим.

Митяй, независимо от многото изпит алкохол изглеждаше абсолютно трезвен.

— Няма за кога да се разтакаваме, но няколко минути за добър човек винаги ще се намерят — с усмивка каза той.

Андрюха, който вече се беше научил да разпознава настроенията на своя бос, някак особено остро почувства напрежението в гласа му и въобще в цялата атмосфера, която питаеше в кухнята.

„Колко интересно“ — все още радвайки се на живота, помисли той.

Седнаха около масата. Домакинът извади бутилка водка, чаши, чиния с тънко нарязан салам. Андрюха изведнъж усети силен глад — нали бог знае откога не бяха плюскали! — и щеше да посегне към салама, но застина под тежкия поглед на Митяй.

— Е, да пийнем каквото бог дал! — вдигна чашата си Сивака.

Гостите вдигнаха чаши и ги изпиха. Женя заохка, като махаше с длан пред устата си, и се хвърли към чешмата.

— Какво купуваш, Женечка? — поинтересува се домакинът.

Женя, след като се напи с вода и остана до вратата на кухнята, каза:

— Ами донесе човекът партида. „Китайски белтък“.

— Да не е тая, дето днес я свиха от Доктора? — мирно попита Сивака.

— Май че е същата — сякаш между другото отвърна Женя.

— Кофти се получи с Доктора — съкрушено проговори Сивака, като гледаше Митяй.

— Ти да не си му адвокат? — насмешливо попита Митяй и очите му взеха да побеляват.

— Абе не съм му адвокат, ама и ти не си данъчна полиция, че да гепиш на човека честно заработеното.

— Може да делим — мирно предложи Митяй, като гледаше Сивака с побелелите си очи.

— Би могло, разбира се... — замислено проговори той, — но ти, мили човече, явно отдавна не си въртял тая далавера. Две-три години сигурно? Май си бил на курорт в болничката... А за това време тук, в нашите свети земи, станаха много неща. „Китайският белтък“ пак излезе на пазара, а с него се заеха много сериозни хора. И такива липси хич не ги устройват. Вече се вдигна голям шум из цялата белокаменна... Така че сега ще докарат Доктора право тук, на очна ставка, така да се каже...

По-нататък започна нещо невъобразимо. Едновременно се разнесоха звън от счупена бутилка и щракането на автоматичен нож. Рухнаха на пода табуретките. Митяй настъпваше срещу Сивака, като държеше „цвете“ с назъбен ръб, оня ситнеше пред него с нож в ръка.

Андрей наблюдаваше ставащото с ласкава усмивка.

— Хвърли бутилката, ще стрелям! — разнесе се женски глас откъм вратата.

Андрюха се обърна натам. Женя стискаше пистолет в ръцете си и се целеше в Митяй. Той се озова с рязък скок през цялата кухня до Андрюха, сграбчи го като парцал и го блъсна срещу Женя. Разнесе се изстрел. Андрей усети как куршумът свирна край ухото му и рухна заедно с жената на пода.

Както си лежеше върху ритащата под него жена, Андрей чу как Митяй извика нещо кратко като: „Хааа“, и видя с крайчеца на околото си как неговото аверче пак прелетя през кухнята, но вече в обратна посока. Чу се удар от падащо тяло. После върху ръката на Женя, която опипваше пода за изпуснатия пистолет, стъпи подкованата обувка на Митяй.

Алберт Григориевич нервно хапеше пухкавите си устни и гледаше през затъмнените стъкла на форда пустите нощни улици. Не му харесваше всичко това, никак не му харесваше! Естествено, той сам се беше набутал в тая игра и се досещаше, че работата е твърде опасна, но прекалено лакомо парче му падаше направо за нищо, просто за да си затваря очите. Неприятното се състоеше в това, че играта си беше лично негова. Непосредственият му шеф, директорът на банка „Елис“, не беше в течение на тая мила далаверка — търговия с наркотици в тяхното обменно бюро. Но ако го светнеше, какво щеше да остане за него самия? Какъв смисъл имаше? Затова пък сега нямаше кой да го прикрие. Шефът бързо би задействал когото трябва, та тия, с извинение, правоохранителни органи да се разкарат от него, обаче... Както се казва, изхождайки от гореспоменатото... и така нататък. Всъщност Алгерис трябваше да го защити. Че за кого работеше в дадения случай Албертик, ако не за оная вълчица Нино? За което всъщност следствените органи се досещат. Ето оня Фрязин, ченгето с интелигентната физиономия, веднага взе да го върти на шиш: кой е препоръчал Катерина. Той пак си спомни с ужас пустите, мъртви очи на Катерина, двамата яки типа, които стояха в двата края на коридора (съвсем като във филма за Щирлиц, спомни си Албертик кинокласиката от седемдесетте години). „Знаете ли, грях е да тревожиш детското сърце със скръб и мъка...“ — изплуваха в

изтерзания му от неприятности мозък стихове на гражданина Некрасов, назначен от болшевиките за флагман на революционната поезия, които почти плачейки четеше на малкия Алик неговата неистово партийна баба. Да, така си е, детското сърце на тридесетгодишния мъж, разглезен от номенклатурните роднини, се възмущаваше да гледа гадостите на живота. Е, да речем, той още от началото знаеше, че Катерина е обречена на заколение. Но едно е да знаеш, а друго да видиш бездиханното ѝ тяло, да слушаш воя на родителите ѝ. Кой може да го издържи? Е, сега Албертик издържа, не се разкисна, а по-нататък? Да, Алгерис е длъжен да го защити! Както бяха длъжни родителите му, бабата и дядото, преподавателите в института, директорът на банка „Елис“ — приятел на баща му от партийната върхушка. Алгерис трябва да направи така, че Албертик да може и по-нататък да получава пари, нежно да си ги брой и красиво, с вкус да ги харчи. Албертик обичаше всичко красиво. Ето и жена му се казваше не как да е, а Ариадна. Красиво! И самата тя е много хубава. При това пълна глупачка, което без съмнение още повече украсява жената. Ариадна е находка на майка му. А мама никога няма да направи нещо лошо на своя Алик. Така. А паричките сега са много нужни, защото е време да се купува собственост зад граница. Някъде на хубаво място. Например на Сейшелските острови. Защото Ариша го моли. Та да може Дениска да си кара на воля там лятото. Ако трябваше да е съвсем честен, Албертик хич не обичаше Дениска, своя петгодишен син. Защото синът отнемаше от него, от Албертик, част (и както той подозираше, по-голямата част) от любовта на Ариадна, че и на собствените му родители. Което беше много обидно. Но статуквото задължаваше Албертик да има жена и дете. Няма къде да се денеш от това. Положението задължава.

Като стигна до тази точка в разсъжденията си, мозъкът на Албертик изключи, претоварен от непосилната работа.

— Алберт Григориевич — ласкаво го повика шофьорът Семьон Никандрович. Между другото също преминал по наследство от баща му, той помнеше Алберт още като пухкаво, червенобузесто хлапе. — Стигнахме, събудете се.

Албертик недоволно замляска с пълните си, пухкави устни.

— Събуждай се, хлапе — уговаряше го Семьон Никандрович. — Стигнахме вече. Сега ще си легнеш в креватчето при Ариаднушка.

Всичко ще се уреди. Всичко ще му е наред на нашия Албертик Григориевич. — Като говореше така, шофьорът извлече от купето масивното туловище на господаря си. Албертик съвсем се събуди и тежките събития от тази нощ пак затиснаха заоблените му рамене.

— Чичо Съома, ама какво е това? — капризно дуднеше Албертик. — Какво са се лепнали за мен тия ченгета? Какво съм им сторил? — недоумяваше шишкавото, сънено, оплешивяло момче.

Семьон Никандрович доведе опечаления си господар до вратата на апартамента, взе от ръцете му ключовете и отключи многобройните брави.

— Довиждане — измърмори Албертик, като затваряше вратата. — Ела в девет, както обикновено.

Албертик влезе в кухнята. „Трябва да пийна — помисли той и отвори вратичката на барчето. — После ще събудя Аришка и ще я изчукам отвсякъде. Да охлабя стреса.“

На вратата се звънна. Албертик погледна към стенния часовник. Три и половина през нощта. Кой може да бъде? Е, разбира се, Алгерис! Дошъл е, за да го успокои! За да му даде указание как да се държи нататък. Албертик пъргаво се хвърли към вратата.

— Кой е? — попита той, макар вече да знаеше отговора.

— Алекс, отвори, аз съм.

Албертик припряно се затутка с бравите.

— Аз така те чаках — дуднеше Албертик, — направо не знам какво да правя...

Вратата на апартамента се отвори, чу се лек, почти безшумен пукот. Пухкавото тяло на Алберт Григориевич се просна в коридора. Мъжът постоя над проснатото тяло, като гледаше обляното в кръв лице и се поклащаше на яките си крака. После затвори вратата и като стъпваше безшумно, заслиза по стълбите.

Женя лежеше на пода. Ръцете ѝ бяха вързани зад гърба с кухненската кърпа. Устата ѝ беше отворена и също вързана с някакъв парцал. Срещу Женя седеше вързаният към стола Сивак. Също зяпнал, с парцал през устата. Митяй крачеше между тях, сложил ръце зад гърба си, и приличаше на строг учител, който възпитава учениците.

— Е, милички — ужасяващо се усмихваше Митяй, — мислехте, че като съм психо, всичко може да правите с мен, а? Грешка... Преди да стана психо, аз съм воювал в Афганистан. И с такива като вас се справям само с лявата ръка.

— Митяй — жалостно захленчи Андрюха, кефът на когото мигом се изпари. — Те нещо говореха, че насам идвал някой с Доктора... Давай да драпаме!

— Вярно, млади ми приятелю — високопарно каза Митяй и взе нож от масата. — Наистина няма време за лекции.

И той заби ножа с рязко движение под сърцето на Сивака. Плисна кръв, Сивака потрепери и замря. На Андрей му призля. Без да обръща внимание на спазмите му, Митяй обърса ножа в покривката и го подаде на младежа.

— А женската — ти! — заповяда Митяй.

— Аз... не мога — заекна Андрюха, като се гърчеше от спазмите.

Митяй го изправи като кукла и пъкна ножа в ръката му.

— Давай, че няма време...

— Тя има деца, Митяй! — заплака Андрюха.

— По-рано е трябвало да мисли за децата си — отвърна Митяй, като го гледаше с ужасяващите си очи. Той допря до слепоочието на Андрей пистолета, който допреди малко беше в ръцете на Женя, и процеди: — Още две секунди и стрелям.

Плачейки на глас, Андрей допря ножа до гърдите на жената. Тя се задърпа, замуча.

— Бий! — заповяда Митяй и Андрей ръкна ножа в мятащото се на пода тяло. Ударът не беше силен и жената се замята и застена още по-силно.

— Защо мъчиш човека? — укорително каза Митяй и заби ножа, стърчащ от гърдите на Женя, до самата дръжка.

После Андрюха като в мъгла гледаше тършуващия из жилището Митяй. Той прибираше някакви пари, които беше открил, нещо от битовата техника. На Андрей му се струваше, че това продължава безкрайно дълго, и искаше само едно — да се изключи. Преди да се измъкнат, Митяй пъкна в джоба си пистолета ТГ, с който само преди няколко минути го заплашваше вече мъртвата Женя.

Когато най-после излязоха от входа, падналият мрак бе прорязан от ярките фарове на влизаща в обширния вътрешен двор кола.

— Разделяме се — подхвърли Митяй и веднага сви зад ъгъла на блока.

Андрюха ужасено се притисна към стената, без да успее да реагира на ситуацията с бързината на Митяй.

Движейки се покрай блока, той отвори с гръб незаклучената врата на съседния вход и се вмъкна вътре полуприпаднал. През тясната цепка на вратата се виждаше как от спрялото пред входа БМВ излязоха някакви хора. Двама от тях влачеха под мишниците трети. На светлината от фаровете, Андрюха видя обезобразеното от побой лице на Доктора и тихо се свлече на пода.

Край кабинета на Нина Свимонашвили Фрязин се сблъска с Грузанов.

— Старче, ние свършихме — информира го майорът. — По нашата част всичко, общо взето, е наред. Е, засякохме някои дреболии. Желая ти късмет. Тая жена направо е... вълчица!

Володя влезе в кабинета.

— Нина Вахтанговна, бих искал да ви задам няколко въпроса.

— Но струва ми се, че вече свършихме — вдигна към него хладните си очи Свимонашвили.

— Аз съм от МУР. — Володя показва служебната си карта.

— Така си и мислех — лениво изкоментира Нина Вахтанговна, като дръпна от дългата си цигара. — Е, седайте тогава. И бездруго ми провалихте нощта.

— Бих искал да поговоря насаме с вас. — Фрязин изглежда стоящия до вратата мургав бодигард. Той долови погледа на господарката си и без да бърза, излезе в коридора.

— А къде е вторият ви телохранител? Един такъв албинос?

— Пратих го в кухнята при момичетата. Да хапне нещо. Ние като че ли още не сме арестувани, нали? — насмешливо каза тя.

— Ще позволите ли да включа диктофона си?

— Не, няма да позволя — спокойно отговори Свимонашвили. — Нали водим личен разговор.

— Е, добре, въпросите ми са свързани със смъртта на Горностаева и откритите в обменния пункт на банка „Елис“ ампули с неустановено засега вещество — започна Володя, като се опитваше да запази спокойствие. — Същите ампули бяха иззети от няколко посетители на казиното. Те признаха, че са ги купили в обменния пункт.

— И какво?

— Как ще коментирате тези факти?

— Защо трябва да коментирам? Аз нямам никакво отношение към валутния пункт. За мен станалото е пълна изненада, при това неприятна. Съгласете се, че казиното може да изгуби клиентите си след вашата... хайка. Така че самата аз съм потърпевша. Ако знаех, че онова момиче търгува там с нещо, непременно щях да се намеся.

— С какво е търгувала, как мислите?

— Това е ваша работа — да мислите с какво е търгувала. Аз си имам достатъчно свои грижи.

Тя явно се гавреше с него, докато пушеше цигарата си, и го гледаше с насмешливите си очи.

— Ние безусловно ще разберем. Искам да ви осведомя, че подобни ампули изнемаме вече няколко месеца на различни места в Москва. В тях има нов, явно много силен наркотик. Засега не сме успели да определим състава му.

— Ай-яй-яй — посъчувства му Нина Вахтанговна, като се подсмиваше все така иронично.

— Но буквално преди дни — без да й обръща внимание, продължи Володя — нашите експерти установиха, че това е триметилфентонил.

Володя внимателно наблюдаваше жената. Дългите ѝ мигли леко трепнаха.

— Това не ме интересува — спокойно каза тя, като извади нова цигара с добре гледаните си пръсти, отрупани с пръстени, и щракна миниатюрната си запалка.

„Лъжеш, интересува те! — помисли Володя. — Мигличките ти запърхаха.“

— Просто исках да кажа, че ние ще образуваме дело за откриването на тези наркотици. Когато дойдохме в казиното, Горностаева беше жива и разговаряше през затвореното прозорче на

пункта за обмяна на валута. Обаче след половин час я намериха мъртва. В пункта има втора врата, която води към вашия служебен коридор. Кой от вашите служители има ключ от втората врата?

— Никой — спокойно отговори Свимонашвили.

— Как можете да обясните смъртта на момичето?

— Аз? — вдигна вежди Свимонашвили и чак се разсмя. — Чуйте ме, младежо, вие ме бъркате с някого. Аз да не съм ваш служител, че да ви измислям версии. Но вие така ме разсмяхте, че ще ви отделя няколко минути. Струва ми се, че момичето е въртяло свой бизнес. Мястото е подходящо. Посетителите на казиното обичат да се възбуждат или, напротив — да се успокояват с различни средства, включително и с наркотици. Това е известно. Явно и тя е решила да спечели нещо. А когато вие така неочаквано нахлухте, какво ѝ е оставало? Там май цялата каса беше натъпкана с ампули.

— Откъде знаете? — застана нащрек Володя.

— Въх — намръщи се Свимонашвили. — Не ме засичайте с такива дреболии, аз да не съм вчерашна. Вашите колеги, от данъчната, докато размахваха тук протоколите, си разменяха впечатления. Не съм глуха.

„Ама че издънка“ — намръщи се Володя.

— Така — продължи жената, като се усмихна злорадо на реакцията му. — Продължавам. Смятам, че когато нахълтахте с гръмки крясъци и взехте да изправяте до стената всички, от страх тя си е била конска доза. Нервите ѝ не са издържали. Жените, да знаете, имат слаби нерви.

— Като ви гледам, не бих го твърдял — не се сдържа Володя.

— Затова не съм касиерка на чейнджбюро, а собственичка на казино — парира тя с леден тон.

„Ама че стерва! Никак не можеш да я хванеш. Ех, да бяха тук Грязнов или Турецки“ — тъжно помисли Фрязин. Но по-старшите му другари не се мяркаха на хоризонта, а насреща му седеше бронираната отвсякъде госпожа Свимонашвили и явно се канеше да прекрати разговора.

— Но Горностаева е имала тригодишно дете. Това би трябвало да я удържи от самоубийството.

— Смятате ли, че за детето е по-добре да има майка престъпничка, която излежава дълга присъда?

„Тя е права — помисли Володя. — Може пък наистина тая нещастница Катерина да се е самоубила?“ Но нещо пречеше на Фрязин да повярва в тая версия. Може би родителите на Катя.

— Освен това очевидно тя е вземала наркотици. Щом е имала и спринцовка. А наркоманите са непредсказуеми.

— Нейните родители отричат подобно нещо.

— Въх! Че къде сте виждали родители, които да не защитават децата си. Още повече мъртвите. Но... — Нина Вахтанговна изразително погледна мъничкото си, обсипано с диаманти часовниче.

Володя беше отчаян. Разпитът не се получи. Или Свимонашвили наистина нямаше отношение към дрогата в казиното, или дамата имаше железни нерви. „Ето от кого би трябвало да се поучи на самообладание Алберт Григориевич“ — помисли си Володя, без да подозира, че бедният Албертик вече няма да може да се поучи от никого и на нищо. След като видя, че Нина Вахтанговна се кани да стане, Володя хвърли и последния си коз.

— Само минутка — умолително се усмихна той и извади от вътрешния си джоб снимка.

Сложи я на бюрото пред жената, без да сваля очи от нея.

— Случайно да я познавате?

„Познава я!“ — би могъл да се закълне Фрязин. Нина бавно се отпусна в креслото си, като не откъсваше очи от снимката. Лицето ѝ застина, сякаш жената се страхуваше да се издаде. После вдигна глава и Володя чак настръхна. Черните ѝ, непроницаеми очи потъмняха още повече и го гледаха, без да мигат. „Наистина вълчица!“ — спомни си Фрязин как нарече Нина Грузанов.

— Не, не я знам.

Дори акцентът ѝ се беше усилил! Володя тържествуваше. Момичето беше свързано с Нина Вахтанговна. Володя просто го усещаше с кожата си!

— А защо? — прекъсна мислите му Свимонашвили. Тя пак запали цигара, втрещена във Фрязин все със същия немигащ поглед.

— Това момиче е заподозряно в разпространяването на наркотици. Затова си помислих: при вас идват различни хора и се интересуват от наркотици, както самата вие казахте. Може и тя да е идвала при вас... — баламосваше я Володя. — Е, щом като е не, така да е — примирено промърмори той и обърна снимката към себе си. На

цветната фотография се виждаше мургава, черноока девойка с ниско нахлупена на челото мъжка шапка. По раменете ѝ се спускаха кичури черна коса. — Красиво момиче. Между другото малко прилича на вас — направи неочаквано за себе си откритие Фрязин, като погледна към Нина Вахтанговна. В черните ѝ очи сякаш избухна животински огън. Фрязин прибра снимката във вътрешния джоб на якето си. „Сега ще ми скочи и ще ме захапне“ — весело помисли Володя.

Мобилният телефон запиука. Нина го приближи до ухото си. Фрязин дочу гърлена грузинска реч. Нина слушаше внимателно, без да променя непроницаемото си изражение, после каза нещо заповедно на грузински, без да сваля очи от него.

— Не бихте ли могли да говорите на руски? — помоли Володя.

Нина, без да обръща внимание на думите му, завърши разговора си и чак тогава проговори на руски:

— Забравяте се, младежо. Аз съм в своя, а не във вашия кабинет. Смятам разговора ни за приключен.

— Извинете — привидно се смути Володя. — Наистина, когато ви извикам в моя кабинет, ще си говорим само на руски, а тук, разбира се... Поизхвърлих се.

— Да, поизхвърлихте се — замислено се съгласи Свимонашвили. — От изхвърлянето възникват много проблеми. Впрочем не мога да ви отделя повече внимание. Мъжът ми се обади, тревожи се. А и вие трябва да се прибирате почти през цяла Москва.

— Откъде знаете? — учуди се Володя.

— Е, не само вашите хора умеят да работят — подсмихна се грузинката.

— А аз чух, че вашия мъж го няма в момента — мимоходом забеляза Володя, докато се надигаше от стола си.

Грузинката не отговори нищо, сякаш не чу репликата му.

Във фойето на казиното на един от кожените дивани кротко спеше Коля Емелянов. Той живееше недалеч от Фрязин и го чакаше, за да си ходят заедно към къщи с очакващата ги служебна лада.

Те се носеха из вече събуждащия се град.

— Ама и теб, старче, си те бива — боботеше Емелянов. — Да не те е съблзнила тая грузинска княгиня? Почти бях решил, че няма да се добера до къщи.

— Ще се прибереш, стига мърмори — усмихна се Фрязин.

Той изскочи от колата край блока си, махна с ръка на Коля и бързо стигна до входа. Като прескачаше по няколко стъпала, започна да се изкачва, предусещайки топлото легло, сигурно приготвено от грижовната му майка. На площадката между втория и третия етаж от стената се отдели някаква фигура. Лъчите на изгряващото слънце светеха право в очите на Володя през големия стълбищен прозорец и не му позволяваха да се ориентира. Мъжът израсна право пред очите на Фрязин и рязко избухване на светлина резна непоносимо очите на Володя. Изстрелът беше почти безшумен. Мъжът се наведе над падналия Фрязин и погледна обляното му в кръв лице. Ръка в ръкавица пребърка вътрешните джобове на якето му и измъкна снимката на чернокосото момиче. Мъжът прибра находката си в чантата, позалюля се на яките си крака, вдигна парче от разбитата мазилка и написа на стената точно над главата на мъртвия оперативен служител от МУР с големи печатни букви: „Не ни се пречкайте. Опасно за живота.“

Малко преди да затворят станцията на метрото „Алтуфиевска“, във фоайето влезе млад човек. По-точно дори не влезе, а почти пропълзя в помещението, като се подпираше с ръце на стената. Тресеше го.

— Къде се вреш бе, пияндур? — сърдито каза възрастната чистачка, като му прегради пътя с парцала.

Младежът вдигна към нея бледото си, обсипано с капки пот лице.

— В милицията — каза той, като едва превърташе езика си.

— Точно за там си — съгласи се жената, като го огледа. — Само че не те съветвам: няма какво да вземат от теб, ама като нищо ще ти набият канчето. Изчезвай! — Чистачката вдигна парцала срещу младежа.

— Леличко, не ме гонете — изведнъж захленчи той и падна на колене. — Извикайте милицията.

— Ти да не си болен? — предположи жената. — Зина — викна тя дежурещата при бариерите млада жена, — някакъв болен се яви тук.

Зина се приближи и хвърли опитен поглед към младежа.

— Че той е напушен. Или набоден — постави му тя диагнозата. — Чупката оттук! — цитира момичето своята колежка.

— Убих човек — закрещя изведнъж младежът. — Аз съм убиец. Извикайте милиция.

Една от вратите във фоайето с надпис „Милиция“ се отвори и на сцената се появи още едно действащо лице — сержант със селяндурски вид.

— Кой тук е убил човек? — прозявайки се, попита той.

— Аз — викна младежът и дори се удари с юмрук по гърдите. Ръцете му трепереха.

— Ама че си глупак — меланхолично забеляза сержантът. — И защо вие, пианиците, не си седите вкъщи? — заговори сам на себе си сержантът. — Като си пийнал, стой си дома. Не закачай никого. Не, те хукват навън, такива ще ти наговорят, че се налага да ги възпитаваши!

— Миша, ама той е напушен — угоднически докладва Зина.

— Още по-зле — важно отговори Миша и красноречиво се хвана за гумената палка „демократизатор“.

В този момент във фоайето нахлу весела компания от младежи. Като разговаряха шумно и дрънкаха на китара, те се устремиха към ескалатора.

— Убих човек! — закрещя с пълно гърло младежът. — Аз убих двама! Хора...

Компанията удари спирачките. Членовете ѝ недоумяващо зяпнаха младежа.

— Много лошо — зловецът произнесе сержантът, като поглеждаше неприязнено към младежите. — Щом като си убил, налага се да отговаряш. Ех, напразно ме събуди, момче... — сякаш на себе си говореше сержантът.

— Момчета, ама това е интересен материал — изведнъж възкликна слабичък младеж с очила. — Може да стане за вестника.

И като се хвърли към сержанта, младежът извади визитка.

— Аз съм кореспондент на вестник „Московски комсомолец“ — започна бързо той.

— А аз съм обикновен милиционер — прекъсна го сержантът и с тежка въздишка тръгна да се обажда по телефона.

Когато патрулната кола пристигна на „Алтуфиевска“, Андрюха се гърчеше на пода на тясната милиционерска стаичка. Ръцете и краката му се тресяха, на устните му беше излязла пяна. Той виеше от

болка, но щом тя го отпуснеше за секунда дори, продължаваше да твърди едно и също: „Убих човек.“

Пристигналите патрулни тъжно гледаха гърчещото се тяло.

— Ех, да му забиеш един... — каза единият с копнеж.

— Меко казано — съгласи се другият и укорно изгледа сержанта.

— Момчета — оправдаваше се той, — аз щях и сам да се оправя, ако го нямаше тоя „Комсомолец“, да му...

— Ох, скъпичко ще му излязат грижите ни — забеляза първият. Неизвестно кого имаше предвид: дали стенещия на пода Андрюха, или дежурещия на улицата сътрудник на „Московски комсомолец“.

Когато качваха Андрей в патрулната кола, кореспондентът — най-противното беше, че не сам (в такъв случай можеше да го разкарат), а с цялата си гнусна компания — се приближи и се поинтересува къде значи отвеждат обвиняемия. На което получи отговор, че карат гражданина право на „Петровка“ 38.

— Аз тая свободна преса бих я удушил със собствените си ръце — с копнеж каза единият от седящите в патрулната кола.

— Меко казано — мечтателно го подкрепи другият.

— И представяш ли си нашата доблестна милиция, бойците от моторизирания патрул, за малко да го изгонят с шутове тоя хлапак! Значи лъжи, ама не прекалявай... като си се накъркал, стой си вкъщи и не тревожи народа. А на шията му наистина висят две убийства — разказваше Грязнов на бутилчица коняк и кюфтета, приготвени собственоръчно от него.

Турецки пушеше своя „Честърфийлд“ и слушаше приятеля си. Зад прозореца се стъмваше и на Саша му се струваше, че това е мракът на следващия ден, неделя. Но не, денят все пак си беше събота. И дъждът все така плющеше по покривите. Просто от изобилието на събития и впечатления му се струваше невероятно дълъг.

След погребението на Фрязин двамата с Грязнов се озоваха в кабинета на Меркулов: заместник главния прокурор на Русия за света и само за тях Костя.

— Е, приятели — започна Меркулов, като ги изгледа. — Трябва да ви съобщя следното: във връзка с изясняването на химическия състав на неизвестния досега наркотик, наричан на черния пазар в

Москва „китайски белтък“, е създадена оперативно-следствена бригада от служители на МУР и следственото управление при Главната прокуратура. При нужда могат да бъдат включени и служители на ФСС^[5]. На групата се възлага глобалната задача да открие източника, доставящ това вещество, както и лицата, които го разпространяват. За ръководител на групата е назначен старши следователят по особено важни дела, старши съветникът от правосъдието Турецки. Ти, Саша. И подозирам, че основната тежест на разследването ще легне именно върху вашите с Грязнов съвсем не крехки плещи.

— Добро начало — изкоментира новоизпеченият шеф на следствената група. — Хубаво би било да получа и някакво напътствие. Както знаеш, Костя, отдавна не съм се занимавал с дела, свързани с наркобизнеса. Това си е периметърът на милицията, икономическата полиция и ФСС.

— Труден хляб — отвърна Меркулов, без да подкрепи желанието на приятеля и подчинения си да се поперчи. — Но този случай е особен. Доста известни хора могат да се окажат причастни към тая търговия с наркотици. Да речем, някой си Висницки.

— Висницки? — намръщи чело Саша. — Тоя пък кой е?

— Те са двама братя. По-големият е началник на главното управление по фармакология в Министерството на здравеопазването. По-малкият е предприемач. Между впрочем собственик на частната фармацевтична фирма „Лечител“. Какво именце само, а?

— И какво им се инкриминира?

— Засега нищо. Но работата е там, че подобен по състав наркотик е бил разпространяван в Москва и преди няколко години. Идвал е от Хонконг. Оттук и пазарното име на препарата — „китайски белтък“. Та тогава със съвместните усилия на нашите спецслужби е бил разкрит нелегалният завод за производство на тая гадост в Хонконг и каналът за транспортиране на веществото в Москва. По-младият Висницки, бизнесменът, тогава попаднал в полезрението на нашите спецслужби. Има предположение, че може би е съпричастен към това дело.

— А каналът за транспортиране беше ликвидиран със съдействието на вече покойния полковник Саргачов^[6]? — попита Саша, като се спогледа с Грязнов.

— Да — откликна Костя. — Какво, спомнихте ли си командировката в Хонконг? — подсмихна се той. — Може пак да се наложи да отскочите дотам. А що се отнася до указанието — моля. Но мисля, че МУР по-добре от мен ще се справи с тази задача. Нали Петровка водеше следствието по тези дела. Така ли е, Слава?

— То пък едни дела! — избухна мълчащият досега Грязнов. Мълчанието явно се удаваше трудно на енергичния Вячеслав и той веднага набра скорост: — Какви дела са това? Докато съставът беше неизвестен, се занимавахме само с агентурна разработка, сами знаете. Момчетата от експертно-криминологичното управление при ГУ на МВР няколко месеца се блъскаха да идентифицират тая гадост. Съвсем наскоро успяха да „разшифроват“ веществото. Така че досега нашите действия се свеждаха основно до проследяване на каналите за разпространение. А колко са предпазливи тия дейци — няма какво да ви разправам. Знаете ли, има такава порода плъхове. В мигове на опасност прегризват сами опашките си, за да няма къде да ги хванеш.

— Ти откъде знаеш за тия плъхове? — не се сдържа Турецки.

— Ами виждал съм ги в биологическата лаборатория. Много чувствителна порода. Изпитват върху тях какво ли не. Включително и „китайския белтък“. Виждал съм с очите си: приближава се лаборантът към него, а той хап опашката си — и в ъгъла. А опашката му си остава встрани.

— Пфу, какви гадости разправяш! — намръщи се Турецки.

— Само за пример. Ето и Фрязин през последните месеци се занимаваше с тая операция — въздъхна Грязнов. — Вижте какво — продължи той. — Дали да не продължим разговора си в топла и неформална обстановка? Официалната част, доколкото разбирам, свърши.

— Не възразявам — усмихна се Меркулов. — В неформална обстановка буйните ви глави работят по-добре. Вероятно под въздействието на допинг...

— Е, стига... — обидено проточиха в един глас Слава и Александър.

— Добре, добре — надигна се от стола Меркулов, като продължаваше да се усмихва. — Кога се връща семейството ти от слънчева България? — попита той Турецки.

— Вдругиден — усмихна се той. — Костя, хайде с нас — предложи Саша. — Толкова отдавна не сме сядали заедно. Идваш ли?

— Не мога. Лялечка не се чувства добре. Изглежда, е от времето. Вие отивайте, а аз ще поработя още към час. И умната, бандити такива.

Когато работата опираше до здравето на любимата жена на зам.-главния прокурор, беше безсмислено да го кандърдисват.

И така, след погребението на Фрязин, след тъжния помен (а нима има весели?) в дома на тихата и интелигентна майка на Володя, след огледа на стълбищната площадка, където над тялото на убития им другар някакъв гад беше написал наглото, гаврецо се предупреждение към всички тях, след краткото съвещание при Меркулов — след всичко това двамата с Грязнов се запътиха към неговия апартамент. Наистина отначало поспориха в чие жилище да организират купона. Грязнов предлагаше своя дом, като се мотивираше с това, че дамите на Саша всеки момент ще се върнат и не бива да посреща жената и дъщеря си в просмукания от миризма на цигари и алкохол апартамент. Турецки възразяваше, че ако жилището има стерилен вид, Ирина може да си помисли, че нейният благоверен въобще не е живял цял месец вкъщи, и да заподозре бог знае какво. Победиха дружбата и ергенският апартамент на Грязнов.

— Абе ти слушаш ли ме? — сепна се Саша от страшния вик на приятеля си.

— Прощавай, Слава, замислих се нещо — смути се Турецки.

— Е, разбира се, великите детективи са потънали в метода на дедукцията, медитират сигурно. Докато ние, простите ченгета, ги въвеждаме в същността на нещата — нацупи се Грязнов.

— Ама че обидчив си станал, Слава! Навярно е от старостта. Хайде, не се цупи, повтори ми.

— Добре. Повтарям. За сведение на посрещачите.

— Какво?

— Има такъв лаф. При мен в „Глория“ работеше един бивш моряк. Той ми го каза. Повтарям за тъпите значи.

Турецки се разсмя.

— Та така — продължи Грязнов. — Историята е кошмарна. От СПБСН^[7] изписват двама. Единият — същият той хлапак Левченко, който се търкалял в краката на чистачката в метрото и искал да викат милицията. Как е попаднал в специалната болница, не помня

подробно. Нещо оплескал по време на срочната служба в нашата доблестна армия. Което между другото хич не е трудно. Другият — пълен хахо. Казва се Дмитрий Вижига. Като вдъхнали сладкия въздух на свободата, те се запиват. И в същия ден, едва излезли, убиват една жена. Хлапето действа по заповедите на Вижига като зомби. Жената е самотна алкохоличка. Никой не би взел да я търси.

— Какво отношение има това към нашето дело? — намръщи се Турецки.

— Пряко. С това убийство Вижига вързал ръцете и краката на младежа. По-нататък действали заедно. Което си е направо подарък за нас. Работата е там, че Вижига от време на време си докарва по нещо от пласиране на наркотици. И няколко дни след убийството той взема със себе си младежа на операция по покупката на партида наркотик. Както вероятно се досеща моят опитен приятел, наркотикът е „китайски белтък“. Същността на операцията е да вземат стоката, без да платят. Което им се удава. Хлапето седи в жилището на доставчика с прякор Доктора като заложник, докато Вижига уж отива за парите. После хлапето избягва при своя съучастник. Но! Наркотикът трябва да се пласира. А Москва е малък град. Накратко, в резултат сладката двойчица попада в засада. Пак убийства и младежът не издържа и се предава на милицията.

— И какво? — Турецки, който също не издържа дългото повествование, изгълта на един дъх чашата си.

— Такова — последва примера на приятеля си Грязнов и обърна своята доза. — Хлапето ни предава снимката на едно момиче. Откраднал я от доставчика. Момичето е наркокуриер. Гоним я вече няколко месеца. И освен няколко снимки — нищо. Същински дявол! Обслужва я цял автопарк. Сменя колите по няколко пъти на ден. Въобще сменя и колите, и външността си като носни кърпички. Джеймс Бонд репички да яде! Та по думите на младежа момичето е свързано с Нина Свимонашвили. За това се раздрънкал пред него доставчикът, същият оня — Доктора, докато младежът седял при него в жилището му. Всъщност не е никакъв доктор, а санитар в една от психиатриите. Там и се запознал с Вижига.

— А къде е самият доставчик? Оня, Доктора?

— В моргата. Нали ти казвам — като плъхове са! Хлапето видяло как докарали обезобразения Доктор в жилището, където била

засадата. А когато нашите момчета отишли в тая бърлога, към двата трупа, оставени от Вижига, бил прибавен и трети. Слушай нататък. Вследствие бдителността на нашата свободна преса — макар че от нея рядко има полза! — младежът още същата вечер се озовава от станция „Алтуфиевска“ на „Петровка“. Снимката на момичето, знаем само прякора ѝ — Тото, попада при Володя Фрязин. Фрязин същата вечер има планирана операция в казино „Терек“ и взема снимката със себе си. Собственичката на казиното Нина Свимонашвили е жена на по-младия Виснички. Там откриват голяма партида „китайски белтък“. В пункта за обмяна на валута. Касиерката, младо момиче, е мъртва. Представителят на банката Гнездин, който я уредил на работа, бива застрелян същата нощ в собственото си жилище. Между впрочем след разпита, проведен от Фрязин. При това по същия начин, както е убит и Володя — с един-единствен изстрел право в окото. Володя разпитвал и госпожа Свимонашвили. И както разказва Коля Емелянов, който се връщал към къщи заедно с Фрязин, Володя бил много оживен и му разправил как показал снимката на Тото на Нина Свимонашвили и е готов да се закълне, че тя познава момичето. Нещо повече, те много си приличат.

— А вие не го ли забелязахте по-рано? Казваш, че имате няколко снимки на госпожицата.

— Да, имаме. И нито една от тях не прилича на другите. Като дойдеш на „Петровка“, ще ти ги покажа. По-нататък — същата нощ, по-точно на сутринта, е убит Фрязин. Не намерили снимката на Тото у него. Макар че той я показвал на Емелянов в колата. Следователно може да се предположи, че Свимонашвили е причастна към убийството. — Грязнов си пое дъх и дръпна от цигарата си. — Докладите от експертизите ще бъдат готови в понеделник. Вдругиден — завърши той.

— Утре — поправи го Турецки, като погледна часовника си. — Да... — въздъхна и запали цигара. — Нещо при вас трупове не никнат като гъби на дъжд. А що за птица е тоя Вижига? — неочаквано попита той. — И фамилията му странна, и поведението. В тяхната среда не е прието да се топят един друг.

— Неговата е дълга — въздъхна Слава. — Воювал в Афганистан. Попаднал в плен при душманите. Насилвали го, били го, измъчвали го. Канели се да го кастрират — в тоя момент нашите успели да го

измъкнат. Е, чалдисал се... Смята се за свръхчовек. Обявен е за издирване. Но мисля, че няма да стигне далеко. Или ние ще го спипаме, или наркотърговците. Не ми се обръща езикът да ти преразказвам какво разправя за него това хлапе, Андрей.

— И не трябва — въздъхна Турецки. — Господи, Слава, кога ще спре да ни преследва тоя Афганистан? Вече минаха повече от десет години, а все се обажда: от взрива на Котляковското гробище до ей такива морални изроди. А кой ги е направил изроди?

— На Големия брат и грешките му са големи — криво се усмихна Грязнов. — Само че ги плащат малките хора.

— Добре, тоя разговор не води доникъде. Хайде да поменем Володя.

Турецки наля остатъка от коняка. Пиха, без да се чукнат.

— Главното е, че тия боклуци и надпис са ни оставили! — като си пое дъх, пак се впрегна Грязнов. — Съвсем са му отпуснали края. За какви ни смятат, Саша?

Турецки мълчаливо пушеше.

— Висницки и Свимонашвили — полугласно каза той, като запомняше фамилиите.

— Когато видиш тая дама, ще кажеш обратното: Свимонашвили и Висницки.

— Ти виждал ли си я?

— Че как иначе. По телевизора, и то неведнъж. На всякакви презентации, в светската хроника. Нали ти казвам, че отдавна й търсим цаката.

— Е, ще я търсим заедно. Може и да успеем. Сипвай!

Те се кротнаха чак на сутринта. Нощта мина в тихо пианство. Дали им подейства връхлетелият върху столицата циклон, или някакви други неведоми бури, но двамата пиеха някак особено тъжно и ожесточено, като си спомняха своите загинали другари — Шура Романова, предишната страшна началничка на МУР, или съдебномедицинския експерт Рита Щастлива...

Чак в средата на неделята, след мълчалива съвместна закуска, която часово повече отговаряше на обяд, Турецки напусна жилището на приятеля си и се запъти да вземе от поредния ремонт своята многострадална лада и да приведе в богоугоден вид апартамента, за да посрещне утре жена си и дъщеря си както подобава.

Саша зяпаше през прозореца на тролейбуса разкрасилите се напоследък улици на родния град и неусетно дори за себе си изграждаше наум версиите, които трябваше да бъдат проверени. Някаква луксозна кола изведнъж привлече вниманието му — бял линкълн, който стремително задмина бавно влачещия се тролейбус. Турецки успя да забележи на задната седалка някаква дама. Лицето ѝ беше скрито от широкопола шапка. „Дали пък Пугачова не прави неделната си разходка?“ — помисли той.

Но дамата, която прелетя покрай „важния“ следовател като „каравела по зелените вълни“, въобще не беше естрадната кралица. Обаче бе също толкова известна, макар и в по-тесен кръг. Всъщност точно за нея мислеше Турецки сега. На задната седалка на линкълна седеше Нина Вахтанговна Свимонашвили.

Линкълнът спря в началото на Нови Арбат. От него изскочи седящият до шофьора светлорус бодигард и услужливо отвори вратата на господарката си. Облечената във вечерна рокля Нина тръгна към вратата на ресторант „Прага“.

Знаменитият ресторант, основан още в началото на века от търговеца Тарарикин, както се знае, е приемал в залите си и Толстой, и Горки, и Куприн, и други знаменити художници и музиканти. Във времената преди перестройката той беше известен като убежище на партийната номенклатура. След като новият собственик господин Новиков го реставрира, ресторантът пак отвори врати. И веднага стана много популярен сред новите господари на живота.

Госпожа Свимонашвили, придружена от неизменния си спътник, се качи на втория етаж и се озова сред анфилада от зали, които поразяваха с разкоша си. Позлата, кристал, меки килими, тежки мраморни масички, мраморни колони. Пак позлата, кристал и навсякъде мрамор, мрамор... „Като някакъв мавзолей“ — подсмихна се вътрешно Нино. Самата тя предпочиташе по-прост и елегантен стил. Минаха през Бразилската зала, където келнерите се разхождаха в смешни къси панталонки, тежки обувки и шапки. Пресякоха и Източната зала с медните барелефи по стените. След това ги посрещна Царската зала, където гостите биваха посрещани от придворни дами в кринолини и с развратни очи на „нощни пеперуди“, и метр д'отел с позлатен жезъл в ръка. Нино гнусливо огледа този маскарад и мина нататък към потъналата в зеленина Италианска зала. В нея царуваха

два цвята — бял и зелен. Малките масички — само за двама — бяха уютно разположени между потънали в бръшлян решетки. Звучеше тиха музика от лютня. Е, това помещение вече не дразнеше придирчивия ѝ вкус и Нино леко се усмихна, като видя в дъното на залата едно момиче, което стана да я посрещне и приветливо ѝ помахна. Нино се запъти към нейната масичка.

— Вече си мислех, че ще ме накараш да вечерям с тия придворни мръсници от съседната зала — каза тя, все така подсмивайки се, като се приближи до масичката.

Ако Турецки беше видял момичето, което се надигна да посрещне Нино, направо щеше да онемее. Защото срещу Нино се изправи почти същата Алла Борисовна Пугачова, наистина поне десет години по-млада от сегашната подмладена прима. Момичето носеше къса отворена черна рокля, която демонстрираше пълничката ѝ фигура. Върху рижите къдрици беше нахлупена черна широкопола шапка с високо бомбе. Големи черни очила скриваха половината от лицето ѝ.

— Боже, на какво приличаш! — промърмори Нина Вахтанговна, докато я разглеждаше и седнаше в услужливо придържаното от бодигарда кресло. — Аз би трябвало в такъв случай да се издокарам като Филип Киркоров.

— Първо на първо, исках да те развеселя, а второ на второ, наредено ми е постоянно да си променям имиджа. Защо тогава да не прекараш една вечер с любимката на публиката?

— Е, ти си майстор да веселиш — сърдито отговори Нино. — И себе си, и другите. Но за това ще поговорим после. Алгерис — обърна се тя към бодигарда, — иди да поседиш в бара. Ще дойдеш след един час.

Алгерис, който недоволно гледаше „Алла Борисовна“, явно се бавеше.

— Ще дойдеш след час, нали? — леко раздражено повтори заповедта господарката и грузинският ѝ акцент се усети.

Мъжът се поклати няколко секунди на яките си крака и се отдалечи.

— Вече поръчах. Леки ордъоври и съомга в бяло вино. И шампанско. — Безгрижното дърдорене не можеше да прикрие, че гласът на момичето е все така напрегнат.

Нина Вахтанговна пушеше мълчаливо, като изчакваше, докато келнерът подреди ордъврите на масата и налее шампанското в чашите. Когато той най-после се отдалечи, Нино тихо попита на грузински момичето:

— Как можа да се издъниш така? Как можа ти — която преследва цялата московска криминална полиция, ти — моята гордост и радост, как можа да дадеш снимката си на онова гнусно хлапе? — Очите на Свимонашвили пламтяха от гняв. — Ако ти не беше онази, която си, би трябвало да дам заповед, кълна се!

— Нино, прости ми! — отвърна на грузински момичето и погали с пухкавата си ръка тънката китка на Нина Вахтанговна. — Заиграх се за минутка! Но аз съм актриса, иначе не бих работила така успешно. — Момичето суеверно плю три пъти през лявото си рамо. — А актьорите имат право да се заиграват! Да беше го видяла как пълзеше пред мен, как се молеше да му дам снимка за спомен! За да бъде сигурен през целия оставащ му живот, че това щастие не му се е присънило! — разсмя се момичето, като забеляза, че строгата Нино омеква. — В края на краищата нищо страшно не е станало. Сигурна съм, че на „Петровка“ имат вече поне няколко мои снимки. И какво? Те са там, а аз — тук.

— Страшното е това, че един от тая двойчица, която така сполучливо прекара тоя идиот Доктора, сега седи на „Петровка“ и преразказва всичко, което твоят кретен обожател е успял да му надрънка.

— Защо смяташ, че е издрънкал нещо?

— Защото, преди да умре, той всичко си изпя. За да си заслужи лека смърт.

— Може пък твоите хора да са се престарали? И Доктора да си е измислил всичко, за да си заслужи по-бързо смъртта?

— Върх! — пак се разсърди Нино и очите ѝ потъмняха. — Не знам дали си е измислял или не, но видях снимката ти в ръцете на следователя. Не знам дали има и други, но тая я видях със собствените си очи! Не знаеш какво ми беше! Едва се сдържах да не я изтръгна от ръцете на този Фрязин. Загубих самообладание! Заповядах да очистят тая кука, дзинхери!

Щом Нино взе да ругае на родния си език, това значеше нещо. Момичето пак погали тънката ѝ ръка, обсипана с пръстени.

— Прости ми — ласкаво каза тя и свирепият огън в очите на Нино веднага изгасна.

— Съставът на „китайския белтък“ е разкрит — съобщи тя вече спокойно на момичето, като се зае с блюдото с димящата съомга. — Това рано или късно щеше да се случи. Ето че се случи. Всъщност няма от какво да се опасяваме, ние сме в сянка. Но може би ти би следвало да заминеш някъде за известно време? Докато не спадне вълната от активност на славните органи. Замини някъде, почини си, а?

— Какво говориш, Нино? Всички канали за разпространението лежат на гърба ми! Разбира се, аз съм виновна. Но не дотам, че да ме отлъчваш от работата! Ще загубим куп пари! Сега, когато има толкова готова стока, е невъзможно. В края на краищата това е и мой бизнес!

— Добре, добре — засмя се Нино на разпалеността ѝ. — Обаче бъди внимателна, скъпа!

— Естествено — засмя се момичето. — И хайде най-последно да пийнем за мое здраве! Все пак имам рожден ден, нали не си забравила?

— Как мога да го забравя? — поклати глава Нино. — Ако не беше гафът ти със снимката, щяхме да си направим празник за чест и слава, както се полага...

— На мен никой не ми трябва, освен теб — прекъсна я момичето, като се опасяваше от нов изблик на гняв.

— На мен също — ласкаво отговори Нина Вахтанговна и в черните ѝ очи изгря нежност. — Ето, това ти е подаръкът. От мен и от Серго. И, разбира се, от Ваня.

Свимонашвили отвори чантичката си и извади една кутийка. Момичето я отвори. Върху черното кадифе сияеше диамантен пръстен.

— Мени деда товтхан! — възхити се рожденичката. — Благодаря, скъпа! — каза тя, без да откъсва поглед от подаръка. — А какво става със Серго? Кога се връща?

— Не знам. Там ще има някаква конференция, а и трябва да инспектира лабораторията. Ваню е с него. Те са неразделни с баща си — отвърна Нина Вахтанговна с хладна насмешка. — Понякога си мисля, че не са ми съпруг и син, а само бизнеспартньори. При това не най-верните. — Тя дръпна дълбоко от цигарата си и добави: — Всъщност то си е така.

Към масичката се приближи Алгерис.

— Е, скъпа, да тръгваме. И бъди внимателна. Помни, че ти си ми единствената радост.

Дамите станаха и напуснаха залата, придружени от светлорусия бодигард.

— Саша, защо не прескочиш при нас, на „Петровка“ — боботеше в слушалката Грязнов. — Основните материали са тук.

— Не ми подобава на чина — шеговито се дърпаше Турецки. — Ръководител на следствена група, пък да ходи на крака при подчинените си. — Добре де, ние не сме горделиви, независимо от високия чин и заслугите пред отечеството. Чакай ме, след двайсетина минути идвам. Но само за час. После отивам на летището да посрещам моите.

Докато въртеше волана на препатилата лада, която мърдаше само благодарение на собствения си ентузиазъм и ината на собственика си, Саша мислено потъваше в новото дело, което легна на плещите му.

Той знаеше, че наказателните дела, свързани с наркобизнеса, се разследват изключително трудно. Строгата конспирация и точната организация на престъпните групировки като правило не позволяват да се стигне до главатарите на този бизнес. Хващат предимно дребните риби: лелички, които търгуват на пазара със семки, сред които може да се открият пакетчета с трева или макови листа. Мургави младежи с ампули морфин, омнопон, метадон, хероин. Шофьори на тирове. Заловените пласьори правят изумени физиономии. Лелките вият едно и също: „Ми аз само за миг отскочих до тоалетната, а някаква гадина ми е подхвърлила в стоката тая пакост...“ — сякаш заедно са си наизустили текста. Тарикатчетата и те си знаят урока — купили лекарството за тежко болен приятел, а от кого — не помнят... Шофьорите пеят в един глас, че ги помолили да предадат колетче, или пък направо отричат всичко и така нататък. Има наистина и случаи, когато несвързани с наркобизнеса хора си патят заради своята доброта или заради желанието да изкарат нещо. Саша си спомни историята, разказана му от един от ФСС — как във влака Одеса-Москва бил задържан старец, ветеран от войната, с орденски лентички на износеното сако. Помолили го да предаде „колетче на брата“, като му

обещаали, че въпросният брат ще го посрещне на перона и щедро ще му се отблагодари за услугата. На границата служебното куче веднага надушило стареца. В колетчето имало партида суров опиум...

Напоследък се засили нигерийската мафия, която използва като наркокуриери хлапачки, бленуващи за красив живот. Обаче красивият живот на тия госпожици свършва доста бързо. Дори наскоро показаха по телевизията една такава история.

И колко други има! Нямаат брой...

Затова новото дело се очертаваше да бъде трудно, дори слабо перспективно. Но... докато разплиташе следите му, загина техен другар. И значи те ще направят всичко, за да открият виновните за смъртта му и за гибелта на много други хора — жертви на страшната отрова.

— Шефе, Александър Борисович е в приемната — изчурулика по вътрешната уредба хубавичката секретарка, докато мятеше небесносини погледчета към Турецки. Той, преживял вече цял месец като ерген, усети известно вълнение. Организмът му явно искаше нещо. „Днес се връщат моите!“ — превключи той своите грешни (а защо всъщност грешни?) мисли към законната съпруга и любимата дъщеря.

— Какво си щръкнал тук? — поинтересува се Грязнов, който вече няколко секунди чакаше на вратата на кабинета си. Като засече замъгления поглед на приятеля си, той се подсмихна и с доволен глас (виж значи какви са ни кадрите! Не като вашите прокурорски кикимори!) избоботи: — Галочка, за нас кафе и сандвичи. И извикай Чиртков. И Лойко. Казваш, че имаш един час? — обърна се той към приятеля си. — Галочка, тогава викни само Лойко. След петнадесет минути.

Слава пропусна Турецки пред себе си в кабинета и веднага предложи:

— Да ударим ли по едно коняче? За тонус?

Всъщност въпросът на Грязнов си беше съвсем закономерен предвид високото алкохолно напрежение от предишното денонощие. И отговорът на Александър Борисович можеше да се отгатне.

Симпатичната Галочка внесе поднос с изпускащи пара чашки кафе и чиния, отрупана със сандвичи. След като остави всичко това на

масичката в ъгъла на кабинета, момичето завъртя очарователното си задниче и излезе.

— Откъде ги вземате? — завистливо се поинтересува Турецки.

— Тайна — изсмя се Грязнов, докато вадеше чашки и начената бутилка коняк.

След като пийнаха по две чашки и си замезиха солидно, те запалиха по цигара към силното натурално кафе. Грязнов не можеше да понася разтворимото.

— Е, Слава, има ли вече резултати от експертизите? Запознай ме с нещата — започна Турецки.

— Както заповядайте, господине — угоднически се поклони Грязнов, недоволен от заповедните нотки в гласа на приятеля си. — Дошъл си само за час, а искаш да научиш всичко, което сме изровили за месеци! — сърдито добави той.

— Ще закарам момичетата вкъщи и ще се върна, не се цупи — усмихна се Турецки.

— Вячеслав Иванович — разнесе се от уредбата, — старши оперативният служител Лойко е в приемната — изчурулика Галочка.

— Да влиза — с уж строг глас заповяда Грязнов.

— Ама че си важен, Славка — подсмихна се Турецки.

Олег Лойко влезе в кабинета на началника с дебела папка в ръце.

Тримата се настаниха край дългата маса в средата на стаята.

— Е, Олег, започвай — нареди Грязнов. — Изнеси за нас, невежите, лекция за „китайския белтък“. Само че сбито, не се разпускай.

Лойко се прокашля изтежко, оправи очилата си и започна:

— „Китайският белтък“, или триметилфентонилът, притежава силно наркотично действие. Химическият състав на това вещество беше определен от нашата лаборатория в ЕКУ...

— Можеш да прескочиш тази славна страница — прекъсна го Грязнов. — Александър Борисович вече е информиран за вашите успехи.

— ... по специално разработена в лабораторията на експертно-криминологичното управление при ГУ на МВР методика, която включва и спектрален анализ — не позволи да го извадят от релсите Лойко.

Турецки се подсмихна вътрешно, защото си спомни знаменития в ограничените кръгове на съдебномедицинските експерти Градус: всички спецове си приличат по своята досадност. А може и в това да им е силата. Нали досадността предполага и старание, и педантичност.

— Наркотичното въздействие на триметилфентонила надминава пет и половина пъти аналогичното въздействие на морфина. Привикването настъпва след две-три инжекции. Еуфорията от използването му трае само два до четири часа. А, виж, абстиненцията, наркотичният глад, е извънредно мъчителна. И организмът на наркомана се разрушава с невиждана скорост. Буквално се стопява сивото вещество на мозъка, разпадат се бъбреците, черният дроб. При доброволно явилия се със самопризнание Андрей Левченко, в кръвта на когото бе открит триметилфентонил, се забелязват ярко изразени признаци на пристрастяване и абстиненция. А са му инжектирали само две дози. По тази причина препаратът е извънредно привлекателен за наркотърговците. Съдете сами: много силната, но краткотрайна еуфория и моменталното пристрастяване превръщат клиента в пленник на „китайския белтък“ практически от първата инжекция. Синтетичният състав на препарата затруднява залавянето на наркокуриерите. Използването на служебни кучета в дадения случай, както разбирате, е безполезно. — Лойко си пое дъх, оправил очилата си и продължи: — Преди две-три години на нашия черен пазар търгувах с подобен по свойства и състав препарат. Той идваше при нас от Хонконг.

— Помня — вметна Турецки. — Тогава, струва ми се, бе разбит нелегален завод за производството на тая гадост, който работеше на територията на Хонконг, и беше пресечен каналът за транспортиране Хонконг-Хабаровск-Москва.

— Точно така — потвърди Лойко и го изгледа респектирано.

— Обаче нещо не си спомням тогава някоя от едрите наркофигури да беше пратена зад решетките.

— Позната история — въздъхна Грязнов. — Като плъховете са.

Лойко се усмихна, като даде да се разбере, че оценява метафората на шефа си.

— Обаче препаратът, с който си имаме работа сега, все пак се различава от предишния „китайски белтък“. Наркотичният му ефект и

разрушителното му въздействие върху организма са по-силно изразени.

— Благодаря ти, Олег — каза Турецки. — А какво показва съдебномедицинското изследване на трупа на Горностаева?

Лойко извади доклада от съдебномедицинската експертиза и прочете:

— Смъртта на Екатерина Горностаева, касиерка в пункта за обмяна на валута на банка „Елис“...

Грязнов едва не потропваше с крака, за да пришпори обстоятелствения Лойко. Но той невъзмутимо продължи:

— „... намиращ се в казино «Терек», е настъпила от свръхдоза триметилфентонил. Концентрацията на веществото в кръвта ѝ надвишава няколко пъти пределната норма. Смъртта е настъпила вследствие на рязко потискане дейността на дихателния център. В счупената ампула от новокаин, намерена на пода на пункта за обмяна на валута до тялото на загиналата, са открити следи от същия този триметилфентонил. По тялото на Горностаева не са открити външни увреждания. Прави впечатление единствено необичайното място на инжекцията. Намерени са следи от венозна инжекция под формата на малък подкожен кръвоизлив по вътрешната повърхност на горната третина на ръката. Около подмишечната ямка. Тази област се използва за инжектиране обикновено от опитни наркомани, чиито вени около сгъвката на лакътя са травмирани или имат тромби. Обаче състоянието на вътрешните органи и кръвоносните съдове на Горностаева не дава основание да се твърди, че тя е употребявала редовно наркотици. По-скоро обратното: изобщо не е употребявала.“

— Добре, Олег. Александър Борисович, имате ли въпроси към нашия уважаем експерт?

— Имам — откликна Турецки. — Според заключението на експертите новият „китайски белтък“ се различава от стария, нали така?

Олег кимна.

— Следователно това е друго вещество. А дали може лесно да се произведе?

— Много трудно. Препаратът е с изключително сложен състав.

— Но нали в Хонконг са го произвеждали? Макар и не съвсем същия.

— Там е било друга работа. При тях тази технология е много развита. И с разработването на препаратите са се занимавали не едно поколение учени, въввлечени от мафията в този бизнес. Минали са петнадесет години, преди да успеят да синтезират точно този състав на веществото, което е известно като „китайски белтък“.

— Тоест вие смятате, че за две години не може да се получи нов препарат с подобни качества?

— Без технологията — не. Почти сигурен съм. Виж, ако в ръцете на престъпниците е попаднала готовата технология за производството на препаратите... Под формата на нормативно-техническа документация.

— Благодаря — каза Турецки.

— Благодаря ти, Олег — повтори Грязнов. — Свободен си.

Лойко събра листовите си, без да бърза, оправи очилата си, поклони се с достойнство и излезе.

— Какви кадри имаш, Грязнов! Да ти завиди човек!

— Кадрова политика — това е главното. Кадрите решават всичко! — произнесе Грязнов с грузински акцент и дори сякаш захапа несъществуващата лула.

— Добре, артисте, до скоро, аз изчезвам — разсмя се Турецки. — Чакай ме след няколко часа. Ако, разбира се, самолетът не закъснее.

— Поздрави на Ирина — извика след него Грязнов.

Самолетът не закъсня. Турецки стоеше сред тълпата посрещачи и нетърпеливо надзърташе над главите на хората. Най-накрая в потока пътници от полета София-Москва той видя своите момичета. Ирина, стройна, почерняла, със светли бермуди, бяла тениска и кожено яке, водеше за ръка Ниночка, също облечена в нещо ярко. Ирина видя мъжа си и като засия радостно, му махна и посочи главата на семейството на дъщеря си. Ниночка веднага размаха ръка, в която стискаше мъничка чантичка. Те почти се затичаха един към друг, като си пробиваха път през тълпата.

— Е, здравейте, мили мои. — Саша грабна в прегръдката си крехките, почернели, ухаещи на море и на слънце фигурки.

— Тате, виж какво имам! — радостно крещеше Нинка, като буташе в лицето му обшитата си с бисери чантичка.

— Страхотна е — похвали я Турецки, като се отдели от жена си. — Е, разказвайте, как прекарахте? Починахте ли си добре, как беше времето? Хареса ли ви Слънчов бряг? — разпитваше той, докато

чакаха багажа, и все им се любуваше колко са свежи и почернели. „Красиви са ми те — гордо си помисли Турецки, — колко ми липсваха!“

— Починахме си страхотно — усмихна се Ирина и отметна на раменете си още по-изсветлялата си коса. — Първо на първо, казва се Слънчев бряг, те така му викат. Случихме и на време, макар че преди да отидем, минал някакъв циклон и имало буря, но ние не го заварихме. Живеехме почти на брега на морето, в хубав хотел...

Докато разказваше, тя ту помръдваше рамене, ту оправяше косата си, с една дума, безпощадно съблазняваше мъжа си. „Знае си, че е хубава, дяволицата“ — мислеше Турецки, докато се любуваше на жена си.

— Нинка, на теб поне домъчня ли ти за мен? — вдигна той на ръце дъщеря си в изблик на чувства.

Чедото хитро замижа и отрицателно поклати глава.

— Как така? — изуми се баща ѝ.

— Това на български значи „да“! — радостно се разсмя Нинка.

— Ах ти, дяволче! — загъделичка я баща ѝ.

Разказите продължиха и по пътя към къщи. Неговите момичета седяха отзад и бърбореха непрекъснато.

— До морето имаше буквално четиристотин метра...

— Тате, а аз се возих на банан...

— Това е едно нещо, дето се надува, завързват го отзад на моторницата, децата се хващат за него и се возят...

— Тате, а пък мама се вози на воден мотоцирк...

— Мотоциклет, чудо мое! Край курорта има едно византийско градче, Несебър, невероятно красиво е...

— А пък аз се запознах с едно германче!

— Донесох ти цял куп шикозни фланелки и яке. Кожено! От естествена кожа. Ще паднеш, като го видиш!

— Аз и без това само като те погледна, и падам — успя да вмъкне Турецки, като поглеждаше жена си в огледалото за обратно виждане.

— Хранехме се по ресторантчетата. И знаеш ли, изобщо не беше скъпо. Опитахме какво ли не: и българска кухня, и мексиканска, и китайска...

— Тате, там в ресторантите разни фокусници правят всякакви магии!

— Сигурно с парите на посетителите? — предположи Турецки.
— Ето ги! А сега, хоп — няма ги вече...

Ирина и Нинка се разсмяха.

— Тате, а там по улиците вървят едни такива мънички влачета с гуми. И ги кара шофьор. Ние с мама през цялото време се возехме на тях.

— Там има дори рикши, представяш ли си?

— Тате, а пък мама я ухаждаха всички чичковци...

— Какво говориш, чудовище? Там въобще нямаше чичковци. Само жени с деца.

— Така, от това място значи по-подробно — включи се Турецки.

— Да бе? Нямахте! А българските чичковци? — присви сините си очички тоя Павлик Морозов в пола.

— Как не те е срам, Нинка? — възмути се изчервената Ирина.

— Налага се да леем кръв — тежко въздъхна Александър. — Готово, стигнахме. Разборът на полетите ще бъде довечера.

Колата спря пред входа на блока.

— Нещо ми мирише на застояло тук — сбърчи леко нос Ирина, когато щастливото семейство най-последно се озова вкъщи.

Тя мина по стаята. Видя букет от рози във високата ваза и бутилка шампанско на масата.

Жилището светеше от чистота. Ирина пак се изчерви от удоволствие.

— Защо е така оправено? Турецки, ти въобще живял ли си тук?

— Ето така лекомислените жени, които си живеят живота в крайморските ресторанти заедно с български гларуси, стоварват всичко върху верните си, предани съпрузи, които беззаветно са се грижили за семейното благополучие... — трагически произнесе Александър.

— Вие да не се карате? — подозрително попита Нинка.

— Тате, мама дори не приказваше с никого! Тя само за теб разказваше на всички!

Родителите се разсмяха.

— Пред такъв адвокат скланям и шапка, и глава — поклони се на дъщеря си Турецки. — Вие победихте, господин Плевако.

— Кой плюе, аз ли? — нацупи се дъщеря му.

— Шегувам се, малката ми! — успокои дъщеря си Саша.

Мирът в семейството беше възстановен.

— Това е, момичета, трябва да изчезвам. Че иначе страшният Грязнов ще счупи телефона. А вие си почивайте.

— Какво да приготвя за вечеря? — извика Ирина вече към гърба на хукналия навън Турецки.

— Нещо българско — отскочи ехото от стените на стълбищната площадка.

Когато Турецки влетя в кабинета на Грязнов, там вече седеше Дима Чиртков.

— Посрещна ли ги? Можеш да не отговаряш, по физиономията ти виждам, че всичко е наред — подсмихна се Слава. — Е, да продължим тогава. Ако господин старши съветникът от правосъдието има възможност.

— Имаме, имаме — влезе в тон Турецки.

— Дима — обърна се Грязнов към Чиртков, — докладвай какво изкопа!

— Ето резултатите от съдебномедицинските експертизи на труповете от местопрестъплението на улица „Череповецки“. По делото за убийството на Евгения Сапожникова, Пьотър Трифонов и Даниил Карпович. — Чиртков подаде машинописните страници, закрепени с телбод на Турецки. Той взе да ги преглежда. — Тук всъщност нещата са ясни. Според показанията на Левченко и тримата са наркодилъри. Извинете — смути се Чиртков и погледна към Турецки. — Исках да кажа лица, занимаващи се с разпространение на наркотици.

„При съдебномедицинското изследване на трупа на Е. А. Сапожникова беше установено, че по тялото на Сапожникова има следните увреждания: в областта на главата — множество натъртвания... — Турецки прелисти страницата, — на туловището: прободно-разрезна рана на предната повърхност на гърдите в областта на петото междуребрие отляво по окологърдната линия. Раната минава през плевралното тяло, обвивката на сърцето, през лявата камера и низходящата част от гърдния дял на аортата“ — четеше Турецки.

— Сръчно — с един удар — изкоментира той.

— Ти какво искаш? Вижига е бивш спецназовец^[8]! — отвърна Грязнов. — Виж, на третия потърпевш, Даниил Карпович, по прякор

Доктора, му е провървяло по-малко: по тялото му има не по-малко от десет рани от нож. Изтезавали са го, както знаем, съвсем други хора. А какво стана в казиното, Дима?

— В чейнджбюрото, на спринцовката, по повърхността на масата, по кутийките с ампули са открити следи само от пръстите на Горностаева. Не са намерени никакви други отпечатьци. Създава се впечатлението, че Горностаева сама си е била наркотика.

— Засега задръж своите впечатления за себе си — малко грубо го пресече Грязнов. — Какво още има, Дима? — вече по-меко попита той, като искаше да изглади неволната грубост.

— Резултатите от балистичната експертиза са интересни — с готовност отговори необидчивият Чиртков. — И Володя Фрязин, и Гнездин, представителят на банка „Елис“, са застреляни с малокалибрено оръжие, което се потвърждава от извадените от телата на убитите оловни малокалибрени куршуми. И в единия, и в другия случай куршумът е преминал през очната ябълка на дясното око на убитите и е заседнал в тъканите на мозъка.

— Виж ти! — Турецки и Грязнов се спогледаха. — Това е нещо ново в днешния престъпен свят.

— Експертите от ЕКУ смятат, че и в двата случая е използван малокалибрен пистолет, а не пушка. Тъй като размерите на пушката са доста внушителни — един, един и половина метра. Едва ли престъпникът се е мотал из града с такова оръжие. Експертите смятат, че оръжието би могло да бъде „Марголин“. Това е спортен пистолет, който се използва в съответния вид спортна стрелба.

— Мдаа, това е материал за размисъл — забеляза Турецки. — Защо ли не е използвал обичайния „Макаров“ или ТТ?

— Ако се съди по точността на изстрела, имаме работа със спортист. А защо е избрал това оръжие, засега е неясно.

— Наистина може да е състезател по спортна стрелба. Или бивш състезател — съгласи се Турецки. — Може пък да не е получил разрешително за носене на оръжие? Може да е имал присъда?

— Те всички сякаш с разрешително носят оръжие — промърмори Грязнов. — Добре, Дмитрий Андреевич, покажи ни сега снимката на жената-вампира — заповяда той.

Чиртков въздъхна тежко, предчувствайки мъмрението, извади от папката няколко снимки и ги сложи пред началника си. Саша започна

да ги разглежда и беше принуден да си признае, че е доста трудно да се припознае в изображенията там жени едно и също лице. Различни по цвят коса и очи, дори различен овал на лицето и формата на носа, без да броим дрехите, които също могат съществено да променят човека. Снимките бяха правени на улицата, явно от колите на службата за външно наблюдение, и не всички бяха достатъчно ясни. На едната невисока девойка, почти непълнолетна, с тъмни плитчици излизаше от Птичия пазар, придружена от двама младежи. Надписът се виждаше добре на снимката. На друга снимка възрастна жена тежко се подпираше на ръката на висок, чернокос младеж. На трета — там въобще имаше само група мъже. Но в едното от лицата, оградено с кръгче от ръката на оперативния служител, при внимателно виждане можеше да се отгатнат женски черти. И така нататък...

— Да, актриса! — беше принуден да признае Турецки. — А вие търсихте ли я из московските театри?

— Търсихме я — въздъхна Чиртков. — Безуспешно.

— Как можа, Дима, да дадеш на Фрязин снимката на Тото? Че и както сам казваш, най-хубавата! Нали това е доказателство?

— Така се подредиха нещата, Вячеслав Иванович — започна да се оправдава Чиртков. — Това момче, Андрей Левченко, дето дойде при нас да си признае, ни го доведоха малко преди началото на операцията на Володя в казиното. Фрязин като видя снимката, ми се примоли да я вземе. Нали той няколко месеца проследяваше тоя „китайски белтък“, но все безрезултатно. Сами знаете колко е тежко да работиш, когато времето си тече, а полза никаква. Не можах да му откажа. Все пак той е началник на моето отделение. Надяваше се с помощта на снимката да притисне някак тая Свимонашвили.

— Притисна я... — тежко въздъхна Грязнов. — Е, ти получи ли вече мъмрене?

— Получих — наведе очи Чиртков.

— Александър Борисович, имате ли въпроси? — обърна се Грязнов към приятеля си.

— А какво ви дадоха разпитите на посетителите и служителите на казиното?

— Нищо конкретно — отговори Чиртков. — Задържаните с наркотици, всички до един, били купили отровата от покойната Горностаева. За първи път. И повече никога няма да го правят. От

повечето е иззет „китайски белтък“. Но има и хероин, и хашиш. Що се отнася до възможното съучастие на някой от служителите на казиното или от свитата на Свимонашвили към убийствата на Фрязин и Гнездин, засега също няма нищо. Всички служители са били на местата си, всички са се виждали един друг. Така поне твърдят. Работата е твърде изгодна, страхуват се да не я загубят. Затова ще мълчат дори и да знаят нещо.

— Е, благодаря. Да освободим ли младата смяна? — попита Грязнов Турецки.

Той кимна. Когато останаха насаме, двамата запалиха цигари.

— Е, майсторе на версии? Откъде ще започнем да разсъждаваме? — поинтересува се Слава.

— Това е въпросът — откъде? Всъщност пред нас стоят два основни въпроса: да открием лабораторията на тази престъпна шайка, която произвежда триметилфентонил — първо, и каналите, по които се разпространява — второ. Е, разбира се, и да спипаме убийците на Фрязин. И другите убийци, естествено. Такива едни простички задачи... Може да се каже, че отскочих вече до Хонконг. По-точно това вече е Китай.

Грязнов учудено вдигна гъстите си вежди.

— Електронна поща, приятелю мой! Накратко, с кого мислиш се свързах днес? С господин Би Ян, бивш шеф на спецслужбата на Хонконг. Помниш ли го?

— Как да не го помня! Това нали беше, когато ходихме в Хонконг по повод убийството на вожда на либералсоциалистите? Господин Кузмински?

— Точно така.

— А защо е бивш шеф? Да не са го разжалвали след съединението с историческата родина?

— Напротив, повишили са го. Сега той е първи заместник-началник на държавната сигурност на цялата Небесна империя.

— Охо, издигат се хората! И какво искаше от него?

— Информирах го за нашите проблеми. Попитах го дали не разполагат със сведения да се е възродило производството на „китайски белтък“. Не, не разполагали — веднага отговори Турецки на немия въпрос на приятеля си. — В ответното си послание Би Ян отговорно заяви, че преди две години лабораторията е била напълно

унищожена. Производителите на препарата били осъдени на най-тежката присъда. Присъдата е изпълнена. Изгубена е и самата технология на производството. Това се потвърждава и от факта, че наркобизнесмените са преминали към производство на ефедрон. И той е една гадост... Би Ян ми съобщи една много любопитна подробност: малко преди тяхната спецслужба да спипа нелегалната лаборатория, а тя действала на територията на частно фармацевтично заводче, то било посетено от генералния директор на московската фармакологична фирма „Лечител“, а именно господин Сергей Висницки. Така да се каже, за обмяна на опит. По данни на спецслужбите Висницки искал да купи техническата документация за производството на „китайски белтък“, но страните не се договорили и той си заминал с празни ръце. Та такава информацийка. Защо не налееш по чашка или поне чай да беше предложил — плавно премина Турецки към насъщните теми на организма си.

— Това да ти е проблемът. — Грязнов пак извади скритите от младежта чашки и полуизпразнената бутилка.

— Слава, оставам с впечатлението, че производството е подновено. И то някъде съвсем наблизно.

— Това е, защото не ти се ходи в командировка... Жена ти се прибра, ясна работа...

— Я се разкарай... — разсмя се Турецки, като си спомни радостно, че наистина неговите момичета го чакат вкъщи. — Добре де, това може и да е преждевременно предположение. — Той извади нова цигара от кутията. — Що се отнася до разпространителите на „китайския белтък“, нека твоите хора да поизтръскат пак всички служители на казиното. Сам знаеш, няма такова нещо — никой нищо да не е чул или видял. А аз ще си пообщувам с ФСС. Трябва да се събере максимум информация за цялото обкръжение на Свимонашвили и Висницки. Откъде дойде този зловец спортен привет? — запита той сам себе си, като имаше предвид необикновеното оръжие, с което бе застрелян Володя Фрязин.

— Това поне е някаква следа.

— Да. Трябва да се провери дали някой от приближените на Свимонашвили няма спортна биография. Да убиеш някого с един изстрел като катерица в окото — това си е майсторлък — замислено

произнесе Саша. — Добре, аз тръгвам. Имам за днес още една среща, твърде интересна.

— С кого?

— С началника на главното управление по фармакология при Министерството на здравеопазването Иля Николаевич Висницки. Искам да погледна тоя представител на престъпния клан. Ако, разбира се, той е такъв.

В малката, облицована с дървени плоскости, приемна пред компютъра седеше тъмнокосо момиче с очила. Късата ѝ коса беше сресана назад и в това положение я държеше старомоден гребен. Такива носеха бабичките от някогашната комунална квартира на Саша. И то не всички.

— Фамилията ми е Турецки — представи се той. — Иля Николаевич се съгласи да ме приеме в седемнадесет часа.

Момичето тъжно го изгледа над дебелите лещи на очилата в рогова рамка. После се надигна от стола си и като стъпваше тежко, отиде да докладва на шефа си. Турецки я загледа. Странна фигура в торбеста вълнена блуза и дълга пола. „Бива си го! В цяла Москва сигурно не можеш да намериш друга такава секретарка. Всичките до една дългокраки красавици, направо за модния подиум. Къде го е намерил това чучело, дето изобщо не му краси приемната?“ — помисли Саша за стопанина на кабинета и кой знае защо усети някаква симпатия към него: наистина трябва да имаш известна смелост, за да държиш при себе си такова плашило.

Смотаното създаване излезе от кабинета на началника и махна към Турецки с ръка: влизай, значи, момко. Просторният кабинет на началника на главно управление в Министерството на здравеопазването изглеждаше съвсем стандартно, така да се каже, в съответствие с днешните реалности. Единственото, което биеше на очи, беше крайната монотонност в цветовата гама. Черни шкафове и стелажи, халогенна настолна лампа в черен цвят, масичка в ъгъла на кабинета с огледална черна повърхност. Изглежда, собственикът на кабинета виждаше състоянието на родната фармакология изключително в черно. Обликът на домакина беше завършващият щрих: зад солидното бюро седеше петдесетинагодишен мъж в черен

костюм, с високо, преминаващо в плешивина чело и някак рогата като на охлюв глава. Саша дори си спомни детските страхотии от цикъла: „В една черна, черна стая имало черна, черна маса...“, и така нататък.

— Александър Борисович Турецки? — полувъпросително промълви Иля Николаевич, като се надигаше, за да посрещне госта. — Моля — посочи той към черното, разбира се, кожено кресло. — На какво дължа вниманието? — осведоми се Висницки, като гледаше следователя с уморените си, тъжни очи.

Александър беше объркан. Обликът на стопанина на този кабинет по-скоро прилягаше на някакъв Рицар на Печалния образ, отколкото на преуспяващ наркобизнесмен. А всъщност защо непременно наркобизнесмен? — укори се сам Саша.

— Иля Николаевич, май ви е трудно? — неочаквано дори за самия себе си попита Турецки.

Тъмните вежди на домакина пропълзяха нагоре.

— Не разбрах въпроса — недоумяващо каза той.

— Сигурно сега ви е трудно да работите. Имам предвид необузданата свобода на нашия пазар, множеството всевъзможни фирмички, наводняването на пазара с всевъзможни фармакологични препарати със съмнително качество...

— Съвсем прав сте! — възкликна Висницки и бледите му страни порозовяха. — Наистина дявол знае какво става! Вече спрях да чета вестници и да гледам телевизия: препарат срещу оплешивяване — той неволно поглади плешивината си, — срещу безплодие, за безплодие, срещу комари, за комари... Представете си: събират се трима души, единият бивш строител, другият бивш математик, а третият просто подводничар. И регистрират фармацевтична фирма. Че те, да ме простите, бъкел не разбират от фармакология!

— Но нали трябва да имат лицензия, за да работят в тая област?

— Мили мой! Че какво е лицензията? Хартийка! И кой я издава? Хора! А хората могат да бъдат купени, няма да го обяснявам на вас, представителя на прокуратурата. Ние се трепем, правим безкрайни проверки. Но Русия е огромна страна, не можеш да провериш всички. Всеки ден изниква нещо ново: ту изнемаме аспирина, който се оказва аспирин само двайсет процента. Останалото са примеси. Тоест препаратът не е пречистен. Ту конфискуваме вносни лекарства с

изтекъл срок на годност. Знаете ли колко такива има в момента на нашия пазар? А колко...

Турецки внимателно наблюдаваше събеседника си. Изкуството на следователя включва и това: да разговориш човека, да го накараш да разказва за това, което е важно за него, да го развълнуваш. А когато човек е развълнуван, той е искрен. Висницки явно се вълнуваше, докато разказваше за работата си. А това значеше нещо.

— Колко пъти съм внасял докладни в правителството...

Иля Николаевич най-после се спря.

— Искате ли кафе? — попита той със съвсем друг, жив глас.

— Искам — усмихна се Турецки.

— Томочка, донеси ни, моля те, кафенце — ласкаво помоли Висницки по вътрешната уредба.

След минута в кабинета се появи същото смотано създание, което, както се оказа, се наричало Томочка. Създанието буташе пред себе си масичка за сервиране. На нея имаше термокана, марка „Ейвъри“, сияеща със сребристия си никел, и две чашки от черно — разбира се! — стъкло. Турецки неволно следеше с очи торбестата фигура. Дебелите лупи на очилата на момичето блеснаха, когато се наведе да прошепне нещо на ухото на Висницки, и после излезе, без да бърза.

— Това е племенницата ми — поясни Иля Николаевич, като забеляза погледа на Турецки.

„Защо толкова обичат да държат племенниците си като секретарки?“ — запита се Саша, като си спомни банкера Саврански.

— Всъщност не съм моя племенница. Но това не е важно. Нещастно момиче, много болнаво. Ето, пак ме помоли да я пусна на лекар.

— Иля Николаевич, така и така заговорихме за вашите роднини... Вашият брат май също е шеф на фармацевтична фирма?

— Защо също? — не разбра Висницки. — А, вие имате предвид... Но моят брат не е подводничар, той е специалист в тази област. Брат ми, да ви осведомя, е завършил Тбилиския университет. Той е професионален биохимик, фармаколог, ако щете.

— Позволете да ви задам още един въпрос: какви са взаимоотношенията ви с вашата снаха Нина Вахтанговна Свимонашвили?

— Какви? — напрегна се Висницки. — Нормални роднински взаимоотношения. Та аз съм израснал в Кавказ. А там не е прието да се отказваш от роднините си без някакви извънредни причини. Всъщност за какво става дума? — сухо се осведоми Висницки.

— Става дума за това, че в казиното на вашата снаха е открита голяма партида наркотик. Триметилфентонил. Не знам дали ви е известен този неприятен факт.

— Известен ми е. Нина ми се обади по телефона, защото брат ми сега е извън столицата.

— И къде, ако не е тайна?

— В Петербург. Там се провежда конференция.

— За дълго ли?

— Конференцията ще продължи седмица. Брат ми отиде да рекламира продукцията на фирмата си. Форумът е доста представителен. Сергей Николаевич разчита да сключи договори за доставка на фармацевтични стоки с различни учреждения от Северозапада. Така че може да се забави и повече от седмица.

— А що за продукция произвежда фирмата на брат ви?

— Предимно различни имуномодулатори. Тези вещества са в сферата от интереси на брат ми. Но това е доста обширна тема, за да я обсъждаме сега.

— Така е. Е, да се върнем тогава към казиното и към открития там „китайски белтък“.

— Доколкото знам, с наркотиците е търгувало някакво момиче от пункта за обмяна на валута — сухо се осведоми Висницки.

— Да. И са я намерили мъртва.

— Много неприятно. Но какво общо има моята снаха? Или, ако позволите, какво общо имам с това аз?

— Просто си помислих, че може и да знаете нещо около обстоятелствата по това дело...

— Тоест вие нарочно ме разговорихте, за да измъкнете нещо за семейството ми? — Сега вече в гласа на Висницки зазвъня черкезка стомана.

— Какво говорите, Иля Николаевич, разбира се, че не. — Макар че, ако трябваше да бъде честен, Турецки би следвало да отговори: разбира се, че е така!

— Тогава каква е всъщност целта на визитата ви? — осведоми се Висницки. — Ако това е разпит, би следвало да ме призовете официално във вашето ведомство.

Той вече се прибра в черупката си и срещу Турецки останаха да стърчат само рогцата му.

— Не е разпит. Ако потрябва, разбира се, ще ви пратя призовка. А целта на посещението ми е следната: исках да се консултирам с вас за наркотиците. Разновидности, свойства и така нататък. Възложено ми е следствие, свързано с наркобизнеса. А знанията ми, честно казано, не стигат — хитруваше Турецки. Знанията му не бяха чак толкова недостатъчни. Но Саша искаше да измъкне охлюва от черупката му.

— Ще ви свържа със специалисти — сухо, без да го гледа, отговори Висницки. — Моля да ме извините, имам работа.

— Е, какво пък, Иля Николаевич, благодаря ви, че ми отделихте толкова време. — Саша стана. Беше ясно, че няма да измъкне нищо повече от Висницки. Когато вече беше хванал дръжката на вратата, Турецки се обърна: — Искам да знаете следното: през нощта, когато е вървяла проверката в казиното на вашата снаха и е била засечена търговията с наркотици, в същата тази нощ загина мой другар. Той е бил застрелян на прага на собствения си дом. Няколко часа преди смъртта си той разговарял с вашата снаха. Такива работи. Вие, разбира се, държите на семейството си. И простете, ако съм нахлул в забранена зона. Но моят загинал другар е моето семейство. И аз ще направя всичко, за да открия убийците му.

След тези думи Саша излезе от кабинета, мина покрай полузаспалата секретарка, седнала като статуя с притисната към ухото телефонна слушалка, и излезе на улицата.

Той лавираше между натовареното движение в доста объркано настроение. Що за разпит излезе? Но! Първо, не беше разпит. Саша беше на разузнаване. И то излезе безрезултатно. Е, получи известни впечатления — трябва да се каже доста неочаквани — за господин Висницки старши. А сега се прибираще в служебния си кабинет. Тази вечер имаше уговорена още една среща. Призована както се полага, Нина Вахтанговна Свимонашвили трябваше да се яви на разпит.

След няколко часа Турецки паркира ладата си край къщи. Докато заключваше вратата на бойния си другар, той вдигна очи. От прозорците на жилището му струеше мека жълтеникава светлина. Колко е приятно да се връщаш къщи, когато знаеш, че те очакват! Семейният му живот беше малко специфичен. Побъркваща работа, а понякога и битова неуреденост — достатъчно е да си спомни основния ремонт на апартамента, когато Ирина беше принудена за пореден път да моли за политическо убежище от непрокопсания си съпруг при своята прибалтийска леля (наистина Саша не успя да уреди достойно временно жилище за семейството си, поради което последва дълга разлъка за няколко месеца с жена му и дъщеря му). Та тия чести раздели внасяха в живота им периоди на отчуждение и дори изстиване на чувствата. Но пак те понякога ги преизпълваха с онова, което се нарича просто семейно щастие.

След като натисна копчето в тясната кабина на асансьора, Саша вече превърташе в главата си разговора с Нина Вахтанговна. Този разговор не донесе нищо, освен впечатления от самата грузинка. Кое то всъщност и можеше да се очаква. Саша, без сам да знае, задаваше почти същите въпроси, каквито и Володя Фрязин. И получаваше долугоре същите отговори. Със стоицизма на първите християни, попаднали в ръцете на езичниците, госпожа Свимонашвили твърдеше, че няма никакво отношение към търговията с наркотици в казиното, както и към смъртта на Горностаева („Бедното момиче! Но сама си е виновна: не търкувай с каквото ти падне на работното си място!“), също както и към смъртта на Гнездин („Безполезен човек беше между другото!“)... Също така никой от нейните служители не е напускал казиното през онази злополучна нощ, а онова момиче куриер, чиято снимка ѝ показал следователят, май че се казваше Фрязин („Какво? И той ли е убит? Какво нещастие!“) — та независимо от това, Нина Вахтанговна не познава въпросното момиче... и така нататък. Тя се усмихваше с презрителна гримаса, тръскаше с тънките си пръсти, отрупани с пръстени, пепелта от дългата цигара („Ще запаля цигара, разрешавате ли?“) и лицето ѝ беше спокойно. Но внимателният поглед на черните ѝ, непроницаеми очи беше като на опасен, настръхнал звяр. „Вълчица“ — спомни си Турецки определението, което даде на грузинката майор Грузанов.

Служебните размисли на Турецки прекъснаха, когато в носа го лъхна умопомрачителният мирис на печено с някакви ароматни подправки месо.

— Това наистина ли е българско ястие? — извика Александър към кухнята.

— Както поръча хер съветникът от правосъдието? — отзова се Ирина. — Измий си ръцете, и на масата!

На застланата с бяла покривка маса царуваше бялото плато от парадния порцеланов сервиз на семейство Турецки. В него вдигаха пара парчета от вече споменатото месо, затрупани с разнообразни зеленчуци. Синееха печените с чесън патладжани, блестяха зелените, жълти и червени парченца от чушки. От месестите домати беше протекъл гъст сок. На масата горяха свещи, имаше и шампанско. Неговите нагласени празнично момичета го гледаха, независимо от различната си възраст, с еднакъв поглед — с очите на отличнички, които са си направили домашното и очакват заслужена шестица.

— Какви сте ми красавици! — постави шестицата строгият учител, а също и глава на семейството.

Когато вече заспиваше, вдъхвайки аромата от миришещата на слънце коса на Ирина, Саша пак си припомни Свимонашвили.

„Господи, ама че работа имам! Дори в леглото със собствената си жена не мога да изключа!“ — ядоса се той на себе си, докато се опитваше да прогони неуместните мисли. Обаче не ставаше! Госпожа Свимонашвили вече гледаше следователя с черните си, настръхнали очи. Потъващото в съня съзнание на Турецки изведнъж си представи грузинката като вълчица, застанала на прага на леговицето си и готова да даде отпор на всеки, който заплаши бърлогата ѝ.

„Ами да, като в «Маугли» — спомни си Саша книгата, която чете на задрямващата Нинка преди лягане. — Но оная вълчица е защитавала рожбите си, семейството си. А кого защитава тази? Кожата си и бизнеса си.“

Нино Свимонашвили безспорно защитаваше бизнеса си. Но тя защитаваше и семейството си. И едното, и другото беше вярно. Но ако говорим за семейния клан, следва да се признае, че Нино не се безпокоеше за членовете му в еднаква степен.

[1] Московска криминална милиция. — Б.пр. ↑

[2] Виж романа на Фридрих Незнански „Опасно хоби“, „Атика“, 1998 г. — Б.пр. ↑

[3] Виж романа на Ф. Незнански „Отписаният“, „Атика“, 1998 г. — Б.пр. ↑

[4] Жаргон за „милион“ — Б.пр. ↑

[5] Федерална служба за сигурност. — Б.пр. ↑

[6] Виж романа на Фридрих Незнански „Кралят на казиното“, „Атика“, 1999 г. — Б.пр. ↑

[7] Специална психиатрична болница със строго наблюдение. — Б.пр. ↑

[8] Спецназ — десантни части със специално предназначение. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ

СЕМЕЙНИЯТ КЛАН

Семейство Висницки се премести от Ленинград в Кутаиси в края на четиридесетте години. Преместването беше заради болестта на бащата на Илюша. Инфекциозен полиартрит — това непонятно словосъчетание преследваше Иля през цялото му детство. За него говореха непрекъснато като за тежък и неприятен, но главен член на семейството, от когото за съжаление няма как да се отървеш. Болестта очевидно беше последица от далечната финска война, когато баща му служил в разузнавателна рота и лежал неподвижно часове наред в белия маскировъчен халат върху снега при четиридесет градуса под нулата, докато проследявал поредния „език“^[1]. След това дошла Отечествената война. Николай Николаевич завършил курсове и станал свързочник, изкара цялата война от начало до край без дракотина. Той единствен от връстниците си се върнал в родния двор на улица „Марат“. И почти веднага в края на септември четиридесет и пета целият блок празнувал сватбата на старшината от запаса Николай Висницки и Танечка Круглова, негова приятелка от детските игри в двора. А седем години след като се родил Иля, в ставите на Николай Николаевич плъзнал същият тоя инфекциозен полиартрит. Лекарите вдигали безпомощно рамене, говорели за лошата наследственост — майката на баща му, бабата на Иля, умряла от същата болест, — за последиците от войната и в хор го съветвали да смени климата. И тогава бойният другар на Николай от полка, шумният и весел грузинец Тимур Чичиладзе убедил Висницки да се заселят в Кутаиси. Основният аргумент при избора на новото местожителство бил разположението близо до Кутаиси знаменит курорт Цхалтубо. Точно „по профила“ на бащината му болест.

Иля още помнеше как го порази този зноен, дъхащ на всякакви миризми, шумен свят: неравните павирани улици, гръмквият рев на магаретата, гръмогласният говор на жените, който се носеше от обраслите с асми дворове, надвисналите над решетките на чугунените

огради тежки клони на овошките, отрупани с налети праскови и круши.

Родителите му постъпиха на работа в училището. Майка му — професионален педагог — водеше над половината от учебните предмети. Всъщност без ония, които преподаваше баща му: трудово и физическо възпитание, гражданска отбрана. Да, този вече сгърбен от болестта човек който знае защо водеше часовете по физкултура на здравите, пъргави и силни кутаиски момчета. Присмиваха се на учителя. И Иля много болезнено изживяваше това смешно положение. Още повече че то рикошираше и в самия него. Едва много години по-късно синът разбра, че часовете по физкултура са били за баща му своеобразен протест срещу неумолимо настъпващия край. Но тогава той чуваше само насмешливите момчешки гласове зад гърба си: „Ето, идва безстрашният Илико, син на непобедимия юнак Нико.“

Иля много тъгуваше за своя северен град с пронизващ влажен вятър, ранно и продължително зимно смрачаване, тихи и ласкави бабички съседки. Той не искаше да дружи с никого. По-точно, имаше едно момиче... Нино Свимонашвили. Дъщерята на известния в Кутаиси аптекар беше с четири години по-малка от Илюша. Често го пращаха до къщата на Вахтанг Свимонашвили за разни лекарства. Той много добре си спомняше двуетажната къща на малкия градски площад. Първият етаж беше зает от аптеката, а през прозорците на втория, където живееше Вахтанг, често можеше да се види слабичко момиче с много зрял и строг поглед на черните очи. Ако момичето не беше горе, значи помагаше долу в аптеката на баща си. Но дружбата не се получи. Когато забелязаха вниманието на Илюша към дъщерята на аптекаря — а и как да не го забележат, след като учеха в същото училище, където Татьяна Анатолиевна Висницка беше вече директор, — родителите пресякоха из корен увлечението на сина си. Беше му забранено дори да разговаря с Нино.

— Едно е да купуваш лекарства. Наистина при Вахтанг винаги има нещо, което го няма при останалите... Друго нещо е да дружиш със семейство, където се занимават неясно с какво... наркотици... — дочу четиринадесетгодишният Иля разговора на родителите си, които мислеха, че той спи.

Жаркото кутаиско слънце и лековитата цхалтубска кал не можаха да помогнат на Николай Николаевич. Той почина и остави сираци

дватамата си синове — седемнадесетгодишния Иля и седемгодишния Сергей.

Една година след като завърши училище със златен медал, Иля се върна в любимия си Ленинград и влезе в Химикофармацевтичния институт.

Надежда гледаше през прозореца. Празничната новогодишна маса беше вече наредена, елхата блещукаше в ъгъла с разноцветните си лампички, а Илюша все още го нямаше. Какво пък, краят на годината е, разпределят оскъдните остатъци от държавната милостиня, която през последните години подхвърлят като кокал на гладно куче. Опитай се да похарчиш падналите на главата ти милиони за няколкото последни дни на годината. А ако не успееш — много добре! — милионите се връщат в държавния джоб. Че и ще се перчат на поредното правителствено съвещание: „Нали ви дадохме, защо не ги похарчихте...“ Надежда прекрасно знаеше цялото това йезуитско счетоводство: мъжът ѝ беше съвсем откровен с нея. Знаеше, че той ще се прибере късно, но въпреки това ѝ беше обидно до сълзи. Именно днес — защо ли ѝ трябваше да ходи за резултатите от изследванията точно на тридесет и първи декември, — та именно днес ѝ казаха, че операцията е неизбежна. Че ще изрежат от нея цялата ѝ женска същност, самата ѝ женска природа. За да може онова, което остане, да върви, да готви обяд, да изнася лекции. А колко такива обеда и лекции са ѝ отпуснати — неизвестно. И за какво ли ще е нужна на Иля като такъв инвалид? И всичко заради оня първи и единствен аборт, който я направи безплодна, а сега и тежко болна, и изпълни със самобичуване и истеричност семейния ѝ живот с мълчаливия ѝ сдържан Иля Николаевич.

Те се запознаха в Питер, следваха в един и същ институт. Там Надежда научи обстоятелствата около преместването на семейството му в Грузия. Отначало Иля кандидатствал в медицинския, но когато изкарал на първия изпит четворка, се изплашил, че няма да успее да влезе и ще трябва да се връща обратно. В непрестижния през онези години Химикофармацевтичен институт конкурс практически нямаше. Иля влезе там без проблеми. Той живееше в комунална квартира при някаква своя леля и беше обикновен беден студент. Може би единствено колетите, пристигащи от слънчева Грузия, които цялата група изяждаше заедно, го различаваха от състудентите му. Историята

на Надя беше съвсем друга. Тя бе единствената дъщеря на секретаря на един от московските районни комитети на партията. В десети клас я застигна първата любов. За съжаление обектът на любовта ѝ, млад оперетен тенор, излезе женен. Това се изясни, когато Надя вече беше бременна в третия месец. В благородното семейство се разрази шумен скандал, вследствие на който тенорът се озова в областната филхармония на Колима. А Надя бе изпратена в затънтената провинция, както изглеждаше градът на Нева на страшния родител, израснал в някакво рязанско село. Но това вече беше след злощастния аборт, за който настоя баща ѝ.

После започна странният роман с по-големия състудент Иля, който всъщност беше трудно дори да се нарече роман. Така се сгушиха един в друг двама самотни и необщителни човека.

Когато на Иля му оставаха още няколко месеца до завършването, двамата, изплашени от бъдещата неизвестно каква съдба, където трябва да търсиш нови обвързвания, подадоха заявление за брак.

Надиният баща веднага пристигна на инспекция, изясни родословието на жениха, бележките и перспективите му и неочаквано се съгласи на сватбата. Веднага след сватбата, която съвпадна със завършването на Иля и — колко странно! — с блестящото разпределение на Иля Висници в Министерството на здравеопазването, младото семейство се премести в столицата. Надя завърши следването си там.

Звънецът изчурулика. Надежда се хвърли към вратата, като се препъваше в полите на дългата си вечерна рокля.

— Е, най-послед! — възкликна тя.

Иля Николаевич внимателно целуна жена си и съблече скъпото, но не последна мода палто.

— Защо закъсна толкова? — леко се нацупи Надя.

— После ще ти разкажа — отговори Иля. — Може ли да сядаме на масата, или да ти помогна нещо? — попита той вече от банята.

— Какво да ми помагаш половин час преди Нова година? Освен да унищожиш това, което съм приготвила и без теб.

Иля Николаевич с удоволствие огледа изобилно отрупаната маса.

— Е, хайде да изпратим старата, дете няма с кой знае какво хубаво да я помним, деветдесет и трета година. Знаеш ли, просто ме

поразява търпението на нашия народ. Финансиране изобщо никакво... — започна да ораторства Иля Николаевич.

— Хайде първо да се чукнем! — прекъсна го съпругата му. — Налей ми водка.

Иля Николаевич учудено вдигна вежди, но изпълни молбата ѝ. Те се чукнаха и отпиха. Иля се нахвърли на храната. Надя едва-едва човъркаше с вилицата си из чинията.

На екрана на телевизора се появи президентът, който поздравяваше руснаците с новата 1994 година, разбираш ли! Иля, още дъвчейки пачата, взе да отваря шампанското.

„Защо дъвче така противно. И защо не си дойде половин час порано, за да не ни е толкова припряно?“ — раздразнено мислеше Надежда.

Най-после Иля се справи с бутилката и шампанското се запени във високите чаши.

— Честита Нова година, скъпа — протегна той към нея мазните си от храната устни.

— Честита Нова година! — отговори Надежда, като кой знае защо едва не се разплака.

След десет минути Надя попита:

— И така, защо си дойде толкова късно?

— Срегнах се със Сергей. Има проблеми в края на годината. С банките. Трябваше да му помогна.

— Със Сергей? — възмути се Надежда. — Че не можеше ли да почака проблемите му? Доколкото знам, финансовата година приключва преди календарната.

— Но, Надюша, той ми е брат. Защо да му затруднявам живота? Длъжен съм да му помогна...

— Ти да си длъжен? На него? — Надежда, която не обичаше и винаги ревнуваше мъжа си от брат му и особено от неговата жена, избухна: — А ти сигурен ли си в тоя твой брат? Какво знаеш изобщо за него? Ти си излязъл от къщи на осемнадесет години. Той се е формирал там без теб. Втори секретар на Тбилиския градски комитет на партията! Че те там с първия такива далавери са въртели още преди перестройката, каквито не си и сънувал! Пълни господари на града. И да не си мислиш, че той ще си кротува тук под твое началство? Ще те прекара и ще те изработи всякак, помни ми думата!

— Стига, Надя, той ми е брат. Нали аз го направих секретар на градския комитет.

— Не ти, а баща ми — изсъска Надежда. — А той помни ли го? Кога си е спомнил за теб през цялото това време? Един път — когато трябваше да получи секретарското кресло. Втори път — когато трябваше да пробута сина си в института. Третия път — когато разгониха градския комитет и го извозиха на изборите.

— Престани, Надя, Нова година е все пак. Защо се впрегна?

— Защото... Защото... трябва да ме оперират. И не се знае ще оживея ли след това... А ти ходиш някъде си... Аз си мислех, че си на работа... Пък ти с брат си. И Нино, разбира се, е била с вас — задавяше се от сълзи Надежда.

— Надюша, какво е станало? — Иля привлече към себе си жена си и я погали по потръпващите рамене.

— Ура! Честита Нова година! — крещяха нестройно леко пияни гласове.

В този дом, разположен в друг град, а именно в Северната Палмира^[2], посрещаха празника съвсем различно от семейството на Виснички — шумно и весело. Край двете различни по големина маси, където пиенето явно превъзхождаше по количество мезетата, се трупаха много хора — млади жени в саморъчно ушити, но доста екстравагантни тоалети и мъже предимно в джинсова екипировка.

Звучеше музика и няколко двойки вече танцуваха, като държаха в ръце чашите си с шампанско.

На фона на всеобщото веселие правеха впечатление двама мъже, които спореха за нещо край празничната маса. Невисок мъж, като буташе с чашата си събеседника, висок младеж с вдигната назад маска на вълк, увлечено му доказваше:

— Субединичните ваксини са най-слабо имуногенни! Те изискват определена схема на прилагане!

— Но бъдещето е в тази технология! Докато вие приготвяте вашите традиционни препарати, противникът ще усмърти със своето бактериологично оръжие половината население, да не говорим за войската!

От другия край на масата пухкаво момиче с копченце вместо нос наблюдаваше спорещите с насмешлива усмивка.

— Е, Лизка, като гледам, твоят Ветров май си е все същият? — попита тя насмешливо домакинята.

— Побъркан — въздъхна в отговор красивата ѝ рижокоса приятелка, облечена в дълга рокля, довършена, ако се съди по стърчащите от подгъва конци, пет минути преди да дойдат гостите.

— Как изобщо живеете заедно? Всъщност ние не сме се виждали от сватбата ти.

— Да, вече почти година — потвърди Лиза. — Е, как се живее с гений? Той служи на висшите сфери, а аз — на него.

— И как се отдава тая роля на нашата първа красавица?

— Какво си се заяла? — разсърди се Лиза. — Нали знаеш, че заложих на него. На таланта му, на секретния му институт. Не помниш ли, че той беше най-талантливият в целия курс. За кого друг да се омъжа? Направих избор според ситуацията! Да не би да искаш да се върна в моя Актюбинск и да преподавам химия в училище? Такава съдба ли би ми пожелала?

— Боже опази! — взе да размахва ръчички приятелката ѝ. — Много се радвам, че остана в Питер. Само че... Това със секретния институт преди беше голямата работа! А сега? Кога ти е носил заплата за последен път? Може и да не ми отговаряш. По конците от подгъва ти виждам, че отдавна, и то жалки стотинки...

— Гадна си ти все пак, Лидке! — най-после се разсърди Елизавета, като оглеждаше подгъва на роклята си.

— Може и да съм гадна, обаче те обичам! Защо не можа да изчакаш Вадим?

— Какво? — кипна Лиза. — Че какво да чакам от твоя Вадим? Е, да — ще долети, ще закупи цветя, ще ме развее по ресторантите. А след седмица пак ще си отлети вдън гори галилейски. В своя забележителен, на името на не знам кого, пограничен окръг. При своята забележителна полковничка. Три години такава неразбория — не ми ли стигат? И освен това той знаеше, че ще се омъжвам. Защо не дойде и не ме взе?

— Лиза, той прави кариера! Трябва да го разбереш. Но неговата кариера се получи, а на твоя гений въобще не му трябва кариера. То се

вижда! Той се кефи от самия процес на работата. Всички ги използват такива като него. Изстискват ги като лимон и ги захвърлят.

— Остави ме на мира! Затова ли дойде, да ми развалиш настроението? — със сълзи в очите прошепна Лиза.

— Дойдох, първо, защото ти ме покани. По-точно, това на второ място. А на първо исках да ти съобщя, че Вадим го прехвърлят в Москва. В Генералния щаб. И той ме пита за теб.

Лиза изплашено погледна към оня край на масата, където мъжът ѝ продължаваше концептуалния си спор.

— Ама вие ще затънете в тия многократни инжекции! Представи си, Игор, че в бойни условия трябва всеки месец да ваксинираш армията! Това е лудост!

— Значи са нужни съответните имуностимулатори. Ваксината трябва да съдържа силен имуноген!

— Така, така... Имуногени, стимулатори... Така и ще си умреш като просякия с него — пророни приятелката с пророчески тон и се отдалечи от съвсем обърканата Елизавета.

„А ти сигурен ли си в тоя твой брат... Какво знаеш изобщо за него... И да не си мислиш, че той ще си кротува тук под твое началство? Ще те прекара и ще те изработи всякак, помни ми думата!“ — звучеше развълнуваният глас на Надежда от магнетофонната лента.

Серго и Нино слушаха този запис след новогодишните празници. „Бръмбарите“ в жилището на Висницки старши бяха сложени още с преместването на Серго и Нино в Москва.

Съпрузите внимателно доизслушаха разговора на старшите Висницки.

— Надюша ревнува Илико от теб, нали? — подсмихна се Серго и отпи от коняка си.

— Върх, само това ми трябва! — махна с ръка Нино, която се беше излегла на застлания със зелен килим диван. — Не чуваш каквото трябва, драги. Не виждаш опасността. Тая истеричка Надежда, като всяка психически ненормална жена, усеща ситуацията с подсъзнанието си. А тя е предана на своя Илико като куче и усеща подобно на звяр опасността, която идва от нас.

— Какво предлагаш? — погледна в черните очи на жена си Сергей.

— Трябва да помисля... — Нино се облегна на възглавниците.

След няколко минути тя взе слушалката и защрака по копчетата.

— Ало, Надюша, скъпа, здравей. Честита Нова година! Как е Илико? Нещо не си весела, нали? Така ми се е сторило? Е, добре. Имам подарък за теб — комплект кремове. Прави ги моята козметичка и аз взех и за теб. Помниш ли, бях ти разказвала за тях. Просто чудо! Кога ще наминеш? Елате заедно с Илико. Серго също виси постоянно на работа. Е, добре, чакам те, скъпа.

След като остави слушалката, Нино запали цигара и погледна мъжа си.

— Нека да дойде, да разкаже какво става с нея — замислено каза тя. — Но въобще трябва да се реши кардинално въпросът с Надежда. Тя постоянно ще те клепа пред Иля. И ще те наклепа накрая. Жената не е гадже, не можеш да се отървеш от нея. А капката разяжда камъка.

— Какво значи кардинално?

Нино не отговори, само разсеяно се взираше в дима от цигарата си.

Няколко дни по-късно Нина Вахтанговна седеше в кухнята си, наливаше на Надежда ту кафе, ту коняк и слушаше историята на болестта ѝ. Нино утешаваше плачещата жена, като ѝ говореше общите и обичайни в такива случаи фрази, че всичко ще се оправи, че нейната позната Зина или Клава имала същия случай, както и Надя. И нищо — живи са, дори любовници си имат. Нино пушеше и ласкаво галеше роднината си по рамото, като я уговаряше да се реши на операцията.

Надежда се поуспокои. Точно такъв женски разговор ѝ беше нужен. Но Надя нямаше приятелки. И макар тя наистина леко да ревнуваше мъжа си от Нино, в този момент ѝ беше благодарна за съчувствието. Когато съвсем се успокои, Надежда се нареди да си тръгва.

В този момент на вратата се позвъни. Нино недоумяващо вдигна черните си вежди и излезе в коридора. В отговор на въпроса ѝ иззад вратата се чу възбудена грузинска реч.

Нино, явно притеснена и изнервена, отвори. Двама млади мъже, кавказци, нахлуха в коридора с голяма чанта. Те говореха нещо, като се прекъсваха един друг, явно се караха и размахваха ръце. Надя виждаше

жестикулациите им, отразени във висящото в коридора голямо огледало. В общия поток от бърза грузинска реч тя дочу: „Гамахлебуло.“ Като произнесе ругатнята, единият от мъжете сръга другия в ребрата. Съучастникът му направи крачка назад и се спъна в оставения на пода сак. В него нещо иззвънтя на стъкло. Нино се суетеше между стаята, където канещата се да си тръгва Надежда вече беше станала, и коридора.

Усетила объркването на домакинята, Надя започна да се облича. Тя бързо навлече шубата си. После, като си спомни, че е още по домашни чехли, се наведе за ботушите си. До десния ѝ ботуш стоеше сакът на пришълците. От малка дупчица до самото му дъно стърчеше някаква ампула с леко жълтеникава течност. Без сама да знае защо, Надя незабелязано измъкна ампулата от сака, пъкна я в ботуша си и затвори ципа. После бързо се разцелува с Нино и изскочи на улицата.

Лиза седеше пред телевизора. Ръцете ѝ бяха заети с някакво плетиво, а главата — с доста невесели мисли. Законният ѝ съпруг седеше до нея на бюрото си. И както обикновено беше потънал в своите научни занимания. Шумоляха листовите изписана хартия, тракаше старата пишеща машина. Лиза от време на време хвърляше към мъжа си оценяващия поглед на лихвар: колко все пак може да се вземе за този одушевен предмет в домашни чехли? Всъщност твърде пресилено беше да го наречеш и одушевен предмет — съпругът ѝ съществувахе само в редовете на своите формули. Наистина погледът му се оживяваше и се изпълваше с нежност, когато я погледнеше. Мъжът ѝ я обичаше, това бе всеизвестно. Но как я обичаше? Ето, както сега: седейки с гръб към нея и мърморейки нещо под учения си нос. Не му трябват нито театри, нито концерти, нито разходки извън града. Дори срещите с приятелите неминуемо се превръщат в поредния научен диспут. Всичко това имаше смисъл да се търпи само при наличието на пари и известност, на което и разчиташе Елизавета, когато свърза съдбата си с Игор Ветров. „Как, нима това е жената на световноизвестния млад учен Ветров, неговата, така да се каже, муза? Колко е хубава! Представете ме, моля, на тази красавица“ — такива фрази се мержелееха на Елизавета. Трябваше да ги произнесе някой дипломат или още по-добре милионер — покровител и спонсор на

млади и талантиливи учени. И на техните жени. А тази вълнуваща сцена се очакваше да се случи на коктейл след завършването на някакъв международен симпозиум, където Ветров трябваше да съобщи на колегите си за направеното от него гениално откритие, което посвещава на обожаваната си жена. Ето как трябваше да протече животът им!

Ако някой страничен човек би могъл да проникне в светлорусата главичка на Лиза и да прочете мислите ѝ, щеше да реши, че бедната жена страда от тежък душевен недъг. По-просто казано — луда е. Но работата е там, че Елизавета имаше основания да си представя своето семейно бъдеще именно така. Игор Ветров наистина беше необикновен учен. Момчето, което смятаха за вундеркинд още от детството му, не преставаше да удивлява околните и когато взе да пораста. Той беше участник във всички всесъюзни училищни олимпиади по химия, където неизменно печелеше първото място. В студентските си години между другото подготви курсова работа, която стреснатите преподаватели наричаха в разговорите помежду си истинско научно откритие, заслужаващо докторска степен. Славата на Игор отдавна беше излязла извън пределите на родния му университет и на родния Питер. Все по-често след него със свещен шепот се произнасяше думата „Гениален!“.

Естествено, за Елизавета, най-красивото момиче в курса, родом от далечния Актюбинск, беше въпрос не само да остане в града на Нева, но и да си хване за мъж именно този отнесен от хорската суета гений. Още повече че идваше време за разпределение, а безкрайният роман с чичото на Лидка, вече немлад полковник, започна да прилича на бавно протичаща шизофрения и не обещаваше никакви перспективи. Между приятелките от общежитието дори се сключваха облози по повод сериозните намерения на Елизавета да превземе тая „кула от слонова кост“ Момичетата се шегуваха, че Ветров и понятие си няма що е това жена и за какво се употребява. Обичайните женски хитрости от типа на плахо пърхащи клепахи и прочие невинни дреболии не оказваха никакво въздействие върху Ветров. Явно, за да се привлече вниманието му, трябваша по-решителни мерки.

Така и стана. Което впрочем доста улесни изпълнението, на поставената пред Лиза задача. В един съботен майски ден, когато възрастното население на Петербург вече копаеше по вилните си

места, Лиза изтича в дома на Игор, за да консултира геният бедното момиче преди изпита. И момичето остана два дни на гости. Един час след започването на консултацията Ветров беше преместен в родителската спалня, където на отшелника бяха показани и други житейски ценности. Пълната неосведоменост на Игор по дадения въпрос се компенсираше с лихва от опита на неговата партньорка. Новопосветеният беше толкова потресен, че още сутринта на следващия неделен ден, застанал на колене пред голата Елизавета, полегнала на родителското ложе в позата на Даная, той ѝ направи предложение.

Общежитието ликуваше. Успехът на, макар и ярката, но все пак провинциална Пепеляшка в святото дело за завоюването на столичните принцове подхранваше надеждите и на останалите момичета...

На първо време всичко се нареждаше повече от успешно. Пристигналите с мотики от вилата родители на Игор, разбира се, бяха безкрайно учудени, когато завариха сина си прегърнал светлокосото създание. Но не протестираха. Игор беше късното им, безгранично обичано дете.

Скоро по настояване на младата снаха, на която синът им не противоречеше за нищо, тристайното родителско жилище се превърна в двустайно гнезденце в престижен нов район. Останалата след размяната стая и крайградският парцел с виличката се превърнаха в славна според думите на Лиза къщичка в района на Пушкински гори, където се преместиха свекърът и свекървата. По този начин предприемчивата млада жена реши наведнъж две задачи: своя жилищен въпрос — първо, и се отърва от родителите на мъжа си — второ.

Първата неприятност се случи след завършването на университета. Нейният гениален мъж, независимо от купищата примамливи предложения неочаквано постъпи на работа в засекретен институт по военна медицина. Това решение го лишаваше от възможността да пътува в чужбина минимум десет години. Истериите на Елизавета по този повод не постигнаха нищо. Ветров мрачно отговаряше, че въпросният институт е прекрасно оборудван и се занимава с проблеми, които са му интересни. Край! Друго не му трябва.

Елизавета за пръв път се сблъска с непреодолимото упорство на мъжа си. Тогава тя не се реши да се разведе, но силно се замисли за правилността на избора си. А после...

По-нататък всичко е ясно. Потенциалните военни противници изчезнаха. Изчезнаха и поръчките, които получаваше институтът. Дружбата с бившите противници доведе дотам, че повечето от населението на страната загуби възможността да работи по специалността си.

„Но моят няма да се отърве от глупавата си лаборатория — мислеше Лиза, като хвърляше зловни погледи към мъжа си. — Така и ще мизерстваме, Лидка е права сто процента!“ — спомни си Лиза думите на приятелката си, казани в новогодишната нощ.

— Интересно кога ще ви дадат следващата заплата? — злъчно подхвърли тя към кльоцавия гръб на мъжа си.

— Какво?

Мъжът ѝ трепна от изненада и рязко се обърна към Лиза. Евтината домашна ковбойка (по съвместителство и работна риза) шумно се разпори под мишницата на учения.

— Ето, скъса си ризата! — извика Елизавета. — Имай предвид, няма да ти купя нова!

— Не ми трябва — спокойно реагира съпругът. — Ще я нося под пуловера си.

— Та за колко време да разтягам новогодишната ти заплата? — повтори въпроса си Лиза. Явно ѝ се искаше скандал, но с Ветров това не беше проста работа.

— Разтягай я по-дълго — миролюбиво отговори той.

— Тоест една година? Или още повече? — опита се да уточни жена му.

— Може би, може би — разсеяно отвърна съпругът ѝ и пак потъна в бумагите си.

— Не разбирам какво правиш още там?

— Подготвям отчета по тринадесета тема. Утре пристига генералитетът.

— Боже, какъв отчет, какъв генералитет?! На вас и стотинка не ви плащат, а ти като някакво зомби. Като във филма „Мъртъв сезон“, нацистът искаше да създаде човек-хлебар, човек-орач. А ти си готов човек-химик. Съставен си изцяло от химически формули!

— Може би, може би... — все така разсеяно повтори рефрена си мъжът ѝ.

Пфу! Е, как да си го изкараш на тоя?! Господи, защо е това наказание? Лиза чак захвърли куките от злоба. В този момент зазвъня телефонът. Лидкиният глас радостно задърдори:

— Приятелко, какво правиш там?

— Както винаги, седя в краката на мъжа си — сърдито отговори красавицата.

— Долу робството! — весело извика в слушалката Лидка. — Тук пристигна един млад генерал. Искан да те види. Вадик, стига — разсмя се тя. — Дърпа ми слушалката — поясни Лидка на приятелката си. — Предавам му я.

Лиза усети, че стремително се изчервява. За щастие законният ѝ съпруг не се откъсна от отчета си.

— Лизинка — чу тя познатия предпазлив глас на Вадим. — Здравей, така се радвам да те чуя!

Но генералът не можеше да чуе нищо, защото Лиза изобщо не проговори.

— Не можеш ли да говориш? — досети се бившият граничар.

— Да — промърмори обърканата Лиза.

Генералът разбиращо се засмя.

— Тогава аз ще говоря. Каня ви с Лидка утре на разходка сред природата. Ще излезем извън града. Времето е чудесно. Ще се замеряме със снежни топки — пак се разсмя Вадим. — А после обещавам на прекрасните дами разкошен обяд в някое ресторантче. Става ли? Отговори ми само с една дума — да или не.

— Да — прошепна Лиза.

— Е, чудесно. Предавам слушалката на Лидуся. Разберете се по кое време.

Когато времето на срещата беше съгласувано, Лиза тихо постави слушалката на мястото ѝ.

— Какво има? — попита изведнъж съпругът ѝ, като усети необичайната тишина в стаята.

Той се обърна. Жена му беше забола глава в плетката си. Куките проблясваха и хвърляха по стените отразени бликове от евтиния полилей.

— Кой се обади? — пак попита Игор.

— Лида. Кани ме утре на разходка извън града — отговори жена му, без да вдига глава.

— Ами, разбира се, върви — разреши мъжът ѝ. — Иначе съвсем ще ти доскучае с мен, момичето ми!

Той се протегна към жена си, хвана китката ѝ и я притегли към себе си. Разтвори леко халата ѝ и взе да целува бялата гладка кожа. Лиза гледаше край него в тъмния, полузакрит от щората прозорец. Мислите ѝ бяха заети от съвсем друг мъж.

Елизавета изскочи на улицата и припряно зави зад ъгъла. Черният форд вече чакаше на уговореното място. Предната врата се отвори и от колата излезе Вадим, като стремително пристъпи към Лиза и стисна пръстите ѝ.

— Колко се радвам да те видя! — прочувствено каза той и целуна дланта ѝ. — Станала си още по-красива!

Той настани Лиза на задната седалка на колата и седна до нея.

— А къде е Лида? — учуди се жената, като не видя приятелката си в колата.

— Внезапно се почувства зле — припряно каза Вадим, все така стискайки пръстите ѝ. — Нещо там женско — изхихика се той. — Но аз дори се радвам, че така стана. Много ми се искаше да останем насаме с теб.

Колата безшумно се носеше по градските улици. Рядкото за зимния Питер слънце сияеше като излъскан самовар, като се отразяваше отначало в купола на „Окървавения Спасител“, после в иглата на Петропавловската крепост. Солидният шофьор на средна възраст уверено караше колата, като смело лавираше в автомобилния поток. Те прескочиха Троицкия мост, прелетяха като стрела Каменноостровския проспект и всички светофари ги приветстваха само със зелен цвят.

Лиза, смутена от срещата, от бързото каране и горещите целувки на миришеция на скъп одеколон генерал, едва не загуби съзнание.

— Къде сме? — объркано попита тя, когато фордът спря край невисока, наскоро боядисана къща.

— Това е Каменни остров, скъпа. Нима не знаеш за съществуването на тази държава в държавата?

Лиза, разбира се, знаеше за затворените за простосмъртни каменноостровски резиденции. Но не предполагаше, че нейният бивш интимен приятел има достъп до този непристъпен свят. Оказа се, че има!

Елизавета не успя да разгледа луксозния тристаен апартамент, защото веднага щом вратата се затвори след тях, Вадим я вдигна на ръце и я отнесе в спалнята. Там и прекараха целия ден.

След страстните прегръдки Лиза се разплака.

— Как можа да позволиш да се обвържа с тоя идиотски хлапак? Аз съм дълбоко нещастна! През цялото време си спомням за теб и сравнявам!

— И как е? — самодоволно попита генералът.

— Никак! — сърдито откликна Лиза. — Не може да ти обърше подметките!

— Но нали ти сама си го избра? — леко ухапа любимата си Вадим.

— А какво ми оставаше? Ти не предприемаше нищо. Пък годинките си вървят. Трябваше да реша съдбата си. А ти... ти ме опитоми и ме захвърли... — Елизавета така влезе в ролята, че чак сълзите ѝ потекоха като ручейчета. — А нали носим отговорност за тези, които сме опитомили! — спомни си популярната фраза красавицата, като размазваше солената влага по бузите си.

— Е, е... малката ми, недей да плачеш. — Генералът ласкаво целуваше сълзите на младата жена. — Трябва да разбереш, че тогава не разполагах със съдбата си. Не можех да си позволя да се разведе с жена си точно преди преместването в Москва! Ти дори не си представяш колко страдах през цялата тази година! Да си лягаш всяка вечер в едно легло с тая стара, вмирисана на мазила мърла! Налагаше се да се теша с дявол знае какви...

Генералът се пресече сам, като съобрази, че говори излишни неща, които явно не съответстват на момента.

Елизавета предпочете да не забелязва гафа му и ласкаво го погали по оплешивяващата глава.

— Но сега вече съм в Москва! Целта е постигната. А в столицата гледат къде по-лоялно на такива дреболии като развода. Сега, момичето ми, звездичке моя, всичко ще се промени.

Вадим отвори бутилка шампанско и напълни чашите.

— Чуй ме, рибке. Моята глупачка остана в Приморието, тя така и няма да стане генералша! Аз съвсем преднамерено заминах сам. За тази година осъзнах напълно колко си ми скъпа. Утре ще те взема със себе си в Москва. Разводът е въпрос на техника. Моите хора ще се заемат с това и ще решим бързо всички въпроси. Правя ти официално предложение. Бъди моята генералша, моята командирша, моето в края на краищата материално отговорно лице!

Като направи по този нелеп начин предложението си, Вадим се чукна със светлата надолу очи Елизавета.

— Съгласна ли си?

Тя едвам кимна с хубавата си главичка.

— Е, да прием за това!

Те се чукнаха. Генералът изпи с шумни глътки чашата си. Лиза отпи две деликатни глътчици.

— Горчиво — прошепна новопроизведеният жених и се залепи за пухкавите устни на Лиза. — Да не ме изоставиш? — попита след минута Вадим възлюбената си, като страшно втренчи в нея жълтеникавите си очи с вече провиснали под тях торбички. — Все пак двадесет и три години разлика!

— Това е нищо! Сега е на мода и по-съществена разлика — отвърна лежащата в прегръдките му възлюбена. — Но какво да правя с Ветров? Как да му кажа? Той ще откачи...

— Какъв Ветров? — Генералът пак взе да обсипва с леки целувки нежната ѝ кожа. — Какво общо има някакъв си Ветров? Не ща и да го знам. Ти оставаш тук още тази вечер. А утре отлитаме.

— Колко хубаво е, когато решават всичко вместо теб — измърка Елизавета, като се отдаде на страстните прегръдки. В омаяната ѝ от ласките и шампанското главичка изобщо не се весна простичката мисъл, че тя всъщност също е опитомила някого за това време. И следователно също носи отговорност за своя гениален и неприспособим към реалния живот мъж.

А в това време гениалният учен дори не подозираше за опасността, надвиснала над семейния му живот.

Игор Ветров се изкачваше по стълбището на родния институт, като прескачаше по две стъпала наведнъж. На площадката на третия

етаж, пушейки нервно, го очакваше прекият му началник, нисичкият и шкембест Семьон Илич Лившиц.

— Ох, най-последно! — възкликна той, като видя младото дарование. — Тук е жива лудница! Надошли са разни генерали — брой нямат! Пак водят поредните баталии — канят се да обединяват някакви институти, следователно и ще съкращават някого. А ти веднага им поднасяй отчета по тринадесета тема! Ще си играят с тия отчети на карти — сърдеше се шефът. — Аз вече обясних на нашия директор, че ще предадем заключителния отчет по темата след три месеца. Че не може да се подготвят за един ден материалите по принципно нова разработка. Обаче кой ти слуша! Нали и той е генерал. А те, както се знае, имат само една гънка в мозъка и тя спиртосана. „Мълчи, като не те питат! Ясно?“ Сам знаеш. Накратко, аз съм в прединфарктно състояние. Защо ли не си заминах в историческата родина? Боже мой! — почти зави началникът, когато двамата се приближиха към залата на научния съвет. — Е, пази боже — прекръсти се докторът на биологическите науки. — Давай, Ветров, цяла Европа те гледа!

Ветров разтвори високата врата и се опита да пропусне шефа си напред.

— Не, аз по-добре след теб — малодушно прошепна той, като се криеше зад гърба на подчинения си, а в очите му беше застинала вековната скръб на целия еврейски народ.

В просторната аудитория беше тясно от генералски мундири. Около важните военачалници се суетяха няколко полковници. Сред блестящите пагони сиротно се свиваха самотни фигури в бели престилки — жалки останки от личния състав на института. Ветров видя сред тях Хенрита Волдемаровна, една от най-старите и обичани от него сътруднички.

Всичко това той отбелязваше с крайчеца на окото си, докато се приближаваше към катедрата, зад която стоеше директорът. Генералът се стараеше да съхрани наперен вид, което явно му се удаваше трудно. Като видя Ветров, директорът се окопоти като осъден, на когото са прочели указ за помилване.

— Думата има отговорният изпълнител по тема номер тринадесет Игор Владиславович Ветров.

Директорът напусна с явно облекчение катедрата и като изпълнител кителя си, седна на първия ред край най-главния генерал.

— По такъв начин е разработена принципно нова концепция за създаване на профилактични и диагностични препарати. Полипептидните ваксини и диагностикуми не изискват мащабни схеми за извличане и пречистване на необходимия субстрат. За разлика от традиционните методи на атенуация на възбудителя при използването на предложената методология получаваме препарат с предварително известни свойства. Както показаха клиническите изпитания, получените от нас препарати са силно имуногенни. Високите протективни свойства са свързани с прилагането на липозомна технология и включването на редица имуномодулатори в състава на ваксините.

Обобщавам. В рамките на отчетната тема ние успяхме да синтезираме полипептидни ваксини срещу такива особено опасни инфекции като... — Ветров изброи страшните за обикновения гражданин болести. — А също да подготвим и редица диагностични тестове, пригодни за използване в полеви условия. Това са... — Игор изброи и тестовете. — Получените резултати са обработени статистически и са оформени като пълен, заключителен отчет по темата. — Ветров тръсна пред аудиторията дебела пачка машинописни листове. — Благодаря за вниманието.

Сред аудиторията се разнесе лек шепот. Директорът гледеше Ветров с погледа на влюбен поручик. Най-главният от щабните генерали отлепи налятото си тяло от креслото. Седящият до него директор услужливо помогна на другаря по оръжие, като го придържаше за лакътя.

— Ела насам, синко — ласкаво повика генерал-лейтенантът докладчика. — Е, зарадва ме ти, зарадва ме... — Генералът почти прегърна младежа. — А вие казвате, не можем — откри генерал-лейтенантът с поглед Семьон Илич. — Всичко можете, стига да щете! Да поискате — поправи се сам генералът. — Благодаря ти, синко — още веднъж прегърна той Ветров. — Е, какво? — ревна воинът на своята свита и спря орлов поглед върху стоящия до него директор на института. — Сега вече има с какво да тропнем по масата, разбираш ли!

Директорът угоднически се разсмя.

— Ще ни черпиш ли с чай, Стъопа? — обърна се генерал-лейтенантът към директора.

— Другарю генерал-лейтенант — изблея изведнъж Семьон Илич. — Искане ми се да напомня, че финансирането по тази тема не е постъпвало вече от година. Ние купуваме и храним лабораторните животни със свои лични пари — прорида началникът на Игор с тънък глас, ужасявайки се от собствената си смелост.

— А при нас какво, да не би да постъпва? — сурово го прекъсна генерал-лейтенантът. — И при нас не постъпва. Сега при никого не постъпва. А и защо ви е финансиране, когато вие и без всякакво финансиране я какви резултати давате?! — гръмогласно се пошегува военачалникът.

Свитата дружно се засмя.

— Това е Лившиц — обясни нетактичността на Семьон Илич директорът, като го посочи с кривия си пръст. — Какво да го правиш, човек на пенсионна възраст със стари, така да се каже, разбирания. Вие нали сте вече на пенсионна възраст, Семьон Илич? — ласкаво попита директорът.

— Точно така! Със стари разбирания. А ние не работим за финансирането, а за държавата! На нас, разбираш ли, ни е обидно за държавата! — разпали се генерал-лейтенантът. — Държите тук, разбираш ли, пенсионери. Ето затова не стигат парите. А трябва да се поддържа талантливата младеж!

Беше страшно да гледаш Лившиц. Жалко усмихвайки се, той смучеше валидол.

— Е, добре — отвърна се от падналия генерал-лейтенантът. — Ще ни черпиш ли чай, Степан? — повтори, като се обърна към директора.

— Разбира се — живо се отзова той. — Моля, другарю генерал.

Свитата се втурна да отваря вратите.

— Сега ще видим какъв ти е чайт — боботеше вече в коридора генерал-лейтенантът — и колко градуса има в него. А секретарка имаш ли? Сега ще видим каква ти е секретарката...

Ветров насмешливо наблюдаваше как тълпата напуска аудиторията и изтича в коридора. Последен се промъкна треперещият Семьон Илич, който очевидно щеше да се опита да заличи своята нетактичност.

Ветров също напусна помещението, слезе на долния етаж и чукна с кокалчетата на пръстите си по една от вратите.

— Влезте — чу се глух женски глас. — А, героят на нашето време! — приветства го Хенриета Волдемаровна.

Тя се откъсна от компютъра, свали очилата си и разтри живите си, потънали във весели бръчици очи.

— Сядайте. Чух, чух. Фурор, триумф и така нататък. Тридесет минути, които разтърсиха всички!

Ветров въздъхна, седна на високата табуретка и се завъртя.

— Кафе ще пийнете ли? Там — тя изразително забоде пръст нагоре — естествено не са ви поканили, нали?

Ветров отрицателно поклати глава и се завъртя с табуретката на другата страна.

— Е, мълчете си. Знам, уморен сте. Аз ще си приказвам, а вие си почивайте.

Жената се надигна, включи котлончето и постави на него медно джезве с дървена дръжка.

— Имам страхотно кафе. Гощавам с него само най-скъпите си гости.

Тя отвори тенекиена кутия и стаята се изпълни с умопомрачителния аромат на прясно смляно кафе. Ароматният прах беше пресипан в джезвето, а след него там попадна бучка захар и някаква особена, отлежала вода. Хенриета бъркаше ароматната смес, като добавяше в нея ту шипчица сол, ту млян черен пипер.

— Това супа ли е? — не издържа накрая Игор.

— Това е турско кафе, малкият! И пак само за изключителни гости. Че то кой ли ще ви поглези? Жена ви сигурно не ви глези, а?

Игор се замисли.

— А защо ѝ е? Аз и така я обичам.

— Ех, не си знаете цената! — Хенриета наля в малките чашки гъстата, почти черна течност. — Пийте! Не си знаете цената... — замислено повтори тя. — Трябва да се махнете отгук. Ще ви изстискат и ще ви захвърлят.

— Кой?

— И началникът ви, и директорът ни... — Тя дръпна от цигарата си. — Току-виж, и вашата жена ви оставила.

— Защо? — учуди се геният.

— Защото сте отнесен, блажен и заслепен. А съпругата ви е напълно земна жена. Нали я видях на сватбата ви. А аз познавам

жените, можете да ми вярвате.

— Е, и?

— Е, и с какво се каните да я заплените?

— С любов.

— Любовта, разбира се, е свещено нещо. Но може и да отлети, ако не я удържате с напълно земни ценности. Наистина вие имате известно положение, макар и в доста ограничени кръгове. Кое не може да се каже за парите... Така че имате само един път — в задгранично казионно заведение. Там поне ще ви оценят по достойнство.

— Секретност — въздъхна Ветров.

— Ами затова напуснете института. Тук ви пият кръвта като вампири, прости ми господи! Нямам лоши чувства към Семьон, все пак заедно сме учили. Обаче той отдавна е импотентен в научен смисъл. Ами директорът ни? Не ми се и говори... Ще ви изстискат като лимон и ще ви захвърлят. Така че бягайте от нашата кантора, колкото и да ми е болно да го кажа. Изкарвайте си хляба на свобода. Устройте се в някаква фирма. Сега има какви ли не възможности. А после напред! Иначе ще пропаднете за нищо в нашето родно отечество. Сега тук на никого не трябва мозъци. Глупаците е по-лесно да ги лъжеш. А в чужбина и работа ще имате, и вашата красавица ще ви цени. Е, какво мислите за моите наставления?

— Ще си помисля — отвърна Ветров.

За съжаление Хенриета Волдемаровна безнадеждно бе закъсняла със съветите си.

Сергей Николаевич отмаряше от стреса на изтеклия работен ден с помощта на дългоногата си секретарка. Но тази вечер на Виснички не му беше съдено да разпусне в пълна степен. Тъкмо се бяха настанили на креслото, и мобилният му телефон запиука.

— Сергей, имаме неприятности — чу той в слушалката гласа на законната си съпруга Нина Вахтанговна. — Веднага си идвай.

Сергей Николаевич изруга и като завърши набързо започнатото, свали от себе си лекото тяло на секретарката, плесна я по голото задниче и ласкаво й прошепна: „Извинявай, коте“, след което напусна кабинета си.

След няколко минути той вече разсеяно гледаше през прозорците на шевролета празнично разкрасените витрини на магазините и суетящите се тълпи минавачи. Ту тук, ту там се виждаха почерпени компании. Постоянно някой пийнал се опитваше да се навре под гумите на колата.

— Ох, кога ще свършат тия празници? — от все сърце възкликна шофьорът.

— Потърпи до старата Нова година! — откликна седящият до него бодигард на Висницки. — Виж, Задорни добре го казва за тия празници. Само си помисли кой друг народ има стара Нова година? — И бодигардът зацвили от смях. — Сергей Николаевич, чухте ли го какво разправя? — И бодигардът започна да разказва известната на всички миниатюра на сатирика за уникалността на руската нация.

— Млъкни — прекъсна го Висницки, който не можеше да понася някой да преразказва чужди вицове.

Бодигардът обидено замлъкна.

„Да, в Грузия също обичат празниците, но никой никога не се напива така. Позор е за един мъж да се напие. Както казват японците — това значи да загубиш лицето си“ — помисли по-младият Висницки, като гледаше през затъмнените стъкла на колата.

Той обичаше Грузия като втора родина. За разлика от по-големия си брат Сергей се роди вече в Кутаиси. Знойният град с павирани улици беше неговото родно място. Шумните кутаиски момчета бяха негови приятели. А виж, неговият собствен по-голям брат — необщителният, затворен Иля, — непонятен, чужд човек, към когото в детството си Серьожа изпитваше едва ли не свещен трепет. На малкия Серьожа му се струваше, че Иля е омагьосан от приказната Снежна кралица, която живееше, както си мислеше момчето, в далечния северен Ленинград. И когато майка му за първи път доведе петгодишното момче заедно с Иля в Ленинград, също по Нова година, Серьожа все се вглеждаше из заснежените улици да види висока жена в бели дрехи, която ще вземе за ръката брат му и ще го отведе със себе си, за да изпише от парченца лед думичката „вечност“... А как му се искаше на мъничкия Серьожа неговият с десет години по-голям брат да му бъде защитник в уличните битки, негов съветник и опора. Обаче къде ти! Момчетата се присмиваха на слабичкия, кльощав Иля.

— Вижте, идва смелият Илико, син на непобедимия юнак Нико!

Колко пъти чуваше тези думи зад гърба на Иля и в тези моменти ненавиждаше и него, и своя болен баща. Добре, че брат му замина от Кутаиси веднага след като завърши училище, че иначе щеше да се наложи Сергей да го защитава в неизбежните улични сбивания.

Сергей Николаевич дълбоко въздъхна. Колата се носеше по вечерните улици, в купето цареше тишина. Ако не друго, Сергей умееше да наложи послушание на своите служители.

Да, какво ли не ти идва наум в новогодишните празници! Ето, и разни спомени ни в клин, ни в ръкав...

Впрочем всички сме родом от детството — не ние сме го измислили. Ако в детството на Сергей имаше мъдри, грижливи мъже, може би той, Сергей Николаевич, би израснал съвсем различен човек. А какъв ли? Сух педант като по-големия си брат? И това в днешно време, когато само мързеливият не прави пари, плюейки на всички правила и закони? Или самовглъбен, неадекватно оценяващ себе си, като баща им? Не, едва ли! Както и да е — всичко е било за добро, пак въздъхна Сергей Николаевич. Ранното осиротяване и заминаването на по-големия брат го научиха да разчита само на себе си. И да се бори за мястото си под слънцето! Той съумя правилно да направи и първата стъпка в живота си на възрастен човек — да се ожени! Когато чичо Вахтанг, бос на кутаиската мафия, му предложи ръката на дъщеря си Нино, Сергей се съгласи, без да размисля. Нищо че тя беше с осем години по-голяма от него. Нищо че беше сгодена за смелия джигит Ладос Чарквадзе, който загина в някаква нелепа престрелка и тя се падна на Сергей вече не като девственица. Нима ако тя беше девствена, могъщият Вахтанг Свимонашвили би се сродил със сина на вдовицата — директорка на местното училище? Съмнително. След смъртта на Ладос пратиха Нино при най-голямата дъщеря на Вахтанг, която живееше в далечно планинско село. Нино Свимонашвили лекува цяла година душевната си травма. А после се върна в бащиния дом. И то не сама. Доведе и внезапно овдовялата си по-голяма сестра и шестмесечната си племенница Тамрико. Тогава Вахтанг съобщи на дъщеря си за предстоящото омъжване. В ситуацията имаше известна пикантност, защото по-големият му брат определено харесваше Нино още от ученическите години. А възмъжалият Сергей вече изпитваше удоволствие да досажда на Иля, да му доказва, че е по-умен, по-деловит и по-късметлия. Несподелената детска любов към брат му с

годините прерасна в старателно скривана враждебност, ако не и омраза. Нали от любовта до омразата има само една крачка. Пак не ние сме го казали.

Сергей Николаевич си спомни своята сватба. Подредените в градината на Вахтанг богато отрупани маси. Гостите, сред които бяха първите хора на републиката. Изобилието на яденета, вина, миризмата от печаците се на жарта шашлици. По време на празненството, когато първият секретар на компартията на Грузия вече беше поздравил младите и по масите радостно се бяха отпуснали сред красноречивите фойерверки на грузинските тостове, Вахтанг извика новия си зет на терасата.

— Момчето ми, аз ти вярвам — каза му тогава страшният Вахтанг. — Виждам, че сме от една кръвна група, макар и не по разните му там медицински групи. Поверявам ти Нино. Тя никога няма да те обикне. Трябва да го знаеш. Тя обичаше само Ладо, от тия е, дето се влюбват само веднъж. Но... Ладо загина, а тя остана. Тя ще ти бъде добра жена. Ще бъде с теб и с мен в работата. А работата свързва хората много по-здравно от любовта.

Така му каза старият Вахтанг. И излезе прав. Семейният наркобизнес процъфтяваше. Когато Иля неизвестно защо се издигна, той най-после потрябва на по-малкия брат. След като стана по указание на родата втори секретар на градския комитет на партията в столицата Тбилиси, Сергей се развихри в пълна степен. Организира канали за превозване на наркотиците от Турция в столицата и оттам транзитно в Западна Европа. Покойният Вахтанг би могъл да се гордее със зет си. Сергей и неговата бизнеспартньорка, съпруга и майка на сина му Иван, Нино Свимонашвили постигнаха много. Но тогава дойде перестройката и се наложи да започват всичко отначало.

— Какво е станало, скъпа? — попита Сергей жена си, докато се събличаше в коридора.

— Какво е станало? Пропаднал е хабаровският канал! — каза Нино, като бляскаше страшно с очи.

— Стига крещя, жено! Нахрани мъжа си и тогава ще поговорим.

Сергей с всички сили се стараеше да съхрани поне видимостта, че е глава на семейството.

— Вълх — презрително подхвърли жена му, — върви и се наяж. А аз през това време ще ти разкажа какво се е случило. Може пък

ненаситната ти утроба да загуби апетит.

Когато Нино беше разгневена, не биваше да ѝ се противоречи — Сергей отлично го знаеше.

— Добре, говори.

Те влязоха в хола. Сергей извади от барчето бутилка арменски коняк и си наля в чашата.

— Слушам те — каза той, като отпи от коняка и запали цигара.

— Дойдоха Пата и Гурам. Донесоха бупренорфин. На гарата имало страхотно претърсване. Тарашели всички наред. Тия козли, тия чучхиани, успели да пробутат сака на някаква хлапачка с бебе, бежанка от Тбилиси. По божията милост поне нея не я тарашили. Пата със стоката се притаил в една бърлога край гарата, имат си там някаква. Гурам останал на перона. Пробутал рушвет на гаровото ченге, което му казало, че в хабаровския влак спипали момиче-куриер. С партида „китайски белтък“. Затова и бил тарашът по всички гари.

— Тогава защо да са козли? При това — мръсни?

— Защото напълнили гащите от страх и дойдоха направо тук. Със стоката. Наистина два пъти сменяли маршрута и пътували с различни коли. Но докараха стоката вкъщи. А тук беше Надежда.

— И какво? Момичето куриер не познава никого, освен оня, който трябва да ѝ се обади и да прибере стоката. Какво пък, значи няма да я прибере. Това е дребен гаф. Ще има и следваща партида „белтък“. Впрочем сега ще се обадим на Томаз и ще научим всичко в подробности. По-нататък. С какво те е изплашила Надежда?

— С какво ли? Я чуй записа!

Нино натисна копчето на касетофона. В стаята се разнесе глухият глас на Иля Николаевич:

„Как е настроението, Надюша? Какво прави днес?“ От лентата на касетофона се чу шум и пъшкане. Очевидно по-големият брат се събличаше в коридора. „Бях при Нина, поседяхме, побъбрихме — чу се гласът на Надежда. — Тя малко ме поуспокои за операцията.“ „Чудесно — пак се обади брат му. — А защо си толкова притеснена? Ще те уредим в най-добрата болница, всичко ще бъде наред.“ После разговорът се премести очевидно в кухнята, където Надежда притопляше вечерята. Чу се звукът на дръпнат от масата стол, лекото дрънчене на чинии. И пак гласът на Надежда: „Знаеш ли, когато си тръгнах, при нея нахлуха някакви грузинци, много бяха разстроени от

нещо. И Нина веднага нещо се притесни. А от чантата на единия стърчеше някаква ампула. Без надписи. Някак странна.“ „Защо странна? Нали Сергей се занимава с имуномодулатори. Разните му там хрущяли от акула и опашки от делфини. Или микроводорасли. Нали знаеш за това. А в Москва-река не плават нито делфини, нито акули. И водорасли не се въдят. Ето защо му ги карат от Грузия. Какво странно има тук?“ „А защо нямаше надписи?“ „Спомни си какво става в Грузия. Безработица. Дори хората да правят нелегално препарати от тия същите хрущяли и опашки, нали все пак трябва да се хранят от нещо, Надюша. Не всички живеят в Москва.“ „Не знам, Илюша. Нещо ме разтревожи. И знаеш ли, аз взех една ампула.“ „Как така си я взела? Поискала си я от Нина?“ „Не — Надежда малко се обърка. — Взех ампулата, дето стърчеше през дупчицата на сака. Сама не знам защо.“ „Искаш да кажеш, че ти, прости ми, скъпа, си я откраднала?“ — изуми се Иля. От лентата се чу шумното дишане на Надежда. Очевидно тя се канеше да се разплаче. „Е, стига де, успокой се, Надюша! Нервите ти хич ги няма, затова и правиш такива екстравагантни постъпки — побърза да успокои жена си Иля. — Но за какво ти е тая ампула? Какво ще правиш с нея?“ „Ами ще я дам на моя най-главен мързеливец, на третокурсника Саша Семьонов. Нека да разбере има ли там водорасли или не. Тогава и ще му пиша шестица, без да го изпитвам, безделникът му неден! А може там да има нещо съвсем друго. Някакво забранено средство. Защо им вярваш така, а?“ „А ти защо не им вярваш? — избухна Иля, но веднага се опита да се овладее. — Е, добре, дай ампулата на своя мързеливец. Щом така ще се чувстваш по-спокойна. Но не забравяй, че вдругиден сме канени на гости при Сергей и Нина. Да не се изпуснеш за тая ампула! Неудобно е някак.“ „Няма да се изпусна, не се тревожи.“

Нина натисна копчето и записът спря.

— Е, какво ще кажеш? — попита тя мъжа си.

— Това вече е сериозно — отговори Сергей, като забрави за коняка си. — Това вече е нещо сериозно... — замислено повтори той. — Как е успяла? Тия идиоти не са ли могли да опаковат стоката както трябва?

— Стоката е прекарвал шафнерът. Той така я е скрил, че е нямало никаква опасност. И после, сам знаеш, никога не можеш да предвидиш всичко при превозването. Случва се да разпорят и подгъва

на якето ти, а чантата с продуктите дори да не я погледнат. Затова и те карали стоката в пазарска чанта заедно с печена кокошка. Но тези идиоти кой знае защо забравили, че трябва да преминат и перона, където има милиция. Те трябва да бъдат наказани.

— Така. — Сергей разтри слепоочията си. — Първо все пак да се обадим на Томаз и да изясним какво става с „белтъка“. После ще решим какво да правим с Надя. Какво си приготвила за вечеря?

След минута Сергей Николаевич вече звънеше по телефона.

— Томаз, батано, отдавна не сме се виждали. Ела на вечеря. Нина е приготвила сациви и лобио. Земляците са донесли и вино. Арменски коняк имаме. Ще отпразнуваме православното Рождество. Какво утре? Утре е Рождество! А ние ще го започнем отсега. Така че те чакаме след час.

След един час в апартамента на по-младите Висницки се появи представителен грузинец в елегантен костюм и с букет тъмночервени рози.

— Гамарджоба! — поздрави госта домакинът. — Влизай, Томаз, драги, събличай се!

— Добър вечер, господин полковник! — В коридора се показва Нина Вахтанговна.

— Нино, вие сте очарователна както винаги — направи ѝ комплимент гостът, като поднесе букета и се наведе към ръката на домакинята. — А къде е Вано? Къде е тоя скитник?

— Издържа си изпитите предварително и замина на почивка в Египет. Какви рози, Томаз!

— Нито една роза на света не може да се сравни с вас, прекрасна Нино! Ах, тоя Вано! Какъв юнак! Издържал си изпитите и дим да го няма в Египет... — млясна с устни гостът. — Аз също не бих имал нищо против да се разходя до Египет. Обаче няма кога. А и опитай се да заминеш! Веднага колегите ще почнат да ровят под теб.

— Защо така? Нима във вашето ведомство всички се шпионират един друг? Като в предишните времена?

— Че какво се е изменило? Именно в нашите ведомства се шпионират. Системата на Третия райх. Всеки следи всекиго. И всички са под контрол. Като при Мюлер — пошегува се гостът.

— Джентълмени, заповядайте на масата — покани ги домакинята.

След два-три тоста за Новата година, процъфтяване и благополучие, след като мъжете заситиха глада си, Сергей премина към главното. Напрежението на госта не остана незабелязано от него и когато задаваше въпроса, Сергей вече усещаше, че отговорът няма да е от приятните.

— Какъв е бил тоя шум днес по гарите? Защо са хванали куриера с „китайския белтък“? Как си го допуснал, Томаз, драги? Нима малко ти плащаме?

Гостът запали цигара, без да бърза. Присви очи и се вгледа във Висницки.

— Ти не ми плащаш малко, Сергей, батоно, макар че би могло и повече. Но не е там въпросът. Все пак аз не съм шеф на всички силови ведомства. И не можеш да купиш всички дори в нашето тежко време, ехе — изпъшка Томаз. — Работата е лоша, Серго. Накратко: в Хонконг е разкрит заводът за производството на „белтъка“. Следили са момичето-куриер още от границата.

— И ти нищо не си знаел?

— Представи си, нищо. Абсолютно секретно планирана и проведена операция. Умеят да работят нашите, когато поискат. Аз и без това се канех да намина към вас днес. Пет минути преди да се обадиш, завърши съвещанието, на което докладваха за успеха на хонконгските специални служби. Добре, че мацето е изпяло само китаеца, който й предал стоката. Идеята да се използва куриерът само веднъж и после да се елиминира, е била много правилна. С нея за щастие веригата се прекъсва. Но в Хонконг, както вече казах, са спипали всички. А при тях законът е строг, не като нашия бардак. Мисля, че всички ги чака смъртна присъда. Така че, колкото и да е тъжно, налага се да забравим за „белтъка“. Търсете си нова стока и нов канал.

Нина хвърли гневен поглед към мъжа си. Сергей запали цигара. След проточилото се мълчание Нина се обърна към госта:

— Е, стока, да предположим, има. Индийски препарат. Разбира се, не е като „китайския белтък“ — по-мек и по-слаб е, но също го бива. Между другото ние го продавахме в пакет с „китайския белтък“. Добре си пасваха. Но транспортирането е сложно. Караме го от Индия през Тбилиси. Там, както знаете, нямаме проблеми. Но, виж, на отсечката Тбилиси-Москва се случват неприятни неща. Ту самолетът не излита оттам, ту тук претърсват влака на гарата. Накратко, назряла е

необходимостта да се организира пряка доставка по въздуха от Делхи в Москва. В Индия няма да има проблеми с изпращането. А тук, в Москва, ще е нужна вашата помощ, драги Томаз.

Томаз замислено отпи от чашата си.

— Прекрасна „Хванчкара“, скъпа Нино — похвали виното той и галантно се усмихна. — Какво пък, не мога да откажа на чаровна жена. Но това, ще се съгласите, е допълнителна работа, нали?

— Разбира се — хладно се усмихна в отговор Нино. — Ние тъкмо се канехме да ви поздравим за празника.

Тя кимна на мъжа си. Той подаде на госта дебел плик. Томаз, без да надзърта вътре, небрежно го пхна във вътрешния джоб на сакото и погледна часовника си.

— Дванадесет часът. В двадесет и три чакайте обаждане. А сега позволете да благодаря за чудесната трапеза и да се сбогувам.

Едва се беше затворила вратата след госта, и Нино се нахвърли върху мъжа си.

— Всичко е от твоята алчност — злобно изсъска тя и присви черните си очи. — Ако се беше споразумял тогава в Хонконг и беше купил документацията, можехме да организираме производството на „белтъка“ и тук!

— Те поискаха луди пари, не помниш ли? — оправдаваше се Сергей. — Направо щяхме да се разорим. И да не мислиш, че е лесно да се организира производството? Тогава се поддадох на твоите кандърми и отидох при китайците. Сега се радвам, че сделката не се уреди. Нали са ги спипали всичките!

— Там са ги спипали. А тук е пълен бардак. Щеше да наемеш помещение в някой институт, да вземеш подставено лице за шеф на фирмата и да си правим стоката.

— Стига, Нино! — извика Сергей. — Не съм готов за такъв бизнес! Опасно е.

— Опасно ли? — още повече присви очи грузинката. — Тогава се цани за портиер, гамахлебуло!

— Не смей да ругаеш! — закреця Сергей.

Нино хвърли на мъжа си презрителен поглед, извъртя се на високите си токчета и излезе от стаята.

— Ладо не би се изплашил — чу Сергей подхвърлените от жена му с половин глас думи. Вратата се затръшна.

— Курва! — прошепна Сергей, като гледаше затворената врата. Той си наля с трепереща ръка пълна чаша коняк и я гаврътна. — Докога ще ме сравнява с отдавна изгнилия си любовник! — заскърца той със зъби.

Но емоциите са си емоции, а бизнесът — бизнес. Стопроцентово беше прав покойният Вахтанг, като казваше, че общата работа свързва много по-силно от обикновените чувства. След като изпуши две цигари и пийна още коняк, Сергей отиде в кухнята. Жена му стоеше до прозореца с гръб към него.

— Хайде да се успокоим, скъпа — миролюбиво каза той, като се приближи до Нино и я прегърна през раменете. — Станалото, станало. Няма да скачаме през прозореца, я! — погледна той кой знае защо надолу. От дванадесетия етаж хората долу изглеждаха като пъргави малки насекоми, щъкащи по своите си работи.

Нино не се отдръпна, чувствайки, че е наговорила излишни неща.

— Хайде да помислим какво може и трябва да се оправи. Какво ще правим с Надежда?

— Тя трябва да бъде отстранена — твърдо отговори жената.

Сергей се намръщи, но не свали ръката си от рамото ѝ. Нино го погледна и продължи:

— Не разбираш ли, че тя става опасна? Преди, когато живеехме в Грузия, можеше да не ти пука от нея. Но сега сме в Москва и тя е край нас. Постоянно. Казвам ти, като всяка психопатка тя е извънредно чувствителна. Интуицията ѝ е потресаваща. Тя постоянно ни подозира. Не знае точно в какво, но усеща излъчваната от нас заплахата. И какво да я правим? Да пробутаме любовница на Иля и да ги разведем? Случаят не е такъв. Той няма да се разведе с нея, а и любовница не му трябва.

— Чуй ме, може би тя и така ще си умре? Все пак онкология, тежка операция.

— Ти какво, забрави ли за ампулата, която е задигнала? Ще я набути на мързеливия си студент, а мързеливите са най-способни. Една-две седмици — и край! Представяш ли си последиците? Да предположим, че Иля няма да доноси нищо за нас, но ще прекрати всякакви взаимоотношения. Значи твоята фирма неминуемо ще изгърми. А Надежда, ако не умре, непременно ще се раздрънка някъде. Не, трябва да я елиминираме веднага! А и Иля като вдовец ни устройва

повече. Мъката ще го сближи с нас, ще го направи по-податлив и отстъпчив. Ще преместим Тамрико при него. Аз вече половин година не съм я виждала. Така че отвсякъде излиза, че се налага да елиминираме Надежда.

— По какъв начин? Да не се каниш да подкупиш хирурзите да я заколят?

— Глупости! Хирурзите ще ѝ подбере Иля, те няма да я заколят. Нино помълча.

— Аз ще измисля как — реши тя. — Всъщност вече съм го измислила. А ти ще се заемеш с канала за транспортиране на стоката от Делхи. Между другото вече е двадесет и три часът. Томаз трябва да се обади.

Тъкмо в този момент записука мобилният телефон...

В неделя около обед в малкото арменско ресторантче, разположено в полуприземно помещение на една от московските улички, нямаше много хора. Заведението не поразяваше окото с външен разкош. Напротив, широките дървени маси, грубичките, но здрави столове, сивите, тапицирани с рогозки стени сякаш бяха призвани да напомнят за каменистата родина на собственика на заведението. За тази цел служеха и няколкото окачени на стените картини с пейзажи от Армения. Сред тях бяха и строгата древна сграда на храма Гарни, и теракотовите куполи на манастира Мармашен, и изрисуваните на фона на тъмнозелен склон сиви камъни на манастира Агарцин. Само една картина се отделяше от другите с неправдоподобната си синева — пейзаж на високопланинското езеро Севан. Картините явно не бяха излезли изпод четката на някой именит художник. По-скоро бяха изрисувани от ръката на някой арменски вариант на Пиросмани^[3], който, за разлика от сънародника си Сарян^[4] възприемаше своя роден край предимно в приглушени краски. Но в съчетание със скромната мебелировка в ресторанта картините създаваха атмосферата, нужна за сериозен мъжки разговор без припряност, където няма място за шумни и бърбиви жени. Наистина в залата седяха предимно мъже. Ако се съди по всичко, на заведението бяха чужди международните разпавии, тъй като сред

посетителите от „кавказка националност“ се забелязваха и русокосите жители на руските равнини.

Така и един рижав мъж малко над четиридесетте седеше сам под портрета на католикоса на всички арменци Вазген Първи. Сергей Николаевич Висницки, а това беше именно той, бавно пийваше от горещата арменска медовина „Езшахелем“, което в превод означава „Млад съм“. Всъщност шипковата отвара, подправена с мед, карамфил и канела, несъмнено беше еликсир на младостта, способен да възвърне мъжа към деловия живот след безкрайните новогодишни празници.

Сергей Николаевич погледна часовника си. Явно чакаше някого. Най-после в ресторанта се появи невисок плешив здравеняк, почти петдесетгодишен, със следи от мъчителна, но безуспешна борба с махмурлука на подпухналото лице. Мъжът потърси с поглед портрета на католикоса, седналия под него Висницки, и с уверени крачки се запъти към Сергей Николаевич.

— Добър ден — поздрави той хрипкаво Висницки, докато сядаше срещу него.

— Добър да е... — отговори Сергей Николаевич.

— Извинете, че закъснях — имаше задръствания.

— Няма нищо, скъпи ми Юрий Владимирович — любезно се усмихна Висницки.

— Грузинеца каза, че сте искали да ме видите.

— Правилно. Но първо хайде да си пооправим тонуса. Тежки ли бяха празниците? — съчувствено попита Висницки.

— Меко казано — въздъхна Юрий Владимирович:

— Сега ще ви върна към живота. Някога опитвали ли сте арменския хаш?

— Да си призная, не.

— Е, тогава, драги, смятайте, че нищо не знаете за ликвидирането на махмурлука. Казвам ви го като специалист. Макар, както се досещате, и аз да не съм арменец, безкрайно уважавам това изобретение на многострадалния арменски народ. Това не ви е алка зелцер, пфу, чиста химия, прости ми, господи. И дори не е сутрешната бира, която, струва ми се, вече сте изпили. Е, вие сте възрастен човек, имате право. Искам да кажа, че има къде по-приятен и ефективен път за възкръсване.

Висницки погледна стоящия до бара келнер. Той кимна, бързо изчезна и след минута на масата се появи купичка с едра сол, друга със счукан чесън, чинийки с хрускава туршия от кисел чесън, солени краставички и парчета сух лаваш. А след още една минута пред събеседниците се появи ха дълбоки купи с димящ, силен и ароматен бульон с нежни белезникави парченца хрущял. Освен това на масата се озоваха и питки току-що изпечен лаваш и малка гарафа с водка.

Юрий Владимирович гледаше всичко това с погледа на опитното куче на Павлов, на което проверяват слюноотделителния рефлекс. Изглеждаше, аха-аха, и слюнката ще покапе от пълните му месести устни. Ръката му машинално се протегна към гарафата с водката.

— Не, не, чакайте — спря го Висницки. — Първо трябва да хапнем. Този бульон се е варил почти десет часа, трябва да му отдадем дължимото. Точно той ще ви върне към живота. А това се прави така. Гледайте и правете като мен.

Висницки изсипа щипка сол в ароматния бульон, после порядъчна доза счукан чесън, пусна вътре и парчета сух лаваш. После си взе друга, прясно изпечена питка, зави в нея кисел чесън, краставичка, лапна всичко това и се зае с хаша.

Юрий Владимирович повтори точно действията му и над масата за известно време се възцари свещена тишина.

Когато лъжиците на двамата опряха най-последното на купите, Юрий Владимирович се облегна на стола, извади кърпичка от джоба си и изтри изпотеното си, почервеняло лице.

— Сега вече може по чашчица — проговори Висницки, като му се усмихваше, и наля водка в миниатюрните чашки. — Е, да прием за срещата!

Мъжете се чукнаха, пиха, замезиха с хрупкавите солени краставички.

— А сега да поговорим за работата. Между другото да се запознаем. Ще ви разкажа какво знам за вас, а вие ще ме поправите, ако нещо не е така.

Юрий Владимирович кимна. Очите му се оживиха и по кръглата му физиономия се разля изражение на благодушна ситост.

— И така — продължи Висницки, — вие, Юрий Владимирович Малков, сте се родили през петдесет и първа година в град Москва. Женен сте за втори път и имате дванадесетгодишна дъщеря. Живеете

на адрес Дмитровско шосе, блок петдесет и пет, първи вход, апартамент седемнадесет. По едно време сте работили като оперативен служител в едно от районните управления на милицията. Но са ви прехвърлили на друга работа за пиянство, прекалено дори за това учреждение.

Юрий Владимирович се опита да се обиди, но никак не му се удаваше.

— Е, стига, не се засягайте, кой е безгрешен! — утеши го Висницки. — После сте се мотали из някакви конни отряди на милицията. Това не ни е интересно. Но от деветдесет и първа година са ви прехвърлили в летище Шереметиево, където работите и досега като командир на батальона за патрулно-постова служба и имате чин майор със заплата седемдесет и пет хиляди осемстотин тридесет и две рубли. Кое то за равнището на заплатите в началото на деветдесет и четвърта година не е толкова зле. Но за нормален човешки живот не стига. Дотук вярно ли е?

Малков кимна.

— Сега няколко думи за мен. Аз съм предприемач. Имам няколко индийски магазина от типа на „Ганг“. Стоката си, както разбирате, получавам от Делхи. А тъй като това са предимно разни дреболии — камъчета, вазички и други боклуци, — възникват трудности при доставката. Нашите доблестни митничари непременно искат да таксуват всичко това като предмети с художествена стойност. И ме дерат безбожно. Е, всеки печели както може. Но, съгласете се, бизнесът в такива условия става невъзможен. И аз имам следното предложение към вас, Юрий Владимирович. Вие осигурявате доставката на стоката от Делхи, като заобикаляте митническия контрол. И въобще всякакъв контрол. От всеки полет вие лично ще получавате двеста и петдесет хиляди рубли. Плюс още триста хиляди на полет за заплащане на ангажираните лица. За вербовка, ха-ха, казано на езика на разузнавачите, на необходимите хора още днес ще получите сто хиляди. Какво ще кажете?

Малков пак се изпоти и пхна ръка в джоба си за кърпата. Като посумтя минута, той отговори:

— Ще се радвам да помогна на зараждащия се капитализъм, защото съвсем се разочаровах от социалистическите ценности и изпитвам психическа умора...

Висницки тънко се усмихна.

— Но изобщо не мога да си представя как може да се организира това.

— Е, работата не е чак толкова сложна — сви рамене Сергей Николаевич. Той извади от портфейла си лист и го разтвори пред събеседника си. — Това е планът на летището. Докерите превозват стоката от самолета ето тук. — Висницки забодне молива си в една точка. — На това място стоката се разпределя и постъпва в митницата. Така ли е?

Малков кимна.

— Но пощенските коли не минават през митницата, а излизат от летището през КПП^[5]. Съответно те имат пропуски за влизане и излизане от режимната зона. Тоест от летателната писта, нали така?

Малков пак кимна.

— В КПП седят момчета от вътрешната охрана. Пощенските коли, които имат пропуски, като правило не се преглеждат. Особено ако ги съпровождат ваши сътрудници, тоест смели момчета в милиционерски униформи. Следователно вашата задача е да завербувате докерите, които трябва да претоварят стоката в пощенските коли, и милиционерите, които ще я придружават при излизането през КПП. Вероятно още някого от охраната там, е, и, разбира се, шофьора, който изкарва стоката. Прехвърлянето на багажа ще става по пътя от Шереметиево, ето в тази горичка. — Висницки пак забодне молива си в схемата. — По ей тая пътечка. Моля да го запомните.

Малков внимателно разучи плана, после с уважение изгледа Висницки.

— Е, вие явно добре сте се подготвили за разговора. Но нали тепърва трябва да се подкупват хората.

— Днес това не е сложно. Кой има болно дете, като охранителя Семьонов, кой безработна жена, като сержант Халютдинов, и така нататък. И всички искат да живеят по-добре. За парите, които ще им предложите, всеки втори от вашите служители ще продаде и родната си майка.

— Което си е вярно, вярно е — въздъхна Малков. — А как ще осъществяваме връзката?

— При вас ще работи наш човек. Той ще ви съобщава за предстоящата операция. И последното. Всяка операция ще протича под наше наблюдение. Така че не ви съветвам да се шегувате с нас. Нали дъщеря ви пресича шосето към училището? А на шосето всичко става. Не искам да ви заплашвам, но съм длъжен да ви предупредя.

— Не съм си враг — мрачно отговори Малков.

— Чудесно. Давам ви за организация две седмици. И не злоупотребявайте с алкохола, драги Юрий Владимирович.

Малков сърдито изсумтя.

— По малко, разбира се, може и дори е полезно. Ето и ние с вас сега ще повторим — и по чашка, и по порция хаш. А ето ви и инвестициите.

Висницки сложи на масата богато илюстрирано дебело списание. Малков кимна, прибра списанието в куфарчето си и забележимо се развесели.

Висницки извади запалката си, подпали листчето с нарисувания план, запали цигарата си от него и хвърли горящата хартия в пепелника.

— Направо като в разузнавачески филм — усмихна се той.

Съдено беше на Сергей Николаевич Висницки да прекара целия неделен ден в гастрономически излишества. Сутрешният хаш с милия майор Малков плавно премина в семейна вечеря, на която бяха поканени родният му брат и снаха му. Вечерята беше в разгара си, Сергей Николаевич внимателно наблюдаваше роднините си. По-големият му брат беше както винаги сдържан, макар че ядеше с удоволствие и охотно пийваше от знаменитото грузинско вино „Хванчкара“.

Надежда, напротив, беше по-нервна от обикновено. Ръцете ѝ трепереха. Очите ѝ сякаш всеки момент щяха да плувнат в сълзи. По негласна уговорка не говореха на масата за предстоящата операция.

— Забележително вино — похвали го Иля. — Когато познаваш вкуса на истинските грузински вина, просто е невъзможно да пиеш тези ментета, с които са заринати сергиите.

— Вярно — подкрепи брат си Сергей. — Донесоха ни го тези дни от Тбилиси. Заедно с партида хрущял от акула и препарат от

индийски миди. Знаеш ли, направо ми ги разграбват от детската болница... — Сергей спомена номера на болницата. — При тях се лекуват дечица от Белорусия, жертви на Чернобил. Казват, че препаратът много им помагал. Рязко повишавал устойчивостта им към инфекциите. А за теб съм запазил половин дузина „Хванчкара“. Рождественски подарък.

Сергей изведнъж се засмя.

— Представяте ли си, едва не арестували на гарата тия момчета, дето ми донесоха стоката. Търсели някакви пласъори на дрога. А момчетата са от отлични семейства — не са чували и думата. Изплашили се до смърт. Казват, повече нищо значи няма да ви носим, чичо Серго.

Иля Николаевич изгледа жена си с лек укор. Надежда се изчерви, ръката ѝ се разтрепери още повече и високата чаша с рубинената течност покапа роклята ѝ.

— Ето, съсипах си роклята — извика тя и изведнъж се заплака.

Нино веднага скочи и се хвърли към Надя.

— Няма нищо, скъпа, това е дреболия, ей сега ще я оправим.

С тези думи тя отведе плачещата жена. Иля Николаевич тежко въздъхна.

— Съвсем се съсипа с тая операция — каза той на брат си. — Сякаш вече се е отписала.

— Това е естествено — въздъхна в отговор Сергей. — Но да се надяваме на добър изход. Ти вече реши ли в коя болница ще я оперират? — попита той.

— Да — разсеяно отвърна брат му, като се вслушваше в долитащите от кухнята звуци.

— Нино ще успокои Надюша, не се тревожи, тя умее. Хайде да пийнем, та всичко да завърши добре и да имаш сили да я изтърпиш. Когато жената е в такова състояние, не е лесно да си край нея.

— Да — съгласи се Иля. — Не смея и дума да ѝ кажа. За най-малкото нещо — и веднага сълзи. Е, добре, да пийнем.

Нино донесе в банята копринен халат, накара Надежда да се преоблече и бързо изпра петното на роклята. Докато то съхнеше, жените седяха в кухнята.

— Надюша — ласкаво заговори Нино, — научих потресаваща новина за теб. В Москва има един лечител, трябва да си чувала —

Якушин. Чувала ли си за него?

Надя отрицателно поклати глава.

— Странно. Впрочем не ти е и трябвало. Докато сме здрави, не ни трябват лечители. Та значи той лекува такива болни като теб. Без операция. Има си цяла методика. И с билки от Тибет, и особена диета. Но главното е, че той е екстрасенс.

Надежда вдигна разплаканите си очи към Нино.

— Какъв екстрасенс, какви ги говориш! Ти да не би да вярваш в това?

— Да, вярвам. И не само аз. Знаеш ли, че онази... — Нино каза фамилията на една известна актриса — имала същата диагноза като твоята. И тя се лекувала при тоя Якушин. За два месеца ракът ѝ се разтворил напълно. А още след втория сеанс забелязали, че е намалил размерите си. Ето, вземи и прочети.

Нино взе от перваза на прозореца едно женско списание с отбелязана страница и го подаде на Надежда. Тя отвори списанието и видя едро заглавие на цели две страници: „Как възкръснах“.

Започна внимателно да чете статията.

— Да — вдигна тя очи към Нино. — Същото е като при мен. Но тук не е посочена фамилията му.

— Разбира се. Той не иска да се афишира. Иначе няма да може да се отърве от желаещи. А и могат да го рекетират, нали разбираш. Ще решат, че е богаташ, а пък той изобщо не взема пари. Но аз ходих в редакцията, молих им се да ми дадат координатите му и вече му се обадох. Той е съгласен да те приеме.

— Не знам — объркано проговори Надя, — след десет дни трябва да постъпя в клиниката.

— Но ти просто можеш да опиташ. Това няма да ти струва нищо. Нали ти казах, че лекува безплатно. Така, взема волни пожертвования за храма, който колкото може да даде, и то чак след излекуването. Резултатът ще се забележи след две седмици, така каза той. Ако, разбира се, започнеш веднага. А операцията никъде няма да ти избяга. Две седмици нищо не решават. Помисли си, можеш да останеш пълноценна жена! При това сега вече има все повече привърженици на консервативното лечение на раковите образувания. Дори някои онколози смятат, че е по-добре да не се пипат. Хематогенно разсейване и така нататък...

Очите на Надежда пак се насълзиха.

— Преди три дни ти говореше съвсем друго... — едва проговори тя с треперещи устни.

— Но тогава не знаех за този човек. Разбира се, искаше ми се да те утеша. Но това е съвсем друг вариант — да не оставаш инвалид, с изрязани вътрешности, а нормална, цветуща жена. Да беше чула с какъв възторг говореха за него в редакцията. Той и там е помогнал на една от сътрудничките. Е, какво? Съгласна ли си?

— Иля ще ми се присмива — почти се предаде Надежда.

— А ти въобще не му казвай. Мъжете не трябва много-много да се посвещават в женските работи. Е, какво, ще му се обадим ли?

И Надежда кимна. Нино набра номера на поставения наблизо телефон. В слушалката се чу плътен мъжки глас:

— Якушин слуша.

— Обаждам ви се за една моя роднина — започна Нино. — Нали си спомняте, аз ви звъних и вчера...

Защо Надежда се съгласи с предложението на Нино? Трудно е за здравия човек да разбере психиката на обречения. Убедените атеисти стават дълбоко вярващи, високообразовани хора се хвърлят по вещици и знахари. Страхът от дългото, мъчително умирање, когато оставаш очи в очи с чудовището на име „рак“, лишава хората от здрав разум и ги кара да вършат най-странни постъпки. И Надя, която винаги се отнасяше към семейството на девера си с недоверие, изведнъж повярва на Нино, уморена от своите страхове, нервност и подозрителност. И направи първата стъпка към своята гибел.

— Тук, моля.

Надежда спря таксито и плати. После се приближи към масивната входна врата. Погледна часовника си. Беше дванадесет без десет. Все още можеше да се откаже. Тя безпомощно се огледа назад, но таксито вече беше заминало.

„Ама какво правя аз? Трябва да се реша!“ — заповяда си Надежда. Но краката ѝ продължаваха да тъпчат на място, а очите ѝ оглеждаха шосето за минаващо свободно такси. Още секунда — и Надежда щеше да се хвърли към пътя, да вдигне ръка, за да спре някое, поддавайки се на някакъв подсъзнателен страх. Но в този момент

вратата на входа се отвори и там се появи висок млад мъж със скандинавска външност.

— Надежда Михайловна? — попита той с дълбокия си глас и се усмихна.

— Да — смутолеви тя.

— Защо не влизате?

— Кой, аз ли? — изчерви се като ученичка Надя.

— Вие, разбира се — продължи да се усмихва обаятелно мъжът. — Защо сте така наплашена? Да влезем, аз не хапя.

Той внимателно подхвана Надежда под лакътя и я пропусна пред себе си. Докато се движеше с омекнали крака към асансьора, Надя мъчително си мислеше на кого ѝ прилича екстрасенсът. Май че на актьора Видов. Или на Збруев? Господи, изобщо не мога да мисля, каза си тя, без да смее да вдигне очи срещу учителя в тясната кабинка на асансьора.

— Влизайте — подкани я той и отключи вратата на жилището си. В малкия коридор слабо светеше настолна лампа, поставена на старинен дъбов скрин. До лампата проблясваше фигурка на Буда, изрязана от тъмно дърво. Якушин помогна на жената да съблече шубата си и я въведе в стаята. Доста голяма, над двадесет квадратни метра, стаята изглеждаше почти празна. Прозорецът беше закрит с плътни щори и почти не пропускаше светлина откъм улицата. В единия ъгъл на стаята имаше малка масичка и две кресла. В другия — висок параван от китайска коприна, изрисувана с японски ели. Средата на стаята заемаше някакво съоръжение — нещо като ниска, широка маса или високо легло, покрито с тъмен плат. На масичката имаше порцеланов чайник и пиала, а до тях пак дървен Буда. Всичко това беше осветено от стенен аплик. Тук-там по стените бяха закачени снопчета от някакви билки. Статуетките на божеството малко поуспокоиха Надежда, сякаш в негово присъствие не биваше да се случва нищо лошо. Но тя все пак продължаваше да трепери.

— Сядайте — покани я учителят, като посочи към креслото.

Надя послушно седна. Екстрасенсът се настани срещу нея и започна внимателно да изучава лицето ѝ.

— Е, да започваме — каза той.

— Какво да започваме? — изплашено попита Надежда.

— Слушайте, Надежда Михайловна, не ми харесва вашето състояние. Аз съм достатъчно известен и много зает човек. Вашата роднина буквално ми се молеше да се заема с вас. Уверявам ви, че при мен хората чакат на опашка повече от месец и се наложи да отменя часа на друг болен. А вие седите тук наплашена, сякаш сте попаднали в лапите на някой маниак. Какво ви е, гълъбче, срамота е така!

Надежда наистина я досрамя, тя се изчерви и смутолеви:

— Извинете, докторе.

— Е, добре — каза докторът. — Дайте си ръката.

Надежда покорно му протегна ръка. Якушин хвана китката ѝ в топлите си длани.

— Гледайте ме в очите — меко каза той, като галеше ръката ѝ. — Знаете ли диагнозата си?

Надя кимна, очите ѝ веднага се напълниха със сълзи.

— Диагнозата е вярна, но всичко ще се оправи. Всичко ще се оправи — ласкаво ѝ говореше той. — Сега трябва да изпиете една отвара от билки.

Якушин наля гъста тревиста смес от стоящия на масичката порцеланов чайник и я подаде на Надежда. Тя покорно я изпи. Много ѝ се искаше да вярва на този ласкав доктор.

— А сега се отпуснете.

Якушин се надигна, застана зад гърба на Надя и започна да прави някакви движения над главата ѝ. В стаята се възцари необикновена тишина.

— Вашето биополе е разпокъсано, гълъбице моя! — промърмори докторът. — Пълно е с енергетични дупки. На такъв фон, естествено, не е чудно, че... Но ние ще оправим всичко.

Якушин напълни пак пиалата с отвара и я подаде на Надежда.

— Пийте — ласкаво, но твърдо заповяда той. — Трябва ми пълно отпускане на мускулите.

Надежда, вече леко замаяна и от отварата, и от удивителната ласкавост на доктора, изпразни чашата.

— Взехте ли си чаршафче? — попита Якушин.

Надя слабо кимна.

— Идете зад паравана и се съблечете напълно. Ще работим с цялото биополе.

Надежда излезе иззад паравана омотана в чаршафа. Главата ѝ се маеше. Чувство на необичайна лекота изпълваше цялото ѝ същество. Проблемите изчезнаха. Страшната диагноза отплува и се разтвори някъде в ъгъла на стаята. Без да се стеснява от голотата си, тя разстла на високото ложе чаршафа и легна по очи. Силните пръсти на лечителя започнаха да правят магии над голото ѝ тяло. Тя с нетърпение очакваше докосването им, без вече да си дава сметка какво става с нея.

После започна някакво безумие. На Надежда ѝ се стори, че в стаята избухна светлина, но тя вече не реагираше на нищо. Завладяха я сладка омая и безпаметство.

Когато Надежда се свести, видя, че лежи съвсем гола на същото това високо ложе. В креслото до ниската масичка седеше Якушин. Дрехите му бяха в пълен порядък. Той внимателно я погледна. Надя се изчерви от собствената си голота и придърпа чаршафа до брадичката си.

— Какво е станало с мен? — рязко попита тя.

— Нищо — безгрижно отговори екстрасенсът. — Вие бяхте в състояние на транс. Това е част от курса на лечение. Прекрасно възстановява биополето. Сеансът премина много успешно. Мисля, че заедно с вас ще се справим с проблема ви. Обличайте се, гълъбче.

При тези думи Якушин ласкаво се усмихна на Надежда и излезе от стаята. Надя погледна часовника. Беше прекарала в тази стая час и половина. И от момента, когато легна по очи на високото ложе, не помнеше повече нищо. Но екстрасенсът се държеше толкова непринудено и беше така убедителен, че Надя повярва на думите му. А и как да не повярваш, щом ти обещават изцеление?

Тя се надигна и започна да се облича. Леко ѝ се виеше свят. На вратата деликатно се почука.

— Готова ли сте, Надежда Михайловна? — чу се гласът на Якушин.

— Да — слабо отвърна Надежда.

Якушин влезе, като държеше в ръце някакви пакетчета.

— Как се чувствате? — загрижено попита той.

— Вие ми се свят — немощно се усмихна Надя.

— Това е нормално за първия сеанс. Но трябва да се направи пауза от три дни. Засега пийте тези билки.

Той ѝ подаде пакетчетата и листче с машинописен текст.

— Тук в листчето е написано всичко: как да ги пиете, кое с кое да редувате. След три дни ви чакам по същото време. Извиках ви такси. По-добре да се приберете с кола. Все пак въздействието е доста силно.

— Благодаря — каза Надя на внимателния доктор.

Той я придружи до входната врата, но не излезе на улицата. Колата чакаше точно пред входа.

— Много ви благодаря — развълнувано повтори Надя и се опита да му подаде пари.

— В никакъв случай — оскърбено отказа той. — Чакам ви на следващия сеанс.

След като се прибра в жилището, екстрасенсът извади мобилен телефон и набра един номер.

— Замина си — докладва той.

След няколко минути в жилището се появи Нина Вахтанговна Свимонашвили.

— Е, как мина? — попита тя и огледа лечителя.

Той сви рамене, поклати се на яките си крака, после с жест покани грузинката в другата, по-малка стая. След това донесе касета и започна да наглася видеото.

— Много нервна особа, както и ми казахте — делово докладва той. — Едва не избяга пред самия вход. Добре, че стоях до прозореца и наблюдавах ситуацията. Да, много нервна особа — повтори той. — Но независимо от това всичко стана. Вижте.

Светлорусият лечител включи записа.

— Излез — заповяда Нино. — Почакай в кухнята.

Тя запали цигара, като гледаше внимателно към екрана. Слушаше ласкавите увещания на „лечителя“, гледаше покорната, непривично плаха Надежда. Ето, тя два пъти пи от отварата и по зениците ѝ се виждаше, че препаратът започва да действа. Ето, Надя отиде зад паравана, после легна на ложето. Мъжът прокараваше ръце над голото ѝ тяло. Още няколко минути и той е съблечен. И ето че дойде кулминацията, заради която беше разигран целият спектакъл. Нино наблюдаваше на екрана клатенето на двете голи тела. Истински порнофилм! Лечителят влачеше Надя по необятното ложе като гумена кукла от сексшоп, като извиваше тялото ѝ в най-невероятни пози. И неуморно се трудеше над нея. От време на време в кадъра попадаха отнесените очи на Надя и блажената ѝ полуусмивка.

„Бива си го все пак Сергей! Истински фармаколог! — с неволно уважение помисли Нино за мъжа си. — Колко точно е пресметнал дозата на препарата! Малко повече, и Надка просто щеше да се тръшне в безсъзнание. А малко по-малко — и нищо нямаше да стане. А така — пълна илюзия за любовен екстаз. Браво, Серго! Ненапразно все пак те държа за мъж! Страхливичък, но прекрасен специалист! А и този момък си го бива“ — отбеляза си Нино, докато наблюдаваше работата на „лечителя“.

Тя догледа записа, извади касетата, пъкна я в чантата си и извика екстрасенса.

— Алгерис, влез!

Алгерис влезе, спря до вратата, като се поклащаше на яките си крака. Нино неволно отклони поглед.

— Как се свести тя?

— Нищо не помнеше, нищо не заподозря — отговори Алгерис.

— Е, браво! — похвали Нино изпълнителя. — Май че е време да те приемем в нашия екип. Нали ти трябва постоянна работа? — изгледа го тя с черните си очи.

— Зависи при какви условия и в каква роля — отвърна той.

— Условията ще бъдат изгодни, а ролите — различни — усмихна се Нино.

— Може да опитаме — усмихна ѝ се в отговор Алгерис.

— Значи се договорихме...

Нино стана, приближи се до мъжа и леко го потупа по бузата.

— Браво, добро момче — дрезгаво прошепна тя.

Алгерис хвана ръката ѝ, здраво стисна китката ѝ, а с другата ръка я притисна до себе си.

— Не всичко веднага, момчето ми — усмихна се Нино, като се отдръпна с видимо усилие.

Тя постоя още секунда в прегръдката му, после решително се освободи.

— Ще се свържат с теб — подхвърли му Нино. — А сега си върви. Договорът приключи. Ето ти хонорара. — Тя подаде на мъжа един плик.

Той мълчаливо го взе и излезе от апартамента.

След като се върна вкъщи, Нино първо се обади по телефона на Надежда.

— Да? — чу се слаб глас от слушалката.

— Надюша, как си? Беше ли при доктора?

— Бях — тихо отговори Надя.

— Е, как ти се видя? Как мина сеансът?

— Не знам, Нина. Страхувам се да кажа каквото и да било. Сеансът беше дълъг. Не си спомням всичко. Но той смята, че ще се справим. Знаеш ли, аз му повярвах...

Гласът на Надя беше толкова щастлив, че сърцето на Нино сякаш спря за секунда.

— Чудесно, скъпа, много се радвам. Ще ти се обадя утре.

Тя захвърли слушалката, наля си чашка водка и я глътна на един дъх. После запали цигара.

— Не смей да я жалиш! — заповяда си Нино и скръцна със зъби.

— Тя е разглежена психопатка. Ах, видите ли — неуспешен аборт, безплодие! Целият си живот е прекарала в истерии. Да не беше правила тоя аборт. Ето, аз отказах навремето! И не в разпуснатата Русия, а в Грузия, и то при такъв страшен баща като Вахтанг. Отказах и толкова. И те нищо не можаха да ми направят. Моето дете, продължението на Ладо, се появи на бял свят! И се съгласих да се омъжа за тоя руски хлапак, за да признае баща ми внучката си. Лесно ли ми беше да дяля постелята си с него, когато в главата ми беше само Ладо. И нека моето момиченце да не знае, че съм ѝ майка, но тя е жива! Тя живее! А тази московска истеричка просто е убила детето си. Че и прави от това всемирна трагедия! Само това слушахме от Иля: Надя е така травмирана, грешка на младостта, безплодие, трябва да я жалим. Да я жалим! Да беше осиновила някого. Колко сирачета има наоколо. Не, това дори не ѝ е минало през ума. По-удобно ѝ е да бъде вечно нещастна. Бог я наказва!

Когато Сергей Николаевич се върна вкъщи, Нино все така седеше в кухнята. До нея имаше полупразна бутилка водка, пепелникът беше препълнен с фасове.

— Какво! — кратко попита жена си Сергей.

— Нищо — насмешливо отвърна тя.

— Да не се е издънило нещо?

— Не, всичко е наред. Иди да видиш записа.

Сергей Николаевич отиде в хола, наля си чашка коняк, включи видеото и седна срещу екрана. След известно време той пак влезе в

кухнята.

— Какво смяташ да правиш с това? — попита Сергей жена си.

— Каня се да покажа записа на Илико — отговори Нино. — Надюша, естествено, трябва да е с него.

— Ами ако тя му обясни всичко и той ѝ повярва?

— А ти би ли повярвал? Нали видя записа! — вдигна Нино черните си очи.

— Аз — не. Но Иля е толкова странен, с такъв трепет се отнася към жена си.

— Тогава потресът му ще бъде още по-силен. Между другото това момче Алгерис от Томаз ли дойде при нас?

— Да. Както и всички московски връзки.

— Откъде е?

— Е, бивш спортист. Лежал е в затвора за нещо. Там се свързал с нужните хора. После бил в една от столичните групировки, в тая, дето наскоро здраво я разредиха. Останал без работа. Томаз ни го препоръча като прекрасен стрелец. Но в това му качество още не сме го пробвали. Изпълнява еднократни поръчки. Засега без забележки. Ето и с Надюша е бил на висота. А защо?

— Бих искала да го взема в нашия екип.

— Записът ли ти хареса? — попита Сергей с присвити очи.

— Момчето ми хареса. Той е артист. Надя не заподозря нищо. Трябват на такива артисти. А всичко останало си е моя лична работа. Нали не те разпитвам за твоите секретарки.

— Ще помислим — вдигна рамене Сергей, като остави без внимание последната ѝ реплика.

Работният ден вече свършваше, когато в кабинета на Висницки старши влезе възрастна и солидна секретарка.

— Иля Николаевич — започна тя от вратата на кабинета, — куриерът донесе някакъв пакет. За вас е.

Жената държеше в ръцете си неголям пакет, увит в непромокаема хартия. Иля Николаевич вдигна поглед от лежащите върху бюрото му документи и свали очилата си.

— Какво е това? — учудено попита той.

Секретарката сложи пратката пред него.

На пакета бяха изписани пълният адрес на тяхното учреждение и фамилията на Иля Николаевич. Пакетът беше запечатан с восъчни

печати. Щемпелът на изпращача бе размазан върху хартията и съвсем нечетлив. След като повъртя отгук-оттам пакета, Висницки така и не можа да разбере кой му го изпраща.

— Не разбирам, откъде е това? — чудеше се той. — Отворете го, моля ви!

— Може да е някакъв новогодишен подарък? — предположи секретарката, докато отнасяше пакета.

Тя се върна след минута, като носеше неголяма картонена кутия.

— Някаква кутийка — изкоментира жената.

— Надявам се вътре да няма златно кюлче в качеството му на рушвет за длъжностно лице — пошегува се Иля Николаевич, като се откъсна пак от документите. — Е, давайте да видим какво има там.

Той взе от жената кутията, разряза тънката лентичка и отвори капака. Вътре имаше видеокасата, а отгоре ѝ лежеше плик.

Иля Николаевич намери в него разпечатано на принтер писмо и зачете на глас:

— „Уважаеми Иля Николаевич! Ние, ръководителите на регионалния отдел по здравеопазването на Камчатка, сърдечно ви благодарим за своевременното отпускане на нашия край на фармацевтични средства. Скъпо струващите антибактериални препарати и кръвозаместители постъпиха в реанимационните отделения на регионалните болници и спасиха не един човешки живот. Самоотвержената работа на такива предани на делото хора като вас, Иля Николаевич, ни позволява да преживеем това трудно време на преобразувания!

Целият колектив на регионалния отдел по здравеопазване сърдечно поздравява вас и вашето семейство по случай Нова година! Желаем ви всичко най-хубаво!

Приемете, моля ви, като новогодишен подарък, видеофилм за красотите на Камчатка. Ако пожелаете да прекарате със семейството отпуската си в нашия забележителен край, ще направим всичко възможно, за да е приятен отдихът ви.“

По-нататък имаше подписи и печат.

Връчването на подаръци за определени услуги беше широко разпространена практика в Министерството на здравеопазването. Иля Николаевич прекрасно знаеше колко лесно се подкупват заместник-министрите, а вероятно и самият министър. Изгладнелите през

времето на развития социализъм служители на министерството, което винаги се финансираше по остатъчния принцип, в разгула на всепозволеността изцяло използваша служебното си положение. Иля например знаеше колко интензивно един от заместник-министрите пробутваше на родния пазар чуждестранна ваксина срещу една от детските болести. В същото време, когато отечественият препарат, не по-малко ефективен, не се внедряваше в производство дълги години уж поради липсата на средства. А за закупуването на чуждестранната ваксина се отделяха неизмеримо по-големи суми. А кутийката се отваряше съвсем просто: синът на заместник-министъра беше дилър (ето какви думи се появиха в могъщия руски език!) на същата тая чуждестранна фирма, която се стремеше да завладее руския пазар. И получаваше съвсем немалка заплата за своя труд. Ако се съди по всичко, и таткото зам.-министър не оставаше на сухо. И поне препаратът да беше по-добър от родния! Не. Иля Николаевич като всеки специалист в тази област знаеше, че родната ваксинология не отстъпва, а по много пунктове и превъзхожда западната. Присъщата на времето на развития социализъм бюрокрация в този случай работеше за потребителя: отечествените ваксини се внедряваха след всеотпадна и задълбочена проверка. И само когато имаше пълна увереност, че препаратът е безопасен и ефективен, ваксината получаваше пътен лист за живота (ако се изразим с езика на уводните статии на вестник „Правда“). Разбира се, своята роля в поругаването на отечествената профилактична медицина изиграха и журналистите. Ненапразно тази професия се смята за втората най-древна. Да си представим, че журналистът от желание да заработи лесни пари или популярност, което всъщност е едно и също, помества във високотиражен вестник статия със следното заглавие: „Във ваксината срещу дифтерит се съдържа живак! Нашите деца са в опасност!“ Изплашените майки започват да крият децата си от педиатрите, от ваксинирането. Откъде да знаят, че същия този мертиолат го има и в аналогичните чуждестранни препарати. И в концентрацията, в която се съдържа във ваксините, е безопасен. Той само запазва свойствата на препарата. Резултатът? Избухва епидемия от дифтерит. И загиват същите тия майки, които не са ваксинирали децата си. Защото дифтеритът, както и всяка детска инфекция, сразява като правило възрастните.

Но в съзнанието на обикновения гражданин въпреки това се набива изводът: нашите лекарства са лоши. Такива са днешните реалии, ако използваме езика на един известен политически деец. Да опиташ това второкачествено вносно изобилие — всичките тези наблъскани с хормони бутчета на Буш, синтетичните, но красиво опаковани полуфабрикати. Всякакви там хербалайфове и прочие чудодейни средства, с които може да зарият само някое племе диви аборигени, забутани из джунглата.

Неведнъж представителите на чуждестранни фармацевтични фирми се опитваха да подкупят и Иля Николаевич. Но той беше много внимателен по отношение на всякакви подаръци. Обаче полученото сега писмо не беше от задокеанските акули на империализма, а от сънародниците, които му благодаряха за добрата работа. А колко е приятно да съзнаваш, че трудът ти се оценява по достойнство!

— Кога снабдявахме с медикаменти камчатците? — попита с леко потрепнал глас Иля Николаевич своята секретарка. — Аха, да, през октомври — веднага си спомни той. — Тогава в регионалния отдел пратихме и имуномодулаторите на Сергей. Как мислите, Татьяна Тимофеевна, мога ли да приема тази видеокасета като подарък?

— Боже мой — плесна с ръце секретарката. — Какво говорите, Иля Николаевич! Че на ваше място друг...

— Е, недейте, моля ви!

Иля Николаевич се прибра къщи в най-доброжелателно разположение на духа. Но докато отваряше вратата на апартамента, вътрешно се сви, без да знае в какво настроение ще го посрещне Надежда.

Жена му излезе в коридора.

— Добър вечер, Надюша — ласкаво я поздрави Иля Николаевич, като се вглеждаше в лицето ѝ.

— Добър вечер, Илюша.

Изглежда, тя беше спокойна и Иля Николаевич вътрешно се прекръсти. Той се страхуваше да си признае колко беше уморен от безкрайните истерии на Надя.

— Защо е толкова задимено тук?

— Загорих малко олио — обясни Надя. — Сега ще отворя прозореца и ще проветря. Влизай в хола, ще донеса вечерята там.

Докато вечеряха, Иля Николаевич се похвали:

— Знаеш ли, Надюша, тази вечер получих много славно писмо. От камчатските колеги.

Той преразказа писмото на жена си.

— Най-приятното е, че аз не познавам лично никого от тях, тоест благодарността е съвсем искрена.

Надя слушаше разсеяно, унесена в своите мисли.

— Благодаря — каза Иля и отмести чинията. — Хайде да видим касетата — предложи той. — Що за красоти има там. Ние наистина не сме ходили по тия краища. Като закрепнеш след операцията, може да отидем.

Надя не подхвана разговора за операцията, но се съгласи да изгледат лентата. Иля извади касетата от куфарчето си, сложи я във видеото и седна на дивана до жена си.

На екрана наистина се появиха някакви красиви гори. Високи ели и борове, храсти с някакви червени плодове. Обаче след минута изображението изчезна, а след още миг на екрана се видя полупразна стая. В дъното ѝ на високо ложе се гънеха две голи тела — мъжко и женско. Един дявол знае какво ли не правеха. Такава порнография Иля Николаевич беше гледал само веднъж, когато включи по погрешка някакъв нощен еротичен канал по кабелната телевизия.

— Какво е това? — потресено запита той.

Надежда гледаше ужасено екрана. „Това не съм аз!“ — мярна се в съзнанието ѝ. Но веднага в кадъра попадна в едър план унесеното ѝ лице с полупритворени очи.

— Това си ти?! — изкрещя мъжът ѝ.

Надя скочи и се хвърли към екрана. Иля я сграбчи за ръката.

— Не, почакай! — кресна той. — Какво значи това? Що за мерзост?

Той местеше погледа си към екрана, после към жена си и пак към екрана. Разумът му отказваше да възприеме видяното. Надежда се заизвива в ръцете му, заплака.

— Това е заради Нина! — изкрещя тя.

— Нина? — Иля най-после дойде на себе си. — Пак Нина, а? И на екрана сигурно Нина се е...?

Иля за пръв път в живота си изкрещя мръсна дума. Надя пак се заблъска в ръцете му.

— Мразя ви всичките, искате да се отървете от мен! — закрещя тя. — Аз... аз... не искам да живея!

— До гуша ми дойде от истериите ти! — разкрещя се в отговор Иля. — Цял живот търпя кошмарния ти характер. Но всичко си има граница. Не искаш да живееш, а? — присви очи от ярост той. — Според мен си живееш с кеф, докато аз работя!

Надежда буквално зави, изтръгна се от ръцете на мъжа си и се хвърли към кухнята. Тя изтръска чекмеджето на масата срещу себе си. По пода се разпиляха различни таблетки, жената взе да ги прехвърля, но ръцете не я слушаха, а очите ѝ не виждаха нищо. После тя сграбчи голям кухненски нож, но също го захвърли. Накрая погледът ѝ се спря на отворения прозорец. Надя го премери с поглед, постави табуретката под него и стъпи на перваза, като се държеше за рамката.

Иля, обхванат от някакво мазохистко чувство, все още гледаше екрана, когато тропотът в кухнята се засили. Той изтича там и видя стъпилата на перваза Надежда.

— Надя! Прекрати тоя спектакъл! — закрещя мъжът ѝ.

— Мразя ви всички — повтори тя и пристъпи напред.

Погребението на Надежда Михайловна мина тихо. Присъстваха няколко преподаватели от медицинския институт, където работеше тя. Тъй като те не бяха близки на семейство Виснички, колегите на Надежда се сбогуваха на гробището и отидоха в института, където си направиха помен за починалата. Докато обсъждаха трагедията, някои изказаха съмнението си, че това произшествие не е нещастен случай. Като знаеха неуравновесения характер на Надя и неумолимата диагноза, която ѝ поставиха неотдавна, някой изказа мисълта, че Надежда не е успяла да се справи със стоварилата се върху нея мъка и е приключила сметките си с живота.

Изведнъж състарилият се Иля Николаевич, подкрепян от едната страна от брат си, а от другата — от своята снаха, също напусна гробището. До тях вървеше Иван, синът на Нино и Сергей, петокурсник, естествено в същия медицински институт, където преподаваше Надя. Младежът тъкмо се беше върнал от ваканцията, която, както знаем, бе прекарал в Египет. Ваню, както го наричаха родителите му, уважително отвори вратите на шевролета и седна на кормилото.

В опустелия апартамент на Иля Николаевич, където огледалата бяха покрити с черен плат, сновеше невисоко, здраво сложено момиче. Това беше племенницата на Нина Вахтанговна Тамара. Тя бе долетяла от Тбилиси. Трапезата за помена беше изискана и прекрасно сервирана.

На семейния съвет, в който незабелязано премина поменът, беше решено засега Тамара да поживее при Иля Николаевич.

— Тежко ще ти бъде сам — говореше Нино и ласкаво галеше ръката на девера си. — А и Тамрико трябва да се премести в Москва. Докато живеехме в Тбилиси, я закриляхме. Но какво да прави сега там? Опасно е да се живее, а и каква работа има вече там за една актриса? Театрите ги закриват. Ние сме едно семейство, трябва да сме заедно, особено в такава мъка. — Нино продължаваше да гали ръката на Иля. — Тя ще се грижи за теб. Първите месеци след загубата са най-тежки. А после ще ѝ купим жилище. Може да я уредиш на работа. Ще я пратим на курс за секретарки.

Иля Николаевич, който виждаше Тамрико веднъж на пет-шест години, когато двамата с Надя ходеха на почивка в Грузия, безпомощно гледаше почти непознатото момиче. Никак не му се искаше да вижда в дома си чужд човек, но мисълта как ще се връща всяка вечер в опустелия си дом беше още по-непоносима. Той кимна в съгласие.

Въобщо шокът от случилото се още не го напускаше. Той се опитва няколко пъти да поговори с Нино, да изясни какво е правила Надя в дните, предшестващи трагедията. Но всеки път се натъкваше на искрено недоумяващия поглед на снаха си. И се въздържаше. Има неща, които не можеш да разкажеш и на най-близките си роднини. Иля Николаевич, който и без това имаше затворен характер, не каза на никого за касетата. Наистина той се свърза с Камчатския областен отдел по здравеопазването и разбра, че оттам не са му пращали никакъв пакет. Но да изясни кой беше заснел този кошмарен филм, той нямаше сили. А и какво значение имаше сега? Това нямаше да върне Надя. И той изгори омразната лента.

Изминаха девет, а после и четиридесет дни от смъртта на Надежда. Колегите ѝ в института все по-рядко се сещаха за нея.

Тамара се оказа много деликатно момиче. Присъствието ѝ не притесняваше Иля Николаевич. Напротив, той дори се привърза към нея. И когато Нино купи на племенницата си едностайно жилище,

започна да скучае без нея. Мисълта да я уреди на работа при себе си, която на помена му се стори съвсем неуместна, все по-често го навествяваше. И основният мотив беше, че Иля Николаевич не можеше да понася възрастната си секретарка, която му донесе злощастната касета.

И Тамара зае мястото ѝ.

В една от вечерите, скоро след смъртта на Надя, Нина Вахтанговна, която седеше пред огледалото и нанасяше на добре гледаното си лице вечерен крем, съобщи на мъжа си, че е взела решение да включи Алгерис в работата.

— Прибързано решение, Нино! — каза лежащият вече в леглото мъж. — Та нали го имаше на лентата. Смятам, че изобщо трябва да се отървем от него.

— А аз не смятам така — спокойно отговори Нина Вахтанговна. — Първо, Тамрико каза, че Иля е изгорил лентата. Той едва ли го е и запомнил. Сигурно е бил в шок. Второ, те никъде няма да се срещнат. Аз не се каня да го викам на семейните събирания. И трето, това момче ми е абсолютно предано. Той ще направи всичко, за което го помоля.

— А, това ли било... — подсмихна се Сергей.

— Да, това. Такива хора не се изтърват.

— Внимавай, рисковано е.

— Който не рискува, той... и така нататък. Ето, операцията с Надежда също беше рискована, а успя стопроцентово.

— Ами ако този Алгерис все пак се сблъска с Иля? Не можеш да предвидиш всичко.

— Няма да се сблъска. Никога и никъде. Обещавам ти.

Нино угаси лампата, легна и обърна гръб на мъжа си.

А мързеливият студент Саша Семьонов, като научи за смъртта на преподавателката си, изхвърли ампулата с неизвестното вещество, което Надежда Михайловна му беше дала за анализ. Кой се натиска да прави нещо, от резултатите на което никой не се интересува? Във всеки случай не и един мързелив студент.

Майор Малков имаше прекрасно настроение. За това допринасяше и яркото пролетно слънце — април беше, — и съществено нарасналото през изминалата зима благосъстояние на

майора. Операциите по прехвърлянето на долитащата от Делхи стока се провеждаха редовно и попълваха сериозно семейния бюджет на Юрий Владимирович. Той си купи „Опел“, наистина „втора ръка“, но в отлично състояние. Различна домакинска техника радваше окоето в жилището на майора. Дъщеря му и жена му се пооблякоха, като даряваха главата на семейството с любовта си. Накратко, психическата умора на майора премина и дори алкохолната му зависимост се стопи като лански сняг. Първо, той беше постоянно зад волана, а и, второ, работата искаше трезва глава.

Не беше трудно да се сформира нужният екип, както и предвиждаше Баровеца (така наричаше майорът Сергей Виснички). Кой ще откаже, когато за всяка операция хората получаваха сума, която съществено надвишаваше заплатата им! Юрий Владимирович слабо вярваше, че от Делхи идват индийски камъчета, само че какво го интересуваше съдържанието на тия сандъчета?

Колкото по-малко знаеш, толкова по-спокойно спиш. При това с Баровеца го свърза Грузинеца, а той не беше кой да е в едно много сериозно ведомство. Следователно работодателят му беше човек с гръб. И така, екипът беше сформирани. В него влизаше и човек на Баровеца, един мълчалив прибалтиец. Фамилията му беше много засукана. Малков се отчая да я запомни и взе да го нарича просто Латвиеца. Назначен беше като шофьор на пощенска кола. Той самият никога не караше колата, но придружаваше всеки курс. Какво пък, който плаща, той поръчва и музиката. Щом плащаш такива пари, имаш правото да се подсигуриш срещу всякакви случайности, майорът разбираше това.

Обикновено нещата протичаха така, както ги описа Баровеца на онзи рождественски хаш, който майорът си спомняше с благоговение. Стоката от самолета постъпваше в хангара за разпределяне. Тук идваха две пощенски коли. Едната от тях винаги управляваше Латвиеца. Товареха сандъчетата със стоката в другата кола, като ги затрупваха с чувалите поща. После двата микробуса се насочваха към КПП. Латвиеца винаги минаваше първи, за да опипа ситуацията. Ако на някого от охраната му минеше мисълта да прегледа минаващите, то, след като претарашеше Латвиеца, се успокояваше и махваше с ръка на втория микробус, в който при това седеше и милиционер от екипа. Когато излезеха на шосето, Латвиеца пропускаше втората кола пред

себе си и я следваше до мястото, където предаваха стоката. В горичката ги чакаха. При това колите всеки път се сменяха, както и седящите в тях хора. Доста често стоката приемаше някаква млада мадама, която също си падаше много да си променя външността.

Така разказваха на Малков шофьорите.

Юрий Владимирович постоя на пистата, като примижваше под лъчите на пролетното слънце. Полюбува се на излитащите и кацащите „стоманени птици“. Времето на постоянните самолетни катастрофи още не беше дошло и зрелището на победата на човека над въздушната стихия радваше окото на майор Малков. А душата му се радваше на обстоятелството, че поредният полет от Делхи, който му обещаваха двеста и петдесет хиляди, трябваше да кацне днес. Така му каза вчера Латвиеца.

И в този момент Юрий Владимирович забеляза Латвиеца, който ровеше нещо в колата на партньора си, втория шофьор. Това също беше условие на Баровеца — Латвиеца преди всеки курс проверяваше пощенската кола, която трябваше да кара стоката. За да няма изненади по пътя. Също правилно, с уважение помисли Малков за Баровеца. Предвидлив мъж!

Юрий Владимирович дори не подозираше доколко предвидлив е неговият работодател.

Благодарение на прекрасното време самолетът от Делхи кацна точно по разписание. Малков видя от прозореца на служебния си кабинет как се търколиха да разтоварят самолета товарните вагончета, как спряха пред багажния хангар двете пощенски коли. Майорът излезе от кабинета си и започна да обикаля постове на поверения му батальон. Той се движеше с такъв разчет, че да се приближи до осми КПП. Все пак всеки път, когато колите преминаваха през пропускателния пункт, майорът замираще от вътрешен страх. Това място беше най-опасното по цялата верига на придвижването на стоката.

Ето, колата на Латвиеца се приближи към КПП. Следваше я втората пощенска кола. Микробусите спряха пред портала. От будката на охраната се показва луничав младеж, който извика нещо на Латвиеца и весело се усмихна. Той му отвърна нещо такова, от което постовият зацвили от смях, като се пляскаше с ръце по бедрата. Младежът изчезна, вратите започнаха бавно да се отварят настрани.

„Обаятелен тип е Латвиеца — помисли Малков. — Колко важно е това в подобна работа! Не, Баровеца определено си го бива“ — с облекчение си каза Малков, като видя как микробусите преминават през КПП. Майорът се прекръсти и се отпрати към кабинета си.

Тези бяха последните щастливи минути в живота му.

Иван Висницки излезе от сградата на института си на улица „Вадковска“. Той размисли няколко минути дали да тръгне към „Менделеевска“, за да се прибере вкъщи, или да потегли към Савеловската гара, за да навести Наташка, младата барманка в гаровото кафене, с която въртеше романче. И естествено избра направлението към Савеловската гара.

Вано беше красавец като майка си Нина Вахтанговна. Стегнат и чернокос. Горещите му кафяви очи подлудяваха неговите състудентки. Но Вано принципно не въртеше любов с интелигентни момичета. Главоболна работа. Една-две срещи и госпожиците направо пускат корени в стаята ти. А когато се опиташ да им обясниш, че си свободен човек, започват да реват и да те заплашват с какво ли не.

Не, Вано предпочиташе по-обикновени мацета, примерно сервитьорките, защото още не бяха спрели да ги проверяват веднъж на три месеца за всички опасни болести. Тези момичета бяха по-безопасни в смисъл на нежелателни инфекции, весели и достъпни. При това те не знаеха от колко влиятелно и богато семейство е този черноок красавец, затова просто се радваха, че толкова симпатичен и щедър младеж им обръща внимание.

В кафенето както винаги беше претъпкано. Тук се мотаеха и гаровите сергиджии и просяци, които похарчваха за половин час месечната заплата на някоя учителка, а след два часа се връщаха с не по-малка сума, събрана от други милостиви граждани.

Наташка стоеше зад барплота, като духаше от челото си един рус кичур и весело бърбеше с клиентите.

Вано постоя минутка, като се любуваше на момичето. Като всеки човек, израснал в Кавказ, той предпочиташе блондинките. Младежът вече се канеше да се приближи към гаджето си, когато някакъв мъжки глас привлече вниманието му.

— Т-ти не разбираш — пиянски доказваше някакъв много познат глас, — полипептидните препарати предпазват дори от СПИН!

— Аха — хрипкаво му отговори някаква жена.

— Не, аха — впрегна се гласът, — не е аха, ами предпазват!

Вано направо замръзна на мястото си. Господи, кой е това? Той огледа претърпаното помещение, като се опитваше да открие човека сред облаците цигарен дим. Не забеляза познати лица. Но ето го пак същия глас:

— Като се използва липозомната технология, може да се създаде...

Вано най-после видя говорещия. Висок, смотан младеж в мръсно, скъсано яке, с мазна и отдавна неподстригвана коса се поклащаше край една от стойките. До него преживяваше за съдбата на медицината подпухнала леличка с нашарено от белези лице. Вано не повярва на очите си. Той си проправи път към стойката и се спря до тях. На стойката имаше бутилка от най-евтината водка. Вано знаеше откъде идва тя в заведението и вътрешно потръпна. Между събеседниците лежеше самотна пресъхнала като мумия риба, която всеки придърпваше периодично към себе си.

— Игор? — попита Вано, без да вярва на очите си.

— Е, Игор съм и какво? — отмести пияния си поглед към него ораторът.

— Ветров? — все още не можеше да повярва студентът.

— Приветров — гнусно се изхили жената.

— Ти кой си? — фокусира се върху него Игор Ветров.

— Аз съм Ваня Висницки. Помниш ли ме — от всесъюзните училищни олимпиади по химия?

Пияницата се вгледа в лицето на Иван и замълча.

— Да — тихо каза най-после Ветров и заплака.

След десет минути двамата вече седяха в кухничката зад барплота. Наташка сипваше на алкохолика гореща солянка^[6] и тревожно гледаше към Вано, който все утешаваше плачещия си познат.

На масата стоеше донесената от Иван „Смирновска“. След половин час Игор Ветров най-после разказа историята си.

— Представяш ли си, Ваня, връщам се аз от работа след тоя научен съвет, където докладът ми беше приет направо с „ура“, а Лиза я няма вкъщи. И в осем я няма, и в десет, дванадесет минава — няма я!

Звъня по всички познати, никъде я няма. Обаждам се по болници, морги, във всички участъци на милицията — няма я! Минава нощта, после още един ден — няма я! Обаждам се на приятелката ѝ от университета Лидка. Тя нещо се гъне, не се вълнувай, значи. Как да не се вълнувам? Тя ми е жена, а пък изчезна. Налей ми!

Вано наля водка в чашата на Игор. Той я гаврътна, без да си вземе мезе. Тресеше го.

— Та значи, след три дни отивам в милицията да заявя, че жена ми е изчезнала. Не ми вземат заявлението. Хилят се. Може и да не е изчезнала, викат. Може да се намери. Едва успях да им го набутам. Минават две седмици. Представяш ли си? Две седмици нищо не знам. Може да са я изнасилили и да са я убили. Колко такива случаи има! Та две седмици направо не съм на себе си. Не мога нито да хапна, нито да пийна. Започнах да пуша. После изведнъж пристига писмо. Така и така, Игорек, ти си най-долно нищожество. Ти измами надеждите ми. Обичам друг човек и си заминах. Гуд бай! А? Какво ще кажеш? Аз, оказва се, съм измамил надеждите ѝ! А тя какво е очаквала от мен? Да тръгна да крада? Гледам печата — писмото е от Москва. Кого си има тя в Москва? Защо? Нищо не разбирам. И главното, предната вечер се любихме. И всичко си беше нормално. Какво е това? Какво е това, Ваня?

Игор пак заплака. Вано припряно му доля водка.

— А после какво стана?

— После? Взех си отпуск, взех да се стягам да ходя в Москва и да я търся. И буквално преди да замина, някой звъни на вратата. Отварям — отвън стоят две горили. Вие ли сте еди-кой си? Аз съм. Може ли да влезем? А за какво става дума? Идваме по повод съпругата ви. Аз естествено веднага ги пускам. Те седнаха, вежливи такива. Казват, вашата жена значи иска да се разведе с вас. Подпишете документа. Аз ги моля да ми обяснят къде е тя, с кого. А те само това си знаят — подпишете документите. Казвам им — нищо няма да подпиша, без да я видя. — Игор млъкна и отпусна глава.

— Е, и? — не издържа Вано.

— Биха ме цялата нощ. Изпотрошиха ми ребрата. Подписах всички документи и те изчезнаха. После лежах цял месец в болницата. Като излязох, дойдох в Москва. Искам да я намеря, да я погледна в очите.

— Ти какво, без пари ли си дошъл? — изуми се Ваню.

— Не, взех на заем от колегите и си получих за отпуската. Само че нали си нямам никого в Москва. На гарата някаква леличка ми предложи стая под наем. И аз отидох при нея. А тя има още пет квартиранти. Уговориха ме да прием. Като станах на сутринта — портфейла ми го няма. И така си ходя по гарите. Но аз все пак ще я намеря. Един човек ми обеща...

— Защо така не съм те срещнал по-рано? — учуди се Ваню. — Аз вече от месец идвам тук.

— Ами аз преди се мотаех на Комсомолската. Но там има много ченгета.

— И от какво живееш?

— Е, жените ми дават да хапна по нещо. Дето просят, на тях им дават — те пък на мен... Ами така...

Игор отпусна глава на масата и заспа.

По фатална случайност в същия този слънчев априлски ден, когато самолетът от Делхи благополучно кацна на летище Шереметиево, в столицата стана престрелка между една от престъпните групировки и служителите на данъчната полиция. Драмата се разигра край столична банка, където трябваше да бъде арестуван някакъв бандитски бос, за когото се предполагаше, че ще носи в себе си голяма сума във валута. Обаче бандитите оказаха неочаквано силна съпротива. Под автоматните откоси паднаха двама сътрудници от физическата защита и няколко мирни граждани, минаващи за свое нещастие в този момент край злощастното място. И макар бандитите да загубиха в престрелката половината си хора, самият бос успя да се измъкне от засадата. Кое то впрочем е съвсем просто. Нали в охраната му работеха изключително бивши спецназовци. Празното беемве на боса беше открито изоставено в една от уличките наблизо. Освирепелите ченгета започнаха хайка из цялата столица. Омоновците нахлуваха в престижните клубове, местата за купонясване на престъпния свят, катаджиите правеха непрекъснати проверки по пътищата. В този ден московските шофьори безнадеждно закъсняваха заради безкрайните проверки на документите. Бяха

затворени всички входи и изходи от столицата. Няколко усиленни с омонивци поетове бяха разположени и по пътя за Шереметиево.

Сергей Николаевич Висницки се намираще в офиса си, когато по мобилния му телефон се разнесе развълнуваният глас на Грузинеца. Томаз събщи за започналата хайка и посъветва Сергей да се притаи и да замрази дейността си за няколко дни. Хубава работа! Стоката от Делхи пристигаше тъкмо днес. Сергей погледна часовника си.

Пощенските коли с маркировката на „Аерофлот“ вече се носеха по шосето. Алгерис, спрял на банкетата, тъкмо пропускаше пред себе си първия микробус и се канеше да го последва след няколко секунди, когато мобилният му телефон запиука.

— Къде си? — нервно го попита Сергей Николаевич.

— На шосето — отговори Алгерис. — Засега всичко е нормално.

— Веднага прекрати операцията! На пътищата има проверка! Къде е колата със стоката?

— Напред. На двеста метра.

— Свържи се с шофьора и свийте от пътя.

Алгерис предаде командата по радиотелефона в първия микробус. Но вече беше късно. Веднага след завоя на шосето стояха няколко тира, които напълно преграждаха пътя. А застаналият пред фургоните катаджия енергично махаше с палката си срещу микробуса да спре.

— Пътят е преграден — закрещя в радиотелефона Григорий, шофьорът на микробуса. — Катаджиите спират всички!

— Спират го — докладва Алгерис в слушалката.

— Действай по вариант нула! Веднага! — изкомандва Сергей Николаевич.

Алгерис извади изпод седалката малък черен предмет.

Микробусът неуверено криволичеше по шосето. Придружаващият Григорий сержант Халютдинов крещеше по радиостанцията:

— Латвиец, какво да правим! Ще ни спр...

Алгерис натисна копчето. Гласът на Халютдинов потъна в грохота на експлозията. Стълб мръсна вода и дим, напомнящ на атомна гъба, беше последното видение, което схвана съзнанието на намиращите се в микробуса хора.

Горяха разхвърляните останки на микробуса, разкъсаното тяло на катаджията беше изхвърлено наред шосето. След минутния шок към мястото на аварията се затичаха хора.

Алгерис не видя това, защото трагедията се разигра зад завоя. Но грохотът на експлозията се чу съвсем ясно. Алгерис изскочи от колата през дясната врата, прободен с дебело шило предната гума, после се шмугна в горичката. След малко излезе на шосето, като закопчаваше панталона си, извади резервната гума и се захвана за работа. Така и го завариха пристигналите с мерцедеса си катаджии.

— Виж, още една кола на „Аерофлот“ — каза на партньора си единият.

— Приятели, какво стана там? — попита с изплашена усмивка Алгерис.

— Документите — без да отговаря на въпроса му, заповяда катаджията. До него се появи грамаден омоновец.

— Моля — с готовност се съгласи Алгерис. — Ето ми книжката, ето и пътния лист. А какво стана там, а? Какво беше това, дето гръмна? Аз от изненада налетях на някаква тел — продължаваше да бърби той, като посочи търкалящото се на пътя кълбо тел със стърчащи бодли.

— Отвори фургона — заповяда омоновецът, без да му отговаря.

Но огледът на колата не доведе до нищо. Багажът ѝ беше само от чували с писма. В кабината на шофьора също нямаше нищо подозрително. Нямаше дори радиотелефон. Наистина откъде би могъл да има подобна скъпа играчка един обикновен шофьор?

— Сам ли пътуваш? — попита катаджията.

— Не, напред има още една наша кола. Ей? Това... те ли гръмнаха? — опули очи и видимо пребледня Алгерис.

— Те — процеди катаджията.

— И какво? — ужасено прошепна Алгерис.

— Какво? Така ги отнесе — костите им не можеш събра!

— Ама какво става? За какво? Господи, как ще карам сега? Направо ми се тресат ръцете.

— Ние ще те откараме. Ще се опиташ да разпознаеш останките. И ще дадеш показания. Заклучвай колата си.

Алгерис покорно заключи микробуса и тръгна към милиционерския мерцедес.

Новината за взрива бързо стигна до Шереметиево. Майор Малков седеше в кабинета си ни жив, ни мъртъв. Много му се искаше да пийне, но на летището се появиха следователи и майорът се сдържаше. Извикаха за разпит началника на транспортната служба, после проведеха обиск на багажното отделение. Разпитваха докерите, шофьорите. Към вечерта дойде и редът на Малков.

Млад оперативен служител записа паспортните му данни.

— Как е организирана патрулно-постовата служба на летището?
— попита той.

— В батальона за ППС влизат три роти... — започна Малков. Той подробно описа задачите на поверената му служба. — В задълженията на моите хора влиза и придружаването на пощенските коли — завърши майорът, като се стараеше да говори с твърд глас.

— Какво можете да кажете за Халютдинов?

— Нищо особено — предпазливо отговори Малков. — Работеше не зле.

След като отговори на още няколко въпроса, Юрий Владимирович, усмихвайки се свойски, попита:

— Слушай, лейтенант, и аз съм работил в криминалната. Кажете ми, какво стана там, а?

Оперативният служител, изморен от деня, преминал в писаница, запали цигара.

— Какво? Минирана беше пощенската ви кола. Мина с дистанционно управление. Така гръмнала, че разпиляла всичко на парченца. Вашето момче, шофьорът на втората кола, едва не паднал в безсъзнание, когато го завели да разпознава. То и нищо не останало за разпознаване.

— Ааа — проточи Малков и също забърка из джобовете си за цигара. Той запали и дръпна няколко пъти дълбоко. — А къде е вторият шофьор?

— Даде показания и помоли да го пуснем вкъщи. Обади се в летището от участъка. Помоли да приберат колата от пътя. Не можел да седне зад волана. Нали ти казвам, беше в шок. Подпишете протокола с показанията си — подаде му оперативникът изписания лист.

Малков машинално пробяга с поглед по редовете и се подписва.

Като се върна в кабинета си, той се обади по телефона в аерофлотското кафене и помоли да му донесат бутилка водка. Бутилката донесе един от докерите, включен в екипа.

— Какво е това, Владимирич? — попита докерът, като пристъпва известно време на вратата. — Защо угробиха момчетата?

— А аз откъде да знам? — нервно отговори Малков. — Върви. Утре, като разбере, ще ти обясня.

Докерът обаче не си тръгваше.

— Аз виж за какво. Искан да ти кажа, излизам от тая игра, Владимирич. И момчетата рекоха да ти предам същото. Да върви на майната си. Ченгетата днес ни обърнаха хастара. На такава ведомост не сме се подписвали.

— А на каква сте се подписвали? — засъска майорът. — Просто да гепите гущерите за тоя, дето духа? Безплатен обяд нали знаеш къде има?

— Не крещи — прекъсна го докерът.

Майорът всъщност не крещеше, а шепнеше. Но това беше оня шепот, който разтърсва залата.

— Ти с кого говориш така, а? — пак засъска майорът. — Вие какво, съвсем се накъкахте от шубе май?

Той разпечата бутилката, наля си водка и на една глътка я изпи.

— Решили сте да излезете от играта? Какво пък, излизайте. Само не забравяйте, че вече сте взели паричките за днешната операция. А стоката не е стигнала до мястото. Така че длъжници сте. И помнете, че вие сте товарили сандъците със собствените си ръце в пощенските коли, а не сте ги пращали на митницата. И не аз съм ги извозвал. Затова си дръжете езика зад зъбите.

— Паричките плащаше ти — не отстъпваше докерът. — Значи ти си свързан с Баровеца. А каквото сме взели за днешния курс, ще го върнем. Още не сме успели и да го похарчим. А и никой не си е разпускарал езика. Да не сме идиоти? Само че за чий са ти тия мангизи, ако те гръмне на парчета? За погребение? Чуй, Владимирич, трябва да е била много яка стоката в тия сандъчета. А ти казваше: камъчета, парцалки. За парцалки няма да те взривят.

Майорът обърна още една чаша водка.

— Накратко, разборът на полетите ще бъде утре. А сега изчезвай оттук.

Когато вратата най-после се затвори след докера, Малков скочи и започна да крачи из тесния кабинет. Първото, което почувства, беше обида. Дявол да го вземе, такъв хубав бизнес съсипаха!

Първоначалният му страх почти изчезна: щом колата е на парчета, то и стоката се е изпарила! Значи няма никакви улики, мислеше майорът, използвайки терминологията на своята предишна професия.

А тия козли са се шубелисали! Е, двама са гушнари китката, какво да се прави? На война като на война! Дреболия!

Латвиеца е взривил колата, това е ясно. Ето защо човъркаше из двигателя преди всеки курс. Но ченгетата са го пуснали. Така каза следователят от МУР. Значи не са открили нищо у него. Какво пък, ще събере нов екип. А може утре и тия да се съвземат. Само отначало е страшно. А после свикваш. И къде другаде ще спечелят нещо в тия времена?

Майорът съвсем се успокои. Извади от хладилника сандвичите, приготвени грижливо от жена му. Наля си още водка. Естествено, не биваше да пие. Но днес денят беше стресов. Майната му, ще се напия и ще спя в нашия хотел, помисли майорът. От време на време трябва да разпусне човек! Той гаврътна на един дъх половин чаша и лакомо за дъвка сандвич с пушен салам.

„За престъпната дейност ме уговори майор Малков. Именно той ми предаваше парите за всяка операция. И именно той беше свързан с получателите на стоката...“

Тези думи говореше току-що напусналият кабинета на Малков докер Потапов. И ги говореше в съдебната зала, намирайки се зад оградено с решетки място на подсъдимия.

Картината, която възникна в съзнанието на Юрий Владимирович, беше толкова ясна, че ръката му с нахапания сандвич замря във въздуха, без да кацне на местоназначението.

Така. Нали само той, Малков, познава по лице Баровеца. И дори докерът Потапов с недоразвития си мозък разбра, че стоката е била опасна. Дотолкова, че Баровеца, без да се замисли, прати на оня свят двама души. „Нали дъщеря ви пресича шосето към училището? Всичко може да се случи...“ — спомни си Юрий Владимирович думите на Баровеца, казани в арменското ресторантче.

Челото му се покри със ситни капчици. Та именно той самият е в най-голяма опасност, разбра най-после майорът. И семейството му. Той бързо набра номера по телефона.

— Ало — чу гласа на жена си.

— Зина, аз съм. Как я карате?

— Нормално.

— А къде е Аљонка?

— На училище. Днес имат дискотека.

— Веднага иди да я вземеш — закрещя Малков. — Не, стой, никъде не ходи! — веднага отмени той първата си заповед. — Седи си вкъщи, не отваряй на никого! Аз ще ида да взема Аљонка.

— Ама какво се е случило? — изплаши се жена му.

— Нищо, Зина, нищо — опита се да успокои и нея, и себе си Малков. — Чакай ме, скоро ще си дойда.

След двадесет минути опелът на майор Малков напусна летище Шереметиево. Вече беше доста късно. Фаровете на колата разрязваха вечерния мрак. На едно от кръстовищата на Дмитровско шосе срещу опела с бясна скорост излетя камион. Той се вряза в колата на Малков, влачи я няколко метра, после, без да намалява скоростта, се скри из тъмните вечерни улички.

— А сега хрониката на пътнотранспортните произшествия. В нашето студио, както всяка сутрин, е капитан Павел Дмитриевич Теремков от КАТ. Слушаме ви, Павел Дмитриевич.

— Вчера около десет часа вечерта на Дмитровско шосе е бил ударен автомобил марка „Опел“. Регистрационен номер... — капитанът прочете номера на колата. Камерата показва смачканата на хармоника кола на майор Малков. — Шофьорът на опела е починал на място. Виновникът за трагедията е избягал. Молим лицата, които имат сведения за катастрофата, да се обадят на телефон... — Отдолу на екрана премина в бяла лентичка телефонният номер. — Обаче — продължи капитанът — и самият пострадал е бил в силно алкохолно опиянение. Ако беше управлявал колата трезвен, може би щеше да успее да избегне сблъсъка. Уважаеми москвичани и гости на столицата! Още веднъж искам да ви напомня, че вашият живот...

Сергей Николаевич изключи телевизора с дистанционното.

— Друг път щеше да избегне — каза той на глас.

Двамата с Нино още лежаха в леглото. Сутрешното слънце се промъкваше през цепнатините на виненочервените щори.

— Е, твоят Алгерис наистина си го бива! — обърна се към жена си Висници. — Две такива операции за един ден — и без нито една грешка!

— Той и в милицията е бил вчера. И също без гафове — гордо каза Нино.

— Добре, нека да поостане един месец в Полша, да си почине. Да го съблазни там някоя млада полякия... — подразни жена си Сергей.

— Млъкни — прекъсна го Нино. — Той вече ми се обади по телефона. Моли за разрешение да се върне след седмица.

В този момент телефонът зазвъня.

— Може да е пак той — предположи Нино.

Но в слушалката се чу мъжки глас с грузински акцент.

— Серго, батано, как върви, как я караш?

— Благодаря, Томаз, драги, добре съм. Ти как си, генацвали?

— Бутаме я някак. Слушай, драги! Утре е Пасха. Искам да те поздравя. За мен и празникът не е празник, ако не те видя, приятелю!

— Няма проблем, генацвали. Ела още днес. Нино ще приготви сациви. Ти си винаги добре дошъл в нашия дом.

Сергей затвори слушалката и погледна жена си.

— Тоя пък какво иска? Струва ми се, че не сме сгафили никъде.

— Ще дойде — сам ще каже — сви рамене Нино. Но припряността, с която се измъкна от завивките, издаваше тревогата ѝ.

— Аз май няма да ходя днес в офиса — реши Сергей. — Трябва да ида в църква. Свещичка да запаля за починалите. После ще се върна и ще ти помогна. Значи Пасха, а? А днес са още Великите пости. И вчера бяха, и по завчера... Виж ти! — поклати глава Сергей и се запъти към банята.

Томаз пристигна към седем вечерта с неизменния букет рози за Нина.

Вечерята като по неписан сценарий пак започна с цветисти взаимни пожелания за здраве и благополучие. Домакините изчаквателно гледаха госта. След два-три тоста и като отдаде

дължимото на кулинарното изкуство на домакинята, Томаз изтри мазните си устни със салфетката.

— Вчера на шосето от Шереметиево е имало експлозия. Ваша работа ли е, Серго, батано?

— Наша — въздъхна Сергей. — Когато ти ми се обади, колата със стоката вече пътуваше. Не оставаше нищо друго, освен да я премахнем.

— Премахнали сте, но не всичко...

— Тоест?

— Представи си, в едно от сандъчетата са оцелели няколко ампули. Щели са да изгорят, но бързо потушили пожара. Пратили са ампулите на експертиза.

Сергей разтри слепоочието си и запали цигара.

— И какво следва от това? — на глас размисли той.

— Следва, че тези дни ще има резултати от анализа и муровците пак ще се нахвърлят на летището. Всички ще изтръскат, можете да бъдете сигурни. А когато в операцията са задействани десетки хора, все някой ще се пречупи.

— Е, нека си ги тръскат — след като помисли, отговори Сергей. — Вече предупредих в Делхи да няма пратки в близко време. Никой от участниците в операцията не ни познава. Никой от живите участници — уточни той. — Освен Алгерис.

— Там е работата, я. Документите на прибалтиеца са ги правили моите хора. Как се водеше той в кадровия отдел? — попита, сякаш беше забравил, Томаз.

— Валдис Аусеклис — промълви Нино.

— Да, да... А документите на Валдис са ги правили моите хора — повтори Томаз.

— Той вече не е в Москва — припряно каза Нино.

— Добре е, че го няма. Засега нека бъде така. Но в крайна сметка това не променя много нещата. С една дума, моля ви, драги мои, да не работите повече през летището. Поне половин година. Изобщо защо напуснахте нашия благословен край? Там ти, Серго, беше пълен господар. Пък тук всяко ченге може да започне да рови под теб, драги. А в столицата само колко органи има, ох, колко много...

— Нали знаеш, батано, не напуснах от хубаво! И ти самият не живееш в Тбилиси.

— Така е. Обаче ти въртиш много неспокойни дела, драги. Дали пък да не преминеш във финансовата сфера? Да си купиш някоя банка?

— За да си купя банка в Москва, трябва да събирам пари поне още две години. Благодаря за съвета, Томаз. И за грижите, които полагаш за нас, ти благодаря.

Сергей извади още по-дебел, отколкото предния път плик и го подаде на Томаз.

— Честита Пасха, приятелю!

— И на теб, драги!

Томаз наведе към Сергей месестото си лице и трикратно се разцелуваха. После с видимо удоволствие повтори същия спектакъл и с Нино.

Когато вратата се затвори след госта, Нино извади цигара и изруга:

— Гамахлебуло! Пари взема, а неприятностите не ги ще! Дебел пуяк! Я как се е изпраскал в православието, чучхиани! Документите, видиш ли, неговите хора ги правили! Не ни трябва услугите му! В края на краищата Алгерис може да живее и с истинския си паспорт. Когато се върне.

— Почакай, Нина — спря я мъжът ѝ, като разтриваше слепоочието си. — Нали чу какво каза той? Намерили са ампули! Колко съм изморен — простена Висницки. — Тъкмо уредиш работата, тъкмо почнат да текат истинските пари — и всичко рухва! Тия безконечни сривове ще ми докарат инсулт!

— Затова трябваше навремето да купиш документацията за „китайския белтък“ — пак му натякна Нино. — Щяхме да си го правим някъде в предградията и никакви транспортни гафове нямаше да има!

— Ти пак си знаеш твоето! — не издържа и закрещя Сергей. — Е, не я купих тая проклета документация, какво да правя? Цял живот ли ще ми дуднеш за това?

В този момент в хола влезе Ваню.

— Чуйте, родители, имам предложение към вас... — каза младежът.

Игор Ветров се събуди от усещането, че нещо спира дишането му. Дори му се присъни, че го погребват и слагат над тялото му тежка каменна плоча. Той отвори очи и видя грамаден плъх, който стоеше на гърдите му и внимателно го гледаше с малките си злобни очички. Игор закрещя така страшно, че спящата до него белязана леличка веднага скочи, събудиха се и няколко от другите обитатели на мазето. Плъхът лениво скочи от гърдите му и без да бърза, се скри зад дебелата тръба на парното.

— Какво ревеш, Доценте? — мрачно попита еднокракият Мишка десантника. — Сега така ще те напердаша с патерицата, че три дни няма да можеш да станеш.

— Наистина, защо будиш хората, изрод такъв? — укори го сипаничавата съседка и пак легна на мръсните парцали, които ѝ служеха за постеля.

Игор седна, сви крака под себе си и извади пакетче „Магна“. В него имаше шест различни цигари и две папирози „Беломор“ — всичко, което беше успял да изпроси предната вечер. В пакетчето имаше и кутийка кибрит. Игор запали цигара. Червеното ѝ огънче при всяко дръпване осветяваше тъмния ъгъл, където шаваше сивото чудовище.

Странно, когато работеше в своя институт, той изобщо не се страхуваше от плъховете. Възприемаше ги просто като лабораторен материал. Лесно ги вземаше в ръце, инжектираше им различни препарати. После заразяваше животните с най-различни страшни болести. В някои случаи разработените от него препарати защитаваха опитния материал от гибел. В други — плъховете умираха мъчително.

И ето сега, сякаш наговорили се, го преследваха. Плъховете не обръщаха внимание на никой друг от обитателите на мазето. А към него цяла нощ се промъкваше някаква космата твар, като се изхитряше ту да го ухапе за пръста, ту безмълвно да гледа спящия Игор. Като тая, която току-що прогони от гърдите си. Сякаш питат защо съм погубил белите им роднини, помисли Игор. Върви после, че не вярвай в Бога или във всякакви дяволщини!

„Но нали го правех за хората, Господи! — помоли се Игор. — Не можем да изпитваме новите препарати върху хора! Всеки вид се бори за съществуването си, Господи! И аз работех за своята страна!“ — неумело доказваше Ветров правотата си на невидимите отвъдни сили.

— И какво постигна? — попита се той сам за кой ли път. — Страната ти не се нуждае от теб. Оказа се ненужен дори за собствената си жена. „Моята Лизочка е така малка, така малка... — пропя си Игор. — Малка, ама смела. Стига! Няма да я намеря, то е ясно. А и ако я открия, какво ще ѝ кажа — такъв мръсен, вонящ скитник? Тя ще ми се изсмее в лицето. Не, трябва да се връщам! Може да се промъкна във влака, да речем, в тендера за въглищата, и да се добера до Бологое. А после все някак ще стигна и до Питер...“

Всяка нощ, когато плъховете го събудеха, той си съчиняваше тая история. Но денят започваше, обитателите на мазето донасяха пиене, сипаничавата леличка наливаше на Игор и след безсънната нощ, прекарана насаме със сивите чудовища, той изпиваше първата чаша. А по-нататък ставаше като по сценарий: след първата чаша неизменно идваше втората, после действието се прехвърляше в гаровите кръчми. А вечерта полугладният и пиан до смърт Доцент се забравяше в кратък сън. До поредната нощна среща с плъховете...

Не, днес той няма да пие! Трябва само да дочака да стане осем сутринта, когато отваря Наташкиното кафене. Наташка ще го нахрани и ще му даде да пийне кафе. След срещата с Ваня Виснички тя от време на време даваше на Игор да хапне нещо. Той си спомни как в кухничката Иван говореше на струпалите се край тях хора: „Знаете ли кой е този човек? Това е най-светлият ум в цялата ни бивша империя! Той е гений на химията!“

Дебелите сервитьорки от кафенето зяпаха дремещия Игор и недоверчиво се подсмиваха. Но в това заведение уважаваха бившето момче Ваня Виснички, което някога беше представляло грузинската столица Тбилиси на всесъюзните училищни олимпиади. И сянката на могъществото му се разпростря и над главата на бившия гений Ветров.

Игор запали още една папироса. Ето, цигарите му свършиха. Но вече разсъмна. Игор се промъкна до Мишка десантника и погледна командирския му часовник. До осем часа оставаха двадесет минути...

Наташка, като се прозяваше сладко, застъпи на смяна. Свери стоката с фактурите. После избърса металната повърхност на барплота и подреди работното си място.

— Наташка, на телефона — повика я от дъното на кухнята късокракият готвач Ашотик.

Момичето се запъти към телефона, монтиран на стената на кухничката.

— Ай, напразно не обичаш арменските мъже! — възкликна Ашотик, като мимоходом пусна ръка на Наташка.

— Я върви на... — беззлобно се изтръгна тя от него.

„Много ми трябват, късокраки и дебелогъзи! — помисли си притежателката на безупречна фигурка, забравяйки, че именно със своето младо тяло плати на Ашотик за изгодното си местенце. — Грузинците са друго нещо! Високи, дългокраки и всичко си им е наред... — Наташка си спомни Ваню. — Защо ли Ванечка не се вясва вече седмица?“

В слушалката, сякаш го беше повикала, се чу плътният баритон на Ваню:

— Брошчице, как си!

Той така й викаше — Брошчица.

— Да беше дошъл да разбереш — обидено отговори Наташка.

— Ще дойда, мила. Виждала ли си скоро моя гений?

— Оня? Доцента ли! — уточни Наташка. — От три дни не се е вясвал.

— Значи поставям ти бойна задача. Щом дойде във вашето заведение, задръж го на всяка цена и ми се обади на пейджъра. — Ваню й продиктува номера. — Плащам във валута.

— И само толкова? — нацупи се Наташка.

— Всичко останало се подразбира от само себе си — разсмя се в слушалката обектът на Наташкините мечти.

Момичето се върна на барплота. Оставаха десет минути до отварянето. Наташка взе да бърше чашите, като си мислеше за Ваню. Погледът ѝ се спря на прозореца. На улицата, сбръчкан от студ, треперейки в окъсаното си яке, търпеливо пристъпяше от крак на крак Доцента. Виж ти, за вълка говорим... Наташка се хвърли да отвори вратата.

— Тоя Ветров е абсолютен гений. Татко, ти трябва да го помниш. Нали беше с мен на една от олимпиадите.

— Такъв един висок и несъразмерен? — припомни си Сергей Николаевич.

— Ами да!

— Необикновен момък — съгласи се Виснишки.

— Необикновен! Ама нищо не каза! Той има абсолютна химическа интуиция. Направо усеща молекулите с кожата си. Всичките задачи по синтез, които ни дадоха, той ги реши на майтап.

— Казваш, че е пропаднал?

— Ще го изправим на крака. За два месеца не можеш да си пропиеш мозъка. Има лост, с който ще го накарам да работи за нас. Това е мой въпрос, аз ще го реша. Ако той си беше наред, щяхме да го получим на мук. Извинявай, мамо. — Ваню погледна към Нина Вахтанговна. — Слушайте нататък: ние го връщаме в Питер. Там той има жилище, познати. Наемаме помещения и организираме производството.

— Имаме само две ампули „китайски белтък“. Това е всичко, което случайно остана от последната партида.

— Той ще дешифрира състава! Гарантирам за него.

— Защо смяташ, че работата трябва да се организира в Питер?

— Ами нали вашият Томаз правилно каза днес: в Москва на всяка крачка ченге.

— А в Питер на всяка крачка — бандюги — парира Сергей Николаевич. — И не е ясно кое е по-добре. По-точно — кое е по-зле...

— Наемаме помещение в някакъв научноизследователски институт. — И ще бъдем зад паравана на държавно учреждение. Препаратът може да се разпраца маскиран като някакъв лабораторен тест. Под формата на имуноферментна система, не знам, примерно за туберкулозата. Между другото един наш випускник, Альошка Антонов, работи именно в Питер в НИИ по профилактична медицина. Той разправяше, че при тях повечето помещения се дават под наем, за да изкарат за заплата на сътрудниците.

— За създаването на лаборатория трябва много пари.

— Е, родители, това вече е ваш проблем. Ако можех да уредя всичко сам, нямаше да дяля идеята си с вас.

Родителите на Ваня Висницки се спогледаха.

— Интересен момък сме отгледали, а, Нино? — усмихна се Сергей.

Нино мълчаливо пушеше.

— Печалбата трябва да се акумулира в чужда банка — промълви тя.

— И това съм предвидил, мамо! — живо се отзова синът ѝ. — В моя курс учат двама студенти от Науру. Този остров е офшорна зона в югозападната част на Тихия океан. Регистрираме банка на името на тези момчета в Република Науру. Момчетата твърдят, че няма проблем за това. После откриваме в Москва представителство на същата банка. Това вече е твоя работа, татко. Не само че ще преточим зад граница валутата си, ами и ще можем да оказваме посреднически услуги на ония, които също искат да съхраняват валутата си в чужбина.

Сергей Виснички потресено мълчеше. Нино допуши цигарата си и делово попита сина си:

— Твоите условия?

— Искам да ми поверите управлението на банката. Съгласете се, че така е справедливо — и идеята е моя, и хората.

— А няма ли да разориш родителите си? — подсмихна се Нина Вахтанговна.

— Какво ти става, мамо? Просто искам да се почувствам зрял човек.

Докато обсъждаха детайлите на предстоящото дело, нощта неусетно мина. Сутринта Ваню се обади по телефона на Наташка, а след двадесет минути получи съобщение, че Доцента си пие сутрешното кафе в заведението на приятелката му блондинка.

Таксито спря. Докато Иван Виснички плащаше на шофьора, Ветров непохватно се изсули от колата.

След две минути Ваню вече вкарваше Игор в тъмния коридор.

— Е, как ти се струва временното пристанище? — попита Ваню и запали лампата.

Игор огледа едностайното жилище.

— Чисто... — с благоговение произнесе той.

— И най-главното — сухо! — разсмя се Ваню. — Иди си вземи душ, а аз през това време ще приготвя закуска.

Той извади от сака си плътно натъпкана найлонова торбичка.

— Тук има бельо и дрехи за теб.

Игор смутено взе пакета и изчезна в банята. Когато излезе, из апартамента се разнасяше чудният аромат на пържено месо.

— Сядай да закушваш, изследователю! — весело го повика Иван.

Игор, облечен в чиста риза и черни широки панталони, се огледа в огледалото, окачено в коридора, среса поизраслата си коса и смутено

влезе в кухнята.

На кръглата маса бяха сервирани заруменели пържоли. Около тях златисти пържени картопки блестяха в розово пресните домати, покрити с гъсти стръкчета магданоз и босилек.

— Сядай, Игор! — покани го Ваню. — Е, да хапнем!

Ваню сложи в чинията на Игор голямо парче месо, шепа картофи и нарязан домати.

Ветров, като се опитваше с всичка сила да се сдържа, се нахвърли върху храната.

— Намери ли жена си? — попита след малко Ваню.

Игор отрицателно поклати глава, докато дъвчеше с пълна уста месото.

— А аз я намерих — сякаш между другото отбеляза Ваню.

— Как?! — Игор се втренчи в приятеля си, като продължаваше машинално да дъвче.

— Така. Твоята Лиза е пристанала на един генерал. Генералът е по-стар от нея с повече от двадесет години. Плешив, със сигурна цироза на черния дроб — следствие от службата му в гранични войски. Обаче е обезпечен. Подарил е кола на Лиза. Глези я.

Игор, забил поглед в пода, слушаше мълчаливо.

— Е, Игор, така ли ще я отстъпиш на тоя плешив шопар?

Ветров се развълнува, извади цигара от сложената на масата кутия и запали.

— А какво да правя? — тихо попита той. — Аз не мога да ѝ подаря кола. Освен това скъсано яке и апартамента в Питер нищо нямам.

— Но нали я обичаш?

— Обичам я. Освен нея не искам никоя друга. Само че каква полза?

— Полза от теб, какъвто си сега, няма никаква, тук си прав. Обаче я си представи: чукаш ѝ среща, посрещаш я с бял линкълн. Ти самият си от главата до петите само Версаче и Юдашкин, кой ти харесва повече?

Вдигнатите нагоре вежди на Ветров ясно показваха, че не му харесва нито единият, нито другият по простата причина че не знае кои са.

Увлеченият в разказа си Ваню в това време продължаваше:

— Ти небрежно поръчваш в ресторанта един господ знае какво. А после плюеш в ококорените ѝ от възторг очи. Или не плюеш, а я правиш своя робиня. Красиво, а?

Игор сви рамене:

— Глупости! Не искам да ѝ плюя в очите. Първо, когато ме захвърли, исках. А сега мисля, че може и да е била права. Мъжът е длъжен да осигури достоен живот на жена си. А аз всъщност бях зает само със себе си. Със своите научни играчки.

— Прекрасно! — веднага се включи Ваню. — Ами ако можеш да ѝ осигуриш достоен живот? Че нали тоя, плешив козел ще ѝ писне най-много след година!

— За какво е тоя разговор? — попита Игор и вдигна очи.

— Упълномощен съм да ти предложа много изгодна работа — предпазливо подхвърли Ваню.

— Каква?

— По твоята специалност. При това с тая работа можеш да се справиш само ти. Трябва да се установи съставът на някакъв препарат. Психотропно вещество — небрежно забеляза Ваню. — Подсилва асоциативните и адаптационните функции на мозъка. Има маса приложения. И инволюционни синдроми, и посттравматични нарушения на функциите на главния мозък, и лечение на хроничен алкохолизъм. Пояснявам: аналогичен препарат правят и на Запад. Обаче е много скъп. Нашата задача е да получим достъпен за нашите съграждани аналог. Това не са ти военните поръчки за не знам какво, против не знам кой противник. Нашият препарат ще бъде нужен на всички — и на старчето с отслабнала памет, и на стресирания бизнесмен, и на алкохолика.

— Такива препарати вече има — махна с ръка Ветров.

— Не — горещо възкликна Ваню, — точно такъв няма! А и какво ти влиза в работата има ли, няма ли? Предлагат ти да решиш сложна химическа задача! И ти предлагат луди пари за това! Какво му мислиш? Или е по-добре да се пропиваш по гарите? Ако е така, значи жена ти правилно те е зарязала!

— Каква е заплатата? — попита Ветров.

Отговорът го накара да се опули срещу събеседника си.

— Сериозно?

— Повече от сериозно. Ще трябва да се решат още някои проблеми — наемане на помещения, закупуване на оборудването. Но това не са твои проблеми. Ти си научен ръководител и главен технолог на бъдещата лаборатория. Твоите задачи са да определиш състава на веществото и да разработиш технология за получаването му. Е, какво? Прието?

Игор объркано мълчеше.

— Ами май приемам — най-после неуверено отговори той.

— Прекрасно! Сега ще зачетем това събитие!

На масата се появи бутилка „Абсолют“. Докато наливаше щедро на госта, Ваню през цялото време бърбеше, разправяше вицове, спомняше си времето на училищните олимпиади, неизменните победи на Игор във всяка от тях, момичетата, след които тичаха тогава. Ваню рисуваше на Игор картини на щастливото бъдеще, в които разкаялата се Елизавета благоговейно целува ръка на своя изстрадал мъж.

Ветров се усмихваше и ронеше пиянски сълзи на масата.

— Обаче аз трябва да вървя, старче! — възкликна изведнъж Ваню. — Работата ни чака. Да! — плесна се той по челото. — Едва не забравих! Подпиши договора. Още днес ще го предам на нашия работодател.

Ваню сложи пред Ветров документа и напъха в безсилната му ръка своя „Паркер“.

Игор с всички сили се опитваше да се съсредоточи върху текста на договора, накрая махна с ръка и се подписа на нужното място.

— Браво, славничко! — Ваню припряно прибра документа в куфарчето си. — А сега си почини, отспи си.

— Чие е това жилище? — попита със слаб глас Игор. — Къде е собственикът?

— В Полша е. Като Ленин — засмя се Ваню. — Така че веднага заспивай, батенка! — изкопира младежът незабравимия вожд. — Ще се върна след няколко часа.

Той помогна на Игор да се надигне, заведе го в хола и го настани на дивана. После заключи вратата отвън, така че гостът да не може да излезе, и си замина.

Сергей Николаевич Висницки седеше зад бюрото в огромния си кабинет и преглеждаше вестниците. От време на време поглеждаше часовника, като потропваше с лъснатата си обувка морзовата азбука, което издаваше нервността и тревогата на собственика на кабинета. Най-после телефонната уредба на бюрото му проговори:

— Сергей Николаевич, дойде Кобиленко — кадифено пропя секретарката му.

— Да влезе — заповяда Висницки.

В кабинета се вмъкна як мъжага в типичната за мутрите униформа.

— Е? — лаконично попита стопанинът.

— Не се съгласява — мрачно проговори Кобиленко, като проскърца с издутото по раменете му кожено яке.

Сергей Николаевич внимателно изгледа мутрата.

— Не разбрах — най-после реагира той.

— Ами не се съгласява. — Горилата гледаше настрана.

— Аз я работих по схемата. Цяла нощ я обработвах. Първо с ласки, после със заплахи. Мамка ти и тъй нататък, а тя — не ще и не ще!

— Ти какво ме баламосваш? Защо те внедрявах, кучи сине? — Висницки рязко се надигна. — Затова ли чука цял месец за свой кеф мадамата, по кръчми я разкарва, дрънкулки ѝ подаряваше с моите пари, за да ми мънкаш сега тук дявол знае какво?

Горилата все избягваше погледа на господаря си.

— Тя има деца, нали?

Мъжът леко трепна.

— Момиче. Даша. На десет години. Така ли е?

— Така — сподавено отговори Кобиленко.

— Дааа... — Висницки погледна часовника си. Сега е обед. Дашенка с приятелките си скоро ще си тръгне от училище, нали?

— Да — измънка горилата.

— Тогава ти ще я посрещнеш пред училището и ще я откараш в една квартира. А ние ще се обадим на инатливата мама. Мисля, че тя ще стане по-сговорчива.

— Сергей Николаевич, нека да опитам още веднъж — развълнува се здравенякът.

— Вече се наопитва. Стига толкова. Харесало ти е май. Седи и не джавкай.

Виснишки натисна копчето на уредбата.

— Серьогин с хората му при мен — заповяда той.

След десет минути в кабинета на Виснишки влязоха четирима мъже със солиден вид. А след още няколко минути те напуснаха помещението вече петима, обкръжили плътно мрачния Кобиленко.

От вратите на училището с шум и врява излитаха разноцветните групички.

От незабележима лада деветка с цвят „бяла нощ“, паркирана край училищната сграда, наблюдаваха излизашите деца.

— Ето я и Дашенка — констатира един от групата на Серьогин, като погледна пак към снимката, която държеше.

— Хайде, брато, действай! — заповяда той по радиотелефона.

От стоящото недалеч волво излезе Кобиленко и се за пъти към групичката момичета, които весело си бърбеха, докато вървяха. Една от тях в джинсово яке с предизвикателно щръкнала опашка, стегната с някаква ярка шнола, радостно се хвърли насреща му. По лицето на Кобиленко избухна цяла гама от чувства — нежност, когато прегърна момичето, моментно напрежение заради наблюдаващите го от колата, решителност.

— Кривия, напред! — заповяда Серьогин, който внимателно наблюдаваше сцената.

От деветката изскочи симпатяга с буйна черна коса, разкошни мустаци и огромни слънчеви очила.

— Вова — викна той, — каква среща? Това дъщеричката ти ли е? Красавица! Е, как живееш? Ти с кола ли си? Ще ме хвърлиш ли по пътя?

Докато дрънкаше, симпатягата избута момичето към колата. Тя не се и съпротивляваше, като ловеше завистливите погледи на съученичките си. Кобиленко настръхнал седна зад волана. Симпатягата галантно настани Даша на задната седалка и седна до нея. Колата потегли. След нея тръгна и деветката.

Около пет часа вечерта Сергей Николаевич още седеше на работното си място и съсредоточено решаваше кръстословица.

— Шефе, да ви донеса ли чай? — разнесе се от уредбата полуобиденият глас на секретарката.

— Донеси, рибчице — разреши Висницки.

Капризно нацупила устни, секретарката му прибута в кабинета масичка за сервиране, на която имаше порцеланов чайник, чинийка със сандвичи и малка гарафа с коняк.

— Е, защо сме такива сърдити? — благосклонно огледа секретарката си Висницки.

— Не ме обичате вие — сподели мъката си секретарката.

— Е, е, момичето ми. — Шефът ласкаво набута ръка под късата поличка. — Просто денят е тежък.

— При вас всеки ден е тежък — капризничеше мацето.

— Ей сега ще те... — закани се Сергей Николаевич и вдигна поличката ѝ.

— Шефе, може ли? — На вратата на кабинета се показва Серьогин и деликатно отмести поглед встрани.

— Да — живо отговори стопанинът, като дръпна надолу поличката на любимата си секретарка.

Момичето стремително изкара масичката от кабинета.

— Докладвай — заповяда Висницки, като отпи от неуспелия още да изстине чай.

Серьогин извади от куфарчето си купчина листове и ги разположи пред шефа си.

— Ето сборните авизо, ето и платежните.

Висницки внимателно прегледа документите.

— Добре. Разказвай.

— Звъннахме на Попова в четиринадесет нула, нула. Казахме ѝ, че дъщеря ѝ е отвлечена. В шестнадесет и тридесет ни предаде документите.

— Условиата приети ли са?

— Абсолютно.

— Момичето?

— Натъпкахме я с наркотик.

— Кобиленко?

— Държа се неадекватно.

— Трябва да бъде отстранен.

— Вече е отстранен.

— Кой участва в операцията?

— За момичето задействахме Кривия. Перука, залепени мустаци, очила — пълен комплект. Тя няма да го разпознае.

— Добре. Свободен си. — Виснишки изпрати с поглед Серьогин.
— Ела, рибчице — изгука той в уредбата.

Ако някой външен човек случайно беше успял да проникне в едностайния апартамент на третия етаж на панелката в район Нови Черьомушки, този хипотетичен посетител щеше да бъде безкрайно удивен от видяното. Наистина в двадесетметровия хол имаше и гардероб, и отрупано с книжа бюро, и доста широк диван. Въпреки това стаята приличаше на подвижен комуникационен или, да речем, полеви медицински пункт, комбиниран с военнополова кухня. На ниската масичка имаше метална кутия, приличаща на телекс, или по-точно на апарат за електрокардиограми. Приликата се подсилваше и от милиметровата лента, която излизаше от апарата. На лентата, съвсем като на кардиограма, тънък писец рисуваше разнокалибрени зъбчета. Те приличаха на планинска верига от широки хълмчета или от тънки и дълги като връх Комунизъм скални зъбери. До апарата седеше Игор Ветров и буквално издърпваше от процепа на машината разчертаната от писеца лента и жадно се вглеждаше в изображението. До него имаше кухненска маса, на която познатата ни от гаровото кафене Наташка кълцаше нещо с ножа. Момичето поглеждаше с едно око към малкото телевизорче и бъркаше нещо врящо в тенджерата върху електрическия котлон. До архаичния котлон имаше съвсем съвременна микровълнова фурна. Категорично ѝ беше забранено да включва звука на телевизора, за да не пречи на учения да осмисли... Какво? Наташка не щеше и да знае какво там осмисля тоя чудак. Затова тя се беше научила да отгатва ставащото на екрана по движението на устните на героите. И дори, както ѝ се струваше, би се справила успешно с превода на новините на езика на глухонемите. Защо храната се готвеше в хола? Същият този въображаем посетител би си отговорил на този въпрос, ако влезеше в кухнята, превърната в химическа лаборатория.

Върху газовата печка стоеше широк леген с прозрачна течност. В легена беше поставена здрава термоустойчива колба. От горното ѝ отверстие се извисяваше дебела като колона стъклена тръба, запълнена

с някакви дребни стъкълца. Към нея бе присъединена още една тръба, която също извисяваше конструкцията си нагоре. Вътре в тази тръба като безконечен пясъчен часовник се виждаха други стъкълца. Тази част от съоръжението е известна не само на химиците, но и на майсторите на домашната водка като „обратен хладилник“. От горното му отверстие, извивайки се като струя на петерхофски фонтан, се спускаше друга тръба, която се разделяше по пътя си на две тръбички с по-малък диаметър. Едната от тях се връщаше към натъпканата със стъкълца част на колоната и се вливаше в нея като Волга в Каспийско море. Другата се скланяше като плачеца върба към малка колба, закрепена на съседното шкафче. Цялото съоръжение беше оплетено с дебели гумени маркучи, вкарани в коритото на мивката. Тук-там от него излизаха проводници, съединени по някакъв хитър начин с дълъг химически термометър. На стойката за сушене на съдове върху разстлана кърпа съхнеше разнообразна химическа посуда. Ролята на абсорбатор, задължителен за всички химически лаборатории, изпълняваше отвореният докрай прозорец. В този момент съоръжението бездействаше и през отворения прозорец долиташе веселото пролетно чуруликане на птиците.

Наташка погледна към Ветров. Той беше напълно погълнат от изпълзяващата от процепа лента, и дори — о, господи! — мимоходом си човръкна в носа. Наташка побърза да се извърне. Само заради Ванечка търпи тя тия мъки. Е, не съвсем безплатно, разбира се...

В същия ден, когато Ветров беше иззет от гаровото кафене, Ваня пак се появи там. Смяната на Наташка тъкмо завършваше и Ванечка заведе своето гадже в луксозно ново заведение.

— Брошчице, трябва да зарежеш това гадно кафене — каза ѝ възлюбеният.

— Така ли? — попита изчервилото се момиче, замирайки от щастие.

— Предлагам ти много изгоден договор — свали я на земята Ваню. — Ти ще работиш при Доцента. Ще готвиш, ще переш, ще изпълняваш всичките му желания. Заплатата е хиляда долара на месец. За начало. И моята вечна признателност.

— Предлагаш ми да спя с него? — Момичето чак забрави за маринованата си минога.

— Е, не знам, ако поиска... Но това не е главното. Ти ще се грижиш за него и ще го пазиш. При най-малкото нещо — веднага ми звъниш. Е, е, малката ми, защо се разстрои? Това е ужасно важна работа. Освен теб нямам на кого да я доверя. Ти си моята Мата Хари. Не, радистката Кет — направи вербувачът поправка с оглед интелекта на гаджето си.

Накратко, вербовката сполучи. И ето вече две седмици Наташка беше и готвачка, и перачка, и лаборантка, и... така нататък.

На екрана на телевизора се появи циферблат с движеща се стрелка. Ваня вече трябваше да дойде!

И наистина на вратата се позвъни по уговорения начин. Наташка се хвърли да отваря.

Вано мимоходом я потупа по бузата, съвсем като Щирлиц, и влезе в хола.

— Какво става? — без да поздравява, попита той гения.

— Разбираш ли, Ваня — също без да поздравява, сякаш влезият не беше напускал стаята, започна Игор, — ето тези пикове са много близки. По никакъв начин не мога да ги разделя, не мога да уловя разликата! — Той ядосано забодя пръст в лентата на хроматографа. — Виж, ако имаше поне още две ампули. Бих задал други параметри.

— Няма две ампули! — прекъсна го Вано. — Има още само една. Съобразявай се с това. Твоите предложения?

— В такъв случай няма да я пускаме на хроматографа. Трябва да направим фракциониране, за да се убедим в резултатите от хроматографията. Но досега съм разложил само осемдесет процента от веществото. — Игор подаде на Вано лист с формули.

— Какво да се прави? Времето изтича. Ето ампулата. Кога ще имаш резултат?

— Трябва да я разтворя в дестилат. Обемът ѝ е много малък. Да пресметна температурите на кипене на компонентите, после самото разделяне на сместа. След два дни — обобщаи Ветров.

— Добре — съгласи се Иван. — Между другото ето, донесох ти спестовната книжка. Виж, вече има вноска.

Игор мимоходом погледна към синкавите страници.

— Аха — разсеяно реагира той и продължи да разглежда лентата от хроматографа.

Вано се усмихна и прибра книжката. Предположението му се потвърди — щом потъна в работата, Игор забрави за всичко друго.

— Брошчице, защо не си разглобила системата? — чу се разсърденият глас на Иван вече от кухнята.

— Ама аз не успявам! — захленчи притичалата от хола Наташка. — И готвене, и чистене, и тая химическа посуда. И през нощта той...

Наистина поохранилият се Ветров си спомни, че все пак е мъж.

— Не плачи, момиче, ще спрат дъждовете — утеши я Вано, като я прегърна и бегло целуна тънкото ѝ вратле. Наташка се притисна към него и замря.

„Ето, в такива антисанитарни условия се ражда новата технология, която ще донесе нечувани печалби — мислеше Вано, като гледаше стъкленото съоръжение. — Ех, колко талантлив е руският народ! Само да имаше прилични властици! Но явно всеки народ си има своето нещастие — мислеше разфилософствалият се младеж. — Значи трябва да мислиш сам за себе си, никой друг в тая страна няма да помисли за теб. И за своя бизнес.“

Между другото — за бизнеса. Първоначалният план на Вано беше редактиран от по-възрастното поколение. Баща му категорично отказа да открива лаборатория без никакви първоначални резултати.

Именно с това решение се обясняваше и разгръщането на работата в тясната кухня на взетото под наем апартаментче в панелката. При това родителят му смяташе, че на първо време геният трябва да бъде под непрекъснат контрол. Какво пък, в това имаше логика. А и за останалото баща му беше посвоему прав. Има ли смисъл да се влиза в разходи — да се наемат помещения, да се набират сътрудници неизвестно защо. Но Вано беше сигурен, че Игор ще се справи със задачата. Друг въпрос е, когато разбере в какво са го забъркали, а той непременно ще разбере — тогава ще се наложи да се предприемат съответните мерки за въздействие. Но този ден още не е дошъл. А засега са нужни пари, пари и пак пари за развъртането на бъдещия бизнес. Само си представи — наем за помещенията, закупуване на необходимото оборудване и химикали, заплата на сътрудниците, транспортни разходи. Впрочем това е грижа на татенцето.

— Е, Брошчице, я да видим с какво ще нахраниш днес нашия гений? Дай да го опитам?

При тези думи Вано страстно целуна русото си гадже и с леко плясване по дупето я прати в хола.

Майският дъжд плющеше с пълна сила. Едрите капки отскачаха като картеч от тротоара, чистачките уморено се бореха с водната маса, изливаща се по предното стъкло. На входния пункт за града пак спряха беемвето.

— Лейтенант Терешченко — козирува изпод качулката си катаджията. — Проверка на документите.

Седящият зад волана мъж уморено разтри очи, извади от портфейла си шофьорската книжка и я подаде.

— Кого ловите? — поинтересува се той. — Вече трети път ме спират.

— Моля, отворете багажника — не желаше да завързва разговор лейтенантът.

— О, Господи — само с устни промърмори шофьорът и неохотно излезе навън под дъжда.

Катаджията освети с фенерче празния багажник и внимателно огледа резервната гума.

— Там са наркотиците. Шегувам се.

— За такива шегии може да си докараш три дни в ареста. Като начало.

— Добре, шефе, не се сърди. Уморен съм, дълъг път минах.

Той протегна ръка за книжката си. Между пръстите му затрептя на вятъра синкава хартийка с образа на президента Линкълн.

— Свободен ли съм? — полувъпросително попита шофьорът.

Лейтенантът пъргаво, но с достойнство прибра банкнотата. Леко извитите му в презрителна полуусмивка устни показваха, че не би се обидил и от по-крупна сума.

— Свободен сте — върна той най-после книжката на шофьора.

„Това е, всеки полуидиот те изнудва“ — промърмори си шофьорът и запали двигателя.

Той извади мобилния си телефон.

— Сергей Николаевич, вече влизам в града. Вашите указания?

— Митя? — позна го шефът. — Ела при нашата сауна — с размекнат глас заповяда той.

„Ясно, разпуска — мислеше шофьорът, като караше по улиците на града. — Разбира се, пратил е своята я на Сейшелите, я на Бахамите или дявол знае къде. Защо да не разпусне...“

В сауната, както и се полагаше, беше горещо. Митя едва си поемаше дъх, седнал в стаята за отдих. Най-после шефът излезе от парилнята. Голото му тяло, покрито с рижи косми, беше прикрито само от една кърпа, увита край бедрата. След него изпърха дългоногата секретарка на Сергей Николаевич. Тя беше съвсем целомъдрено увита с чаршаф, който все пак откриваше безупречните ѝ рамене.

Висницки тежко се плъосна на пейката, наля бира в две високи чаши и жадно надигна едната. Секретарката деликатно отпиваше от своята чаша. Очите на Митя жадно заблестяха.

— Е, потърпи, като се прибереш вкъщи, ще разпуснеш — утеша го домакинът. — Хайде, разправяй!

— Всичко е наред, Сергей Николаевич — като се стараеше да не гледа бирата и голите женски рамене, започна Митя. — Дотам стигнахме без произшествия. Натоварихме и до мястото карахме, без да спираме. Късмет! — подсмихна се той. — Затова пък на връщане, когато карах празен, пет пъти ме проверяваха.

— Накратко — прекъсна го Висницки.

— Бързо намерихме лодкаря. Риболовен надзор. Сам се натресе. Стоката е получена, има потвърждение. Опаковката е нормална — кашони от телевизори. Той, естествено, не усети нищо, тоя лодкар. Което всъщност няма значение вече.

— Добре, драги. — Висницки явно беше напълно удовлетворен от доклада. — Върви да си почиваш. Три дни отпуск. Заслужил си ги.

— Аха — радостно реагира Митя и пъргаво тръгна да излиза. — Благодаря, Сергей Николаевич — обърна се той вече на вратата.

— Бъди здрав, приятел — ласкаво отговори Висницки. Едва вратата след мъжа се затвори, и Сергей Николаевич прегърна безупречните рамене, като развиваше с другата си ръка чаршафа.

— Ама че се е омотал, дяволският — прошепна той в розовото ушенце.

Нина Вахтанговна полулежеше на шезлонга, изложила лице под ласкавите лъчи на изгряващото слънце.

До нея в също тъй отпусната поза блаженстваше Тамрико. Жените лениво зяпаха мургавия служител, който цепеше с едрия си торс неподвижната повърхност на басейна. В ръцете на мъжа имаше особени плавници, с които обираше падналите през нощта листа от дърветата край басейна. Щом срещнеше поглед с жените, служителят веднага с готовност се усмихваше, като оголваше белоснежните си зъби.

— Хубаво, а! — протегна силната си фигурка в черен бански костюм Тамрико.

— Радвам се, че можах да ти доставя тая радост, момичето ми — ласкаво отвърна Нино.

— Всичко се стопи някъде — Москва, Иля Николаевич, чичо Серго, Вано... Какво ли става там сега?

— Какво да става? Иля седи като плъх в кабинета си и чака кога ще се върнеш. Той вече не може да работи без теб, сам го каза. Серго печели пари. А Вано, надявам се, работи над препарата. С оня свой гений.

— Вярваш ли, че ще направят нещо? — вдигна глава Тамрико.

— Не знам, момичето ми. Но от опит глава не боли. Идеята е много примамлива. И, изглежда, той вярва в успеха. Ненапразно ни постави такива условия — да управлява банката! — Нино подсвирна.

— Разбира се, той е твой син, трябва да мислиш за него... — промълви момичето.

— Син...

Нино замлъкна. Е, да, син ѝ е. Но син от нелюбим човек. И колкото и да се стараеше Нино, чувствата ѝ към нейния син изобщо не можеха да се сравнят със страстната любов към дъщеря ѝ... Но и нейният син, разбира се, имаше право на достойна съдба.

— Син — продължи тя. — И вече голям. Той трябва да е лично заинтересован от работата. Иначе ще го загубим като помощник. Така активно се включи, че успя да размърда баща си, който вечно се страхува от всичко. Мисля, че добре направихме, като му поверихме управлението. Реалните пари въпреки всичко засега са в наши ръце.

— Засега — все така без да откъсва поглед от водата, промълви Тамрико.

— От какво се опасяваш, скъпа? — ласкаво я докосна Нино. — Точно теб няма да оставя без средства. И себе си, знаеш го прекрасно. В моята лична сметка в една доста по-близка страна от тая Наири или Науру — все не мога да я запомня — има достатъчно пари, за да изживеем безпроблемно живота си. И ще има още повече. Смятам да открия казино. Това ще бъде мой личен бизнес. А всичко, което е мое, е и твое, скъпа. Така че хайде да си почиваме спокойно. Да се възползваме от тая рядка възможност. Нека засега мъжете да работят. А ние ще проконтролираме резултата — разсмяха се Нино.

От сградата на хотела излезе Алгерис. Той държеше поднос с чаши сок, в които плаваха бучки лед.

— Ето го и нашия рицар! — усмихна му се Нино.

Игор беше напълно потънал в работата. Всички съставки на неизвестното вещество, които успя да определи на хроматографа, после бяха отделени от последната налична ампула и пак пуснати през хроматографа. Като цяло Игор беше успял да определи правилно състава. Но около двадесет процентна от компонентите останаха загадка. Въпреки това му заповядаха да започне синтеза на препарата. В апартаментчето докараха купища химикали, добре, че настъпилото лято беше разгонило жителите на блока по вилите и пристигащите коли с многобройни сандъци не привлякоха ничие внимание.

На кухненската печка стоеше почти същото съоръжение, видоизменено в съответствие с новите задачи. Монтираният върху печката статив здраво държеше в металните си лапи широка епруветка с две отверстия. Единият ѝ край беше съединен към кръглата основа на същата онази колба с три гърла, в която Ветров все сипваше нещо. Той работеше по цели денонощия, като механично поглъщаше храната, приготвена от Наташка, и падаше в мъртвешки сън на дивана, без да обръща и най-малкото внимание на младото моминско тяло. Скачаше и пак се втурваше към своята колба. Глупавата Наташка самоотвержено играеше ролята на Мата Хари. Когато съвсем ѝ писнеше, Вано пращаше някой от бодигардовете да я отмени и извеждаше младото създание да се поразвлече. В отговор на жалбите на момичето, на което това заточение съвсем беше опротивяло, Вано я обсипваше със страстни целувки, повишаваше заплатата ѝ, обещаваха скорошен край

на мъките. По неговите думи излизаше, че Наташка вече е заработила четири хиляди долара. Но тези пари тя трябваше да получи едва след изтичането на тримесечния договор, който Ваню беше подписал с нея, спазвайки всички формалности. Като се има предвид, че Наташка беше пристигнала да завоюва столицата от град Иваново, може да се разбере наивността ѝ. Или поне желание да се закрепят с всички средства в столицата. А и Ваню се държеше толкова рицарски! Върна на Ашотик дълга на Наташка за временното жителство, което той ѝ беше уредил. Наистина Ашотик веднага я отписа, но Ваню обеща на момичето, че в най-скоро време ще ѝ уреди постоянно жителство. И намекваше при това за тяхното общо светло бъдеще. Накратко, Наташка служеше вярно и от сърце.

Дните си минаваха един след друг. Ваню идваше всеки ден и обсъждаше с Доцента резултатите. Ваню отнасяше протоколите от опитите, които Доцента педантично водеше.

— Разбираш ли, кой знае защо всеки път получавам кристално вещество — нервничеше Ветров. — А нали изходният материал беше течност.

— Опитай още веднъж — отговаряше Ваню.

„Докога ще опитва? — тъгуваше Наташка. — Докато мине целият ми живот?“

Изглежда, безкрайните опити дотегнаха на някой главен в тази работа, защото преди два дни (Наташка чу това ясно) Ваню заповяда да се пречистят кристалите за изпитване. За днес. Доцента два дни въртя магии в кухнята, като съвсем измъчи бедната Наташка. Ту му пригответи купища лед, ту веднага му донеси филтърна хартия. Да се продъни вдън земя дано, Доцента му неден! Обаче Наташка сама се увлече от процеса и очакваше неизвестните изпитания. Все пак някакво разнообразие беше.

Обаче тя не успя да види нищо. През деня дойде Ваню с някаква горила. Ваню, като ѝ се усмихваше радостно, каза, че за безупречната си работа Наташка получава за награда карта за уикенд в някакъв санаториум.

— За почивните дни, Брошчице! Ще се попечеш на слънце, ще поплуваш, че съвсем те измъчихме, бедничката ми!

— С теб ли? — размечта се глупачката.

— Не — тъжно отговори Ваню. — Бих се радвал, но не мога — работа. А с теб ще дойде Славик — кимна той към горилата. — Ще те пази и ще те развлича. Е, радваш ли се?

Не можеше да се каже, че компанията на Славик изкушава Наташка, но какво да се прави? Дори лошата почивка все пак е за предпочитане пред работата. При това тя наистина беше изморена безбожно. И мисълта за пясъчния плаж и топлото езеро примири Наташка с кратката раздяла.

Горилата галантно настана момичето в беемве, Ванечка ѝ помахаше с ръка и колата се скри зад завоя. Ваню се върна при Игор.

Вечерта в апартамента-лаборатория дойдоха няколко души наведнъж. Две „мутри“ с бръснати глави вкараха в апартамента подплашен, треперещ човечец. Освен тях дойде солиден рижав господин малко над четиридесетте. Той се ръкува с Ветров, но не съобщи името си.

— Ама вие какво бе, момчета? — като трепереше и едва изговаряше думите, каза човечецът. — Мен ми трябва само една доза и толкоз.

Той страхливо се озърташе.

— Ще си получиш дозата, чичка! — говореше единият здравеняк, стиснал в желязна хватка човечеца.

Игор чу този разговор от кухнята, където го заведе рижият мъж, който подробно разпитваше за хода на експериментите.

— Какво му правят? — изплашено попита Игор, като кимна към хола.

— Нищо, нищо, не се отвличайте, колега. А как проведохте вторичната кристализация?

Игор подробно започна да обяснява.

В това време в хола ставаше следното: Ваню отвори малко пакетче с кристално вещество, изсипа няколко кристалчета в малка мерна епруветка и добави изварена вода. Веществото се разтвори, като придаде на течността леко жълтеникав цвят. После младежът извади спринцовка за еднократна употреба и като помисли, всмука половин кубик от разтвора. Устата на човечеца беше превързана с кърпа и той се тресеше ситно в ръцете на „мутрата“. Втората горилка нави ръкава на мръсната му риза и оголи кльощавата ръка на човечеца, цялата в сини кръвонасядания, после я пристегна над лакътя с гумен маркуч.

Вано делово огледа ръката, намръщи се, най-после намери подходящо място на вената и забодде иглата. Разпуснаха гумения маркуч. Течността се вля в синята вена. Няколко секунди в стаята цареше абсолютна тишина. „Мутрата“ пусна човечеца от ръцете си. На прага на стаята стоеше Сергей Николаевич. Всички наблюдаваха внимателно човечеца. Той също седеше мирно и се вслушваше в себе си. След минута лицето му порозовя, очите му заблестяха. Той радостно огледа околните.

Сергей Николаевич с жест показа да развържат устата на опитното зайче. Човечецът веднага задърдори радостно:

— Е, благодаря ви, благодарско, ама че кеф!

— Какво чувствате? — попита Сергей Николаевич, като го гледаше внимателно.

— Каквото трябва, само че още по-хубаво — радостно се захили човечецът. — Ама че кеф! — все повтаряше той, като правеше с ръце някакви засукани фигури из въздуха. Явно му се искаше да се движи.

— Вие да не изпитвате препаратa върху него? — изуми се надзъртащият иззад рамото на Висницки Ветров.

Сергей Николаевич, без да бърза, се извърна към учения.

— Да, а защо? Нали все на някого трябва де си изпита. Той с какво е по-лош от някой лабораторен плъх? Или, ако щете, с какво е по-добър?

Ветров потресено мълчеше, без да намери какво да отговори.

— Но вие не се вълнувайте, колега! Пациентът се чувства прекрасно. Вие просто го върнахте към живота. Вкарай му още един кубик — подхвърли той на сина си и пак избута Ветров в кухнята.

Този път човечецът с готовност протегна сам ръката си, като грухтеше и се облизваше.

И жълтеникавата течност пак потече във вената му.

Изведнъж обезсиленото му тяло беше сгърчено от жесток спазъм, човечецът се свлече от дивана и се заизвива по пода. Лицето му поморавя, на устните му изби пяна. Това кошмарно зрелище продължи няколко секунди. После лицето на нещастника рязко пребледня, тялото му се изви за последен път на дъга и рухна на пода. Човечецът застина, очите му с огромни зеници безсмислено сезираха в тавана.

— Аааа! — диво закреця Игор, като видя тази кошмарна картина иззад гърба на Сергей Николаевич.

Той рязко се извърна, сграбчи Игор за ръкава и подхвърли на хората си:

— Оправете се с него!

„Мутрите“ се нахвърлиха върху Игор, събориха го на пода и запушиха устата му. Веднага му инжектираха силна доза хероин.

Наташка не се завърна от крайградската си екскурзия. Славик получи съответната заповед в първата вечер на Наташкиния отдих, същата онази вечер, когато в апартамента-лаборатория се разигра трагедията. Славик мълчаливо изслуша заповедта, после захвърли телефона на пясъчния бряг до краката си. Наташка в това време излизаше от езерото, много красива беше сред лъчите на залязващото слънце. Славик грижливо наметна момичето с пухкавата хавлия, отвори бутилка шампанско и под нейния весел смях напълни с пенливата течност пластмасова чашка. Наташка, като изтръскваше мократа си коса, взе чашката от ръцете на Славик и почака, докато той налее и за себе си.

— За какво пием? — весело попита момичето.

— За хубавия отдих — каза Славик.

Трябва да му се отдаде заслуженото. Славик се постара последните дни на Наташка да бъдат най-хубавите в живота ѝ.

Това призна и самата тя пред спътника си, когато беемвето се връщаше към столицата.

— Как не ми се иска да се прибираме! — възкликна Наташка, като протегна ръка срещу топлата струя въздух, биеща през отвореното стъкло.

Славик погледна момичето и се извърна. Колата спря встрани от шосето на едно място, оградено от гъста широколистна гора. Като шепнеше нещо на Наташка и я прегръщаше през раменете, Славик придърпа момичето в гората. Обратно при колата излезе сам.

Безименният скитник, жертва на неуспешния експеримент, беше погребан в новоизкопан гроб на едно от градските гробища. По ирония на съдбата в същия гроб на следващия ден погребяха известен лекар нарколог.

Игор Ветров беше вкаран в наркотична зависимост. Първият неуспех не спря клана Висницки. Самият Сергей Николаевич, който отначало се отнасяше скептично към замисъла, усети вкуса на скорошната победа. И интуицията не го излъга. Могъщият интелект на Игор Ветров, зависещ вече в пълна степен от строго отпусканата му, сякаш по купон, доза хероин, се справи със задачата. След половин година технологията на новия „китайски белтък“ беше напълно разработена.

Изпитанията на препарата, проведени сред неоредяващата армия от столични бездомници, преминаха блестящо.

Дойде време да се организира лабораторията.

[1] Пленник — военен жаргон. — Б.пр. ↑

[2] Петербург. — Б.пр. ↑

[3] Нико Пиросмани — грузински художник, наивист. — Б.пр. ↑

[4] Мартирос Сарян — най-известният арменски художник. — Б.пр. ↑

[5] Контролно-пропускателен пункт. — Б.пр. ↑

[6] Вид руска супа с месо. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

ЛАБОРАТОРИЯТА

Цигареният дим се извиваше в причудливи фигури.

— Отвори прозореца, Дима — не издържа собственикът на кабинета.

Дима Чиртков се надигна от стола, отвори високите крила на прозореца и се върна на мястото си. Свежият вечерен въздух потече в кабинета на началника на МУР. Седящите около масата мъже едновременно вдишаха дълбоко, като загасиха цигарите си в пепелниците.

— Продължавай — кимна Грязнов на Дима.

Дима пак се наведе над картона. В центъра му с червено кръгче беше обозначена Москва. Към нея от другите по-малки кръгчета се проточваха сини стрелки. Всичко това приличаше на схематично изобразен театър на бойни действия.

— Това е потокът наркотици, който влиза в столицата — поясни Дима. — Опиумът идва от Афганистан, Пакистан и нашите бивши братски средноазиатски републики. Оттам вкарват и марихуаната. Нигерийците доставят кокаин от Латинска Америка и хероин пак от Афганистан, Пакистан и Индия. От Украйна влиза макова слама. Синтетиката я вкарват предимно от Западна Европа. Москва днес е най-големият потребител на наркотични вещества. Но тя естествено запазва и своите транзитни функции. Движението на наркотиците от Москва към различните региони на страната е обозначено с червени стрелки.

— Добре, добре, но това са все общи неща — нетърпеливо прекъсна подчинения си Грязнов.

— Александър Борисович помоли да направя схема и аз я направих — обидено отговори Чиртков, като погледна към мълчаливо седящия Турецки.

— Направил си я — bravo. Давай по-близо до нашите си овни — каза припряно Грязнов.

— Веществата, внесени от чужбина, които минават транзит през Москва, се идентифицират по характера на опаковката или разфасовката като чуждо производство. Ако става дума за синтетичните наркотици, то ампулите са чуждестранно производство. Интересуващият ни „китайски белтък“ се произвежда или поне се разфасова на наша територия. За това свидетелстват ампулите, в които се разпространява. Те всички са наше производство. Освен това се използват ампули от други лекарства, например от новокаин. Движението на „китайския белтък“ по територията на Русия е показано на схемата със зелени стрелки. Дотам се е стигнало, че дори някои длъжностни лица в самия Кремъл ползват този наркотик.

Турецки мълчаливо придърпа към себе си картоната и се задълбочи в схемата.

— Ти по-добре ми кажи какво става в казиното на Свимонашвили? Всички ли изтръскахте?

— Пак ги разпитвахме. Емелянов работи там. Все същото: всички били по местата си, всички се виждали един друг.

— Всички ли разпитахте? До един?

— Ами да — неуверено отговори Дима. — По-точно, не. Не сме разпитали само Татяна Кветна. Тя през онази вечер работела на входа на казиното, посрещала посетителите. Това бил първият ѝ работен ден. И последният. Момичето така се подплашило от смъртта на Горностаева, че повече не дошло на работа.

— Защо тогава не сте я разпитали? Адресът ѝ поне имате ли?

— Тя е регистрирана в общежитие. На Библиотечарския институт. А нали започна ваканцията. Момичето си заминало на другия ден вкъщи, в Стара Руса.

— Стара Руса — това да не е някъде в щата Мисури? — сърдито присви очи Грязнов. — Не можете да се доберете дотам? Или в Ямало-Ненецкия автономен окръг? И дотам вече не летят самолети?

— Е, разбира се, че може да се стигне дотам — изчерви се Дима. — Но бяхме заети с други неща. А и после тя е работила само един ден, най-вероятно не е запомнила никого.

— Ти ги зарежи тия! Запомнила — не запомнила. Напротив, може пък да си е отваряла очите от непривичност. Кой я е уредил в казиното?

— Мениджърът на казиното казва, че бил той. Уж се запознали случайно, взел я в колата си. Момичето било симпатично, решил да ѝ помогне да изкара малко пари.

— Накратко, намери ми тая Кветна. Ако тя наистина е случаен човек, значи не е обвързана от кръговата поръка.

Дима кимна:

— Добре, Вячеслав Иванович.

— Върви тогава — промърмори Грязнов.

Когато вратата след подчинения му се затвори, Грязнов извади от касата си бутилка „Смирноф“ и чиния със сандвичи. Наля на Турецки, не забрави и себе си, любимия.

Приятелите отпиха, посегнаха към сандвичите, приготвени от Галочка, симпатичната секретарка на началника на МУР.

— Знаеш ли, Вячеслав, все пак държа на своето: производството е организирано някъде съвсем наблизко. Може дори да е в самата Москва.

Вячеслав изсумтя.

— Виж само — Турецки посочи схемата, изготвена от Дима Чиртков, — „белтъкът“ се разпространява от центъра към регионите. Няма обратни стрелки.

— Не мога да си представя, че това става в Москва. Тая гадост циркулира вече половин година из столицата, ние вървим по петите на куриерите и кой знае защо досега не се натъкваме на производителите!

— Може би не е точно тук, а някъде недалеч. Добре, засега това е само версия. Но трябва да се организира най-старателно претърсване на влаковете, които идват в столицата от близките градове. Нали говорихме за това, Слава.

— Организирано е вече — промърмори Грязнов.

— А ето какво излиза от фактите — невъзмутимо продължи Турецки. — За обкръжението на Свимонашвили. Направо интернационална бригада. И грузинци, и руснаци, и дори прибалтийци. Ето, от прибалтийците фигурира някой си Алгерис Смакаускас. По националност литовец, но се е родил и е израснал в Рига. Този период от живота му засега е пълна мъгла. Знаеш как се отнасят сега там към нас, особено към ФСС? Изпратих специално искане до главния прокурор на Латвия, но засега няма нищо. Обаче нашите ефесесовци са разровили руския период от живота на този

юнак. През осемдесет и четвърта година е осъждан за изнасилване. Тогава момчето било на деветнадесет години. Съдили са го в Рига, делото се пази в местния съд. А присъдата си лежал в Свердловска област, в Краснотуринск. Ето, изпратили са документите му от първи спецотдел на МВР.

Турецки подаде на приятеля си ксерокопие от формуляр, като тия, които се попълват в отдел „Кадри“ при постъпване на работа. В горния ляв ъгъл имаше две снимки на Алгерис — анфас и профил, както се полага.

— Та знаеш какво е — продължи Турецки, — няма на теб да разказвам как се живее в лагера с присъда по такъв параграф. Но момчето не позволило да се гаврят с него. Нещо повече, спечелило си благосклонността на един от тарторите на лагера. А тогава там лежал самият Отар Кахарадзе. Оня го прибрал под крилото си, младежът дори научил малко грузински.

— Кахарадзе и в Москва беше купил всички — вметна Грязнов, като пак напълни чашките. Приятелите отпиха и си замезиха с останалото в чашите кафе. — Ех, Галка си тръгна вече, ще трябва сам да правя кафе.

— Карай, ще го прием студено. Между другото, как така подмами на работа тая симпатична Галочка? Признай си, стар козел такъв?

— Разкарайте се, господин Казанова, с вашите мръсни инсинуации! Всички мерите по себе си. А момичето си има мъж и дете. Изключително порядъчна жена. Просто ми е приятно да виждам сутрин хубавичко усмихнато лице, а не...

— Добре, добре — разсмя се Турецки. — Ще се оправдаваш в милицията.

— Ега ти плоската шега — намръщи се Слава.

— Това е заради безперспективността на ситуацията — въздъхна Александър.

— Между другото тоя Кахарадзе си е имал хора и в нашето славно ФСС. В частност полковник Гурам Табагари. Но се издънило полковничето и го разкарали. Това било, струва ми се, в деветдесет и четвърта година. А днес вече го няма и Отарик.

— Добре, мъртвите срам нямат. Да продължим разговора за живите. Та след като си излежал присъдата, Алгерис се записал доброволец в Грузия. Било тъкмо по времето на грузинско-абхазката

война. И знаеш ли какъв бил прякорът му? Ловеца. Бил снайперист. И улучвал с един изстрел — в окото.

— Шегуваш ли се? — сепна се Грязнов.

— Никак. Оттам се прехвърлил в Москва. Бил в една от престъпните столични групировки. Добри стрелци трябват навсякъде. А от деветдесет и четвърта до ден-днешен Смакаукас вече е в екипа на Свимонашвили. Това е всичка, което са изровили за него ефесесовците. Аз го разпитвах. Тоя ще те убие, без да му мигне окото. Абсолютно леден поглед. Гледа сякаш през прореза на мушката — обясни Турецки.

— Ех, да можехме да намерим пистолета!

— Аха, плюс видеозапис на убийството.

— Е, не издържам вече! Ден след ден се ровим — и нищо! Тая куриерка, Тото, съвсем нагла стана. Сякаш нарочно ни се вре в очите. Нашите момчета са я засекли тия дни край „Метелица“. Дошла с форд и двама юнаци, всеки с по една чанта в ръка, и се шмугнали вътре. На вратата се обърнала и махнала с ръка на нашата кола. Привет значи, момчета! Нашите се втурнали след нея, но докато се оправят с охраната, тя изчезнала. Цялата „Метелица“ претършували — нито тя, нито ония с нея, нито чантите. Направо избеснявам!

— Да бе, и на подчинените си ръмжиш вече.

— Аз? Какво говориш? Аз съм им като роден баща!

— Ръмжиш, ръмжиш.

— Ще заръмжиш я — призна си Слава, — когато тия плъхове все си късат опашките. Вземи примерно Висницки. Не знам за по-големия, но за по-младия вече сме струпали материал — охо! А не можеш да го пипнеш — всичко е чрез подставени лица. А в „Лечител“, собствената му фирма, всичко е ажур. Не можеш да се заядеш и за един документ. Редовно си плаща данъците. Обогатява държавната хазна. Обаче аз направо го надушвам — до гушата е затънал. Явно за него работят добри юристи.

— Юристите също трябва да ядат — вметна Турецки и като въздъхна, добави: — Е, ще поработим като тия, териерите. Те май ловяха плъховете. Ще ровим с нос земята. Все нещо ще изровим рано или късно. Да не ни е за пръв път?

— Виж ти какви сме спокойни...

— Време ти е да се ожениш, Грязнов. Надеждният тил — ето какво спасява от нервните претоварвания.

— Благодаря, че ме светна — поклони се на шега приятелят му. — В тая връзка, как е Ирина?

— Праща ти неизменния си привет. Хайде да отидем вкъщи на вечеря. Ирка обеща днес да забърка гъбена супа. Изключително от печурки. И пилаф с овче месо.

— Е, това е направо върхът! — заблестяха очите на Грязнов. — Ама е неудобно, късно е вече.

— Ти какво, да не си болен? Кога ти е било неудобно у нас?

Турецки вече ставаше от мястото си, но като погледна Грязнов, изведнъж пак седна.

— Сипвай!

Грязнов премигна с рижите си мигли и като наля водката, се втренчи в приятеля си.

— Виж какво, иди в Рига. Разрови там спортните клубове. Може да изровиш нещо за Смакаукас. Че то тия официални искания пет години ще ни изядат. Знаеш ги какви са ония — по три фрази на час: „Та, не, моше би.“ А след още половин час: „Нещо се растрънках...“ Такива са и при кореспонденцията. Трябва да ми отговорят след тридесет дни — значи ще отговорят точно след тридесет дори още днес да знаят отговора.

Турецки се разсмя.

— Е, най-после виждам нормалния Грязнов! Ако пратиш младите — не си сигурен, че ще се справят в тая сложна международна обстановка. А твоята обаятелна мутра отваря всякакви врати. Кое то и трябва да се направи без бавене.

— Ти сериозно ли? А как ще се оправят тук без мен?

— Засега тук нищо не става. Във всеки случай не и по нашето дело. А за останалото прекрасно ще те замести Погорелов.

— Обаче как ще замина? Докато изискаш официално разрешение за командировка в близката чужбина, пак ще ти отидат петте години.

— Ами ще те пратим като турист. Международен паспорт имаш. Ето как. Ще навием Ирка да поиска от леля си в Рига покана за твоята персона. С пари всичко става бързо. Ние, разбира се, ще й компенсираме разходите. И отиваш като частно лице. Ще позяпаш

рижанките... Ще се заемеш с конкретна работа. Че то ти без търчане си като без витамини.

— Така си е — съгласи се Грязнов. — Е, както заповядайте, гражданино началник.

— Тогава да прием за успеха на нашето безнадеждно начинание!

Те пиха и излапаха останките от сандвичите.

— Хайде да си ходим с моята лада. Ех, как ще те повозя!

— Не, по-добре аз да те повозя. Че то вие, гражданино началник, сте къркан. А, виж, моята кола никой няма да я спре.

След като спряха пред супермаркета, приятелите купиха бутилка шампанско и „Смирновска“. Разбира се, еднолитрова. На изхода на магазина имаше цветарски щанд. Грязнов взе букет бледожълти хризантеми.

— Много шик го давате, полковник — уж го укори Турецки вече в колата. — Впрочем дамата ще се радва.

— Че ние кво? Просто в радостно предвкушване на предстоящата деноминация се отърваваме от тия чужди на нашия народ хилядарки. Виж, когато се появи дългоочакваната копейчица, то веднага ще ни досвидее. А тия прословути хилядарки за чий са ни?

Турецки се засмя. Все пак успя да промени тежкото, изнервено настроение на приятеля си. Впрочем нервността му беше разбираема: служителите от МУР бяха започнали да ровят това слабо перспективно дело много преди Александър и вече доста се бяха скапали. Турецки също нямаше причини да се радва: от него като ръководител на групата изискваха резултати. И Саша едва ли не всеки ден чуваше в слушалката тежкото сумтене на Меркулов. Но не бива всички да се поддават едновременно на мизантропия!

Докато зяпаше през прозореца, Турецки пак превърташе из главата си фигурантите по случая.

— Чиртков направи ли фоторобот по последната снимка на Тото?

— Направи — отвърна Грязнов.

— Как се държи по-младият Висницки?

— Как... Самата любезност. Готов е да сътрудничи във всичко.

— Ами синът му?

— И него викахме. Направо герой младогвардеец. Двамата само за това мислят — как да открият негодниците, които са опетнили светлото име на благородното заведение на Нина Вахтанговна. Поне

грузинката не се преструва. Само те гледа с вълчите си очи и нагло се подсмивва. Всъщност ти си я виждал.

— Виждал съм я — въздъхна Александър.

— А по-старият мига с очичките си и твърди: „Аз не приветствам много занятието на снаха си, но нали хазартът е официално разрешен. Нина Вахтанговна внася данъци, от които плащат заплатите на бюджетните служители.“ Само за тия данъци слушаш от тях, направо благодетели на отечеството! Да ги обърне човек надолу с главата, като оня Буратино, та да ги изтръска хубавичко — представям си колко злато ще се изсипе. По цялото наше необятно поле на глупаците.

Турецки помълча, за да даде на Грязнов да се изговори, после замислено каза:

— Знаеш ли, а на мен по-старият Висницки ми направи такова едно впечатление...

— Какво?

— Ами на порядъчен човек.

Грязнов се облеци срещу приятеля си и изсумтя:

— Да бе, порядъчен. Имал си таткото двама синове, при това и двамата фармацевти. По-големият бил добър, а по-малкият — сещате се...

— И това се случва — сви рамене Турецки. — Добре, Слава, не се впрягай пак. Да тръгваме.

Коля Емелянов слезе от автобуса, спрял на площада на градчето, и се насочи към районното отделение на милицията да подпечата командировъчното си. А и да побъбри с колегите.

Възрастен капитан в малко омачкана униформа видимо се засуети, когато видя служебната му карта.

— По какъв случай, другарю лейтенант? Чак от самата столица? Не искате ли чайче, да се сгреете след пътя? Клавдия, слагай чайника — викна той към приемната.

Коля Емелянов се къпеше в лъчите на славата на своето учреждение. „Само в провинцията можеш да се почувстваш човек!“ — помисли той, като гледаше с ирония възрастния капитан. И солидно, с чувство на собствената си значимост се настани на стола.

Съвсем столично облечената Клавдия — млада, пищна девица с дълга кестенява коса, пусната по гърба — внесе поднос с подрънкващи чаши. Тя хвърли оценяващ поглед към младия гост. Явно, Емелянов получи прилична оценка. Защото девицата притвори изпъкналите си кравешки клепачи с почернени мигли и стрелна бедния Коля вече със съвсем друг поглед... Коля мъжествено отклони очи, като си помисли обаче, че може и да преспи в това градче, щом тук вехнат такива кустодиевски красавици.

— Та какво ви води към нас, другарю лейтенант? — обезпокоено повтори въпроса си капитанът, като свали Коля на земята.

— Нали ви се обаждаха по повод Татяна Кветна?

— А, той шурейт ми е бил на телефона тогава, аз бях по служба. Тук е Танюша, тук си е. А защо? Да не е сторила нещо?

Пищната Клавдия явно не бързаше да излезе от кабинета, като забави съвсем своите и без това лениви движения.

— Къш оттук! — кресна ѝ капитанът.

Клавдия изпърха като кокошка — аха, да изкудкудяка — и обидено тресна вратата.

— Нищо не е сторила вашата Татяна — високо подхвърли към гърба с кестенявата коса Коля. „Ама че любопитен народ са тия жени!“ — помисли си той. — Обаче трябва да поговоря с нея.

— Щом трябва, значи трябва. Дайте да ви подпиша командировъчното.

— От какво семейство е Татяна?

— От какво ли? — замисли се капитанът. — Че тя само майка ѝ остана и братята. Татко ѝ се пропи. Златен човек беше, обаче слабохарактерен. Работеше в обуцарската работилница. Жените от целия град му носеха обувки за поправка. А когато човек има златни ръце — да се пропи е по-лесно от това да се пое... Мдаа, какви ги говоря? Накратко, пропи се човекът. Е, а жена му, Маря, какво — жена като всички. Той я доведе от Грузия. Красавица беше. После Васка, разбира се, ѝ пресуши всичките сокове. А иначе — семейство като другите. Три деца имат — пред очите ми израснаха. По-големите братя живеят тук наблизко. Направиха ферма, гледат телета. Обаче засега само разходи и грижи имат. А Танюшка хукна в Москва. Добро момиче беше. Само че тия столици развалят човека. Не знам какво е станало там, щом сте дошли чак тук за нея, обаче беше добро момиче.

Емелянов отмести чашата си, за да спре приказливия капитан.

— Е, вие вървете, Клавдия ще ви покаже пътя — усети се капитанът. — Клавдия! — викна той и кустодиевската красавица веднага цъфна на вратата. — Заведи другаря лейтенант до Маря Кветна. Обаче до самия двор не ходи с него. Виж я ти как ѝ заиграха очичките, безсрамница! Другарят лейтенант е дошъл по служба. А не да ти гледа чупките. Водиш го до ъгъла и бегом обратно! Нататък той сам ще се оправи.

Клавдия презрително изсумтя и мълчаливо излезе от кабинета. Емелянов я последва.

— Хубаво е тук при вас — подкара той светски разговор, като гледаше яките хълбоци на Клавдия и гънещата се по гърба ѝ коса.

Клавдия не отговори, само махна небрежно с ръка. Какво ли пък му е хубавото?

— Въздухът е такъв забележителен, ароматът...

И в този момент в носа го блъсна миризмата на кравешки тор. Край тях мина камион, натоварен с оборски тор, съдейки по вонята.

Клавдия изсумтя.

— Гледам, полека-лека пак възстановяват църквите — смени той темата, като огледа малката църквичка, облечена до самия купол в дървено скеле. Момичето мълчеше.

— Ето — обърна се най-после Клавдия, когато стигнаха до обширни частни парцели. — Ще тръгнете по тая улица — тя показва направлението на Емелянов и сякаш без да иска, се облегна на него. Той замря, страхуваше се да помръдне. — Стигате, значи, до стълба. — Клавдия явно му се натискаше, не сънуваше! — А там ще завиете надясно, това е тяхната улица. Третата къща от ъгъла. — Ръката на Емелянов от само себе си се протегна към пълничката талия.

— Вие какво, лейтенант! — възмути се момичето, като се отдръпна. — Какво си позволявате? Мислите, че тук всичко може? А сигурно и жена имате вкъщи...

Емелянов дръпна ръката си.

— Благодаря ви — сухо каза той. — Извинявайте, ако има нещо.

И закрачи в указаното направление.

— Ние работим до шест — развълнувано викна след него Клавдия. — Наминете при другаря капитан, той ще ви чака...

„Непременно ще преспя тук“ — окончателно реши Емелянов.

Третата къща от ъгъла се криеше сред гъстите клони на ябълкова градина. Тежките клонки, отрупани нагъсто с ябълки, се свеждаха до земята. Коля Емелянов, който също беше израснал в такова градче, с удоволствие разглеждаше през портичката тази красота.

Ето я мелбата, ето и златна превъзходна, а в дъното, разбира се, антоновката, може ли без нея! — изброяваше си Коля познатите още от детството сортове ябълки.

Като усети непознатия човек в двора, силно се разлая някакво куче.

— Шарик, какво има? — чу се момичешки глас.

От дъното на градината на пътеката излезе момиче в късо пенюарче. В ръцете ѝ имаше кофа, пълна догоре с ябълки. Момичето беше по-високо и по-стройно от капитанската Клавдия, но също доста налято.

„Ама че моми израстват от тия ябълки!“ — помисли си Коля.

— Може ли да вляза? — попита той, след като вече беше отворил портичката и се приближаваше до момичето. — Татяна Кветна, ако не се лъжа, нали? — Погледът му от само себе си се устреми към дълбокото деколте на пенюарчето, от което се издуваше високата моминска гръд.

— Да — объркано и малко напрегнато отговори момичето. — Шарик, млъкни най-после! — извика тя към колибката на кучето. Коля чак сега видя огромния пес, кавказка овчарка, която се задавяше от злобен лай. Но викът на момичето имаше въздействие — песът спря да лае, само злобно ръмжеше срещу Коля.

— Бива си го тоя Шарик — усмихна се Николай.

— Взехме го съвсем пале, такъв пухкав беше, като топчица. Казаха ни, че е лайка, знаете ги, не са много големи. И затова го нарекохме така. А вижте го какъв порасна!

Кучето усети, че говорят за него, и пак излая сърдито.

— Вие по каква работа? — попита Таня, като оглеждаше Емелянов.

Коля показа служебната си карта.

— Така и си помислих. — Таня прехапа устни. — Аз ви помня. Вие бяхте в казиното през онази нощ. Имаше и още един млад мъж, симпатичен такъв. С интелигентно лице.

— Трябва да поговоря с вас, Танечка. Вие не се плашете — опита се да я успокои Николай.

— Ами да влезем в къщата — въздъхна момичето.

В просторната кухня, която явно служеше и за трапезария, край печката шетаеше суховата невисока жена на средна възраст.

— Мамо, дошли са ни гости от МУР, посрещай.

Жената се изправи и изплашено ги изгледа.

— Ето, нахойка се — занарежда тя, — милиция да идва вкъщи! Какво ще кажат съседите, какъв срам! — кършеше ръце тя.

— Стопанке, може ли да си купя от вас млечице? — попита Коля, като се усмихваше кротко. — Много ми се е припило прясно млечице.

Жената си затвори устата и се втренчи в Коля. После заговори в скоропоговорка:

— Защо да купувате, когато си имаме кравичка. И мляко колкото щеш. Нима ще ми досвидее канче мляко за пътника?! Ей сега ще сляза до мазето!

Коля намигна на Татяна и тя се усмихна.

— Е, къде можем да седнем?

— Ами да влезем в стаята. В гостната, както казва мама.

В средата на „гостната“ имаше маса, застлана с ленена покривка. Над дивана висеше килим. В ъгъла върху скрина се виждаше японски телевизор.

— Братята ми го подариха на мама за четиридесет и петия ѝ рожден ден — припряно обясни Таня, като показва телевизора.

— Ама аз не съм ви питал нищо.

Коля я погледна.

— Танечка, не се страхувайте от мен. Аз си върша работата. Ето, трябва да разпитам всички, крило в нощта, когато загина Горностаева, са били в казиното. Началството го изисква. Само вас не успях да разпитам. За което и си изпатих от шефа.

Коля беше избрал верния тон. Таня се отпусна и дори се усмихна:

— Сериозно?

— Разбира се. Така че хайде да започваме. Ще запиша думите ви в протокола. И още нещо. Ето, включвам касетофона, а вие отговаряйте спокойно на въпросите ми. Разбрахме ли се? Нали не възразявате? По закон съм длъжен да поискам съгласието ви.

Таня кимна.

— Е, започваме. Кажете името си, моля.

— Татяна Василиевна Кветна.

— Месторабота или къде учите?

— Студентка съм в Библиотекарския институт. Московския, разбира се.

— Кога постъпихте на работа в казиното?

— Ами че аз работих там само една вечер, по-точно нощ. Това беше на двадесети август.

— Между другото накараха ли ви да подпишете, че няма да напускате града?

— Не, само записаха адреса ми и ме разпитаха още там. Не съм ли видяла нещо подозрително. После ме пуснаха. И аз си заминах още същата сутрин.

— Защо?

— Изплаших се.

— От какво?

— Как от какво? От мъртвото момиче.

— Така, така, нали й писах аз — не се пъхай в тая бърлога! Не можеш се измъкна после! — Майката на Татяна безшумно се беше появила на вратата с канче мляко. — Пийнете си млечице! — обърна се тя вече към Емелянов.

Той се понамръщи и спря записа, като бутна настрана протокола за разпит на свидетеля.

— Мария...

— Викай ми леля Маша. Бащиното ми име е засукано. Всички ми викат на малко име. Всъщност по паспорт съм Мери. Баща ми е грузинец. Но тук всички ми викат Маша. Вече съм свикнала. Каква Мери съм тук? Тук викат Мери само на кравите и на козите...

— Лельо Маша, вие засега помълчете, става ли? Аз ще поговоря с Таня, а после и с вас, бива ли?

Жената обидено изкриви устни.

— А кой ви уреди на работа в казиното?

— Леля Нина — като за подразбирац се от само себе си факт съобщи Таня.

— Леля Нина? — „А мениджърът на казиното твърдеше, че бил той“ — отбеляза си веднага Коля. — Каква леля Нина? — не разбра

веднага той.

— Ами Нина Вахтанговна. Били са съученички с мама. И аз съм свикнала още от дете да ѝ викам леля Нина.

Виж ти! Цялата Московска криминална милиция търси нишки, които да водят към Свимонашвили, а в малкото градче Стара Руса си живее жена, която е учила в един клас с Нино! И момиче, което се оказва, че още от дете нарича Свимонашвили леля Нина!

— Разкажете подробно как се устройте на работа?

— Ами как? Сам знаете колко е скъп животът в Москва.

— Да не беше заминавала там! — намеси се леля Маша.

Коля разбра, че няма да се оправи с тоя темперамент, и реши да не реагира.

— А какво да правя, цял живот да паса тук с теб кравите ли?

— Хайде да не се отклоняваме! — призова оперативникът.

— Та така. Помолих мама да пише на леля Нина, адреса ѝ знаехме от грузинските си роднини. Мама ѝ писа. Леля Нина отначало не искаше да ме вземе на работа. Но мъжът ѝ я уговори. Това е.

— Вие изобщо ходили ли сте в дома им, общували ли сте с леля Нина в Москва?

— Какво говорите — размаха ръце Татяна. — Само веднъж ходих у тях, когато се договаряхме за работата. И то в кухнята ме пуснаха. Аз леля Нина я помня още от Кутаиси. Тогава мама ме прати за лятото при баба. И когато баба боледуваше, тичах до аптеката на чичо Вахтанг. Леля Нина често му помагаше. А после те се преместиха в Тбилиси.

— То пък беше едно семейство! — вметна леля Маша.

— А какво не им беше наред? — попита Емелянов.

— Знае се какво! — изкриви устни леля Маша, зарадвана, че са ѝ обърнали внимание. — Баща ѝ, Вахтанг, се занимаваше с разни тъмни дела. С гадости разни. Наркотици де. Хората знаеха, но си мълчаха. Всички беше подкупил. А аз седях с Нина десет години на един чин. Не дружахме много, но все пак споделяхме разни момичешки тайни, няма как. Тя имаше годеник, Ладо Чичиладзе, май така се викаше, вече съм забравила. После го убиха на турската граница. Карал стока — така говореха в града. Е, после, като завърших училище, аз веднага се омъжих, лош късмет извадих, и повече не ходех в Кутаиси, но си пишех с мама, тя ми съобщаваше новините, докато беше жива, царство

й небесно — леля Маша се прекръсти. — Та значи след смъртта на Лудо Нина отиде в планините при по-голямата си сестра и живя там цяла година. Много преживяваше. А обратно се върна със сестра си и племенницата си. Сестра й поживя малко в Кутаиси и се прибра в аула. А момиченцето остана в къщата на Вахтанг. Разправяха, че било болнаво. Но жените си говореха, че не е племенница, а дъщеря на Нина. Момиченцето де. Обаче това си го разправяха на ухо, кажеш ли нещо за Вахтанг или за семейството му — ще те удавят в Риони или в руините на храма Баграг ще те заровят. Костите ти не могат откри после! — Леля Маша за секунда си пое дъх. — Лошо семейство! Та и аз говорех на Танка — не се пъхай в тая вълча бърлога! Ама слуша ли те някой!

— А ти знаеш ли колко струва в Москва да идеш на дискотека?

— Баба ти все на дискотеки е ходила!

Емелянов спря записа.

— Гражданки, ама какво правите наистина. Моля за тишина! — изведнъж ревна с пълен глас той.

Жените мълкнаха. Коля осмисляше чутото.

— Така. Таня, опитайте се да си спомните цялата нощ в казиното. Вие сте били на такова място за пръв път. А новите впечатления са най-силни. Знаем, че вече са ви разпитвали, но това е било веднага след произшествието, били сте развълнувана, изплашена. Може би сте си спомнили нещо по-късно, след като сте си заминали.

Таня мълчеше навела глава.

— Знаете ли, че през онази нощ са станали две убийства? Освен това на Горностаева. Бил е убит представителят на банката. И един наш другар. Оня същият, с интелигентното лице. Който ви е харесал.

— Говори, Танка, ако знаеш нещо! — заповяда изведнъж майката.

Емелянов включи касетофона и повтори въпроса.

— Ами аз наистина се изплаших много. Там беше такава лудница. Първо някакви грузинци ми пускаха ръце — леля Маша присви устни, но премълча. — После — продължи Таня — нахлуха вашите служители. Шум, крясъци. После намериха момичето от чейндж-пункта мъртво. Аз виждах такова нещо за пръв път. Изобщо от страх, такова... доходи ми се в тоалетната. Така. А там, в това помещение, има прозорче, то гледа на другата страна, към уличката. На

прозорчето има жалузи. Докато си миех ръцете, погледнах през жалузите така, машинално. И видях някакъв мъж да излиза от казиното. Висок такъв, светлорус. Познах го — той дойде в казиното заедно с леля Нина. Интересен мъж, затова и го запомних. Излезе някак крадешком и бързо изчезна. Честно казано, изплаших се. Мислех си, ако кажа, а после и мен като онова момиче...

— Напразно се страхувате, Танюша! — ласкаво я ободри Николай. — Това е много важна информация, вие можете много да помогнете на следствието. А за вашата безопасност гарантираме. — „Ех, кой и какво може да гарантира днес?!“ — мислено се упрекна Николай. Но работата си е работа. Той извади от куфарчето хи две снимки на Алгерис и ги подаде на Татяна. — Познавате ли този мъж?

— Ами да, това е точно той, дето се измъкна тогава — уверено каза Таня, след като разгледа снимките.

— Опитайте се да си припомните по кое време беше това.

— Нямах часовник — объркано каза Татяна и се замисли.

Николай прибра снимките на Алгерис, после се загледа за няколко секунди в разтвореното си куфарче и изведнъж извади снопче други фотографии.

— Е, добре. После ще се опитате да си спомните точното време. А сега вижте тези снимки. Дали няма на тях някой ваш познат. Вижте ги и вие, лельо Маша.

Леля Маша с готовност се настани до дъщеря си. Жените започнаха внимателно да разглеждат снимките. На една от тях невисоко момиче, почти пубертет, още със стегнати черни плитки, вървеше заедно с двама високи чернокоси младежи. На друга възрастна жена тежко се подпираше на ръката на строен мургав юноша. На третата беше фотографирана група мъже. Таня недоумяващо сви рамене.

— Виж го тоя мургавия — леля Маша забодде мръсния си нокът в един от високите младежи, — това май е Пата, синът на Чичико Папава.

Таня сви рамене със съмнение.

— Само няма нужда да си измисляте — помоли Коля. — Ако не ги знаете, няма нищо...

Леля Маша обидено присви устни. Явно обърканата Таня продължи да разглежда снимките. Накрая взе и последната —

фоторобот на момиче с ниско нахлупена на челото мъжка шапка.

— Че това е Тамрико! — възкликна Таня и дори се разсмя. Тя пак започна да прехвърля снимките. — Ето и тук е тя. А на тая снимка старицата — ама това е пак тя! И тук — Таня разглеждаше фотографията на мъжете, — ето я! Младежът с шапката — това е тя! Виж, мамо! — Таня ѝ подаде снимките.

— Коя е тая Тамрико? — попита Николай, като се опитваше с всички сили да говори спокойно и изви очи към касетофона. Лентата монотонно шумеше.

— Ами племенницата на леля Нина. Или нейна дъщеря, вече не знам — оживено бърбореше Таня. — Тя е актриса. Мама я е виждала като съвсем мъничка. А ние с братята ми, като ходехме през ваканциите в Кутаиси, направо се влачехме всички подир нея. Тя учеше в Тбилиси в театралната студия. После работеше в театъра, в Грибоедовския. Ние специално се връщяхме къщи през Тбилиси, за да отидем на спектаклите ѝ. Тя винаги ни намираше пропуски.

— Фамилията ѝ? — все така мъчейки се да говори безразлично, попита Емелянов.

— Кантурия. Тамара Кантурия — веднага отговори Таня. — Аз си пазя дори една театрална програмка с нейна снимка. И с автографа ѝ.

Таня продължаваше да подава снимките на Тамрико на майка си, като се смееше весело. Емелянов изключи касетофона и изтри потта от челото си. Виж колко просто било всичко! Сто пъти беше прав Грязнов, като направи на бъзе и коприва Дима Чиртков. Само един свидетел беше останал неразпитан. А се оказа, че този свидетел е главният! Неуловимата Тото е Тамара Кантурия. Известна е годината на раждането ѝ.

— Имате ли телефон? — попита Коля леля Маша.

— Има, миличък, има — отвърна тя, като се откъсна от снимките.

— Кой е номерът на милицията?

Николай Емелянов поиска да му запазят веднага два билета за най-скорошния влак за Москва. Оказа се, че влакът тръгва след два часа.

— Таня, стягайте се, отиваме в Москва — прекъсна Коля разговора на жените. — Нали и без това скоро почват занятията ви?

— Ами да. Аз се канех да замина след три дни.

— Е, ще заминете по-рано. Затова пък на държавна сметка.

— Къде ще я водиш, миличък? — разтревожи се леля Маша.

— Не се вълнувайте, лельо Маша. Ще пазим Таня като зеницата на окото си. Тя може да ни окаже огромна помощ за разобличаването на престъпна групировка. Аз така и казах на вашия капитан от милицията. Ще я заведа в МУР. При най-главния началник.

Леля Маша се поизправи гордо и оправи забрадката на шията си.

— Е, аз какво? Не възразявам. Ти си пийни млечице. Донесох ти го, пък не го пиеш. Танка, какво се изтягаш? Влакът няма да те чака. Хайде, стягай се.

Коля с удоволствие изпи млякото и изтри устни.

— Лельо Маша, докато Таня се приготвя, разкажете ми пак това, което вече говорихте тук. Искам да ви запиша отделно.

— Защо е това?

— Такъв е редът. Всеки свидетел трябва да даде отделни показания. А не говорилня, както стана при вас с Таня. И аз съм длъжен да запиша думите ви в протокола.

— Че аз нали ви разказах вече всичко.

— Пак го повторете. Аз ще ви задавам въпроси, а вие ще ми отговаряте.

— Ама какъв е тоя театър! Пак да се повтарям, както в киното. Все правят разни дубли. Тук при нас снимаха един филм.

— Точно така. Като в киното.

— Хубава работа имаш. Градска. А колко ти плащат? Ти изобщо как живееш — женен ли си?

Емелянов записа с прилежния си почерк в протокола и показанията на леля Маша.

Билетите за влака му връчи Клавдия. Тя изгледа оперативника с такъв изпепеляващ поглед, сякаш Коля я изоставяше с цяла дузина дечица, които бяха направили заедно. Но Коля вече не реагираше на кустодиевските рамене, както и на другите красоти на древноруския град. Единственото, което го занимаваше, беше как по-бързо да закара Татяна Кветна пред светлите очи на Грязнов.

Турецки с въодушевление използваше законния си сутрешен половин час за излягане, когато в коридора зазвъня телефонът.

— О, господи... — пророни жена му. — Това става традиция! Защо не могат да звънят по-късно?

Александър направи слаб опит да не реагира на настойчивия звън, но бе невъзможно.

— Върви де — лекичко го бутна Ирина. — Сигурно е Меркулов, а той няма да се откаже.

Но в слушалката се чу не глухият глас на Константин Дмитриевич, а възбуденото боботене на Грязнов.

— Какво правим, дреем още май? — поинтересува се приятелят му.

— Отгатни от три пъти — сърдито измърмори в отговор Александър.

— Е, прощавай, старче — разбиращо въздъхна приятелят му. — После ще си навакшаш. А сега отлепай с пълна газ към твоето ведомство. Аз също ще дойда при вас. Има новини. Твоята версия, Саша, май се потвърждава!

— Каква версия? — не включи веднага Турецки.

— Подробности при срещата! — И Грязнов затвори.

Турецки завари приятеля си в кабинета на Меркулов.

— Влизай, Саша, чакаме те! — махна с ръка Константин. — Слава, започвай от началото — обърна се той към Грязнов.

— Тази нощ е станала експлозия във влак номер деветнадесет, от Питер. Не го ли чу в сутрешните новини? — започна Слава.

— Аз и кафето си на крак изпих. Какви новини? Хайде, разказвай наред.

— Е, ако ще е наред, то значи благодарение на вашето подсказване, Александър Борисович, имаме договорка с транспортна милиция да оглеждаме влаковете, пристигащи в столицата. Според твоята версия, Саша, че производството на „белтъка“ е организирано някъде наблизо. — Грязнов разказваше това по-скоро за Меркулов, тъй като Саша прекрасно знаеше за тая договорка. — Та тази нощ при проверката на влак номер деветнадесет е станал взрив в тоалетната на осми вагон. Размазал е цялата тоалетна. Има и двама пострадали.

— Е? — нетърпеливо попита Турецки.

— Е, във втората тоалетна, която също била минирана, взривното устройство не се задействало. И там били намерени кутийки с ампули. На кутийките имало етикетчета. Ето, виж! — Грязнов побутна към Турецки лежащата на бюрото стандартна по размери картонена кутийка. В такива обикновено продават ампули за инжекции. На кутийката беше залепен етикет: „Полипептид Хуанхъ“. Отдолу на етикетчето със ситни букви беше набрано: АД „Аквапрес“, Санкт Петербург, ул. „Рубинщайн“ №8.

Турецки отвори кутийката. В нея бяха старателно подредени ампули с жълтеникава течност.

— Полипептид е белтък май? — попита се сам Турецки. — А Хуанхъ е река в Китай, нали? Значи „китайски белтък“. И външно прилича. — Той пак разгледа ампулите.

— Не само външно — възбудено откликна Грязнов. — Аз вдигнах експертите посред нощ. По предварителни оценки това е точно той. Окончателните резултати ще имаме утре. Но виж как е опакован! Направо го пускай в аптеката!

— Няма листче с упътване — забеляза Турецки. — Със състава на препарата и указания за прилагане. И с одобрението на здравното министерство. Кой е предизвикал взрива и какво е това АД?

Грязнов въздъхна:

— Тук са сгафили. Взривът е бил задействан дистанционно. От един младеж. Седял си във вагон-ресторанта, който е съседен на осми вагон. Когато бойците тръгнаха да проверяват вагоните, младежът ги видял, те и през ресторанта минали. Явно се е подплашил и натиснал копчето. А самият той скочил от вратата на вагон-ресторанта. Обаче скочил неуспешно, набил се в трансформаторна будка. Счупване на основата на черепа, разкъсани вътрешни органи, май и пикочния мехур. Закарали са го в болницата в Бологое. Но лекарите казват, че няма надежда. Сложили са му и охрана. Документи нямам. Така че тук едва ли ще изскочи нещо. Що се отнася до АД „Аквапрес“, няма такава фирма в Питер. А на посочения адрес въобще няма нищо подозрително. Това ни докладва вече познатият ти Гоголев, зам.-началникът на Питерската криминална милиция.

— Свързах се с прокурора на Санкт Петербург. А после разговарях и с Виктор Петрович — намеси се Меркулов. — Помолих Гоголев да прерови пощенските клонове. Може би са пращали стока и

по пощата. Като лекарства. Мисля, Александър, че трябва да отидеш в Питер. Да проследиш ситуацията там.

— Май че трябва — съгласи се Турецки.

— Необходимо е да се разследват научноизследователските институти с медицински и биохимичен профил. Фармацевтичните фирми. А ти, Вячеслав...

— Аз моля Слава да отиде до Рига и да събере информация за Смакаукас. Вече ти докладвах за това, Костя — каза Турецки.

— Ловеца? Един изстрел право в окото? Какво пък, трябва да заловим убиеца на Фрязин! Макар че не разбирам много какво ще ни помогне Рига.

— Но, Костя! Двете убийства са извършени със спортен пистолет. Нека Вячеслав да опипа спортните клубове. Рига не е чак толкова голям град. Може да намери тренъора на тоя Алгерис. Или пък да изрови нещо за самия пистолет. Вече е получена покана от лелята на Ирина. Няма да има проблеми с визата.

Меркулов се намръщи:

— Дори да изрови, както доста неблагозвучно се изразяваш, то самия пистолет го няма. Не е открит. Между другото, защо е използвал именно спортно оръжие?

— Я си спомни, те са дошли със Свимонашвили в казиното, след като вече са знаели, че там се извършва проверка и присъстват момчетата от охраната на данъчната полиция. Той вероятно няма официално разрешение за носене на оръжие — осъждан е. А оня, спортния, би могъл да го държи и в стаичката си в казиното. Той си има там служебна стая.

— Има — потвърди Вячеслав. — Само че там нямаше никакъв пистолет. Нито „Марголин“, нито какъвто и да е друг. Моите момчета я претърсиха. Както и цялото казино.

— Естествено — усмихна се Меркулов. — А как се държи Смакаукас?

— Спокоен като танк. Придружава навсякъде господарката си, тая Свимонашвили. Въобще целият клан съхранява рядко хладнокръвие, което направо ме вбесява!

— Добре, Вячеслав, отивай. Визата ще си извадиш за един ден. Само не се заседавай там, не се отпускай.

— Само това ми липсваше! — измърмори Слава. — То не ми се й тръгва. Надушвам с носа си, че ледът се пука. И най-важните събития ще се случат тук.

— Носът ти, разбира се, е забележителен — огледа Грязновия „картоф“ зам. главният прокурор. — Но второстепенни дела няма, Слава. На теб ли да го казвам? А за провеждане на разузнавателна операция никой не може да ти стъпи на пръста.

Грязнов поласкано измърмори:

— Е, добрата дума всекиму е приятна.

— Така че заминавай утре — продължи Меркулов. — Молбата ми е да се оправиш за три дни. А ти, Саша...

В този момент рязък звън като за междуградски разговор прекъсна равния глас на Константин Дмитриевич.

Меркулов вдигна слушалката:

— Да, Виктор Петрович, приветствам те пак. Слушам те. Така. Така... Е, благодаря за оперативността. Изпращам при вас Турецки като ръководител на следствената група. Още днес ще тръгне. Радвам се, че се радвате. Е, добре. А ти, Саша — продължи Меркулов, като внимателно затвори слушалката, — заминаваш днес за Питер. Виктор Петрович съобщи следното: в един от пощенските клонове на града служителката е дала показания, че е оформяла пратка, декларирана като лекарство с название „полипептид Хуанхъ“. Името е необичайно, народът сега живо реагира на всичко нетрадиционно, китайско-тибетско-американско, ето защо пощенската служителка го е запомнила. Аз пак ще се обадя на прокурора на Питер Маркашин, за да ти осигурят пълен картбланш.

— Мисля, че той няма да ме обиди — скромно наведе очи Александър.

— Има си хас! Колко сте купонясвали заедно. Както казваше един одески професор: „Немалко бяха бродили те по ония места.“

— Откъде знаеш всичко, Костя? — присви очи Турецки.

— Положението задължава.

Именно затова и се озова Александър Борисович в експреса „Червената стрела“, който пътуваше към Северната Палмира.

Турецки се върна в купето. На масичката имаше две пластмасови кутии с храна. Жената държеше в ръце красива керамична чаша и гледаше през прозореца. Турецки виждаше профила ѝ — високо,

наполовина скрито от кестеняв кичур чело, правилен нос, красиво очертана брадичка. Той пак усети необяснимо вълнение и като се ядоса кой знае защо, седна на мястото си. Взе лежащия на масичката вестник „Стрела“ и уж се зачете. Но броят на вестника беше същият, както и при неотдавнашната му командировка и вместо решената кръстословица и брадатите вицове очите му кой знае защо разглеждаха ръцете на жената с дълги пръсти и късо изрязани нокти без лак. „На кого ми прилича? — мъчеше се да разбере Саша, като разглеждаше крадешком спътничката си. — Господи, ами на Рита! Рита Щастлива.“

Наистина тъмнокосата непозната с нещо неуловимо приличаше на русокосата Рита — някогашната силна и трагично прекъсната любов на Саша. С какво? Ами ето, с аристократичната си тънка фигура и с внимателния поглед на умните си очи. И ръцете! Също такива силни, с късо изрязани нокти, за да не късат тънката гума на ръкавиците. Рита на шега се косеше, че никой никога няма да я вземе за безработна светска лъвица — ръцете ѝ издаваха нейната професия.

— Лекар ли сте? — неочаквано попита той спътничката си.

Жената вдигна сивите си очи към него, малко се позабави и отговори със звучния си глас:

— Да. А вие, ако се съди по наблюдателността, май сте следовател?

— Да — объркано си призна следователят.

Те се спогледаха и едновременно се разсмяха. И Турецки изведнъж почувства радостно облекчение, сякаш беше познал най-после стар приятел.

— Чая разнесоха ли го вече? Ще ида да си измоля — припряно заговори той, като се боеше, че разговорът ще прекъсне и няма да чуе повече виолончеловия глас.

— Вървете — малко иронично се усмихна жената.

Саша се понесе по коридора и поиска: веднага! чай! в пето купе!

— Да не ви е лошо? — изплашено попита възрастната шафнерка, загледана в развълнуваното му лице.

— Не, хубаво ми е — като се овладя, отговори със строг глас старши съветникът от правосъдието и солидно се понесе обратно.

След минута шафнерката донесе керамична чаша с димящ чай, огледа с обиграно око двойката, каза си полугласно „Аха“, сякаш беше

успяла да си отговори на нещо, и излезе, като затвори старателно вратата на купето. Пътниците пак се засмяха.

— Интересно какво значи това „аха“? — попита жената.

— Не знам — смути се Саша. — Очевидно съответствието на човекоединиците на леглобройките — недодялано се пошегува той и добави: — Казвам се Александър Борисович. Може и Саша.

— А аз съм Наталия Николаевна, може и Наташа — влезе в тона му спътничката.

— Гончарова? — предположи Александър.

— Денисова — разсмя се Наталия Николаевна.

Те отпиха от чая си и се вглеждаха един в друг. „Интересно на колко години е? Бръчици почти няма, изглежда на тридесет. А в очите ѝ личи такъв житейски багаж — като за четиридесетгодишна. А пък когато се смее, е като момиче“ — пресмяташе Турецки.

— Московчанка ли сте? — прекъсна той размислите си.

— Не, аз... съм от Питер — отговори след лека пауза Наташа.

— Какво предизвика забавянето на отговора? Какво криете от следствените органи? — строго попита той, като навъси вежди.

— Охо! — сякаш се изуми Наташа, приемайки играта. — Усещам безмилостните, железни ръце на правосъдието. Е, какво го предизвика? — стана сериозна тя. — Виждате ли, вече съм отвикнала да се наричам ленинградчанка, а още не съм свикнала да съм петербургчанка. Питер е московска думичка, също не ми е много привично. Ние преди наричахме града си само Ленинград. А сега извадиха от обращение това име: „Санктпетербургски новини“, „Санктпетербургски ведомости“, „Петербургска панорама“ и така нататък. Но новото, по-точно старото име някак не ще да влезе в ежедневната реч. И става така, че вече не е Ленинград, но още не е и Санкт Петербург.

— Защо?

— А вие кога сте били за последен път в нашия град?

— Неотдавна — уклончиво отговори Саша.

— Е, прилича ли ви на Санкт Петербург?

— Май не — съгласи се Турецки, като си спомни разбитите шосета, тъмните вечерни улици, едва осветени от редки като кладенци в пустинята лампи, купищата боклук и псувните край сергиите.

— Значи вие, Наталия Николаевна Денисова, същата, ако се съди по профила, Гончарова, сте против възвръщането на исторически вярното име на старата културна столица на Русия? — сурово се осведоми Саша и дори уж посегна за писалката, сякаш за да впише отговора в протокола.

— Не, генерале мой — покорно каза Наташа, — историческата справедливост безспорно трябва да възтържествува. Но в днешните реалии, изхождайки, така да се каже, от действителността и отчитайки, бих казала, текущия момент, не всичко е така еднозначно, както се струва на някои повърхностни наблюдатели.

И сякаш се беше уморила да играе, Наташа вдигна към Турецки умните си очи и добави:

— Свършихме ли дуела? Може ли вече да поговорим нормално, Саша?

От това „Саша“, произнесено от необикновения ѝ глас, сърцето на Александър Борисович пропадна и после силно се разгуптя. „Бий спирачка, Турецки! — опита се той да се спре. — Това не е попътен флирт. Това е реинкарнация. Тя — това е Рита. Попадаш под влака като някаква Анна Каренина. А пък имаш жена и дете.“

Но влакът вече набираше скорост и конете се понесоха.

— Вячеслав Иванович, Емелянов напират да влезе при вас — докладва Галочка и усмивката ѝ се усети дори по разговорната уредба.

— Какво иска? — осведоми се нетърпеливо Грязнов.

— Нещо важно било, така казва — пак се усмихна през уредбата Галочка.

— Е, да влиза, щом е важно — разреши Грязнов. Коля Емелянов нахлу в кабинета на началника. След десет минути излетя навън, като подхвърли, без да спира, на приветливата Галочка: „Ей сега ще се върна!“ — при което Галочка само сви рамене. И наистина веднага се върна, но не сам, а с високо, добре сложено момиче.

Като намигна разбойнически на Галочка, Емелянов набута непознатата в началническия кабинет и се шмугна след нея.

— Побъркан! — оплака се Галочка от Емелянов на компютъра си, който ласкаво и спокойно се взираше в нея със синкавото си око. Компютърът разбиращо прожужа с харддиска си.

В този момент оживя и уредбата.

— Галочка, направи ни кафенце — с някакъв копнеж в гласа избоботи шефът.

Галочка сви рамене, тъжно изгледа мъдрия си компютър и се зае с кафето.

— Знаете ли, чувствам се предателка — развълнувано говореше непознатото момиче (седнало в креслото до масичката, където беше разрешено да седи само Турецки!) на началника на МУР, настанил се срещу нея. — Тя беше такава славна. И винаги ни вкарваше на спектаклите...

Емелянов също седеше до масичката, но някак си не участваше в разговора.

— Скъпа Танечка! (Скъпа Танечка! — ревниво си отбеляза секретарката) — избоботи Грязнов. — Повечето престъпници са много славни и мили на пръв поглед хора. Професията им не е написана на челата, иначе всичко щеше да бъде много просто. Благодаря, Галочка — мимоходом кимна на секретарката си Грязнов, като взе от ръцете ѝ подноса с кафетата.

— Наздраве — уж равнодушно отговори Галочка, като се запъти към вратата. — А вашата кутаиска актриса разнася из столицата страшна отрова, която за две-три години употреба убива хората. Убива младите, такива като вас — боботеше Грязнов. — Така че няма защо да преживявате. Напротив, трябва да се гордеете, че ни оказахте такава помощ. За което и ви благодаря от сърце.

Таня се смути.

— Мога ли вече да си вървя? — попита тя.

— Не, Танюша, не можете да си тръгнете. Сега ние отговаряме за вашата глава с главите си, простете за каламбура. Николай — обърна се той към Емелянов, — запишете още веднъж показанията на Татяна Василевна. И веднага ми докладвай. Тогава ще помислим къде да скрием Танюша за известно време. Галочка, извикай при мен Погорелов — каза той на вече излизащата секретарка. А аз ще звънна на Турецки по мобилния — довърши мислите си на глас Грязнов, когато кабинетът му се опразни.

След двадесетина минути съвещанието в кабинета на началника на МУР продължи.

— Е, Валентин — обърна се Вячеслав към своя заместник, — във връзка с установяването на самоличността на Тото делото приема нов обрат. Научихте ли адреса ѝ?

— Тамара Багратионовна Кантурия, регистрирана на Профсъюзна улица, блок седемнадесет, апартамент девет. Но не мисля, че това е единственият ѝ адрес.

— И аз не мисля така — съгласи се Грязнов. — Въпреки това веднага да поставят телефона ѝ на подслушване. Ще вземем разрешение за това от Меркулов. Ех, за чий дявол да ходя в Рига — пак се впрегна Слава, — когато тук назряват такива събития!

— Я не психясвай, Вячеслав! — успокои го Погорелов. — Човек може да си помисли, че още днес ще ѝ докарат стоката. Така става само в приказките. Още повече след тая експлозия във влака. Те сега ще се притаят. Има да чакаме още не една седмица.

— Да, прав си. Трябва да се нареди на транспортната да спрат засега проверките по влаковете. За да се успокоят птичките. Въпреки това не сваляйте очи от телефона ѝ! По-точно уши. И не прибързвайте без мен! Трябва да я спипаме само със стоката в ръце. Когато наркотиците са у нея. И не дай боже да я подплашим. Момичето е хитро като дявол.

— То пък едно момиче! На двадесет и осем години! — намеси се Погорелов.

— Е да не е момче?

— Добре, не се вълнувай, не сме вчерашни.

— Че аз няма... — започна Грязнов, но веднага се пресече. — Трябва да скрием за известно време Татяна Кветна.

— Ще го направим — кимна Погорелов. — Има още нещо важно: знаеш ли къде работи тая артистка?

— Да не би в някой театър? Ние уж преровихме всички театри.

— Не, не е в театър. Работи в здравното министерство. Секретарка е на ръководителя на главно управление Иля Виснички.

— Сериозно? — Грязнов чак се надигна. — Турецки нали беше там, би трябвало да я е видял.

— Е, тя все пак е професионална актриса. И вече знаем как умее да променя облика си. Така че, простено му е на Турецки. Добре, обади се на Меркулов, че днес заминаваш, нали не си забравил?

— Така си е — съгласи се началникът на МУР.

Влакът равномерно и успокояващо се поклащаше. Някъде в дъното на вагона гуляеше кинаджийска компания, ако се съди по фамилиите, които се дочуваха.

— Значи сте били в командировка? — попита Александър.

Наташа кимна.

— Какво е това медицинско учреждение, което праща служителите си на такива скъпи командировки? Или какъв е тоя забележителен служител?

— Служителят си е най-обикновен. А учреждението е инфекциозна болница. Наистина ние сме база на една от градските академии. Сега нали всеки институт стана академия. И ето, поканиха ни на международна конференция в Москва. Всички разходи бяха за сметка на домакините. Поканиха моята шефка, професор, тя пък прати мен.

— И вие ли сте професор?

— Не — разсмя се Наташа, — аз съм кандидат.

— Значи сте любимката на шефката?

— Така излиза — усмихна се Наталия Николаевна. — Само че в нашата система кой е любимец? Оня, който тегли и не ще да яде. При нас, в отделението, целият персонал е от такива любимци. И шефката, като опитен психолог, наблюдава кой е на ръба на срива и го праща на някоя конференция — да се поразсее малко. Иначе не се издържа.

— Значи вие сте били на ръба на срива? — непредпазливо попита Саша.

Наташа млъкна и притвори тъмните си мигли.

— Всички нормални хора понякога са на ръба на срива — тихо отговори тя. — Вие нима не сте били?

— Случвало се е — отговори Саша и пак си спомни Володя Фрязин. — Слушайте, нали днес е двадесет и девети? Ами да — потвърди той, след като погледна своя „Ориент“. — Ето, минаха четиридесет дни, откакто погребвахме един наш другар. Младо момче, забележително. И знаете ли, имам чувство за вина, сякаш лично аз не съм го опазил. Той има майка. Ужасно е да погребваш децата си. И любимо момиче имаше, а двамата вече няма да имат свои деца. Простете ми — смути се Турецки, — сигурно искате да спите, а аз ви досаждам с глупашките си приказки.

— Не — отговори Наташа. — Първо, аз така или иначе не мога да спя във влак, а, второ — в нашия побъркващ живот все не остава време да си поговориш човешки. И ако възникне такъв разговор — това е нещо наистина скъпо, нали? Какво е една безсънна нощ за толкова нещо? Дреболия. Аз между другото лесно понасям безсънните нощи: свикнала съм с нощните дежурства.

— Е, слава богу — облекчено въздъхна Александър: — Аз също си падам нощна птица, Наташа. Нося си коняк, хайде да поменем моя другар, нали не сте против?

— Не съм — меко се усмихна Наташа. — Аз ще приготвя вечеря. А вие идете да попушите, ако искате.

— Не, по-добре да ви помогна — отвърна Саша, като се боеше да излезе от купето и да изгуби възникналата топла и доверителна атмосфера.

Наташа извади от чантата си няколко симпатично изрисувани чинийки за еднократна употреба, салфетки, кутия за сандвичи, от която измъкна солидно снопче зеленина.

— Охо, каква екипировка — учуди се Саша.

— Винаги си нося чинийките, когато съм в командировка — взе да обяснява тя малко смутено. — Ако ти се прииска вечерта да хапнеш в хотела, няма да слагаш храната на вестник я! А зеленината просто си я обичам, затова взех каквото ми остана, няма да хвърлям такава красота, нали.

Наистина нежните листа на целината стъбълцата на магданоза с гъста къдрава шапка от листенца, червеникавият босилек не допускаха мисълта да бъдат забравени в някоя празна хотелска стая.

Саша разтвори пластмасовите опаковки и нарязва франзелата. Наташа измъкна апетитната продукция на някакво никому неизвестно ЕАД „Вагрес“, разпредели я по чинийките, като я украсяваше със зеленината и говореше:

— Така, млякото ще го оставим за закуска, дайте салама тук, а кашкавала ще сложим в тая чинийка.

Те правеха всичко това така сработено, сякаш бяха изживели заедно не една година. Ръцете им, ограничени в движенията от малкото пространство на масичката, току се допираха и от всяко докосване на нейните прохладни пръсти сърцето на Александър звънко се разтуптяваше.

— Често ли ходите в командировки? — поинтересува се той, за да се отвлече от усещанията си.

— Да, доста често. Случва се да ни викат в огнища на епидемии, вече ви казах, че съм лекар инфекционист. На разни конференции. После, самите ние често пътуваме да изнасяме лекции. И тъй като аз съм свободен човек, необвързан с нищо, то и пътувам по-често от другите.

„Свободен! Необвързан с нищо!“ — радостно просветна в съзнанието на Турецки, направо като кървавочервен надпис. И в ушите му сякаш зазвуча бравурна музика.

„Спокойно, приятел — пак се опита той да се спре. — Тя може и да не е обвързана, обаче ти си — даже много. Спирачка, спирачка, Турецки.“

— Аз май все пак ще изляза да попуша. А и ще изхвърля боклука — каза той и взе да събира празните опаковки от масичката.

Наташа внимателно изгледа леко изчервения следовател и пак малко насмешливо разреши:

— Вървете.

Неизвестно как старши следователят по особено важни дела към Главна прокуратура на Русия се пребори със залелите го пълноводни чувства, но Турецки се върна в купето външно спокоен, а лицето му бе възвърнало обичайния си цвят.

— Слава — малко объркано попита женски глас. Вячеслав погледна към китката си. До тръгването на влака не оставаше много време. А и трябваше да прескочи до вкъщи, да си стегне багажа. Обаче Грязнов не можеше да не отговори на този глас, тъй като принадлежеше на Ирина Хенриховна, жената на заминалия за Питер Турецки.

А и Ирина звънеше по прекия му телефон, заобикаляйки секретарката.

— Какво има, Ириша? Да не е станало нещо? — разтревожено попита Грязнов.

— Не, нищо подобно. Знаеш ли, Нинка се простуди...

— Трябва ли ти някаква помощ? — прекъсна я неволно Вячеслав, като си погледна часовника.

— Не. Тя просто има температура и я боли главичката.

Слава започна да потропва с тока на обувката си по пода.

— Знам, че влакът ти тръгва скоро — сякаш го видя Ирина, — но ти все пак ме изслушай. Между другото леля Марта ще те посрещне. Ще отседнеш при нея.

Грязнов спря да потропва с крак. „Ами да, тя има абсолютен слух!“ — изруга се той.

— Слушам те, Ириша.

— Аз винаги лекувам Нинка с антигрипин, много ѝ помага. А сега почти няма наши лекарства в аптеките, всичко е вносно. Обадох се в аптечното управление, разбрах, че антигрипин има само в аптеката на улица „Строител“. Слушаш ли ме?

Грязнов, стиснал зъби, слушаше.

— Да, Ириша — отговори той с много спокоен глас, като пак погледна часовника си.

— Отидох в аптеката. Докато плащах на касата, към гишето се приближи един мъж с вече чукната касова бележка и поиска „полипептид Хуанхъ“. Добре го чух. И когато самата аз отидох на гишето, тъкмо му подавах една картонена кутийка. Знаеш ги, от тия, дето опаковат в тях ампули.

Успях да разгледам етикетчето. Там така и беше написано: „Полипептид Хуанхъ“. И още нещо с дребен шрифт. Докато се връщах към къщи, все си мислех за това. Слушай, Слава, нали полипептид значи белтък. А Хуанхъ е река в Китай. Преди малко проверих в енциклопедията. А вие, като седяхте у нас в кухнята последния път, все за това говорехте, нали си спомняш? Може и да е глупост, но все пак реших да ти се обадя, за да ми е мирна главата. А сега, ако искаш, ме наругай, задето съм такава глупачка и ти пълня главата с врели-некипели.

— Ириша, не си глупачка, ти си най-умната жена на света! — отсече Грязнов с подрезгавял глас. — Дай ми адреса на аптеката!

— Защо крещиш така, полудя ли? — разсмя се Ирина. — Ще оглушея и ще стана професионално непригодна.

— Аз ще те взема при мен, детективко наша! Диктувай, записвам.

След половин час към незабележимата аптека на улица „Строител“ се приближи милиционерски микробус „Мерцедес“. От

него слязоха Грязнов и Погорелов. След тях се измъкнаха Олег Лойко и двама сътрудници от групата за прикритие.

— Не мога да разбера защо устройваш този спектакъл — намръщи се Грязнов, като огледа яките момчета в петнисти камуфлажни униформи.

— Недооценяваш значението на фактора „сплашване на противника“ — витиевато парира Погорелов.

Но не се наложи да сплашват никого. Възрастната жена, управителка на аптеката, вече два пъти тихомълком гълташе валидол. Лицето ѝ беше покрито с червени петна.

— Имаме сключен договор за доставката на този препарат с московската фармацевтична фирма „Даровете на природата“. Ето, вижте упътването: препоръчва се при много болести. Първо, стимулира имунната система...

— А разрешен ли е от Министерството на здравеопазването? — поинтересува се Лойко.

— Разбира се — отговори с треперещ глас управителката. — При сключването на договора прегледахме внимателно всички необходими документи. Тъй като препаратът е много скъп. Мисля, че си оставихме ксерокопие от сертификата.

— Покажете го, ако обичате, Роза Илинишна.

Докато управителката, вълнувайки се, прехвърляше многобройните папки, Грязнов придърпа към себе си кутийката с препарата. Освен набрания с едър шрифт надпис „Полипептид Хуанхъ“ отдолу с дребен шрифт беше обозначено все същото несъществуващо АД „Аквапрес“ от града на Нева. Роза Илинишна намери търсената папка, развърза с треперещи пръсти връвчиците и извади един лист.

Там черно на бяло беше написано, че препаратът, наречен „полипептид Хуанхъ“ представлява... — нататък следваха засукани биохимични термини — и е ефективен стимулатор на имунната система. След лабораторни и клинични изследвания е разрешен за употреба на територията на Руската федерация в съответствие с упътването. Най-отдолу се виждаше дребният, старателно изрисуван подпис на И. Н. Висницки.

— Аха — машинално произнесе на глас Грязнов, след като се запозна с листа, — аха... — повтори той.

— Роза Илинишна — обърна се той към управителката, като се усмихваше кротко. — С кого конкретно сключихте договора? И кога за последен път ви доставиха препаратата?

— С изпълнителния директор на фирмата. Приятен такъв младеж. Ето го подписа му на договора. — Жената посочи с треперееща ръка бланката.

На документа се мъдреше никому неизвестна фамилия — Курносов.

— А го получихме за последен път преди около месец. Сега чакаме нова партида. Каквото имахме, почти всичкото го разпродадохме. Вече преведохме и аванс.

— Ако не възразявате, ей тая кутийка ние ще ви я вземем — посочи Грязнов лежащата на бюрото картонена кутийка. — И договора, и ксерокопието от лиценза.

— Аз? — изплашено тръсна къдриците си Роза Илинишна. — Аз не възразявам.

— Сега ще съставим протокол за изземането.

След като оформиха протокола, Грязнов стана.

— А... Ние какво да правим сега? — попита управителката, като заекваше.

— Какво ли? Работете си. Документите за препаратата са ви наред, работете си спокойно. Правим просто текуща проверка, не се тревожете. Само че не бива да разправяте на никого за посещението ни. Ще подпишете сега такъв документ за неразгласяване, става ли?

Управителката пак тръсна буклите си.

След няколко минути милиционерският микробус зави по проспект „Вернадски“ и се понесе към дома на Вячеслав Иванович.

Грязнов си запали цигара и извърнат назад, взе да дава къси заповеди:

— Олег, препаратът спешно да се даде за анализ. Колко време ще отнеме? Имам предвид пълна химико-биологическа експертиза.

— Два дни, Вячеслав Иванович.

— Валентин, организирай наблюдение на аптеката.

— То се знае — отговори Погорелов през дима от цигарата си.

— Ама как нахално го дават, гадовете! Направо в аптеката си продават дрогата! Върви и си купи!

— Че какво? Идеята е гениална. Няма нужда да се моткаш със стоката из столицата. Ако Ирина Хенриховна не беше влязла случайно, кой знае колко щяха да си търгуват там. Но въобще, ако се съди по всичко, бързат да реализират, стоката. Надушват все пак, че им пари под краката. Искат да пласират стоката по-бързо и да дигат гълъбите.

— Не пипайте Виснички без мен. След три дни се връщам. Да върви на майната си тая Рига! — пак изруга Грязнов. Но веднага си спомни, че отива заради делото по убийството на Володя Фрязин, и срамът зачерви луничавото му лице.

— Да вървя на майната си аз! — наруга се той.

— Е, стига де — обезпокоено се обади Погорелов.

— Готово, стигнахме.

Микробусът спря на улица „Енисейска“ до блока на началника на МУР.

— Благодаря на всички и общ привет. Валентин, звънни в кантората, колата да ме чака след половин час под прозореца. А най-добре да закъснее, тогава няма да ходя никъде — извика той, вече влизайки във входа.

Колата пъргаво потегли и се скри зад завоя.

„А пък Сашка смята Виснички старши за порядъчен човек! — мислеше Грязнов, докато се стягаше за път с помощта на племенника си Денис. — Нали му казвах, че няма начин в една и съща бърлога да израснат различни зверове.“

Конякът в пластмасовите чашки леко се поклащаше в такт с потракването на колелата.

— Е, хайде да поменем Володя, светла му памет! — Турецки вдигна чашата си и погледна Наташа.

— Светла му памет — сериозно повтори тя.

На Саша му хареса как пи тя — без обичайното женско кокетство, без охкане и без да си вее с длан пред устата. Наташа погризваше стръкче зеленина, Турецки дъвчеше нещо, май беше успял да огладнее.

— Разкажете ми за своя приятел, Саша... Е, каквото може. Ще ви олекне — прекъсна мълчанието Наташа.

— Какво да разказвам? Прекрасно момче беше. Знаете ли, дойде при нас един такъв тих, стеснителен. Мълчаливец. Но призванието, както и талантът му веднага се виждаха. Каквото правеше, правеше го добре, сериозно. Както е казал поетът: искаше във всичко да стигне до самата същност. Но за съжаление невинаги ни позволяват да стигнем до същността. Истински човек беше. Знаете ли, имаше такъв случай — загина младо момиче, журналистка. Дори не успяхме да се запознаем както трябва, твърде късно попаднахме на нея. Та за погребението ѝ Володя поръча венец от името на цялото ни богоугодно заведение. Не каза на никого, ние случайно разбрахме. На никого от нас, старите кучета, не ни дойде и наум такова просто нещо, а той се сетил. Това говори за човека, нали?

— Да — съгласи се Наташа.

— След тоя случай той ни напусна и отиде в друго ведомство. Убиха пак едно момиче, а убийците...

Саша млъкна и наля коняк.

— И ето, все си мисля, ако беше останал край мен... А аз го пуснах. Не мога да си простя. Добре, хайде да пийнем за добрите хора, да не изчезват от света.

— Хайде.

Те се чукнаха с леките пластмасови чашки и отпиха.

— И какво е станало с него? — внимателно попита Наташа.

— Убиха го. — Саша пак си спомни надписа на стената над главата на Володя. — Попречил им на тия гадове.

— А ако беше при вас, нямаше ли да го убият? Във вашето ведомство.

— При нас? И при нас можеше като нищо да го убият. Кое то си е вярно, така е. Нещо не си спомням някой да си умира при нас в леглото. В моето обкръжение във всеки случай такива няма. Макар че следователите все пак по-рядко ги убиват, отколкото оперативните работници.

Той си спомни Шура Романова и пак Рита. Това бяха от най-близките му, а колко приятели и колеги загинаха въобще?

— И вас ли са могли да убият?

— И са можели, и могат. С какво съм по-различен? Куршумът, както е известно, не подбира. А желаещи винаги се намират.

— Ето, виждате ли — меко каза Наташа. — Значи просто работата ви е такава. И вас са могли да убият. И сега щеше да седи на вашето място Володя, и също така щеше да тъгува и да обвинява себе си. Днес стават четиридесет дни, нали? Значи душата му вече трябва да се успокои. Помислете си, лесно ли ще ѝ е да си иде, когато вижда колко сте объркан. Него нали вече не го боли, той трябва да намери покой. Така че не му пречете. Помните ли, Семьон Гудзенко има такива стихове: „Недейте ни жали, ние също не бихме простили. И пред своя комбат ще сме чисти, сякаш пред Господа Бога...“

Турецки замря. Виолончеловият глас произнесе същите думи, които той си казваше на гробището. В нощната тишина те прозвучаха тържествено и печално.

— Откъде ги знаете? — замаяно попита той.

— Кое?

— Тия стихове?

— Ами аз изобщо съм грамотна — разсмя се Наташа.

— Потресаващо! Знаете ли, хайде веднага да пием за съвпадението.

Той взе бутилката, като през цялото време гледаше седналата насреща му жена. Удивително! Тя успя да намери именно тези думи, които му бяха много нужни сега. Независимо че преди той не вярваше особено в съществуването на такава субстанция като душата. Но сега му се искаше да мисли, че душите на всички близки нему хора наистина са намерили покой някъде там, в неведоми места, и може би помагат на него, на Турецки, да живее и да върши общото им дело.

— Не хванах много връзката между моите думи и тоста ви, но се присъединявам — с ласкава усмивка каза Наташа, като се радваше на оживлението му.

— Знаете ли, и преди сме губили хора. — Турецки вече го носеше. Сякаш се бяха отворили шлюзовете и тъжните, неизказани мисли нахлуха като поток от думи, освобождавайки го от тежкия товар на мъжката сдържаност. — Загубихме майката командирка. Каква жена беше! Огън! На своите четиридесет и доста не се даваше и на взвод мъже. А още преди това, много отдавна, загина забележителна жена. Нашият съдебномедицински експерт. Вие приличате на нея — Саша се запъна. — Но дори тази смърт успях да преживея... Не че беше леко — не! Но някак си я преживях, преболедах я. И продължих да си

върша работата. А сега, след смъртта на Володя, такава мъка ме налегна. И понякога ми иде да зарежа всичко. Все губим и губим. Най-добрите, най-обичаните. А ония все не свършват... — Саша замлъкна, сякаш изгуби дъх, и добави вече по-тихо: — Навярно това е старостта.

— Стига — весело възрази Наталия Николаевна, — ние с вас май сме връстници, а аз още съм съвсем млада жена — само на четиридесет съм.

— Наистина ли? — зарадва се Александър. Кой знае защо му беше приятно, че те наистина са почти връстници. Ами да, пасвах си по време. Формирали се бяха през седемдесетте. Ето откъде имаха любимите общи поети. А ако вземеш някоя, да речем, двадесет или дори тридесетгодишна хубавица — вече е съвсем друго поколение. Като от друга планета. Да преспиш с нея може, но да поговориш, е сложно. И той си спомни, че Рита беше дори по-голяма от него.

— Просто сте уморен. Просто отдавна е трябвало да се изговорите. А няма къде да си излееш душата.

„Така си е — помисли Турецки, — няма да плача на рамото на Грязнов, я! И съвсем не пред Меркулов. А къщи също не бива — няма да плаша Ирина, нали. Тя и без това живее във вечен страх.“

— Жена си я пазите, а в службата не е прието. Нали? — Наташа го гледаше с умните си очи и едва доловимо се усмихваше.

— Вие да не сте ясновидка? — попита Александър малко грубовато. Неприятно си е, когато те виждат като на длан! Поне той предполагаше, че тая способност има само законната му съпруга!

— Не, не се плашете — тя сякаш отново прочете мислите му. — Все пак аз съм лекар, нали. Умея да чувам повече, отколкото ми казват. Това влиза в професията.

След като помълча малко, Наташа помоли:

— Налейте, моля ви, Александър Борисович. И аз искам да вдигна тост.

Той изпълни молбата ѝ и очаквателно я погледна.

— Хайде да прием за ефекта на спътника. Знае се, че хората са най-откровени с онези, които срещнат случайно и за кратко, нали? Предлагам да прием за спътника, достоен за искреност. Не го казвам за себе си — смути се тя, но веднага се поправи. — Всъщност и за себе си. И за вас! Не знам аз на вас, но вие на мен помогнахте много. Знаете ли, работя в доста тежко отделение, болните са практически

безнадеждни. И понякога отпускам ръце също като вас. Ти ги лекуваш, от гроба ги вадиш, а защо? Те не искат да живеят нормално! И излиза, че работиш нахалост.

— Как може да говорите така! — разсърди се Саша. — Та нали сте лекар! Те очакват вашата помощ!

— Виждате ли — усмихна се Наташа. — Виждате ли как ме подкрепяте? И когато ви слушах, си мислех: ето, човекът си има проблеми не по-леки, а може би дори и по-тежки от твоите. Значи какво? Значи — такъв е животът! И трябва да се живее и да си вършиш работата! Това е. Хайде да прием за нас. Според мен ние сме забележителни.

— Наистина ли? — смути се Саша.

— Че как! — весело откликна Наташа.

Те се чукнаха и юнашки опразниха чашките.

— А сега веднага да замезим — заповяда докторката.

— Е, какви са резултатите, Олег?

В кабинета на Погорелов седяха няколко служители на МУР. Лойко сложи на масата експертизата.

— В ампулите, иззети от аптеката на улица „Строител“ — както винаги обстоятелствено докладва Лойко, — е открит триметилфентонил. Както и предполагаме.

— Вие какво имате, момчета? — обърна се Валентин към двама млади оперативни служители.

— Днес арестувахме един клиент. Купуваше препарата в аптеката. Пипнахме го акуратно, чак край метрото — докладваше набитият Юра Виноградов. — Попритиснахме го. Само че той не знае нищо по същество. Чул за „полипептид Хуанхъ“ на Птичия пазар. Уж срещнал две мадами, познати от дискотеките. Те значи му разправили, че това е лекарство срещу импотентност. — Юра се подсмихна. — Лъже, разбира се. Какво, да му устройваме полови изпитания ли? Да го проверяваме дали е импотентен? Лежи в следствения арест. Естествено, не знае фамилиите на тия мадами. Само имената — Анжела и Марина. Вече започнахме да прочесваме всички дискотеки.

— Добре, какво става с подслушването на телефона на Тамара Кантурия? Каква информация има?

— За целия вчерашен ден тя имаше само един разговор. С Нина Свимонашвили.

— Давай записа — изкомандва Погорелов.

Дима Чиртков стана и зареди касетата в магнетофона.

— Как е, скъпа? — чу се дрезгавият глас на Нина Вахтанговна.

— Как? Седя без работа, нали знаеш — отговори Тамара.

— Ами поседи си засега. Трябва да се изчака.

— Какво стана с куриера?

— Днес умрял. Без да идва в съзнание. Дори без наша помощ. Така че следите са пресечени. Обаче шафнерът казва, че в едната тоалетна са открили нещо. Ще се наложи да прекратим доставките за известно време.

— Но, Нино, те вече са изработили доста. Имат и проблеми със съхраняването. Мисля, че може да се превози с кола. Да се поръча примерно контейнер за пренасяне на мебели. Ще шитна всичко на едро.

— Ще помислим — прекъсна я Нино. — Как е Иля?

— Нервници. Все мърмори, за какво ѝ е това казино на Нино. То, видиш ли, компрометирало всички ни.

— Да, той и на мен постоянно опява. Вече му обещах, че ще продам заведението и ще открия козметичен салон. — Нино се разсмя хрипкаво. — Изобщо не ми харесва той. Би трябвало да се отървем от него за известно време. Но няма как, сега всички сме на светло.

— Самите ние би трябвало да заминем някъде. Но за това се налага да реализираме приготвеното. Опасно е да се държат големи партиди от препаратата в лабораторията. Трябва да се отървем от него. А след като го реализираме, можем да замразим лабораторията до по-добри времена.

— Ще помислим — каза пак Нино. — Е, лека нощ, скъпа. Да не се успиш за работа.

— Няма — засмя се в слушалката Тото.

Чиртков спря касетофона и седна на мястото си.

— Дали да не арестуваме шафнера? Ако се съди по разговора, той е свързан с тях — продължи Серьожа Дубровин, съвсем младо момче, постъпило преди два месеца в МУР.

— В никакъв случай! Какво ви учат там в Юридическия институт на МВР? — разсърди се Погорелов. — Сега главното е пълна тишина. Те трябва да се успокоят. Длъжни сме да спипаме Кантурия само със стоката в ръце. При това, когато тръгне да я пласира. Това е друг член, трябва да го знаете. Затова подслушване и пак подслушване! Търпение и пак търпение! Всъщност и дискотеките оставете засега. Нашата работа е да чакаме.

Изпитият коняк разшири не само кръвоносните съдове, но и кръга въпроси, приемливи за обсъждане. Така поне реши Турецки и попита:

— Наташа, вие омъжена ли сте?

— Такааа — проточи тя, — ето че започнаха въпросите за моя личен кивот. А аз си мислех, кога ли най-последно...

— Не отговаряйте, ако не искате — притесни се Турецки.

— Е, защо, нали ви се иска да разберете? Не, не съм омъжена. Някога бях, но за кратко.

— Просто вие сте толкова интересна жена, нима... — започна Александър.

— А нима интересните жени винаги и непременно са омъжени? — прекъсна го Наташа насмешливо. — Според моите наблюдения е тъкмо обратното: именно ярките, умните, с една дума, интересните жени като правило не са омъжени.

— Защо? — тъпо попита Саша.

— Явно, защото мъжете са неинтересни. Какво, получихте ли си го? — разсмя се тя, като гледаше разстроеното лице на Саша. — Винаги ме е учудвало това мъжко фукане. Защо все си мислите, че вие избирате. А всъщност вас ви избират. И ако няма какво да избереш, то тогава? Това е цялата работа.

Ама че обидни неща говореше тя! Особено за такъв супермен и плейбой, за какъвто — рядко! рядко! — но все пак се смяташе Александър Борисович. А и кой мъж поне веднъж в живота си не се е

смятал за супермен и плейбой! Както казва самата Наташа — това влиза в професията! Но най-интересното беше, че тези обидни думи бяха произнесени с такава мила усмивка, с такива ласкави модуляции на виолончеловия глас, че съвсем не му се искаше да се обижда. И Саша се разсмя.

— А деца имате ли? — все така усмихвайки се, попита той и се спря, като видя как се промени лицето ѝ.

— Нямам деца. Имах дъщеря. Почина — бързо отговори Наташа и се извърна към прозореца.

Саша объркано замълча, без да знае как да продължи разговора. Той си представи за миг, че двамата с Ирина са изгубили своята Нинка, своята звънка камбанка, и дори поклати глава — не дай боже!

Наташа пак заговори, като продължаваше да гледа през прозореца:

— След смъртта на дъщеря ни се разведохме с мъжа ми. Случва се, мъката сближава, става и обратното. При нас се случи вторият вариант. А после с мен стана нещастен случай, който продължи десет години. Естествено помни те „Ирония на съдбата“, нали? Барбара Брилска разказва за своя роман с един женен мъж. Това е моят случай. Десет години без право на кореспонденция. Той между другото също е москвичанин. — Наташа помълча. — Но, както е известно, всичко минава. И това в края на краищата мина. Само че аз вече не се влюбвам нито в женени, нито в ергени. Знаете ли, сега бих изпушила с удоволствие една цигара. А не ми се иска да излизам навън.

Жената погледна Турецки и на него му се стори, че очите ѝ подозрително блестят.

— Сега ще го организираме — засуети се Саша, като се зае с прозореца. — Ето, съвсем достатъчен процеп за отстраняване на дима и предотвратяване на задимяването в помещението... — дрънкаше той някакви глупости, като се страхуваше, че влагата от очите ѝ ще потече навън.

Наташа взе цигара от кутията, която ѝ подаде, и леко се наведе към запалката. На светлината на малкото жълто пламъче Саша видя печално отпуснатите ъгълчета на устните ѝ, потрепващите крайчета на ноздрите, сенките под очите. И му стана така нетърпимо жал за нея, прииска му се веднага да я притисне към себе си, да гали късо

подстриганата ѝ кестенява коса. И нека тя да поплаче на рамото му, да изплаче мъката си.

Но Наташа не заплака, а, напротив — усмихна се.

— Вижте, вече се разсъмва — каза тя, като погледна пак през прозореца. — Сега ще допушим цигарите си и ще поспим малко, нали?

— Добре — огорчи се Турецки. И започна трескаво да съобразява какво да я попита, така неутрално, та да не я разстрои пак, но в същото време да не ѝ е безразлично.

— Наташа — спомни си най-после той, — казахте, че болните ви са безнадеждни. От какво боледуват, ако не е тайна?

— Хронични хепатити. Хепатити с цироза на черния дроб. Те вече са почти пълни инвалиди. Изгарят като свещички. Та почти осемдесет процента от тях са наркомани! Ти ги вадиш, те пак се връщат към своето.

Турецки едва не подскочи! Е, разбира се, че са наркомани!

— Наталия Николаевна! — с официален тон произнесе старши следователят към Главна прокуратура. — Разследвам дело, свързано с наркобизнеса. По това дело и пътувам за вашия град. На следствените органи може да потрябва помощта ви. В качеството на специалист или експерт. Затова ви моля да ми дадете адрес и телефон, на които бихме могли да ви намерим.

— Вие сериозно ли? — учуди се Наташа.

— Напълно — отвърна Александър и за по-убедително ѝ показа служебната си карта.

— Е, щом е нужно на следствените органи...

Наташа извади от чантичката си визитка и я подаде на Турецки. Той я погледна.

— И адреса си напишете, моля ви — домашния.

Наташа сви рамене и написа няколко реда.

— Така. — Доволният Турецки прибра визитката в портфейла си. — Аз, разбира се, и без това бих ви поискал телефона. Но нали можехте и да откажете на бедния юноша. А сега съм сигурен в нашата бъдеща среща. И ви предупреждавам, че ще се влюбите в мен. Макар и мъничко.

— Нима? — учуди се на нахалството му Наташа. — Толкова ли сте сигурен?

— Да. Аз много ще се постарая — заяви Турецки.

— Това какво, също ли е заради интересите на следствието?

— Просто много ми харесвате. Това първо. А, второ, искам пак да се научите да се влюбвате. Това чувство много украсява живота.

— Охо! Аз си мислех, че пътувам със срамежлив, интелигентен човек, а вие, оказва се, сте опасен тип. Вижте какво, Казанова Жепейски! Достатъчно мътихте главата на бедното момиче! Ще ида да се измия.

Наташа стана. Турецки също скочи веднага и я подхвана за лакътя.

— Почакайте — помоли той с подрезгавял глас.

Жената замря. Дългите ѝ мигли бяха спуснати и хвърляха сянка на порозовелите ѝ бузи. Ето сега тя приличаше ни повече, ни по-малко на младо, изплашено момиче. Александър я привлече към себе си и погали късо подстриганата ѝ коса. Тя се оказа много мека и Саша пак прокара ръка по кестенявите кичури.

— Много ми се искаше да направя това — прошепна той някъде в шията ѝ.

Ив този момент тишината в купето беше разкъсана от гадно пиукане. Наташа рязко се отдръпна. Турецки, ругаейки, извади мобилния си телефон.

— Привет, старче, добро утро! — разнесе се противният глас на Грязнов. Всъщност баритонът на Вячеслав Иванович не беше противен, но в този момент...

— Привет — кисело отговори Александър, като гледаше след излизащата от купето Наташа. На всичкото отгоре тя и му се изплези на вратата.

— Защо си такъв кисел? — учуди се приятелят му.

— А ти защо звъниш в неподходящо време? — не се сдържа Саша.

— Не разбрах — шашна се Грязнов.

— Станало ли е нещо? — усети се Александър.

— Нищо не е станало. Просто проверка на връзката. Реших да те събудя. Вече е почти седем. Мислех, че ще се зарадваш.

— Извинявай, старче. Аз не съм и лягал. Просто ти се обади...

— Не навреме, така ли? — съвсем се обърка Грязнов. — Ти с какво се занимаваш там, стар женкар такъв? Във влака дори, а?

— Не, Слава, какво говориш, ей богу! Имам спътник — много ценен консултант по нашето дело. Може да се окаже много полезен.

— Ясно. Хубавичка ли е? — ехидно попита слушалката.

— Престани усмихна се Александър.

— Добре. Обади се, когато можеш. Ама че го даваш... — изсмя се Грязнов за дочуване и затвори.

Турецки изскочи в коридора. Пътниците още спяха. Проходът беше съвсем пуст, Наташа не се виждаше. Саша съобрази набързо в коя посока е вагон-ресторантът и се понесе натам. Сънливите шафнери надничаха от служебните си купета и стреснато се пулеха след него. В ресторанта той видя каквото му трябваше. На празните масички стояха вазички с разноцветни астри. Край една масичка седеше дебелият барман от кавказка националност и мрачно пиеше коняк в пълна самота. Саша притича до него.

— Слушай, шефе, продай ми цветя!

Турецки подаде банкнота от петдесет хиляди. Барманът равнодушно го изгледа, после банкнотата, без да прекъсва заниманието си и без изобщо да реагира на молбата му.

— Продай ми, моля те! Вие така или иначе ще направите престой. Поне два дни. Цветята ще увехнат. А на мен много ми трябват!

— Защо? — меланхолично попита планинецът.

— Искам да ги подаря. На една жена. А къде мога да намеря сега цветя във влака? Продай ми, много те моля!

Дебелакът се втрени в прозореца, като обмисляше чутото. На Турецки много му се искаше да го халоса по къдравата чутура, но се сдържаше.

— Бравос! — най-после произнесе той присъдата си. — Обикновено напият жената, преспят с нея и гуд бай! А ти искаш да й подариш цветя... Бравос! Джигит! Вземай всичките!

Грузинецът измъкна с ловки пръсти синкавата банкнота, като освободи по тоя начин ръката на Турецки за по-необходимо занятие. Саша бързо обходи масичките и събра цветята. Получи се доста симпатично букетче.

— Почакай — спря го планинецът. — Слушай, а къде ще поставиш цветята не помисли, нали?

С тези думи дебелакът откъсна могъщото си туловище от стола и подаде вазичка на Саша.

— Сега върви! — разреши той.

Саша тихичко отвори вратата на купето. Наташа лежеше по гръб, пъхнала ръка под главата си. Краката ѝ бяха присвити в коленете и покрити с одеялото. Тя спеше. Александър тихо постави до главата ѝ вазичката с цветята, полюбува се на спокойното ѝ в съня лице и седна насреща.

Той проседя, без да мръдне, докато вагонът не оживя. После донесе две чашки с вдигащо пара кафе. Сложи едната до Наташа. Тя се протегна, изви се като голяма, красива котка, възбуждайки у Александър бог знае какви желания, и отвори сивите си очища. Погледна цветята, вдъхна аромата на кафето, после премести поглед към Александър.

— Като на кино — промълви жената.

Грязнов се върна в Москва след два дни. С вечерния влак. Като се прибра вкъщи, първата му работа беше да се обади по телефона на Ирина.

— Ириша, здравей! Поздрави от леля ти.

— Слава! Върна ли се вече? Е, добре дошъл. Как мина пътуването?

— Успешно, Ириша, успешно. Леля ти е супер! Вече се замислям дали да не я взема за извънщатен сътрудник. Нося ти колетче от нея. Тия дни ще намина да ти го дам. Как е Ниночка?

— Благодаря, вече се оправя.

— Добре. А твоят благоверен обаждат ли се?

— Да. Всеки ден. Има много работа там.

— Ей сега ще му звънна, да разбере какви ги върши. Е, дочуване, Ириша. Ако ти трябва нещо, обаждай се. И ти благодаря за аптеката. Имам да те черпя.

— Стига де — разсмя се Ирина. — Е, бъди здрав, Слава. Трябва да правя инхалация на Ниночка.

После Слава се обади на Погорелов, за да научи последните новини. След като изслуша Валентин, пробоботи в слушалката:

— Добре. Ще изчакаме развитието на събитията. А аз ще ти разправам утре за моите успехи. До скоро.

Третото обаждане беше вече до Александър. Грязнов набра номера на мобилния му телефон и веднага чу гласа на приятеля си.

— Привет на командированите!

— Славка? Откъде се обаждаш?

— Вече от къщи. А вие къде се намирате, господин старши на групата?

— Току-що пристигнах в хотела. Гоголев ме докара. Набелязвахме план за по-нататъшните действия.

— Аха, надушвам. По половинка на калпак ударихте ли?

— Не, по-малко. Е, разказвай какво направи?

— Има резултат. Лелята на твоята Ирка е забележителна бабиера. Тя членува там в обществото за защита на човешките права. В това общество влизат, както сам разбираш, предимно руснаци. При това запасни офицери, бивши военни. Като най-притесняван контингент. Та чрез своето общество тя още първия ден ми намери треньора на нашия персонаж. Той е запасен офицер, подполковник. Тренирал е отбора на рижкия СКА^[1], разбира се, още по съветско време. Прекрасно си спомня момчето. Самият той го е тренирал. Казва, че наистина е бил стрелец от суперкласа. От дете ходел с баща си на лов. Първо се занимавал с биатлон, но там имало прекалено голяма конкуренция и треньорът му — Павел Аверянович се казва — предложил на младежа да се захване със стендова стрелба с пистолет. Използвали са пистолети „Марголин“. Алгерис постигнал големи успехи, станал майстор на спорта. Но тогава се случила тая история с изнасилването. Треньорът казва, че изобщо не е имало никакво изнасилване. Нашият персонаж излизал с момичето няколко месеца. После се прехвърлил на друга госпожица. И тая, изоставената мадама, му организирала прощална вечер на свещи, а сутринта хукнала в милицията. Самият Павел Аверянович бил на лагер с биатлонистите, когато станало всичко това. Когато се върнал, момчетата от отбора му разправили цялата история. Главното е, че момичето после се опитало да изтегли жалбата си, но машината вече се била завъртяла. Разкрито престъпление — кой ще се откаже от такъв подарък. Но основното е следното: пистолетите се давали на спортистите на отговорно пазене, те подписвали документ за това. Когато треньорът се върнал,

Смакаускас вече лежал в следствения арест. Е, Павел Аверянович решил да не утежнява положението му и нищо не казал за пистолета. Тоест пистолетът останал у младежа. После го отчислили някак си. Пистолета, не младежа! Но! Като бивш военен Павел Аверянович е много педантичен с документите. И представяш ли си, запазил е всички дневници за раздаденото оръжие. На кого е дадено, кога, какъв заводски номер. Всичко е запазено! И разписката на Алгерис при получаването на оръжието. Аз направих ксерокопия от цялото това съкровище. Освен протокола донесох и магнетофонен запис. И всичко това за два дни! Ето как трябва да се работи, господин следовател!

— А не щеше да тръгваш, а? — разсмя се Турецки.

— Ех, информация много, но самия пистолет го няма. Трябва пак да се претършува около блока на Фрязин. Това нали е било последното му убийство, може все пак да го е хвърлил някъде там. Макар че ние вече претърсвахме. Но не е грях да повторим. Как вървят твоите дела?

— Ами засега никак. Опипваме научноизследователските институти, разпитахме пощенската служителка, която е оформила пратката. Направихме фотороботи. Засега няма нищо повече.

— А как е научният ти консултант?

— Че аз изобщо не съм я виждал след пътуването.

— Аха, значи все пак е била жена!

— Я върви по дяволите, Славка! — разсмя се Турецки. — Е, при вас там нещата май потръгват по мъничко? Днес говорих с Погорелов. Между другото, истина ли е, че нашата актриса работи в едно известно ведомство?

— Истина е.

— Да беше я видял там, Слава! Не жена, а малолетен инвалид.

— Нали ти казвах. Цялата тая фамилийка е един дол дренки. А ти на това отгоре защитаваше някого.

— Да, направо не мога да повярвам. Погорелов ми разказа за аптеката. Значи разрешението за продажба е подписано от Иля Николаевич?

— Да, Саша, от него.

— Тъжно.

— Ти по-добре се порадвай на жена си. Тя ни изведе на тая следа. Бива си я Ирина!

— Че кой спори?

— Нещо не чувам в гласа ти законната гордост за законната ти съпруга.

— Абе гордея се, гордея се. Така че какво, оставаме на изчакване? — смени темата Турецки.

— Да чакаш и да догонваш — от това по-лошо няма — въздъхна Грязнов.

Но не се наложи служителите на МУР да чакат дълго. Явно Фортуна ги съжали, като взе под внимание многомесечната изтощителна работа на хората. Още на третото денонощие от подслушването на телефона на Тамара Кантурия излезе очакваната информация. Отначало на Тамара се обади Сергей Висницки и съобщи, че контейнерът за превозване на мебели в Москва е поръчан за следващата сутрин. Предполагаемо време за пристигане в Москва — седемнадесет часът.

— Ще го докарат в апартамента на „Наметкин“. Аз ще пратя момчетата около седемнадесет часа. Те ще разтоварят. Помоли Иля да те пусне по-рано. Днес пак ще ти се обадят. Подготви всичките си контакти, за да излезе стоката от теб без задръжки.

— Добре, Серго — отговори Тамара.

После тя се обади на няколко телефона, като се договори за предаването на „лекарството“.

Към полунощ се обадиха на Тамара от Петербург и ѝ съобщиха, че утре ще ѝ докарат мебелите.

В контейнеровоз с надпис „Горячов и компания. Превозване на мебели“. Номерът на камиона е...

Адрес на доставката: улица „Наметкин“, блок... апартамент...

Цялата нощ в МУР звъняха телефони с непрекъснати междуградски разговори. Турецки, който седеше в кабинета на Гоголев, разговаряше с Грязнов, който не напускаше „Петровка“. Всички постове на КАТ в самия Питер и по трасето Петербург-Москва бяха предупредени за контейнеровоза „Горячов и компания“ с номер...

Рано сутринта на следващия ден към задната врата на едно от учрежденията, заемащи обширна площ почти в центъра на Питер, се приближи микробус „Газела“. Вече го чакаха. От прилепеното към самата ограда здание излязоха няколко млади мъже. Те раздрусаха кротко спящия в будката си пазач и той, прозявайки се, им отвори вратата. Газелата се приближи до самото здание. Кашоните, залепени

със скоч и надписани на ръка „полилей“, „сервиз за кафе“, „дреболии от бюрото“ и тям подобни, бързо преминаха в микробуса. Пазачът получи бутилка водка, а газелата напусна територията на учреждението. Недалеч, в една задънена уличка, я чакаше контейнеровоз с надпис „Горячов и компания“.

— Момчета, що така сте се разхвърляли? Мебелите на едно място, а посудата на друго — учуди се мустакатият шофьор, който пушеше папиросата си. В това време от входа на блока няколко младежи изнасяха части от кухненска гарнитура.

— Все се местим! — обясняваше му придружаващият микробуса мъж с кожен каскет. — Събираме се да живеем с тъщата. Преместиха ме в Москва. Решихме да приберем и старата. Защо да остава сама тук? — охотно обясняваше на шофьора мъжът с каскета.

— Значи ще живееш с тъщата? Ох, не ти завиждам, приятел! — изсмя се шофьорът.

— Абе не е за разправяне — словоохотливо поддържаше разговора собственикът на каскета. — На всичкото отгоре бабата вече е пълно куку. Обаче жената ми пили на главата...

В това време кашоните от газелата бързо бяха преместени в търбуха на контейнера, в самото му дъно. После вътре беше натоварена и кухненската мебел.

— А жена ми, разбираш ли: да я вземем, та да я вземем. Ти женен ли си?

— Че къде ще се денеш от тях? — изсмя се шофьорът. — Вече за четвърти път. Това, жените, обожават да имат печат в паспорта. Сякаш им дават медал за трудова слава.

Докато вървеше този вълнуващ разговор, шофьорът на газелата заобиколи контейнеровоза и бързо лепна на дъното на камиона някаква неголяма джаджа. После се появи от другата страна и се приближи до разговарящите.

— Братле, абе гледам, че пушиш „Беломор“, пък моите свършиха.

— Вземи — предложи пакетчето си мъжът с кожения каскет.

— Не, не пуша цигари. Глезотия си е това.

— Правилно, братле, глезотия — подкрепи го представителят на „Горячов и компания“. — В кабината имам още един пакет. Вземи си... Моята, последната, на всичкото отгоре с момченце я взех, та докато се

оженим, беше ласкава като котенце. Обаче като подписахме... — продължи той разговора.

— Натоварихме, шефе? — викна един от младежите.

— Добре. Вече стана седем. Време е да потегляме. Уточнихме московския адрес: улица „Наметкин“, нали?

Шофьорът на контейнеровоза се вмъкна в кабината. С могъщо ръмжене камионът потегли на път.

— Успя ли? — попита Каскета шофьора на газелата.

— Мината е на дъното на камиона. Бръмбарът е в кабината — докладва той.

— Добре. Всички сте свободни до утре — разпореди се Каскета.

Младежите бързо се стопиха в утринния сумрак. Уличката беше пуста. Прозорците на плътно прилепените един до друг блокове едва-едва започваха да светват.

Десетки хора следяха контейнеровоза на „Горячов й компания“, който пътуваше към Москва. Следяха с такова внимание, с каквото любителите на авторалита следят „Формула 1“. Постовете на КАТ си предаваха един на друг по веригата информация за движението на камиона.

Собственикът на каскета, който вече висеше на закачалката, седеше в апартамента си, като поглаждаше обширната си плешивина и слушаше гласа на шофьора на контейнеровоза. През целия път той, като фалшивеше неимоверно, си пееше с гнусен глас руски народни песни. Плешивият се мръщеше като от зъбобол, но мъжествено слушаше. От време на време той се свързваше по радиотелефона с шофьора на другата кола, незабележим „Москвич“, който се беше лепнал зад контейнеровоза на няколко пресечки след мястото на товаренето.

— Как е обстановката? — питаше плешивият.

— Засега е спокойно — отговаряха от москвича.

В седемнадесет и тридесет контейнеровозът спря пред висок, току-що построен и още незаселен блок. От входа веднага изскочиха няколко мъже и започнаха да го разтоварват. Тъй като в блока едва ли не всеки ден се нанасяха хора, контейнеровозът не привличаше внимание. Не реагираха, когато го видяха, и двамата младежи — момче и момиче, които се прегръщаха на пейката в градинката пред блока. Момичето само трепна от мощното бибипкане на камиона,

обърна се миг към входа, но веднага се извъртя към младежа и замря в продължителна целувка. Страстната прегръдка обаче не им попречи да предадат информацията в МУР:

— Контейнеровозът дойде. Разтоварват го.

— Добре, Юра, продължавайте наблюдението — чу се гласът на Погорелов от портативната радиостанция, скрита във вътрешния джоб на якето на Юра.

— Харесва ми тая задача — съобщи той на партньорката си, като засили прегръдката.

— Ей, не се увличай толкова — едва успя да каже момичето, преди Юра пак да притисне устни към нейните.

По време на разтоварването един от младежите, които пренасяха кашоните и мебелите, уж случайно изтърси портфейла си под камиона. Той се наведе и пролази да го прибере, като отлепи от дъното на колата неголям предмет.

Седящата в градинката двойка се прегръща още половин час. Докато от входа не излезе Тамара Кантурия, придружена от същите младежи. Компанията се скри зад ъгъла, за което незабавно беше съобщено на Погорелов, а след десет минути и двойката напусна градинката.

Тамрико се прибра в своя апартамент на „Профсъюзна“ и се обади по телефона на Нина Вахтанговна.

— Всичко е наред, скъпа — шумеше магнетофонната лента с гласа на Тамрико в неголямата апаратна на Петровка. Край магнетофона стояха Погорелов и Грязнов. Вячеслав от нетърпение потропваше с крак.

— Добре, радвам се — отговори Нино. — Кога предаваш стоката?

— Утре в шест сутринта ще дойде Тенгиз, товарим и в шест и тридесет се срещаме с купувача.

— Нещо ми е тревожно — проговори Нино.

— А на мен не — весело откликна младата жена. — Засега всичко върви прекрасно. До утре, скъпа!

От лентата се чува сигналите за свободно.

— Надушва опасността, зверюгата — каза Грязнов, като имаше предвид Свимонашвили. — Валентин, събери народа в кабинета ми. Ако има нещо ново, веднага ми съобщете — заповяда Вячеслав на седящата пред пулта млада жена в униформа на сержант.

Тя кимна.

До късно вечерта обсъждаха плана за задържането на Тамара Кантурия. Никой от включените в операцията хора не се прибра тази вечер. Твърде силно беше напрежението. А и ситуацията можеше да се промени всяка минута. Галочка непрекъснато носеше в кабинета на шефа чинии със сандвичи и кафе. Към единадесет вечерта Грязнов насила изпрати своята помощничка вкъщи. Кабинетът му по това време вече беше задимен донемайкъде. На масата имаше планини от мръсни чашки.

— Поне отворете прозореца, че няма да доживеете до утре! — заповяда на тръгване Галочка.

В шест сутринта на „Профсъюзна“ спря микробус. След няколко минути в него се шумгна излязлата от входа Тамара. Микробусът зави по улица „Наметкин“ и спря пред вече познатия блок. Тамара слезе, придружена от двама мъже, единият от които караше колата. След още дванадесет минути натовареният микробус заръмжа, потегли и зави зад ъгъла. Той измина триста метра, преди да бъде хванат в каре от милиционерските коли. От колите стремително изскочиха спецназовци и обкръжиха микробуса. Челното стъкло беше разбито с рязък удар от автомат и парченцата се посипаха върху шофьора. Веднага отвориха и вратата.

— Какво става? — закреця с грузински акцент шофьорът, докато го извличаха от колата.

Якият спецназовец мълчаливо залепи грузинеца с лице към капака на колата, друг му щракна белезниците. В салона на микробуса се мяташе вторият мъж, като трескаво се мъчеше да извади от джоба си пистолет ТТ. Но той не успя да стреля, защото беше съборен на пода от мощен ритник в гърдите. След секунда як спецназовец беше го яхнал и извиваше назад ръцете му. После, вече с белезници, го изкараха навън. Тамара, която седеше в кабината до шофьора, сякаш се вкамени.

— Отворете вратата! — заповяда изникналият пред нея Грязнов.

Тя се подчини. Грязнов я разглежда няколко секунди. Светлосив шлифер от най-мека кожа. Късата черна коса едва прикриваше ушите ѝ, като се разделяше на път по средата и обрамчваше с къдрите си лицето ѝ. Малко едричък нос, красиво очертани устни и неголеми, но изразителни тъмни очи с дълги черни мигли. Много привлекателна жена.

— Тамара Кантурия? — попита Грязнов.

— Не — като се позабави, отговори момичето. — Елена Суботина. А какво е станало? Ние се местим и прехвърляме покъщнината си.

— Ясно — каза той. — Вашите документи, моля.

Тамара извади от чантичката си паспорт и му го подаде.

— Все пак какво е станало? Какво си позволявате? Аз ще се оплача.

— Разбира се, това си е ваше право — съгласи се Грязнов. — Трябва да огледаме багажа ви. Тук наблизто току-що стана убийство. Та вие като нищо може да карате разчленения труп, гражданко Суботина — весело говореше той, докато проверяваше паспорта. — Момчета, хайде — махна Вячеслав Иванович на оперативните служители. — Олег, ела — повика той Олег Лойко. — Емелянов, викай свидетелите.

Оперативниците вече разбиваха сандъците, като изхвърляха набутаните отгоре парцали. Отдолу, обвити с мека сива хартия, лежаха кутийки с ампули.

— Лойко, веднага я закарай за изследване — подаде Грязнов една кутийка на Олег. — Граждани свидетели, една опаковка от веществото изпращаме за анализ, което ще бъде вписано и в протокола.

Свидетелите, две възрастни портиерки, единствени те живи души на безлюдната в ранния час улица, шашната кимнаха.

— Вячеслав Иванович, ама това имане няма брой! — ахна Юра Виноградов.

— Бройте, момчета... Пилете, Шура, пилете... Те са златни.^[2] Иначе гражданката Суботина ще каже, че в МУР са ѝ подхвърлили кутийките.

— Аааа! — изведнъж закрещя с пълен глас един от задържаните, оня, дето размахваше пистолета.

— Мълчи, гад, ще те застрелям като псе — ласкаво му прошепна на ухото спецназовецът, който го държеше.

— Покъщнина значи превозвате? — подсмихна се Грязнов, като гледаше Тамара. Тя мълчаливо се извърна.

Най-после беше оформен протоколът от местопроизшествието, от който следваше, че в задържания микробус са намерени сто хиляди опаковки с неизвестно вещество. По десет ампули във всяка опаковка. Когато свидетелите се подписаха, Грязнов все така весело каза на младата жена:

— Е, очарователна гражданко Суботина, да вървим на „Петровка“! Вашите рицари, безусловно, ще дойдат с нас.

Иля Николаевич Висницки недоволно поглеждаше часовника. Вече беше десет, а Тамара я нямаше на работа!

Ама докога ще я кара така? И без това все си тръгва по-рано. Ето, вчера пак ходи на своя доктор, два часа по-рано си тръгна. Днес пак я няма. Всички знаят, че тя му е почти роднина, мълчат си. Но зад гърба му мърморят вероятно. В смисъл, към другите Иля Николаевич е строг, а на някои всичко им е позволено. И пак трябва да се обърне към секретарката на своя заместник — първата клюкарка на учреждението. Ама как може да го излага това момиче така? Той, естествено, разбира, че тя има проблеми със здравето, нещо там женско. Тамара през сълзи му призна преди две години, че се лекува от безплодие. („Господи, има ли въобще на света нормални, здрави жени?“ — мимоходом си помисли той, като си спомни своята загинала жена.) И той много ѝ съчувства. Затова и не се омъжва момичето, смята, че няма право да създава семейство, което няма да има деца. Това, разбира се, е много благородно, а и въобще Тамара е славно момиче и той много я обича. Но работата си е работа, всичко си има граници! В края на краищата тук не е гаражно магазинче, а главно управление към Министерството на здравеопазването.

Така си мислеше Иля Николаевич, като ядосано преглеждаше поднесените му за подпис документи.

Но той прекрасно знаеше, че само като се отвори вратата и Тамара надзърне през идиотските си очила, които носи само на работа, цялото му раздражение ще отлети. Той наистина много се привърза

към момичето, което умееше да усеща настроението му и да каже само няколко думи, но именно тези, които му се искаше да чуе в момента.

И, разбира се, той съчувстваше на женското ѝ нещастие. Жена, която няма деца, е артефакт. Грешка на природата. Но за съжаление сега има все повече такива жени. Основната част от тях просто не искат да се обременяват. Не искат да си утежняват и без това сложния живот. Но природата не прощава потъпкването на законите ѝ. Колко такива свободни от грижи дамички е виждал той дори в собственото си учреждение. И какво? Част от тях просто го е ударила през просото, сякаш бързат да изтъргуват женската си природа. Други се превръщат в злобни психопатки. Друго нещо е, когато жената я сполети такава беда като безплодието. Иля Николаевич пак си спомни жена си.

Колкото и да е странно, той бързо привикна към положението си на вдовец. Както справедливо забеляза веднъж Нино (за което Иля Николаевич, естествено, не знаеше), темпераментът му не изискваше постоянна физическа близост. Той, както се казва, не беше по тая част. В същото време се оказва, че той беше толкова безкрайно уморен от постоянните истерии на Надя, от резките промени в настроението ѝ, че самотата не му тежеше. Напротив, радваше се да се прибере в почистеното и оправено от домашната помощничка леля Глаша жилище, където го чакаше вкусен обяд. След като го нахранеше, леля Глаша си тръгваше и той можеше да си почива цялата вечер от напрежението на работния ден. Всеки път, когато усещаше колко му е добре сам, Иля мислено молеше Надя за прошка.

А и той не беше съвсем самотен. Семейството на брат му постоянно го канеше. Иля Николаевич свято спазваше традицията, разните му там семейни празници. Но общуването с тях му тежеше. Някак наглият, но страхлив Сергей, циничният Иван, суровата Нино. Господи, а нали някога, съвсем като хлапе, той беше влюбен в нея! Като че ли от всички тях Иля се радваше само на Тамара.

Но къде е тя наистина?

Телефонът иззвъня. Висницки вдигна слушалката.

— Иля? — чу се разтревоженият дрезгав глас на Нино. — Тамрико дойде ли на работа?

— Не, и аз я чакам. Не се е обаждала, не е предупредила нищо. Може би пак е при доктора си?

— При какъв доктор?! — още по-нервно възкликна Нина. — Добре, ще се обадя по-късно. — Тя тресна слушалката.

Иля взе да нервничи. Дали пък с Тамара не се е случило нещо? Не дай си боже да я е блъснала някоя кола! Карат като бесни!

Телефонът пак иззвъня. Иля сграбчи слушалката.

— Ало! — силно извика той.

— Иля Николаевич Висницки? — попита непознат мъжки глас.

— Да — тревожно отговори Иля.

— Трябва спешно да дойдете в московската криминална милиция. На „Петровка“ тридесет и осем.

— Да не е станало нещо? С Тамара? — кой знае защо възкликна той.

— Ще ви вземат с кола. След десет минути слезте на входа.

В слушалката се чуха сигналите за свободно. Иля стисна с длани слепоочията си. Нещо е станало с Тамара, кой знае защо беше сигурен в това. Трябва да се обади на Нина. Иля вдигна слушалката. В този момент в кабинета му влезе първият му заместник.

— Иля Николаевич, чухте ли? — още неседнал започна той. — Днес в Думата са обсъждали нашата програма...

Заместникът му говори десетина, минути. Иля не разбра нито дума от казаното. Той гледеше тъпо ту заместника си, ту часовника.

— Трябва да изляза — прекъсна той словесния поток и стана от стола си.

— В Думата ли отивате? — викна след него заместникът му. — Правилно! Желязото трябва да се кове, докато е горещо!

— А, ето го и Иля Николаевич — надигна се Грязнов да посрещне влезлия Висницки. — Влезте, седнете. Чай? Кафе?

— Не, благодаря — отказа Висницки, като оглеждаше кабинета.

— Седнете, седнете, разговорът ни ще бъде дълъг.

— За какво? — напрегнато попита Висницки, като сядаше на стола. — Простете, с кого имам честта?

— Разрешете да ви се представя: Вячеслав Иванович Грязнов, началник на това учреждение. Разбира се, не е работа на началника да разпитва заподозрените, не е царска работа тая, както казва един мой

приятел. И ваш между впрочем. Турецки се казва. Обаче вие сте много любопитен, Иля Николаевич.

Лицето на Висницки се вкамени.

— Какво става? Какъв разпит? Кой е заподозреният? За какво говорите? Това какво е, провокация? Какво сте направили с Тамара?

— С каква Тамара? — учуди се Грязнов.

Висницки помълча, после вдигна очи към Грязнов.

— Днес моята секретарка Тамара Кантурия не дойде на работа. И в този момент ми се обаждат и без никакви обяснения искат да се явя тук. Аз, естествено, идвам, защото се тревожа за момичето.

— А тя ви е и роднина... — сякаш между другото вметна Грязнов.

— Да! — гордо вирна брадичката си Висницки. — И какво от това? Да не е забранено с някой указ на президента?

— Боже опази — размаха ръце Вячеслав. — И президентът има роднини в апарата си. Но да оставим президента на мира. Да се върнем към вашата роднина. Тя май не е наред със здравето? Често отсъства от работа. Ето, вчера например...

— Какво сте направили на Тамара? — попита със звънтящ глас Иля.

— Е, от това вече няма нужда! Не сте в гестапо, Иля Николаевич. Галочка — наклони се към разговорната уредба Грязнов, — покани Погорелов с дамата.

Иля мълчаливо гледаше през прозореца.

— Пушите ли? — попита го Вячеслав.

— Не — надменно отговори Иля. — Искам да ви предупредя, че аз съм отговорно лице. Не съм ви някое безпомощно старче. Ще вдигна на крак пресата. Това е разгул на беззаконието и безнаказаността...

— Аз, с ваше разрешение, ще запаля една — прекъсна го Вячеслав.

Вратата на кабинета се отвори. Погорелов пропусна пред себе си жената и влезе след нея.

— Тамарочка! — извика Висницки, като се надигаше.

Тамара не го погледна дори. Грязнов пак я огледа внимателно. Невисока, малко набита. Ако среше назад косата си, ако я стегне с нелепия гребен, забодее на носа си кръглите очила с дебели лещи —

така както я описваше Турецки — и вместо безукорния костюм, навярно от скъп дизайнер, да навлече нелепата блуза, дългата пола, какво пък, наистина ще се получи съвсем друг образ. Но все пак как да скриеш тези очи — направо не мога да си представя, мислеше той. Актриса!

— Е, гражданко Суботина, също така Кантурия, ще продължаваме ли да разиграваме комедията, актрисо наша всенародна? — обърна се той към дамата.

Тамара хвърли зъл поглед към собственика на кабинета.

— Разкарвате възрастен човек, тревожите го... — процеди тя. — Прощавай, чичо Илико, че не ти се обадох — меко каза тя на Висницки.

— Каква трогателна сцена! — подсмихна се Грязнов. — Направо да се разплаче човек. Но вие сте права, Тамара Багратионовна. Няма нужда от господин Висницки, за да разпознаем очарователната ви особа. Там, в съседните кабинети — Грязнов забодде пръст към стената, — вашите съучастници вече ви продават на едро и на дребно.

Тамара само презрително се усмихна.

— Е, да, те не знаят много — отговори си сам Грязнов. — Затова сядайте, Тамара Багратионовна, край нашата маса. Ще си поговорим.

— За какво? — рязко попита Висницки. — Още веднъж ви предупреждавам, ще отговаряте...

— За лабораторията — промълви Грязнов, сякаш без да чува заплахите.

— Каква лаборатория? — гневно възкликна Иля Николаевич. — Какво си позволявате в края на краищата...

— За нелегалната лаборатория за производство на триметилфентонил, или „китайски белтък“, или „полипептид Хуанхъ“, както ви харесва повече. Къде се намира тази лаборатория? — рязко попита Грязнов, като гледаше към Висницки.

Висницки тръсна глава, опитвайки се да осмисли чутото. Но нищо не разбираше. Тамара беше извърнала очи.

— Нищо не разбирам — призна си Иля.

— Е, за да не проточваме разговора, запознайте се с това.

Грязнов подаде на Висницки един лист. Докато Иля Николаевич вадеше очилата си от джоба, Тамара устреми поглед към листа. Лицето ѝ взе да порозовява. Тя сведе очи.

— Полипептид Хуанхъ... — започна да чете на глас Висницки — е... — по-нататък той само мърдаше устни. — Това тук моят подпис ли е? — недоумяващо попита той Грязнов.

— Мен ли питате? — поинтересува се в отговор той. — Доколкото разбирам, подписът е именно вашият. Сравнявахме го. Наистина е от ксерокопие. Факсимиле, така да се каже.

— Но аз не съм подписвал този документ... И изобщо за пръв път чувам за такова вещество.

— Да бе! Ни чул, ни видял. Господин Висницки, налага се да ви задържим. И да ви вкараме в следствения арест. Тъй като под формата на този същия „полипептид“ се е продавал наркотик със страшна сила. Направо в аптеката. И да ви кажа, не си представям как ще лежите там с престъпниците...

— Оставете го на мира — изведнъж каза Тамара. — Чичо няма нищо общо с това.

— Е, да, чичо ви е абсолютен джентълмен... — ехидно каза Грязнов.

Тамрико вдигна към него черните си очи, които пламнаха от гняв.

— Заявявам, официално го заявявам и изисквам думите ми да бъдат записани в протокола. Иля Николаевич нищо не знае за този документ. Изготвих го сама. На ксерокс. Взех една заповед с негов подпис, наложих отгоре нужния ми текст и го пуснах на ксерокса. Това е. Елементарно.

— Защо, Тамара? — изумено попита Висницки.

Тамара не го гледаше.

— Ето го и първото признание — обезкуражено изкоментира Грязнов.

— И последното — като блесна с очи, пророни Тамара.

— Моето момиче, чакат ви три години за съхраняване на тая отрова и десет години за разпространението. Без да говорим за такива дреболии като фалшивия паспорт.

— Момичетата ги търсете в приемната си — изсъска Тамрико, като гледаше с омраза Грязнов право в очите. От този хищен поглед Слава чак усети мравчици по гърба си.

— Правилно ли разбрах, че не искате да говорите повече? Поне за днес? — като се опитваше да запази спокойствие, я попита той.

— Моля да ми покажете протокола от разпита — с леден тон поиска тя.

— Е, хайде не ми издавайте заповеди. Тук аз заповядвам — започна да се впряга Грязнов.

Погорелов предупредително се прокашля.

— Вячеслав Иванович, ето го протокола — подаде той на Грязнов няколко листа.

Като пробяга с поглед по текста, Грязнов подаде листовете на Тамара. Тя внимателно ги разучи.

— Кой води моето дело? — осведоми се тя.

— Вашето дело за издирването на нелегалната лаборатория, произвеждаща триметилфентонил, води ръководителят на следствено-оперативната група, старши следователят по особено важни дела към Главната прокуратура на Русия Александър Борисович Турецки. Устройва ли ви?

— Това ще ви съобщи адвокатът ми. И повече в негово отсъствие няма и дума да кажа.

— А в присъствието му? — кой знае защо не се сдържа Грязнов.

— И в присъствието му — също.

„Всичко се обърка в дома на Облонски“ — с тази отдавна популярна фраза на класика можеше да се определи ситуацията в дома на Нино Свимонашвили. Вече беше получено известието за задържането на Тамрико със стоката. Нино, Сергей и Алгерис бяха в кухнята. Алгерис мълчаливо седеше до масата.

Самата Нино стоеше до прозореца, като палеше цигара от цигара и нервно стискаше пръсти. Мъжът ѝ се мятеше из кухнята, като се хващаше ту за чашата с коняк, ту за таблетките.

— Тя ще ни предаде, тя ще ни предаде... — без да спира, мърмореше той и кършеше ръце почти като примадона от нямото кино.

— Млъкни — процеди Нино и го изгледа с омраза. — Моето момиче — гласът ѝ взе да се повишава, — моето момиче са го хванали, а ти трепериш само за страхливата си кожа!

— Не, ти млъкни! — запищя Висницки. — Ти ме забърка във всичко това! Аз от самото... — той се задавяше с думите — от самото

начало бях против тая работа, казвах ти, че е опасно... Сега тя ще ни предаде, и теб също. Твоето момиче... — изведнъж изкриви лице в гримаса той.

Нино налетя срещу мъжа си и му удари шамар. Той сграбчи китката ѝ и замахна. Но ръката му веднага беше спряна от железните пръсти на Алгерис. Той изви ръката му и го блъсна към стената. Сергей рухна на пода и се разрида. Всичко ставащо се чуваше добре в гостната, където Вано седеше пред телевизора. Изглеждаше, че той въобще не реагира на ситуацията. Но това не беше така. Младежът много внимателно се вслушваше в избухналия скандал.

— Млъкни, гамахлебуло! — презрително изгледа мъжа си Нино. — Тамрико няма да предаде никого. Тя ще мълчи. Познавам момичето си.

— Как ли не — плачеше на пода Сергей, — има да чакаш... Веднага трябва да се скрием. Ако на теб не ти пука за мен, за сина ти, за всички нас, то на мен ми пука! — изпадна той вече в пълна истерия. — Веднага заминавам. И Вано с мен... — Тук Сергей Николаевич бе обхванат от нервно хълцане. Той седеше на пода и хълцаше. Нино го гледаше отвратено.

— Ти, страхлив чакал, нямаш и представа от чест. Планинците са другояче възпитани. Тя няма да предаде никого. Спри да трепериш, че току-виж оцапаш гащите... Няма да намерят лабораторията. Няма никакви следи към нея. А Тамрико лежи в следствения арест с разни курветини. — Гласът ѝ пак започна да се повишава. — Трябва да я измъкнем оттам! Ето за какво трябва да мислим. Къде е тоя проклет адвокат? — кресна тя.

На вратата деликатно се позвъни.

— А, ето го и него — трескаво заблестяха очите на Нино. — Стани и се приведи в ред — заповяда тя на мъжа си. — Алгерис, иди да отвориш. — Нино сплете пръсти, после на един дъх изпи коняка.

В коридора се чу кадифеният глас на адвокатата — Григорий Борисович Самсонов.

Нино излезе да го посрещне.

— Какво става? — попита тя още в коридора, като гледаше Самсонов.

Григорий Борисович, представителен мъж на петдесетина години, събличаше шлифера си.

— Добър вечер, Нина Вахтанговна — вместо отговор поздрави той. Сърцето на Нина изведнъж прескочи.

— Къде ще разрешите да влезем? — се осведоми Самсонов, като оправяше очилата си в скъпи рамки.

Нино посочи към хола и тръгна напред. След нея се устремиха и останалите. Когато всички седнаха, адвокатът започна без предисловия:

— Положението е много сериозно, господа. Хванали са я в кола, натъпкана със стока.

Веждите на Нино нетърпеливо се вдигнаха.

— Знам, че вече сте в течение. След два дни ще бъдат готови резултатите от експертизата на препарата. Тогава ще бъде предявено обвинение по член двеста двадесет и осем, алинея четири от Наказателния кодекс. Това е от седем до петнадесет години с конфискуване на имуществото. Плюс фалшивия паспорт. Добре поне, че не е носела оръжие. Най-главното е, че нейното дело се разследва в общото производство по делото за нелегалното производство на наркотици. Като особено важно, то се води от следственото управление на Главна прокуратура. Затова се изключва промяна на мярката за неотклонение, тоест освобождаване от следствения арест под гаранция.

— Ами ако подкупим ченгетата? — хрипливо попита Нина. — Ще дам всичко, каквото имаме.

— Господ да ви пази, Нина Вахтанговна — намръщи се адвокатът, — вие не сте казвали това, а аз не съм го чул. Ръководителят на групата е Турецки. Чували ли сте за него? Ами че вие дори сте го виждали! Той ви е викал на разпит за казиното. И началникът на МУР Грязнов е в тази група. По-лесно е да ги убиеете, отколкото да ги подкупите. Боже опази, нищо не ви съветвам! — разпери ръце адвокатът.

— Къде е Турецки? — мрачно попита Нина.

— Турецки сега не е в Москва. В Петербург е. Само той като ръководител на групата може да промени мярката за неотклонение и да освобождава от ареста. Но няма да го направи. Само чистосърдечното признание може да облекчи положението ѝ.

Сергей Николаевич трепна и изгледа с безумен поглед Нина. Тя не го удостои с поглед, сякаш го нямаше в стаята.

— Те ще я разпитват за лабораторията. Не потръпвайте така, Нина Вахтанговна, там никого не бият. Напротив, всички са изключително вежливи. Ако тя, както се казва, пропее, лично на нея могат и да ѝ намалят присъдата. Но всички, които са свързани с тая лаборатория, не познавам тия хора и засега не искам да ги познавам, ги чакат големи неприятности според степента на престъплението — сипеше адвокатът в скоропоговорка, — така че не им завиждам...

Сергей Николаевич шумно задиша. Алгерис мълчаливо стисна коляното му под масата. Той притихна. Седящият все така пред телевизора Ваня Висницки слушаше много внимателно разговора.

— Но тя не издава никого... — продължи адвокатът.

Нино най-после хвърли презрителен поглед към мъжа си.

— И ако не го направи утре сутринта, обикновено първата нощ е най-тежка — поясни Самсонов, — то вероятно и нататък ще мълчи. Нещо повече, тя поема вината на друг.

— Чия? — изуми се Нино.

— На вашия роднина. Иля Николаевич.

Всички някак бяха забравили за Висницки старши.

— Той какво общо има?

— Как какво? — учуди се адвокатът. — Те имат черно на бяло подписа на началника на главното управление по лекарствените средства към Министерството на здравеопазването за продажбата на „полипептид Хуанхъ“. Вие какво, не знаехте ли? Днес са викали Иля Николаевич на „Петровка“.

— Те са се добрали до аптеката! — понечи да завие Сергей Николаевич, но веднага млъкна и зяпна към Алгерис.

— Та Тамара Багратионовна е поела това върху себе си. Дала е показания, че сама е изфабрикувала този документ.

— Ето! — кресна Нино. — Чуваш ли, боклук такъв? Казвах ти — блесна тя с очи срещу мъжа си.

— Но както разбирате, това признание не е подобрило положението ѝ — сякаш не беше чул вика ѝ, забеляза Григорий Борисович.

— Длъжни сме да я измъкнем! — пак извика Нино.

— Може, разбира се, да се проработи вариантът за невменяемост — замислено задъвка устните си адвокатът, — но не знам, не знам...

Експертизата ще бъде най-подробна. Цяла комисия. Всички не можеш да подкупиш.

— А къде е Иля Николаевич? — изведнъж попита мълчащият досега Ваню.

— В болницата — делово съобщи адвокатът. — Сърдечен пристъп. Не знам що за разговор са имали с Грязнов, но от неговия кабинет са го откарали направо в болницата. Не в затворническата, не. Първо са искали и него да задържат, така ми се струва. Но след признанието на Тамара Багратионовна всъщност не са имали в какво да го обвинят. Мисля, че ще се ограничат с домашен арест. А и къде ли може да отиде той сега, в прединфарктно състояние? Имам записано някъде в коя болница е, ей сега...

Григорий Борисович отвори обемистата си чанта.

— Къде е сега Тамрико? — спирайки ръката му, попита Нино.

— В „Матроска тишина“. Висша, така да се каже, класа. Аз не я видях. Възможно е да се срещна с нея утре. Това е всичко засега. — Той пак подъвка замислено устните си. — Да, положението е най-сериозно. Аз, разбира се, ще направя всичко, което е по силите ми, но сами разбирате... Няма с какво толкова да ви утеша. Позволете да се оттегля. Утре след свиждането с Тамара ще се свържа с вас.

— Интересно все пак, кой я е предал? — пак попита Ваню.

— За съжаление не знам това. — Самсонов стана.

Нино излезе с него в коридора. Григорий Борисович облече шлифера си и отвори чантата.

— Ето, Нина Вахтанговна, бележка от Тамара. Заповядано ми е да я предам лично в ръцете ви. Но не питайте как се озова у мен — прошепна адвокатът и изчезна зад вратата. — Боже мой, с какво се налага да се занимавам! — каза си той вече в асансьора. — Но Софочка се нуждае от скъпото лечение в Германия!

И адвокатът превключи мислите си към любимата си дъщеря Софочка.

Нино влезе в кухнята и отвори малкото листче от бележник.

„Скъпа мамо!“ — прочете тя и закрепця. Когато мъжете влетяха в кухнята, Нино плачеше, обронила глава на ръцете си. В дългите ѝ пръсти беше стисната бележката.

— Тя е знаела, знаело е момичето ми! — крещеше Нино. Сълзите се лееха като град по винаги студеното ѝ, надменно лице,

изкривено сега от гримаса на болка.

— Какво има, Нино? — коленичи пред нея Алгерис.

— Тя е знаела всичко и никога нито с дума... — Нино се задавяше от ридания.

Нино, крещяща гневно, Нино заплашително мълчалива — това бе страшно, но Нино плачеща — то беше толкова ужасно, че и мъжът ѝ, и синът ѝ стояха като вцепенени на вратата на кухнята.

Тя сякаш не ги и виждаше.

— Алгерис! — Нино се вкопчи в раменете на все така стоящия на колене пред нея Смакаукас. — Алгерис! Трябва да я измъкнем. Само ти можеш да ми помогнеш! Само на теб мога да разчитам! — От очите ѝ продължаваха да се леят сълзи.

— Ще направя всичко, което ми заповядаш — бавно и твърдо отговори Алгерис.

— Трябва да заминеш за Питер, да намериш тоя Турецки и да го заставиш с всички средства да я пусне под гаранция! С всички средства! Под гаранция, домашен арест, каквото и да е! Само да я пуснат. И аз ще я отведа, каквото и да ми струва това. Тръгвай веднага! Вземи която искаш от колите. Сутринта да си вече там.

Ваня Виснички бавно се обърна и отиде в хола.

„Значи така, сякаш нас с татко изобщо ни няма! Ако бяха хванали мен, тя нямаше да се тормози така!“ — горчиво осъзна той. Прехапа устни, като сдържаше влагата, която замъгли очите му. Ваню постоя така минута и отиде в стаята си. „Какво пък, това ми развързва ръцете“ — помисли той и затвори вратата след себе си.

Иля Николаевич Виснички наистина лежеше в отделението за интензивна терапия на една от престижните кардиологични клиники. Такава заповед, категорична заповед, даде Константин Дмитриевич Меркулов, след като Вячеслав му съобщи по телефона за случилото се. А то стана така.

Когато Тамара Кантурия с все така гневно святкащи очи, сякаш беше самата Немезида, а не търговка на наркотици, далавераджийка, дори убийца, като се има предвид, че потребителите на „китайския белтък“ изгарят подобно на свещи, та след като тя напусна кабинета, придружена от Погорелов, Вячеслав пак запали цигара, като се

опитваше да се успокои. Но не успяваше. Дяволска фамилийка, мислеше Слава, втрещен в гладката полирана повърхност на бюрото си. Дяволска фамилийка, повтори си той, като вдигна поглед към Иля Николаевич.

Той мълчаливо седеше на стола си, също така втрещен в повърхността на бюрото, сякаш там с някакъв тайнопис бяха изложени всички закони на вселената. Артист! Просто някакъв театър на името на Константин Сергеевич и Владимир Иванович¹².

— Е, след като дамата ни напусна, предлагам да минем на мъжки разговор — твърдо каза Вячеслав.

Иля Николаевич трепна и вдигна очи към Грязнов.

— Не ми отговорихте на въпроса — къде се намира лабораторията за производство на триметилфентонил?

Не знам за такава лаборатория — тихо отговори Висницки, като гледаше Грязнов право в очите.

— Вие и казиното на снаха си не знаете май?

— За казиното знам. Не ми харесва тая дейност...

— Това вече съм го чувал — прекъсна го Вячеслав. — В казиното е открита голяма партида „китайски белтък“. Вашата секретарка, също и роднина, е подправила, както тя твърди — само не разбирам защо ѝ трябва, — документа, разрешаващ продажбата на същия „китайски белтък“. Не са ли твърде много съвпаденията в това семейство? Продължавате ли да твърдите, че не знаете нищо?

— Казах това, което казах.

— Вие казахте това, което казахте... — повтори след него Грязнов. Той отвори рязко чекмеджето на бюрото си, извади пачка снимки и я бутна към Висницки.

— Не разбирам... — пак започна недоумяващо той.

— Ето я вашата Тамара — Грязнов показа една от снимките, — излиза от Птичия пазар, където е пласирала партида наркотици. Ето я, отива на среща със свой пласьор. Вие дори и думата не знаете, нали? Пласьор на крадено, или на наркотици. Ето я...

Иля Николаевич разстроено разглеждаше снимките и с мъка разпознаваше Тамара ту в някакво момиче с плитки, ту във възрастна жена...

— Това не може да бъде! — извика той. — Щом ви е било известно какво е правела тя в това време, защо не сте я арестували по-

рано? Тамара е бивша актриса, обича всякакви шеги и маскаради. А вие сте се възползвали от това, за да устроите гнусната си провокация!

— Не сме я арестували по-рано — отвърна Вячеслав, като се опитваше да говори спокойно, — защото още не бяхме успели да разшифроваме състава на препарата и задържането ѝ нямаше да ни даде нищо. Вашата Тамара отдавна ни е известна като разпространителка на тая отрова в Москва. Тя охранява цялата московска мрежа за пласиране на наркотици. Занимава се с това не по-малко от година, най-малкото за толкова сме сигурни. Тя без крайно се измъкваше от работа, като през това време разнасяше стоката из Москва. След вашето семейство се проточва кървава диря. Само за последния месец четири, трупа! И вие нищо не знаете?

— Тя е болна — неадекватно отговори Иля.

На Грязнов много му се искаше да тресне с юмрук тая бетонна глава. С всичка сила! Той въздъхна дълбоко и запали нова цигара.

— Какви отношения поддържате с брат си?

— С моя брат?

— Аз нямам брат — тихо отговори Грязнов.

— Нормални — сви рамене Висницки.

— С какво се занимава Сергей Николаевич?

— Ръководи фармацевтична фирма.

— Ясно. А откъде е взел първоначалния капитал, за да основе фирмата? Да плаща наем, заплати на служителите? Реклама, търговска дейност — всичко това изисква средства.

— А откъде намират средства другите бизнесмени? Има и по-успели фармацевти. Господин Бринцалов например. Защо не зададете на него същите въпроси?

Слава замислено изглежда Висницки:

— Да си призная, имах подозрението, че сте просто идиот. Но вие не сте идиот, вие сте още по-голям артист от вашата Тото.

— Какво? — прошепна Висницки, като се надигна. — Вие давате ли си сметка... Аз ще се обърна към пресата.

— Оставете на мира пресата и седайте! — страшно избоботи Грязнов. — Това не е разпит, а мъжки разговор. И следователно не водим протокол. Така че слушайте.

Висницки покорно рухна на стола. Той усещаше, че в думите на този човек има някаква истина, някаква страшна истина. Но мозъкът

му категорично отказваше да осмисли, да осъзнае тази истина.

— Ще ви разкажа една история — продължи Грязнов. — Примерно преди две и половина години в Централната банка работела една млада жена. Да я наречем Лариса. Нямала мъж и си намерила любовник, което, общо взето, не е престъпление. А след месец любовникът отвлякъл дъщеричката на Лариса. И поискал от жената банкови документи. В тези документи били вписани нови получатели на парите. Други фирми. Лариса вкарала в системата на Централната банка тези документи — авизо и платежни нареждания. И на въпросните фирмички взели да им капят парички, и то немалко. И започнали да си ги теглят тия фирмички малко по малко. Ту двайсет милиона изтеглят, ту четиридесет. Внимателно, за да не ги усетят. Но ги усетили. В резултат: Лариса излежава присъда, дъщеричката ѝ цяла година се лекува в психиатрията. А любовникът изчезна. И досега се издирва. Обаче няма да го намерят, можете да ми вярвате.

Иля Николаевич пак се втренчи в бюрото.

— Или друга история — всмуквайки дълбоко от вече навярно сто и първата си цигара, продължи Вячеслав. — Контрабанда в една от недалечните чужди страни. Антикварни предмети. Превозвали стоката по вода, като в екшъните. Превозвачът сякаш във водата потънал. Буквално. Удавил се. Странно за инспектор от риболовния надзор, нали?

— Брат ми ли? — само с устни попита Иля Николаевич. — Защо... — почти беззвучно продължи той — защо... вие... не сте го арестували?

— Защото е като плъх! Нали знаете какво прави тая гад? Трябва да знаете. Безмилостно си изтръгва опашката. На съвестта му тежат не по-малко от десет трупа. Касиерката в пункта за обмяна на валута в казиното — млада самотна майка с тригодишно дете. Не са пожалили и нея. Убили са представителя на банката, като са оставили сираче петгодишното му дете. Пак те са убили наш другар, единствения син на прекрасна жена, който въобще не успя и да се ожени. А се готвеше. Вече беше подал заявление и имаше определен час. Посредникът, който караше в Москва „китайски белтък“, взриви вагона. Загина самият той и уби още двама души. Вашият брат е страшен човек. Отдавна е свързан с наркобизнеса. И жена му също. — Грязнов искаше да спомене и Тамара, но някак интуитивно се сдържа. — Те са като

плъхове. Но така и не мога да разбера вие кой сте — глупав заек или хитра маймуна.

Странно, но Иля Николаевич не подскочи, не започна да крещи гневни оправдания. Той се навеждаше все по-ниско към бюрото, сякаш всяка дума на Грязнов го забождаше като с гвоздей към полираната повърхност.

— Аз не знаех нищо — сякаш на себе си, а не на Грязнов каза той тихо.

— Нищо не сте знаели... — пак повтори след него Грязнов, като поклащаше глава. — Добре, може би познавате този човек?

Грязнов подаде на Висницки две снимки. На една от тях висок светлокос мъж настаняваше снаха му, Нина Вахтанговна, в кола. На другата пак той отваряше пред Нино вратата на някакво заведение, май ресторант. Иля Николаевич погледна снимките и изведнъж се вцепени.

Струваше му се, че изобщо не помни мъжа, заснет на онази страшна видеокасета заедно с неговата Надежда. Имаше минути, когато той, обзет от все същия странен мазохизъм, искаше да извърти наново касетата и пак да види и жена си, и оня мъж. Но лентата беше изгорена още в първите дни на потрес и отвращение. Иля дори често сънуваше някакъв сън, в който се мяркаха тези безсрамни кадри. Лицето на мъжа в тези сънища беше винаги размито, неразпознаваемо. Но щом видя снимките, Иля Николаевич мигновено го позна, сякаш никога не го беше забравял. Позна го! Сигурен беше! Това беше той.

— Кой е той? — попита Висницки.

— Този човек е заподозрян в убийството на нашия колега и представителя на банката. Това е личният телохранител на вашата снаха Нина Вахтанговна. Не се разделя с него вече три години. А вие, оказва се, и него не познавате...

Иля Николаевич започна мълчаливо да се свлича от стола.

— Ей, ей, без спектакли, моля — подвижна му Грязнов.

Но като му се усмихваше с невиджащи очи, Висницки се свлече на пода.

Грязнов се прибра вкъщи в отвратително настроение. По-зле нямаше накъде. Той веднага си наля половин чаша водка и я изпи на един дъх като вода. И не усети нищо, сякаш наистина беше вода. Дори

помириса бутилката. На водка миришеше. Извади цигара, но веднага я захвърли. От миризмата на тютюна вече му се повдигаше. Колко изпуши за денонощието, през което не се беше прибирал вкъщи? Две, три кутии? Не ги беше броил. Но от никотина го боляха гърдите и сърцето му гръмко тупаше. Трябваше да хапне нещо. Да си стопли борщ, да изпържи картофки. Обаче само от мисълта за храната пак му се догади.

Телефонът продължително извъня като при междуградски разговор. Това сигурно беше Турецки. Но на Слава не му се говореше. Не искаше никого да вижда и никого да чува. „Ех, да не бях началник на МУР, как щях да се забия сега в някой бардак!“ — помисли Слава, докато слушаше звънящия телефон. Най-после вдигна слушалката.

— Славка, къде се губиш? — чу се оживеният глас на Турецки. — Разбрах, че може да ви поздравя. Браво! Току-що се обадох в службата, мислех, че си още там. Погорелов ми докладва за задържането.

— Нещо друго докладва ли ти? — попита Слава.

— А какво друго има? Още някакви успехи?

— Деликатен значи — похвали Вячеслав заместника си.

— Какво се е случило, Слава? — разтревожи се Турецки. — Само не ми казвай, че Тото са я измъкнали с бой въоръжени до зъби джигити.

— Никой не я е измъкнал. Лежи си в следствения арест.

— Ти да не си се преуморил? Пийни си, помага.

— Вече пих. Саша, нищо няма да успеем да им направим.

— Тоест?

— Тя мълчи. И ще мълчи. Можеш да ми вярваш. Ние с теб сме ги виждали най-различни. Тая грузинска княгиня няма да каже и думичка.

Саша замълча. И дори през седемстотинте километра, които ги деляха, Грязнов сякаш видя обърканата физиономия на приятеля си, който си припомняше нелепата очилата Тамара.

— Нали си виждал майка й?

— Кого?

— Нино Свимонашвили й е майка. Тамара днес й предаде бележка. Там е написано точно така — скъпа мамо. А и показания имаме. От нейни земляци, така да се каже.

Александър продължаваше да мълчи и Слава изведнъж се отприщи.

— Толкова очаквахме това задържане, така се подготвихме за него. След толкова месеци неуспехи! Всичко мина безупречно. Така се радвах, когато я карахме в МУР...

Вячеслав все пак запали цигара.

— И какво? Тя не дава ли показания?

— Дава. Срещу себе си.

В слушалката буквално се изрисува въпросителен знак.

— Тя заяви, че подписът на Иля Висницки на разрешителното за продажба на препаратата е нейно дело. И млъкна. И, повярвай ми, ще мълчи като Зоя Космодемьянская.

— Ама че я сравни! Аз, разбира се, не съм патриотар, но все пак между тях има разлика.

— Разлика има. Но има и прилика.

— Е, почакай. Нека да пренощува в килията. Тя е изнежена госпожица, свикнала на комфорт — утешаваше Турецки приятеля си.

— Зарежи я тая, Саша. Съвсем ясно е, че чрез Тамара няма да стигнем до лабораторията. А нямаме улики, за да пипнем Сергей Висницки или Нина.

— Ами Иля Николаевич?

Вячеслав помълча.

— Той е в болницата — отвърна накрая. — Значи Погорелов не ти е казал?

— Не. Аз и с Костя разговарях току-що. И той не ми каза нищо. Само за вашите успехи. Ама какво е станало? Покушение някакво или какво?

— Не, сърдечен пристъп. Аз го довърших, Сашка. Ти вероятно си бил прав. Той няма отношение към тая работа. Само че все не ми се вярваше. А Костя както винаги пое удара върху себе си, той се разправя с главния. Представи си: държавен мъж, ръководител на крупно ведомство, го отнасят от кабинета на началника на МУР направо в болницата в прединфарктно състояние. Гледай новините, ще го разправят.

Сега замлъкна Турецки. Слава чуваше как приятелят му пали цигара, как си дръпва от нея.

— Е, Слава, сега е модно да излизаш от нашите кабинети със сърдечен пристъп и да тичаш в болницата — сякаш весело отвърна той. — Спомни си най-малкото тукашния бивш кмет.

— Иля Николаевич наистина имаше сърдечен пристъп. Дори помислих, че е умрял. Че и с такава блажена усмивка на лицето. Сякаш се бяха свършили мъките му. А Костя не ми каза и дума в упрек. И на теб също. Чувствам се говно, Саша. Почти убиец.

— Зарежи, Слава — твърдо отговори Александър. — Това, че се чувстваш така, доказва точно обратното. Спомни си майката на Фрязин и годеницата му. И надписа над главата на убития Володя. И всичките ти угризения ще изчезнат. Защото не ние сме убийците, а те. Не ние сме вампири, а те. Иля Николаевич е тяхна жертва, не наша. Тото мълчи? Ще ровим по-нататък. И ще ги пипнем! Сега лягай да спиш. Утре ще ти се обадя.

Вячеслав наистина изведнъж усети ужасна умора. Едва се дотътри до леглото си и рухна в него. „А аз дори не попитах Саша как вървят неговите неща?“ — помисли си той и потъна в безпаметен сън.

Дима Чиртков излезе от метрото и отиде на автобусната спирка. Минаха седем, десет минути, но автобус нямаше.

— Ами да, сега е обед, господата сигурно похапват — мърмореха на спирката възрастни жени, като одумваха шофьорите от градския транспорт.

Денем по спирките винаги има предимно възрастни жени, помисли Дима. И нали наистина е обед — може и час да си чакаш. И Дима тръгна пеша. До блока на Володя Фрязин имаше четири спирки. Двадесет минути пеша. Трябваше веднага да тръгне, а не да чака. Но не му се тръгваше — ами ако автобусът все пак дойде? А и след като почака, пак не му се тръгваше: тъкмо си поел, а автобусът дойде. Хем ти е обидно, че толкова си чакал, хем драпаш пеша. Затова никога не трябва да чакаш. „Да чакаш и да догонваш — от това по-лошо няма“, повтаряше Грязнов. Трябва да тръгваш веднага.

Така си мислеше Дима, който вече беше влязъл в жилищния район и с всички сили се стараеше да не се обръща — ами ако автобусът все пак дойде?

Дима често навестяваше Елизавета Никитична. Толкова често, колкото можеше да си позволи. Веднъж на две-три седмици. Верочка, годеницата на Володя, живя при Елизавета Никитична до четиридесетте дни. После се прибра вкъщи. При родителите си. Кой ще я упрекне? Така е правилно. За Верочка. Не е длъжна да изживее целия си останал живот само със спомените. А на Елизавета Никитична нищо не ѝ остана, освен спомена за сина ѝ. Дима ходеше при нея, носеше разни вкуснотии — плодове или бонбони. Елизавета Никитична непременно приготвяше нещо, за да го нагости. Те сядаха да пият чай и Дима разказваше:

— Представяте ли си, хванаха главатаря на една престъпна групировка, това разследване беше започнато от Володя...

Или:

— Знаете ли, оная мошеничка, която купуваше жилищата на стари хора, дето Володя се занимаваше с нея, все пак влезе в капана. Помогнаха данните, които той беше събрал...

Във всичките му разкази присъстваше Володя. Той беше в основата на всяко разследване. Именно неговите разпити, неговият план за следствените действия помагаша да се разобличат престъпниците. И макар тези разкази да бяха поукрасени, заради появяващата се по бузите на възрастната жена лека руменина си струваше. Така смяташе Дима. Излизаше така, сякаш Володя беше жив и седеше с тях. Само че разговаряше не сам, а чрез гласа на Дима Чиртков. Елизавета Никитична изтриваше с белоснежна кърпичка сълзите си и питаше:

— И каква присъда ще получи?

Или:

— Как е могла да го стори? Може би тя си има някаква своя драма?

Днес Дима тъкмо имаше свободен ден. По-точно сутрин. Операцията по задържането на колата с наркотиците премина успешно. Всички прекараха цяло денонощие в МУР. Сега трябваше да чакат резултатите от лабораторния анализ. Можеше да отиде на работа и по-късно. Щеше да се обади по телефона от Елизавета Никитична. Може би щеше да иде още по-късно, отколкото смяташе.

Така си мислеше Дима, като прескачаше есенните локви. А ги прескачаше, защото не вървеше по улиците, а цепеше направо, по

диагоналите. Мина през градинка, после през строеж, сетне през някакво празно място. След него беше блокът на Володя.

На празното място нещо ставаше. Някакъв кокер шпаньол се носеше с бесен лай. Дългите му уши се вееха на вятъра като черни пиратски флагове. Той тичаше по права — напред-назад. Заради лаенето му Дима не чу веднага звука от изстрелите. Двама хлапаци на по петнадесетина години гърмяха с пистолет по поставените на двадесетина метра кутийки от бира. Обхванатият от ловджийска страст пес се мяташе от кутийките към момчетата и обратно. Все не можеше да открие дивеча, бедното животно.

Цялата група беше дотолкова увлечена от заниманието си, че никой не обърна внимание на приближилия се отзад Чиртков.

— Какво правите тук, а? — попита Дима с фразата на клепоухия второстепенен герой от филма „Добре дошли, или за външни лица вход забранен“.

Песът тъкмо се носеше насреща, развял своите пиратски уши.

— Какво бе, чичка! — подхвърли през рамо единият хлапак, като метна небрежен поглед към Дима. — Разкарай се, имаме спортна стрелба.

И наистина. В ръцете на момчето имаше спортен пистолет. „Марголин“. Чиртков успя да забележи това.

— Откъде взехте оръжието? — попита той момчето.

— От гората, знае се — вече без да се обръща, каза то. Но ръката му с пистолета се шумугна в джоба.

— Дай оръжието — заповяда Чиртков и хвана хлапака за ръката.

— Кво бе? Кво искаш? — взе да се дърпа той.

Шпаньолът най-после разбра кой тук е дивечът и радостно заби зъби в крачола на Дима.

— Дръж, дръж го, Джери! — насъскваше кучето собственикът му, като все се опитваше да напъха пистолета в дънките си.

Джери с удвоена енергия се разправяше с единствения панталон на Дима. При това без да подминава и слабия крак на следователя.

— Ех, че ще ти лепна и съпротива на властта! — кресна Дима, неясно дали на момчето или на шпаньола. — Аз съм от МУР. Дайте си документите! — още по-гръмогласно заповяда той, като изви с професионална хватка ръката на хлапака и усещайки, че ще се наложи

да полива с вода кучето, за да го пусне. Иначе щеше да си тръгне без панталони.

Колкото и да е странно, споменаването на МУР подейства.

— Мирно, Джери! — изкомандва собственикът на кучето. — А вие какво искате? Какво сме направили? Какво съм направил, а? — повтори той, като установи, че приятелчето му търчи през празното място и вече се скрива зад линията на хоризонта.

— Ей на, виждаш ли, и приятелят ти те изостави — злорадо отбеляза Чиртков, като оглеждаше дупчиците в крачола си. — Дай пистолета — вече спокойно помоли той.

Момчето подаде оръжието. Дима го взе и го огледа.

— Откъде го имаш?

— А вие кой сте, та да разпитвате? — все още нафукано, но вече с един тон по-кратко попита хлапакът.

Чиртков му показва служебната си карта.

— Вече ти казах, че съм от МУР. Сега ти ми разкажи откъде е тоя пистолет. С него са убили човек — добави Дима, като гледаше строго момчето.

— Вие какво? Не съм аз? Аз само го намерих. Тук, на това място.

— Кога? — продължи да пита строго Дима.

— Аз... не помня точно. Май преди месец. Или повече. Ние с Джери се разхождахме една сутрин. Той е ловджийска порода — малко несвързано разказваше момчето. — Баща ми го взема на лов. И познава миризмата на оръжието. Ами ние се разхождахме. Той все се въртеше на едно място, лаеше, ровеше с лапа. Аз се наведох да видя — а там тоя пистолет си лежеше на земята. Джери почти го беше изровил. Е, аз го взех. Мислех си, че е ничий. Нищо не съм направил! Ние понякога просто стреляме тук по бирени кутии.

— В кой блок живееш? — попита Дима.

— Ей там — момчето махна към градинката в посока към метрото. — Но при нас не е разрешено да се разхождат кучета. Така че идваме тук.

Ами да. Той живее само на една улица от блока на Володя. Там не сме разпитвали живеещите, мислеше Дима.

— Как се казваш?

— Артъом.

— Виж какво, Артъом, ще идем да заведем кучето ти, ще се обадиш на родителите си и отиваме на „Петровка“. Ти си важен свидетел.

— Наистина ли? — изуми се Артъом. Момчетата си остават момчета във всички времена. На всички им се иска да попаднат на „Петровка“. И непременно като най-важния свидетел.

Наталия Николаевна Денисова се приближаваше към хотел „Москва“, разположен на брега на Нева, точно срещу лаврата „Александър Невски“. В конференц-залата на хотела се откриваше поредният международен симпозиум „Балтийските страни в борбата срещу СПИН“.

Ера Газмановна, шефката на Наташа, я прати да погледа и да послуша.

— Иди, Наташа — каза тя на подчинената си. — Трябва да спазваме етикета. Аз вече неведнъж съм била на тия „Балтийски страни...“ в чужбина. Нищо смислено. Пълно е с хомосексуалисти — разказваше с ниския си, почти мъжки глас енергичната и грубовата професорка. — И без това съм затънала до гуша в работа, ще гледам да свърша нещо смислено. Още повече че оная Витебска там е примабалерина — води се главен организатор. А аз не мога да понасям. Иди ти, още повече че е съвсем наблизко. Наистина, руските докладчици са утре, а стойностно съобщение можеш да чуеш само от тях. Днес всичките са вносни — първи ден, откриване. Ох, колко обичаме да лижем ние чужденците по онова място! Особено Витебска няма равна на себе си. Е, върви, после ще разправяш.

Наташа изслуша с усмивка тая тирада. Обичаше своята шумна, словоохотлива шефка. Тя беше добър специалист и много умна жена. Притежаваше, естествено, и източна хитринка. Но това ѝ качество служеше повече за благото на отделението, тъй като професорката успяваше да измъкне от главния лекар всичко най-добро, което постъпваше в болницата.

Наталия Николаевна излезе от болницата и тръгна пеша. Нали трябваше да върви само до следващата спирка. Без сама да забелязва, тя пак си спомни връщането от Москва и своя спътник. Отново превърташе в главата си фрази от нощния им разговор. Наташа не

забелязваше, че върви и се усмихва. Някакъв мъж, който идваше срещу нея, реши, че усмивката е адресирана към него, и позабави крачка. Наталия се опомни и като си надяна строго изражение, което умееше прекрасно да прави, пак погледна мъжа. Той сви рамене — защо значи ми се усмихваше тогава? — и отмина. „Ама аз чакам той да се обади — призна си Наташа и се намръщи. — Само това ми трябваше! Е, поговорихме си и толкова! Нищо не е станало. Във влака беше едно, а в живота — съвсем друго. А и той не се обажда, макар че мина цяла седмица. Може да се е върнал в Москва при своите престъпници. И при семейството си. Следствието е приключено, забравете!“ — заповяда си тя за кой ли път. Но паметта ѝ отказваше да заличи нощното пътешествие и удивително откровения разговор. Паметта ѝ пробутваше все онази сутрин, когато тя се събуди на поклащащата се като люлка кушетка и видя нежните хризантеми във вазичката, и вдъхна аромата на кафето, и срещна погледа на седящия насреща ѝ зрял мъж, който я гледаше с възторжени момчешки очи.

„Обаче нали не се обади — подсмихна се вътрешният глас на Наташа. — Е, бил е очарован... по време на пътуването от Москва до Ленинград (Наташиният вътрешен глас продължаваше да нарича града точно така), а после очарованието се е стопило в треската на делника, така да се каже.“

„Е, случва се, какво толкова!“ — пресилено равнодушно му отговори Наташа.

Оказа се, че тя вече се качваше по стълбището. Вратата на конференц-залата още беше отворена, но във фойето вече нямаше никой. От залата се дочуваше женски глас. Наташа влезе и се огледа за свободно място. Видя едно в края на третия ред и седна. И веднага усети гневния поглед на говорещата. Това беше Витебска. Тя седеше зад масата на президиума — единствената жена сред няколко мъже. Съсипана от химията, бездарно боядисана в мръснооривав цвят коса, сипаничаво широко лице, претенциозно облекло и ужасяващ английски. Наташа беше завършила английско училище. От тях изискваха произношение и пак произношение. И английските думи, произнесени с рязански акцент, ѝ се струваха като стържене на метал по стъкло. Витебска, която беше назубрила няколкостотин английски думи, говореше именно така. И невероятно се гордееше със себе си.

„Какво ѝ става? — учуди се Наташа на гневния поглед. — А... Господжата се ядосва, че съм имала нетактичността да вляза по време на нейната реч!“ — разбра тя, усмихна се лекомислено и се зае да разглежда наоколо. Залата представляваше малко странно за научна конференция зрелище. По прозорците и стените бяха окачени одеяла, съшити от малки парченца. Одеята бяха много. Наташа продължаваше да ги разглежда, когато на сцената излезе първият докладчик. Професор... — Наталия прочете името му в програмата на конференцията, но то не ѝ говореше нищо. Въпреки това Наталия Николаевна като съвестен човек съсредоточи цялото си внимание върху кльощавия мъж с мустачки, който застана зад катедрата.

Мъжът първо помоли всички присъстващи да почетат с минута мълчание всички жертви на чумата на двадесети век. Залата стана на крака. После започна докладът. Първите пет минути Наташа въобще нищо не разбираше. Тоест разбираше значението на произнасяните английски думи. Но не вникваше в смисъла им.

— Запознах се с първия си приятел в Швейцария — говореше докладчикът. — Първият слайд, моля — кимна той към проектора. На екрана се появиха пейзажи от Швейцария. Младеж, спускащ се по склона със ски. — Ние живяхме заедно три години. Ако пътувах някъде, му се обаждах по телефона всяка вечер...

Вместо научен доклад от катедрата звучеше любовна история. При това за патологична любов. Докладчикът показваше на аудиторията „семейни снимки“. Ето, те стоят прегърнати с младежа край някаква река, в някакъв ресторант. „Сега ще покаже и как са правили любов“ — помисли Наташа. За щастие, не се стигна дотам. След петнадесет минути се изясни, че възлюбеният на докладчика се е споминал от СПИН. И оставил след себе си съшитото от парченца одеяло. Докладчикът посочи едно от шарените платнища в ъгъла на залата. Слушателите благоговейно извърнаха глави в указаната посока.

„Какво става? — недоумяващо си помисли Наталия Николаевна. — Къде съм попаднала? На събрание на секта, в хомоклуб или в болнично отделение за болни от СПИН с психически отклонения? Какво отношение има това към науката?“

Включиха осветлението в залата. Наталия взе да търси с поглед питерските си колеги. Накрая видя стар познат още от аспирантурата, сега старши научен сътрудник в Института по експериментална

медицина. Той улови недоумяващия поглед на Наташа и само страдалчески вдигна очи към тавана.

„Поне един нормален човек в тая зала!“ — удовлетворено отбеляза Наталия.

Мустакатият професор, преди да слезе в залата, се приближи към Витебска и я целуна по бузата.

„Това пък защо беше?!“ — шашна се Наташа.

В аналогична тоналност беше и следващият доклад. И третият, и четвъртият. Докладчиците, изключително англоезични мъже, разказваха за своите съжители, за продължителността на всяка връзка, за нейния край. Всеки от говорещите в края на доклада си непременно се лепваше за луничавата буза на Витебска. Тя просто се къпеше във вълните на хомосексуалната любов, която я докосваше с крилото си.

Към края на първото заседание Наталия беше успяла да схване само, че всички заразени със СПИН хомосексуалисти, след като научели за близкия си край, започвали да си шият одеяла от разноцветни парченца. В известен смисъл — саван. И тези одеяла се разнасят от конференция на конференция. И количеството им, естествено, все повече нараства.

„Така скоро ще трябва да наемат Карнеги хол, за да окачат всичките по стените“ — помисли Наташа, но в този момент вниманието ѝ беше привлечено към катедрата.

Застаналият там плешив, изнемощял човек разказваше, че неговият предишен приятел умрял от СПИН и заразил и самия него, докладчика. Но той срещнал нова любов. Подарил му я младеж, почти юноша, който знаел за болестта му.

— Той е тук, сред нас, господо! — провъзгласи докладчикът. — Курт, ела при мен! — повика той някого от залата. — Господа, поздравете го!

От задните редове излезе невисок младеж с обица на ухото и се приближи към трибуната. Залата избухва в овации. Докладчикът нежно прегърна юношата през талията.

Така и си стояха, прегърнати под шума от аплодисментите. Витебска също аплодираше усърдно.

„Не, това вече е прекалено — помисли си Наталия, като наблюдаваше тази вакханалия. — Ами че те тук всичките се гордеят един с друг. Сякаш са герои, заболели в защита на родината си, а не

докато са се чукали един друг в задниците! — От възмущение мисълта на Наталия се оформяше в немного нормативна лексика. — Разбирам да ти е жал за децата, заразени със СПИН от майките си. Или за хората, заразени при кръвопреливане. Или за жените, получили страшен подарък от разпътните си мъже. Или за мъжете, заразени от жените си, които проституират нелегално. Да, те са жертви.

Но на това сборище присъстват извратени хора, които сами са си избрали този път! С какво се гордеят? На какво ръкопляскаат? Нали на никого не му идва наум да се гордее с цирей на физиономията или с лош дъх в устата? Защо те се гордеят с патологията си?“

Наталия се изправи и тръгна към вратата. Витебска пак я изгледа злобно. Наталия Николаевна много искаше да ѝ се изплези, но се сдържа, за да не навреди на шефката си.

В кафенето завари същия онзи научен сътрудник от Института по експериментална медицина. Той беше избягал от залата още преди Наташа и с кеф си пиеше кафето. Като видя Денисова, той ѝ махна с ръка. Наташа се приближи със своята чашка кафе и седна до него.

— Сядай, Сивоочке! Откога не сме се виждали! — поздрави я бившият състудент.

— Здравей, Сева, къде сме попаднали ние с теб? — от място потегли в галоп Наташа. Емоциите ѝ преливаха.

— На празник на еднополовата любов, къде другаде — откликна колегата ѝ.

— Това го разбрах. Но защо се нарича научна конференция?

— А как да го кръстят? Хомосборище?

— Поне щеше да бъде вярно.

— Ама какво ти става? Та нали те искат обществото да ги признае! Сега вече, като се съберат няколко хомосексуалисти, това не е содомски грях, а научна конференция или кинофестивал, или музикален конкурс. Вижте ни какви сме! Необикновени. Виж само нашия всеизвестен певец! Щом излезе на сцената, и почва да си тресе сбръчкания гол задник пред цялата страна. Наслаждавайте се!

— И все пак не ми го побира главата! Нито един научен доклад. Никаква информация за начините на заразяване, нито данни за причинителя, никакви сведения за нови лекарствени препарати — нищо! А нали организаторът на конференцията е Институтът за

профилактична медицина! Уважавано в цялата страна учреждение! Как се е съгласил техният директор да участва в това безобразие?

— Как? Сега ще ти обясня — отговори Сева. — Само ще си взема едно малко коняче. И на теб също.

— Не, Сева, благодаря ти, аз трябва да се връщам после на работа.

— Тогава кафе?

— Кафе може — съгласи се Наташа.

— Та значи — продължи Сева, като сложи на масичката чашките с кафе и отпи от коняка си. — Директорът им просто не знае какво става тук. Ти въобще наясно ли си коя е Витебска?

— Общо взето, не — призна си Наташа.

— Тая има ей такива топки...

— Севка!

— Искях да кажа, че това е жена с ярко изразени мъжки полови белези — поправи се Сева. — Аз отдавна я познавам. Ленинград е малък град. А пък институтите с нашия профил се броят на пръсти, няма на теб да го обяснявам. Аз работех с нея още в „пощенската кутия“...

„Пощенска кутия“ наричаха в Питер закрития научноизследователски институт по медицина.

— Та тя направи там кариера, като пишеше по цял ден доноси за колегите си до съответните инстанции. Това беше по времето на застоя. Колегите спираха да „растат“, а Витебска продължаваше. После, когато рухна желязната завеса, ѝ се прищя да излезе на международната арена, да се покаже каква е красавица. И се прехвърли в НИИ по профилактика като завеждащ лаборатория. Тъкмо СПИН-ът беше излязъл на мода. Започна с това, че изяде всички наоколо, които посмяха да ѝ се опънат. После се зае с директора. Само нещо да не е по нейната — веднага писмо до прокуратурата. Пристигат проверяващи, започват проверки. Съсипват нервите на директора.

Той, разбира се, не е най-идеалният директор на света, но има и по-лоши. Та така — писмо след писмо. Проверка след проверка. А представяш ли си какво е проверка от прокуратурата? Накратко, пречупи го тоя мъж. Той не смее и дума да ѝ каже, не смее да шукне срещу нея. И тя си прави каквото ще. Работеше там една приятелка, Танка Дмитриевска. Двадесет години беше отдала на института.

Прекрасен вирусолог, много сваятна жена. Но не беше свикнала да се кланя. Витебска я изяде за пет минути. Че на това отгоре се обаждаше и в новата ѝ работа — вие, значи, знаете ли кого сте взели? За щастие калта не се лепи по Танка. Но това характеризира Витебска. Още един щрих към портрета ѝ.

— И защо ѝ е тая мерзост? — Наташа кимна към конференц-залата.

— Как защо? За да ходи из чужбина. Те, хомосексуалните, обожават съчувстващите им. Не видя ли как ѝ се лепяха? Едва не повърнах, затова и излязох. Те въобще обожават да се целуват. Като артистите. Впрочем има и артисти...

— Ох, знам всичко това! — не издържа Наташа. — В моето отделение половината от болните са такива.

— Да, те са друга работа — съгласи се Сева. — Та ето, Витебска им е организирала симпозиум, намерила е спонсори. Защо да не намери? СПИН — това звучи гордо. За детска ваксина друг път ще намериш спонсори. Обаче щом става дума за СПИН — няма проблем. И спонсорите се страхуват да не го лепнат. Част от участниците са дошли заради авантата. Като почетни гости. Сега, като се върнат, те ще поканят Витебска при себе си на някакъв купон. Колко такива има в залата? И така тя се разхожда по света и се целува с педалите.

— Ама че гадост! Ох, как ще я подреда шефката! Имам сума ти непопълнени картони в отделението, а тя ме пратила в тоя вертеп!

Когато се върна в отделението, Наталия Николаевна влезе в кабинета на шефката си.

— Много благодаря, Ера Газмановна! Много съдържателна конференция. Такова сборище на извратени типове изобщо не бях виждала.

— Аз нали те предупреждавах, че там ще има хомодружинка — откъсна се от документите завеждащата отделението.

— Тогава защо ме пратихте? — най-последно се ядоса Наташа.

— Ами за да се ядосаш! — хитро присви очи професорката. — Че то върна се от Москва такава една меланхолична, разсеяна. Три анамнези ти стоят още непопълнени. Какво си ококори очищата?

— Край, искам кафе... — каза Наташа с тона на любителката на животните от известната реклама и излезе от кабинета.

„На ти сега — ругаеше се тя, докато седеше край масата в ординаторската, — дори външни хора забелязват състоянието ти! Веднага да изхвърлиш от главата си тоя влак и тоя следовател!“ — заповяда си Наталия Николаевна Денисова. Тя седя до късно на работа, старателно попълваше медицинските картони, подготвяше епикризите за следващия ден. И дори прегледа материалите за лекцията, която трябваше да изнесе на по-следващия ден.

Накрая, напълно доволна от себе си, Наташа заключи бюрото си и си тръгна към къщи.

Вечерта Турецки ѝ се обади по телефона.

Беше минала вече седмица от престоя на Турецки в славния град на Петър.

На гарата го посрещна заместник-началникът на Питерската криминална милиция Виктор Петрович Гоголев. Те вече се познаваха доста добре от разследването на убийството на питерския вицегубернатор¹³. Както беше казал Костя: „Немалко бяха бродили те по ония места!“ Добре казано.

Гоголев стоеше в началото на перона, като се взираше в движещата се срещу него тълпа. Най-последно видя спортната фигура на колегата си, който гледаше не напред по посока на движението си, а предимно наляво. Отляво на Турецки вървеше стройна, висока тъмнокоса жена в светъл шлифер.

— Александър! — извика го Виктор Петрович.

Саша го видя, усмихна се и бързо тръгна насреща му.

— Здравсти, Виктор!

Мъжете се ръкуваха.

— С кола ли си?

— Естествено — отговори Гоголев.

— Хайде да хвърлим едно момиче до вкъщи — помоли той Виктор.

— Добре — учудено се съгласи Гоголев.

— Наташа! — повика Турецки вече отминаващата ги Наталия. — Ще ви закараме до вас, ние сме с кола.

Но Наталия Николаевна категорично отказа, като обясни, че живее срещу станцията на метрото и пътува без прекачвания.

— Благодаря, с метрото ще стигна по-бързо, а и не ми се иска да ви бавя — усмихна се Наташа. — Довиждане, Александър Борисович!

— Именно — довиждане. А то ще стане съвсем скоро, имайте предвид! Аз ще ви се обадя.

Саша стисна прохладните пръсти на Наташа, като се вглеждаше в сивите ѝ очи.

— Коя е тая жена? — попита Гоголев вече в колата.

— Пътувахме заедно. Много интересен човек. Между впрочем работи в хепатитното отделение. Лекарка е.

— В коя болница?

Саша погледна визитката на Наташа и каза номера на болницата.

— А, знаем го това отделение. Едва ли не всяка седмица провеждаме там разпити. Основният им контингент са наркомани. С всички произтичащи от това последици... Не е за завиждане госпожицата. Да работи с такива болни... Красива жена между другото. И деликатна. Отказа се от колата. Съвсем на място при това. Защото ние само пресичаме площада и сме в хотела. Обичам деликатните жени.

— А деликатните мъже? — поинтересува се Турецки.

— Не познавам такива около себе си и своето обкръжение — весело се отзова Гоголев. — Запазихме ти легло в „Октябърски“. Нали не възразяваш?

— Не възразявам. Предишния път поживях при вас нелегално, стига ми. А тук камериерка в бяла премяна ще ми носи кафе в леглото!

— Е, това чак утре. Сега си оставяш багажа и отиваме в кантората!

— На един душ поне нямам ли право? И да се обръсна?

— Имаш — съгласи се с въздишка Гоголев.

Александър огледа просторния двустаен апартамент и подсвирна.

— Какви са тия палати? За чий са ми две стаи?

— Как за чий? — обиди се Гоголев. — Първо, не за чий, а за какво. А второ, вие, Александър Борисович, все пак не сте от най-дребните началници. Да предположим, че поканите някоя дама... деликатна. А тя влезе в стаята и веднага се блъсне в кревата с проснати чорапи на таблата. Как ще се почувства тя, деликатната? А така — хол, спалня. По човешки.

— Нали моята кантора ще плаща! Колко струва такъв апартамент?

— Нищо, ще платят. „Важен“ следовател от Главна прокуратура трябва да изглежда внушително и да живее достойно. За да не възниква у никого желание да му предлага подкуп.

— От твоите уста в божиите уши — откликна Турецки и изчезна в банята.

Гоголев седна да го чака в хола, като превърташе каналите с „дистанционното“. Телефонът иззвъня. Гоголев вдигна слушалката.

— Господине, не ви ли е скучно? — с придихание попита женски глас.

— Немного, но, общо взето, е скучничко... — призна си Гоголев.

— Аз мога да ви развеселя. Да ви поразвлека. Да ви отпусна. По най-разнообразни начини — гугукаше дамата.

— А, познах най-послед гласчето ти примамно. Пломбо, я ела на „Литейни“ в стая номер триста и петнадесет, там ще ме повеселиш. Разбрахме ли се?

Слушалката изпраща. Чуха се сигналите за свободно.

— Пеперудки — поклати глава Гоголев.

От спалнята излезе свежо обръснатият, в чиста риза Турецки.

След половин час двамата седяха в кабинета на прокурора на Санкт Петербург Семьон Макарович Маркашин. Семьон Макарович, както и Гоголев, беше долу-горе на една възраст с Турецки. Още при миналото идване на Саша в Питер те лесно минаха на „ти“.

И колелото се завъртя...

Още първия ден беше разпитана отново пощенската служителка, оформила пратката с „полипептид Хуанхъ“. Младата жена разказа, че пратката донесъл висок младеж с дълга коса, вързана на опашка отзад. Кестеняв. Дошъл с микробус „Газела“. Купил доста дървени сандъчета за опаковане. Опаковали стоката направо в колата, тя ги виждала през прозореца. После високият с партньора си, който бил нисичък и къдрав, внесли вече затворените сандъчета. Но няколко кутийки, като че ли пет, останали неопаковани — сандъчетата не стигнали. На тях имало етикетчета „полипептид Хуанхъ“. Наложило се да търсят малък кашон.

— Аз самата се увличам по китайската медицина, занимавам се и с йога — разказваше жената. — Стана ми интересно що за лекарство е това. Високият каза, че било препарат за всякакви неща. Обаче

отговаряше неохотно. Пращаха ги в Москва. Пратката беше голяма, затова я запомних.

Пощенският клон, където работеше жената, се намираше в Петроградски район. До идването на Александър вече бяха изготвени фотороботи на мъжете, изпратили стоката. Беше съставен и списък на всички медицински и биологически научноизследователски институти, разположени в този район. Оказа се, че там е тъпкано с такива. Сред тях, на улица „Професор Попов“, почти до клона, откъдето беше пусната пратката, имаше химикофармацевтичен институт. Естествено, започнаха от него. Като взеха със себе си пощенската служителка, Гоголев, Турецки, няколко оперативници и експерт — доктор на химическите науки — нахълтаха в института. Изплашеният ректор лично ги разведе по аудиториите. Пощенската служителка не разпозна никого от представените ѝ къдрави младежи.

— Не може да бъде — говореше със заекване ректорът, — в нашия институт да се върши нещо забранено! Нашите преподаватели работят тук от дълги години. Познавам всички поименно. Познавам и семействата на много от тях!

— Не се вълнувайте — успокояваше го Александър. — Никой не твърди, че именно при вас се вършат незаконни неща. Но както се пее в песента, някой някъде у нас понякога не иска да живее честно. И ние сме длъжни да проверим всички варианти.

Два дни се разправяха с тоя институт. Преровиха всички лабораторни помещения, провериха реактивите по списък, излязиха всички мазета. Нищо.

По аналогичен начин протече и проверката на намиращото се почти насреща друго ведомство, академичния НИИ. Директорът на института се намираше в момента в Америка. Заместваше го нервна дама над петдесетте със зле измита коса. Дамата нервно наместваше очилата си и отказваше да пусне посетителите в института, като искаше да изчакат връщането на директора.

— А кога ще се върне вашият директор? — попита Гоголев.

Стана ясно, че след два месеца. Наложиха се да покажат на дамата съответното нареждане на Маркашин, градския прокурор. След което дамата се покори с червени петна, затвори се в кабинета си и започна да звъни по телефона. Турецки и колегите му влязоха в главното фоайе на института. То предлагаше рядко зрелище. От центъра му тръгваше

нагоре вито стълбище. В основата си то беше преградено с масивна врата, заключена с катинар. Изясни се, че по-голямата част от института е дадена под наем. И наемателите могат да ползват стълбището. Сътрудниците на института общуваха помежду си и с останалия свят чрез асансьора. Ако той излезеше от строя, както често се случвало по думите на сътрудниците, въобще не можели да комуникират.

— Такова нещо още не бях виждал — изуми се Александър.

Началникът на „Личен състав“, типична кадровичка с папирота между зъбите, категорично отмести настрана фоторобота на дългокосия.

— Не държим такива — безапелационно заяви тя. — А виж такива — тя забодя папиротата към къдравия, — такива ще се намерят дваминца. И още един имаше. Но той сега работи в Красно село.

Докараните „къдриви“ пак бяха отхвърлени от пощенската служителка.

Кадровичката предложи да им покаже лабораториите на института. На всеки етаж Турецки се изумяваше от картината на пълна, окончателна разруха. Жесток студ, безбройни течове по стените, непоносима миризма на мишки. Тук-там седяха облечени във ватенки служители.

Турецки се спогледа с Гоголев — едва ли би могло да се създаде нещо в тая мизерия!

Мислите им бяха потвърдени от научен сътрудник в лабораторията по генетика, полупиян общителен мъж на около шестдесет години.

— Какво говорите, момчета! — добродушно възкликна той. — При нас не нещо забранено, при нас и разрешеното не се прави. Как да работиш в такива условия? Гледаш да оцелееш, да не замръзнеш като някой Маугли. — Мъжът стрелна с поглед бутилката със спирт.

— Ефрем Николаевич, мислете, като говорите! — рязко го прекъсна кадровичката.

— Млъквам, млъквам. — Ефрем Николаевич намигна на Турецки.

Съвсем иначе изглеждаха етажите, дадени под аренда. Направо ти иде да възкликнеш „О, Русия — страна на контрастите!“. Просторни холове с кресла и масички, помещения мебелирани съвсем

европейски. Лъскави госпожици зад компютрите, баровци в кабинетите. Навсякъде климатици, чистота, цветя. Но и в тези офиси едва ли би могло да се произвежда сложното химическо вещество.

— Правилно са затворили стълбището — каза вече в колата Гоголев, когато се връщаха на „Литейни“. — Че току-виж сътрудниците с ватенките залели цялата им еврокрасота със солна киселина. Лично аз така бих постъпил.

— Като нищо — отзова се Турецки. — Много тягостно впечатление прави. Нали директорът дере луди пари от наема, защо не създаде нормален живот в собственото си учреждение?

— А с какво ще иде в Америка? Всички тия са едnodневки, Саша. Гледат да се налапат колкото успеят и да духнат. Това им е философията.

Дните си минаваха един след друг. Прочесаха целия Петроградски район, после другите градски райони. Ходиха в Красно село, където според думите на кадровичката отишъл къдравият сътрудник на академическия НИИ. Безрезултатно. Всекидневно се правеше равносметка в кабинета на Гоголев, където се връщаха късно вечер.

На чашка, разбира се. Но версията на Саша, че „китайският белтък“ се произвежда именно в Питер, получаваше все нови и нови потвърждения.

Грязнов вече им беше съобщил за изземането на „полипептид Хуанхъ“ от московската аптека, където на етикета фигурираше в качеството на производител пак Петербург. После откриха коя е Тото. Сетне дойде новината за прехвърлянето на багажа с наркотиците от Питер в Москва. И по цели денонощия се точеха телефонни разговори с МУР. Заловиха Тото. Всички, разбира се, разчитаха на показанията ѝ. Обаче Тамара мълчеше.

— Знаеш ли, Александър — каза Гоголев сутринта май на осмия ден от престоя на Турецки в Питер, — навярно трябва да идем при наркоманите. Макар по-рано да ти бях казал, че тоя препарат почти не се е появявал на нашия черен пазар.

— Аз помислих — ти каза... — откликна Турецки. — Хайде да поразсъждаваме. Това, че „китайският белтък“ не се разпространява

при вас, е в съзвучие с версията. Те съвсем не са идиоти. Тук си произвеждат тихичко наркотика, без да привличат вниманието. А през Москва го продават и разпространяват. Тоест създава се видимост, че препаратът се прави, да кажем, в Москва. Но след провалите: експлозията във влака с изземането на препарата, откриването на наркотика в аптеката и накрая арестуването на Тото — след всички тия провали те са длъжни: първо — временно да спрат транспортирането, второ — да замразят за известно време работата на лабораторията. Обаче да се прекрати за един ден сложен в технологично отношение процес е невъзможно. Помниш ли, вашият консултант от технологичния институт каза, че схемата на производството на това вещество вероятно е две-три седмици. Значи те ще произведат още известно количество. А щом като няма как да го изпратят, производителите могат да се опитат да го пласират тук.

— Е, какво пък, днешния ден го утрепахме, а утре ще нахълтаме в един бардак.

— А аз ще се свържа с Наталия Николаевна. Помниш ли, спътничката ми? — развесели се Турецки.

— Оная, дето работи в хепатитното отделение? Не мисля, че ще може да ни помогне. Пациентите ѝ за доза наркотик или сънотворно каквото искаш ще ти разпра вят. А ако им откажеш — изобщо нищо няма да ти кажат. Не, наркоманите трябва да се хващат на калъпа — със спринцовката и ампулата в ръце.

— Аз все пак ще намина при нея — настояваше Турецки. — Нали сутринта ни е свободна. Кола не ми трябва.

— Върви, разбира се, ти си шефът, ти си решаващ какво да правиш. При това тя има такива красиви очи. Аз на твоето място отдавна бих отскочил при нея — с най-сериозен вид отговори Гоголев. — За утре имаме само разпит на шофьора от фирмата „Горячов и компания“. Но с това ще се оправим и без теб. Още повече, по всичко личи, че той е съвсем случаен човек. Блокът, откъдето са изнесли мебелите, е почти напълно изселен заради предстоящия основен ремонт. Явно престъпниците са замъкнали гарнитурата във входа половин час преди да дойде камионът, и са чакали там. Всъщност ти вече си в течение.

Александър кимна. В този момент запиука мобилният му телефон.

— Ало, Слава, ти ли си?

Плътният баритон на Грязнов изпълни целия кабинет на Гоголев. Докато Вячеслав възбудено разказваше нещо на Турецки, Гоголев започна да се стяга за тръгване.

— Е, какво става там при вас? — попита той, когато разговорът свърши.

— Намерили пистолета, с който са убили нашия приятел и колега Фрязин. Цял месец мина от убийството, но са го намерили! Явно Фортуна е благосклонна към нас.

— Арестували ли са убиеца?

— Засега не. Издирват го. Не могат да го открият в Москва. Това е някой си Смакаукас, бодигард на Свимонашвили.

— Създава се впечатлението, че Фортуна бута на правосъдието само наполовина. Арестували Тото — тя мълчи, намерили пистолета — убиеца го няма.

— Не всичко наведнъж — отвърна Турецки. — Грязнов предполага, че Смакаукас може да е дошъл тук, в Питер. Да речем, да проследи как се замразява производството на наркотика.

— Би могло. Ще го обявим за издирване. Добре, да вървим, колата вече ни чака.

Александър се върна в хотела късно вечерта, както обикновено. Веднага хвана слушалката на телефона. И я затвори. Какво ще каже на Наташа? Цяла седмица мина... Тя вече може и да го е забравила. При това той беше пийнал. Ами ако тя го усети? И се обиди. И изобщо дали ще иска да говори с него? Но тя нали е умна — самонавиваше се Турецки. Той пак за кой ли път си припомняше нощта във влака. Не я беше забравил и отдавна да ѝ се е обадил, ако не бе така безотлъчно зает. Не, тя не може да го е забравила, убеди се най-после той и смело набра номера.

— Ало — чу се в слушалката и на Саша му спря дъхът от виолончеловия глас. Как е могъл да не го чуе цяла седмица?!

— Здравейте, Наталия Николаевна. Може ли да се изследвам анонимно при вас?

— За какво? — усмихна се Наташа, която веднага го позна.

— За всичко — въздъхна Александър. — Може ли да ви посетя на работното ви място утре сутринта? По дело, така да се каже, от особена важност за държавата.

— А имам ли право да откажа?

— Нямате! — страшно отсече той.

Алгерис замина за Питер същата вечер след сърцераздирателната сцена в кухнята. По-точно, през нощта.

Той караше по почти пустата магистрала, като се сдържаше с всичка сила да не надвишава разрешената скорост. Не му се искаше да провокира катаджиите. Съзнанието му все прожектираше непоносимата картина — обронилата гордата си глава, плачеща Нино.

Алгерис беше израснал без майка. Тя умря, когато той беше на седем години. Спомняше си я съвсем смътно. Почти не я помнеше. Отгледа го баща му, суров и мълчалив човек. Той работеше като инженер в една фабрика. Но единствената му страст беше ловът. Той прекарваше всички отпуски заедно със сина си в селцето на своя баща егер. Всяка година Алгерис живееше цял месец в затъntenите литовски гори, в родното място на дядо си. На четиринадесет години той овладя най-висшето ловджийско майсторство да улучва катерицата с един изстрел в окото.

Романтичните му приключения започнаха доста късно. Училището, спортуването, суровият баща — всичко това пречеше на срещите с момичета. Но възрастта си искаше своето. И момичето се появи. Буквално му се набути в ръцете. Празнуваха присвоеното на Алгерис звание майстор на спорта. Купонясваха при един приятел, защото в бащиния му дом бяха забранени всякакви събирания. Всички пиеха, чукаха се с Алгерис и го поздравяваха. Накратко, той се напи, както често се случва с виновниците за празнуването. Особено когато са съвсем млади и непиещи. На сутринта новоизпеченият майстор на спорта се събуди в едно легло със съвсем непознато момиче. Така му се стори. Момичето твърдеше, че вечерта той не свалял очи от нея. Възможно беше. Това вероятно бе започнало в момента, когато очите на Алгерис станаха като стъклени и се втренчиха в една точка. Тази точка за негова беда се оказа гореспоменатата девица. Той излиза с нея два месеца. Разбира се, сексуалните отношения значат много в живота на младия човек, но дори леглото не можеше да компенсира онова, което не му харесваше у нея. След два месеца той прекъсна срещите им, защото се запозна с много мило момиче — студентка. После дойде

прощалната вечер на свещи, на която той се съгласи заради чувството на вина, сетне подсъдимата скамейка.

Само той си знаеше какво му се наложи да преживее в лагера. Неведнъж се опитваха да го изнасилват. Но Алгерис не им се даваше, докато беше в съзнание. Може и да го бяха насилили, но вече безчувствен. Той щеше да загине още първите месеци при всекидневните побои или сам щеше да убие някого, но в негова защита се обяви Отарик, царят и богът на лагера.

И по-нататъшният живот на Алгерис се нареди така, както се нареди. Той намрази жените и им отмъщаваше при всеки удобен случай. Безмилостно изнасилваше абхазките, когато служеше като наемник в грузинската армия. Гавреше се с жените като бандит в една от московските групировки. Когато му предложиха да компрометира една жена, като заснеме на лента порнография, той се съгласи не само заради парите. Продължаваше да си отмъщава. Но другата жена, тая, която дойде да вземе лентата, го порази. Веднага, още от първия поглед. Дори не видя, че тя е много по-възрастна от него. После, когато станаха близки и той разбра колко нежност има у тази горда и недостъпна грузинка, тази разлика дори му харесваше. Той намери у нея и майчински нежна, и юношески страстна любима. Беше ѝ безкрайно предан. Дъщерята на Нино — а той знаеше, че Тамрико ѝ е дъщеря — не го вълнуваше ни най-малко, макар да беше привлекателно момиче. Той се отнасяше към нея, както би се държал със собствената си дъщеря, а тя беше само с три години по-малка от него. За Алгерис съществуваше само Нино. И цялото му майсторство на стрелец, и хладнокръвието му на ловец, и безмилостността му към враговете, и обаянието и артистизмът му — всичко беше за нея.

Нино също не спеше тази нощ. Тя проседя до сутринта усамотена в кухнята, стиснала в пръсти бележката на Тамрико. Там имаше само четири кратки фрази:

„Скъпа мамо! Не тъгувай за мен. И не се тревожи за нищо. Обичам те неизразимо.“

Четири фрази — а с тях всичко е казано.

„Скъпа мамо!“ — това значи: винаги съм знаела, че ти си моята майка.

„Не тъгувай за мен!“ — това значи, аз ще издържа всичко.

„И не се тревожи за нищо“ — тоест аз ще мълча.

А последната фраза означава, че нейната дъщеря ѝ прощава.

Нино все препрочиташе бележката, гледаше в тъмния прозорец и се молеше Алгерис да се добере до Питер и да открие там Турецки. За другото тя беше сигурна в него.

Молитвите на Нино бяха чути.

Рано сутринта Алгерис спря колата в един вътрешен двор край сталинска сграда на Заневски проспект. Той се качи на четвъртия етаж, отключи си вратата и влезе в жилището.

Собствениците на тристайния апартамент преди година бяха заминали по договор да преподават в някакъв американски университет. Сергей Висницки нае жилището за целия период на договора им — пет години, — като им предплати за две години напред. Това жилище служеше за резиденция на семейство Висницки, когато те идваха в Питер, за да проверят работата на лабораторията. Тя се намираше недалеч — на петнадесет минути с кола. Алгерис често придружаваше Висницки при тези пътувания в качеството на шофьор и бодигард. Той познаваше добре града, Докато си вземаше душ, пак се замисли къде да търси Турецки. Отговорът на първия въпрос беше, общо взето, ясен. Навярно Турецки всекидневно трябва да се явява в известната сграда на „Питейни“. Там се намираха и Питерското градско управление на вътрешните работи, и Питерската криминална милиция, и местната ФСС. Но как да го проследи край тази сграда, когато тя е обградена отвсякъде с явна и скрита охрана?

Около девет часа сутринта на кръстовището на улица „Чайковски“ и Литейни проспект се появи висок човек в кожено яке, също такъв каскет и черни очила. Той слезе от тролея и без да бърза, тръгна по „Чайковски“. Купи си цигари от павилиона, после отиде до близкия жилищен блок. Вратата беше заключена с кодова ключалка. Само секунда потрябва на мъжа, за да определи кои са най-изтритите бутони и да отвори. След като зае позицията между първия и втория етаж, той запали цигара и се втренчи неподвижно през прозореца. Постепенно движението се оживяваше, все повече коли от всякакви марки се мяркаха в полезрението му. Покрай известното в целия град

здание крачеха двама милиционери. Насам-натам и пак същото. Минаващите покрай сградата хора, без да искат, сякаш гледаха да го заобиколят по-отдалеч. Дори преминаваха на другата страна на улицата. „Да, наплашиха кагебистите народа за цял живот“ — помисли Алгерис. Кой знае защо си спомни дочутата някъде история как във времето на застоя докарали в това заведение някакъв дисиденстващ писател. И започнали да го обработват: да удрят с юмрук по масата, употребявайки при това не съвсем литературни изрази. Възмутеният писател възкликнал: „Защо разговаряте с мен с такъв тон? Нали засега не съм обвиняем, а в краен случай заподозрян?“ При което провеждащият разпита майор довел писателя до прозореца, посочил към улицата, където сновели минувачите, и ласкаво отговорил: „Не, батинка, тия, дето са на улицата, засега те са заподозрените, а вие, щом вече сте попаднали тук, сте обвиняем.“

Така и си живееше народът като заподозрян.

От време на време край сградата спираха коли, от тях слизаха хора и изчезваха във входовете на зданието. Турецки го нямаше сред тях. Времето си течеше. Някъде по-горе тропна врата, някой заслиза надолу, стъпките все повече се приближаваха. Алгерис не се обръщаше.

— Ааа — извика бабешки глас. — Леле, как се изплаших! — каза си сама тя. — Вие какво правите тук? — попита неукротимата бабичка, като надзърташе в лицето на Алгерис. — Нещо не ви познавам. Вие май не сте от нашия вход?

Алгерис се извърна с широка усмивка.

— Техник съм от телефонната централа. — Той посочи към куфарчето си. — Извикаха ме в седми апартамент (добре, че беше запомнил номера на апартамента на първия етаж!), обаче никой не отваря. Не знам какво да правя. Ако си тръгна, ще вземат да се оплачат.

— В седми ли? — Бабата подъвка със сбръчканите си устни. — Там Клавдия винаги си седи вкъщи. Дъщеря ѝ с мъжа си ходят на работа. А Клавдия си седи вкъщи. Вие звънете по-продължително, тя не чува добре. Стара е, като мен.

Алгерис, все така усмихнат, слезе с бабичката надолу. Спряха пред седми апартамент. Бабичката не бързаше да излезе на улицата, явно чакаше да види дали Клавдия ще отвори.

Алгерис натисна звънеца. Към вратата наистина не се чуха стъпки.

— Ти пак натисни, ама задръж повече — не го оставяше на мира бабичката.

„Върви, стара вещице, махай се, че ще ме вкараш в грях!“ — предаваше телепатични сигнали Алгерис, като продължаваше да ѝ се усмихва.

— Вървете, бабче, аз ще звънна, а вие тръгвайте — ласкаво ѝ каза той.

Бабичката присви тънките си устни и тръгна към вратата. Но твърде дълго се тутка с бравата, като явно чакаше дали той ще звънна пак. Алгерис натисна звънеца. Зад вратата се чуха тътрещи се стъпки.

— Кой е? — извикаха иззад вратата много силно, както обикновено говорят глухите хора.

— От телефонната централа — тихо отговори Алгерис, като гледаше в гърба на застаналата до входната врата бабичка.

Тя най-последно отвори вратата, като за капак каза удовлетворено:

— Его, виждаш ли, нали ти казвах, че е глуха.

— Кой е там? Кой е там? — крещеше иззад вратата на апартамента другата бабичка.

— Благодаря ти, бабче — ласкаво се усмихна Алгерис на вече излизащата на улицата първа старица.

— Кой е там? — продължаваше да пита втората бабичка.

— Водопроводчикът — процеди през зъби Алгерис, като се качваше пак към прозореца на междуетажната площадка.

„Прав е бил Фьодор Михайлович, като е заклал старицата чрез ръцете на Разколникор — мислеше той, докато палеше цигара. — Тия бабички могат да подлудят всекиго!“

Минаха още четиридесет минути. Още няколко коли спряха край сградата на „Литейни“. Но Турецки го нямаше сред слезлите от тях.

Входната врата се отвори и се появи предишната бабичка с пълна пазарска чанта в ръка. Алгерис изруга, пъргаво се спусна по стълбите и без да даде възможност на бабичката да реагира, излезе на улицата, като хлопна вратата след себе си.

— Ама пак ти ли си? — изуми се зад затворената врата бабичката.

„Не, този вариант не става — мислеше той, като застана на тролейбусната спирка. — Има маса входове — и откъм улица «Каляев», и откъм «Шпалерна». Не може да гадая откъде ще дойде. А във всеки вход наоколо дебне по някоя бабиера.“ — Алгерис пак си спомни Достоевски.

В този момент той усети нечий поглед. Вече няколко секунди внимателно го разглеждаше младичък сержант от милицията. Той сякаш сравняваше Алгерис с някакъв портрет. Мъките от съпоставянето отчетливо личаха на лицето му, още ненаучило се да прикрива чувствата. Алгерис извади от джоба си вестник и се зачете. Черните очила му позволяваха да наблюдава незабелязано сержанта. Той продължаваше да го разглежда. Дойде тролейбусът. Алгерис погледна номера и отстъпи назад, показвайки с това, че чака друга линия. Сержантът все така продължаваше да го оглежда. Вратите на тролейбуса се отвориха, слизащите и качващите се хора веднага влязоха в злобно, ругаещо се Брауново движение. Сержантът напопа гърдите си с въздух и пристъпи към Алгерис.

— Сержант Макаров — козирува той. — Документите, моля!

Алгерис, много учуден, погледна сержанта и сви рамене. После пъкна ръка във вътрешния джоб на якето си, задържа я там няколко секунди и рязко скочи във вече затварящия вратите си тролейбус.

— Прощавай, старче — подхвърли той през рамо. — Бързам при жена си в родилния дом!

Тролейбусът потегли.

„Няма да станеш генерал, сержанте, ох, няма“ — подсмихна се Алгерис, като гледеше как отплува назад обърканото лице на сержанта. Той се извърна. Сивата сграда на проспект „Литейни“ се отдалечаваше. Край нея рязко спря милиционерски мерцедес. От колата слязоха двама мъже. Единият от тях беше Турецки.

Наташа приключваше визитацията на своите болни. Приближи се към последното легло в ъгъла.

— Как я караш, Лена? — ласкаво попита тя младата жена с изпосталяло, жълтеникаво лице, която лежеше неподвижно под завивките. Погледът ѝ беше устремен към тавана. Всъщност Наташа си знаеше, че жената е млада, двадесетгодишна. Страничен

наблюдател би могъл да ѝ даде като нищо четиридесет години. Лена прехвърли отнесения си поглед към Наталия Николаевна, като повтаряше монотонно:

— Как я караш, Лена... как я караш, Лена...

Всичко е ясно — вече си е взела дозата, въздъхна Наташа. Безсмислено е да се бориш с това, безнадеждно е. Осемдесет процента от постъпващите в отделението болни бяха наркомани, начеващи или с по-дълъг стаж. Не беше възможно да ги спрат да вземат наркотици в отделението. Те си варяха дрогата нощем на кой знае откъде намерени котлони, като залостваха вратата в стаята с парцала за миене на пода. Шантажираха роднините си със заплахи за самоубийство и те сами им носеха отровата в болницата. Отказваха се от системите, от храната, като просеха от лекарите сънотворно. Да ги изхвърлиш за нарушаване на режима? Утре пак ще ги докарат в отделението. Кой от участъковите лекари ще лекува болен от хепатит Б? Никой. Да направиш обиск, да им отнемеш наркотиците? Утре пак ще си намерят. При това имаха един случай, когато в състояние на абстиненция една от пациентките се хвърли през прозореца. И се размаза долу. Затова указанието за лекарите беше следното: при нас лежат болни от хепатит. Ние ги лекуваме от хепатит. Другото не е наша работа. Така беше наредила Ера Газмановна. И правилно. За месеца, прекаран в отделението, не можеш да излекуваш никого от наркоманията. Значи трябва да го излекуваш поне от хепатита.

Наташа вдигна бялата болнична нощница на Лена. Жълтото, съсухрено тяло трудно можеше да се нарече женско дори с много уговорки. Ребрата стърчаха като на скелет, направо изучавай по тях анатомията. Върху ребрата ѝ лежах сбръчкани празни торбички. Дори човек с най-богатото въображение не би ги нарекъл женски гърди. Изкривени от слабост, обвити с пожълтяла кожа кости на краката. И изпъкнал корем. Лена беше бременна. Ако се замислиш над това, че тази наркоманка с тригодишен стаж е заченала дете и се кани да го роди, като пътем го награди с хепатит, тъй като тази болест се предава и на плода, ако се замислиш над всичко това, то Лена просто заслужаваше да я убиеш. Да я задушиш със собствените си ръце в гумени ръкавици. Но не биваше да се мисли за това. Лена трябваше да бъде лекувана. И Наталия Николаевна внимателно, за да не повреди детето, започна да опипва огромния черен дроб на Лена.

Наташа вече се беше върнала в ординаторската, когато вратата се откряна и веселата медицинска сестра Маша звънко извести на всички присъстващи:

— Наталия Николаевна! Някакъв мъж пита за вас на стълбището!

Наташа хвърли поглед към висящото на стената огледало, като внимаваше никой от колегите ѝ да не я забележи, после си придаде най-строгото изражение и излезе от ординаторската.

На стълбището стоеше Турецки.

— Здравейте, Наташа! — Той пристъпи напред и стисна прохладните ѝ пръсти.

— Здравейте, Саша — в същия тон му отговори тя и веднага се опита да освободи дланта си от силната му ръка. При това гледаше някъде зад гърба му.

По стълбището се качваше Ера Газмановна.

— С кого говорите, Наталия Николаевна? — строго попита завеждащата отделениято. — Разговорите с роднините на болните се провеждат във фойето. Защо има външни хора на етажа?

— Той не е роднина — без ни най-малко да се изплаши, отвърна Наташа и въпросително погледна към Александър.

— Аз съм следовател — опита се да оправи положението Турецки.

— Следовател ли? При кого идвате? — делово попита Ера Газмановна.

— При никого конкретно — неочаквано се обърка Турецки. — Просто ми се искаше да разгледам болните, да ги поразпитам. Ето ви служебната ми карта. — Той бръкна в джоба за документа си.

— Че какво има да ги гледате? — страшно го изгледа завеждащата, без да обръща внимание на удостоверението му. — Те да не са маймуни в клетка? Тук не е зоологическа градина. И сега не може да говорите с тях. Сутрин те още не са, така да се каже... — тя не се доизказа. — Когато решите кой конкретно ви е нужен, тогава, моля. И най-добре след дванадесет.

Ера Газмановна внимателно изгледа двамата.

— А ако трябва да поговорите с Наталия Николаевна, излезте навън, седнете на някоя пейка. Наталия, идете в кафенето с госта, пийнете кафенце. Няма какво да се мотае тук край нашата зараза.

Наташа гледаше с усмивка шефката си. Виждаше се, че тя изобщо не се страхува от суровата си началничка.

— Добре, Ера Газмановна, аз само за половин час.

И като докосна Александър за ръкава, тя започна да слиза по стълбището.

Двамата излязоха в огретия от слънцето болничен двор. По него сновяха хора — медицински персонал в бели престилки, работници в гащеризони (в болницата вечно нещо се ремонтираше), посетители, бързаци да видят болните си роднини.

— Строга ви е шефката — разсмя се Александър.

— Обаче справедлива — продължи Наташа. — Знаете ли, при нас не може иначе...

Саша не чуваше какво говори тя. Гледаше я и сърцето му пак думкаше звънко. В бялата престилка тя изглеждаше още по-красива, но по-строга и някак по-внушителна. И той пак се притесни и се почувства като хлапе, а това кой знае защо му хареса.

— Знаете ли, тя ми напомня за нашата майка-началничка — каза Саша, за да не спира разговорът. — Помните ли, разказвах ви във влака?

Той не сваляше очи от вървящата до него жена и не забеляза, че вече няколко секунди ги гледа идващият насреща висок мъж с кожено яке и кожен каскет, който изведнъж се бе спрял, когато ги видя. Наташа първа то забеляза. Тя беше свикнала мъжете да се заглеждат по нея, но не и така безцеремонно! Очите на мъжа бяха скрити зад черни очила, но Наталия усещаше, че той гледа именно тях, затова недоумяващо вдигна вежди. Мъжът веднага се извърна, пхна цигара в устата си и като прикри лицето си с длан, щракна запалката.

— Наталия Николаевна! — звънко, през целия двор извика медицинската сестра Маша.

Наташа и Александър се обърнаха. Маша притича до тях.

— Ера Газмановна помоли да занесете една нейна докладна записка на главния лекар.

Тя подаде на Наташа пластмасова папка.

Мъжът с коженото яке и каскет най-после запали цигарата си и свърна в страничната алея.

— Това е главният корпус — посочи Наташа към едно четириетажно здание. — Почакайте ме във фойето. Ще занеса

докладната и ще идем в кафенето. Става ли?

— Добре — усмихна се Турецки. — Колко много сгради имате? — забеляза той най-после какво ги обкръжава.

— Да, над двадесет. Нашата е най-старата инфекциозна болница в града. А те трябва да се строят така, за да се избегнат вътрешноболничните заразявания. За всяка инфекция си има отделна сграда.

Турецки отвори вратата, за да пропусне Наташа пред себе си, и сърцето му пак прескочи от съприкосновението с нейния строен и изправен гръб.

— Поседете тук. — Наташа показа две кресла в центъра на фойето. — Можете и да пушите. Аз ей сега ще се върна.

И като му се усмихна, тя изчезна в един от коридорите. Турецки седна на креслото и запали цигара. Коего му дойде много добре, като се има предвид прекомерното вълнение.

— Е, стига, стига! — заповяда си той. Но сърцето му продължаваше да тупти силно. Саша стана и започна да се разхожда из фойето, като се опитваше да се разсее. Вниманието му беше привлечено от голям гоблен, висящ точно над креслото, където седеше допреди малко. На гоблена беше изтъкана следната картина: в центъра се виждаше благообразен старец. В ръката си държеше птица. До него стоеше момче. Край момчето се виждаше куче, изплезило яркочервения си език. От другата страна на стареца стоеше брадат мъж. Той държеше в ръце заек.

Турецки разглеждаше внимателно платното, когато зад гърба му се чу звучният глас на Наташа.

— Това е Луи Пастьор — посочи тя към стареца. — Той ваксинира момчето. Срещу бяс.

— А това бясното куче ли е? — учуди се Турецки, като гледаше добродушния пес.

— Да — разсмя се Наташа. — Макар че като за бясно куче песът е твърде симпатичен. — Тя пак четеше мислите му!

— И заекът ли е бесен?

— Не. Като заразявал зайци, Пастьор успял да получи отслабен вирус на бяса. Това се нарича атенуация. Ама вие сте съвсем невеж!

— Само се преструвам, за да ви дам възможност да демонстрирате своята образованост — леко отби удари Турецки. — А

откъде имате този шедьовър на изкуството? Благодарните болни ли го изтъкаха?

— Не, французите ни го подариха. Побратимени сме с една парижка болница. Та те ни го подариха. По-добре да бяха докарали лекарства. Но на харизан кон зъбите... Какво, не ви ли харесва?

— Не, защо... — Турецки наклони глава с вид на познавач. — Особено сполучлив е според мен образът на кучето. В умните му очи виждаме готовността да се жертва, като се престори на бясно. В същото време зяпналата сякаш в усмивка муцуна показва, че животното просто баламосва публиката, при това с удоволствие. Яркочервеният език символизира революционността на направеното откритие...

— Е, стига — разсмя се Наташа и лекичко го плесна по ръката. — Да вървим да прием кафе, че след малко трябва да се връщам.

В кафенето беше доста претъпкано. Наташа му посочи една свободна масичка.

— Седнете, аз ще взема кафе.

— В никакъв случай! — възпротиви се Саша. — Вие май съвсем не ме броите за мъж?

— Тук аз съм домакинята. А вие сте гост. Има да чакате на опашката половин час. Така че седнете и кротувайте! — строго заповяда тя.

До самата каса стоеше едър мъж с вече оформило се шкембенце. Подносът му беше отрупан с много блюда. Наташа се приближи до него, ласкаво го бутна по рамото, прошепна му нещо на ухото и се върна при Турецки. След минута дебелакът разтовари от подноса си две чашки кафе на масичката им и попита Наташа:

— Днес нали си дежурна? — Тя кимна. — Значи ще се видим после.

И като хвърли към Турецки мимолетен, но внимателен поглед, отиде на друга масичка.

— Това е завеждащият реанимацията — поясни Наташа. — Гениален лекар!

Турецки усети лекото бодване на завистта.

— А къде дежурите днес с него?

— Даваме дежурство по болница. Цяло денонощие.

— Значи сте заета тази вечер? — разстрои се Александър.

— Така излиза — усмихна се Наташа. — Чак до следващата сутрин.

— Тъкмо се канех... — въздъхна Турецки. Но като си спомни, че тази нощ също е ангажиран с бардака, обещан от Гоголев, се поободри. — Може пък и да е за добро — без да помисли, каза той.

— Нима? — присви очи Наталия Николаевна.

— Тоест вие утре сте свободна, нали така? След нощното дежурство.

— Утре имам почивен ден — уклончиво отговори тя.

— Чудесно! Каня ви на ресторант.

Наташа иронично се усмихна, като вдигна вежда:

— Господа офицерите гуляят?

— Е не мога да си замина за Москва, без да ви черпя кафе. Да не върна, така да се каже, жеста на вежливост. Наташа, хайде, съгласете се — вече някак съвсем жално каза Саша.

— Ами добре — въздъхна тя.

— Сигурно ще си полегнете след дежурството, нали? Аз няма да звъня, за да не ви будя. Затова вие ми се обадете, когато се събудите. Ще ви дам номера си — припряно говореше Александър, за да не успее тя да размисли. — А ако не ми обещаете да ми се обадите, аз ще ви звъня на всеки час, така да знаете! Отмъщението ми ще бъде ужасно — няма да ви оставя да мигнете!

Турецки подаде на Наташа визитка с телефонен номер.

— Обещавате ли? — Александър се вгледа в очите ѝ.

— Какъв лесен номер: едно, седем, три, три, нула, три — прочете на глас Наталия Николаевна. — Добре, ще ви се обадя — вдигна тя най-последно очи.

— Ако бяхте мълчали още една минута, щях да умра. И дори вашият гениален реаниматор нямаше да може да ме спаси — сериозно каза Турецки.

— Трябва да вървя — меко се усмихна Наташа.

Около три часа във фойето на хепатитното отделение влезе един мъж. Кожено яке, светлоруса коса, открито лице.

— Госпожице — викна той към бързащата покрай него младичка сестра, — може ли да видя Наталия Николаевна...

— Денисова? — уточни момичето, като се спря неволно до мъжа.
„Ох, колко прилича на някакъв артист!“ — мина ѝ през главичката.

— Да, да, Денисова — обаятелно се усмихна мъжът.

— Тя днес е дежурна по болница. Няма я в отделението, в приемната е — обясняваше многословно момичето, като се опитваше да си спомни на кого ѝ прилича мъжът. — А вие роднина на някой болен ли сте? Почакайте, тя скоро ще дойде.

— Не, не — отказа мъжът. — Тя ще бърза, а на мен ми се искаше да си поговорим обстойно. Кога ѝ свършва дежурството?

„Ох, да — на Збруев! Обаче този е по-висок и по-млад“ — установи с облекчение момичето.

— Утре в десет. Само че тя веднага ще си отиде вкъщи. Нали цяла нощ няма да спи.

— Естествено — разбиращо кимна мъжът. — Май по-добре да дойда вдругиден. Главното е да може тя да ми отдели достатъчно време. Благодаря ви, госпожице! — Мъжът пак се усмихна.

Сестричката също се усмихна и тръгна по своите си работи, доволна, че толкова смислено е обяснила всичко на този интересен мъж.

Разговорът с милата сестричка ставаше вече на втория ден от престоя на Алгерис в Петербург.

А предния ден той се върна в апартамента на „Заневски“ около един по обяд. Свари си кафе, седна край масата. Какво пък, сутрешното наблюдение край сградата на Питейния проспект показва, че, първо, Турецки наистина е в Питер, а, второ, него, Алгерис, вече го издирват. Той, разбира се, не знаеше за находката на Дима Чиртков, затова смяташе, че издирването е, задето е нарушил забраната да излиза извън пределите на Москва.

Какво да прави сега? Да дебне Турецки край Голямата къща? И безнадеждно, и опасно. Сега трябва да изясни къде е отседнал следователят. Разбира се, най-вероятно са го настанили в някоя тайна квартира. Това не би било зле. Може да го проследи до квартирата и да го спипа във входа — съвсем реално е. По-лошо би било, ако той живее в някой ведомствен хотел за ченгета. Там ще е тъпкано от охрана... Но трябва да звънне по телефона и във всички градски хотели, току-виж, му излязъл късметът. И като взе телефонния

указател, Алгерис се захвана на работа. Потроши два часа за телефонни обаждания, като караше по азбучен ред и се мъчеше да се обади във всеки хотел през безкрайните сигнали „заето“.

На буквата „о“ ледът се пропука. Дежурната на рецепцията в хотел „Октябърски“ при въпроса му: „Дали при вас не е отседнал Александър Борисович Турецки“, за секунда се обърка и повтори:

— Турецки, Александър Борисович? — Гласът на дежурната беше напрегнат. — Изчакайте минутка.

Алгерис затвори. Искат да засекаат номера му, разбра той. Няма балами! Той се обаждаше по мобилен телефон. Скъпо, но безопасно. И така, Турецки е в хотел „Октябърски“. Алгерис погледна часовника си.

Седемнадесет часът. Едва ли господин следователят вече си почива в стаята.

След тридесет минути край хотел „Октябърски“ съвсем бавно се движеше тъмносиньо волво. Мъжът зад волана внимателно оглеждаше тротоара. Най-после видя каквото търсеше. Край хотела се мотаеше дама с отчетливите белези на най-древната професия по лицето. Колата спря и бипна. Дамата трепна и хвърли поглед към волвото. След като получи потвърждение под формата на ново бипкане, тя пъргаво се насочи към колата, като си въртеше задника по невероятен начин.

— Колко вземаш? — влезе в темата без предисловия мъжът зад волана.

— Сто гущера за два часа, хубавецо — без да й мигне окото, отговори търговката на собствената си плът.

На вид гонеше петдесетте.

— Сядай! — Алгерис отвори вратата на колата.

Те се отдалечиха от хотела.

— Как искаш, красавецо? Аз мога да те обслужа и в движение — без да вярва на късмета си, гугукаше жената.

— На теб и петарка в пазарен ден ти е много. В отечествена валута — уточни Алгерис.

Лицето на жената се изопна. Тя се хвана за дръжката на вратата.

— В движение ли ще скачаш? — осведоми се Алгерис.

— Ей, аз си имам „гръб“ — захленчи жената.

— Сигурно също така вехт като теб — реагира мъжът. И добави: — Ще ти платя сто и петдесет. Долара. А сега слушай.

Колата спря край концертната зала „Октябърска“. Жената внимателно изслуша какво се иска от нея.

— А аванс? — като събра смелост, попита тя.

— Аванс дават във фабриката. На ударничките. А ти си геврек за обща употреба.

Проститутката, която знаеше отлично всички нюанси на многобройните имена за жените от своята творческа професия, се канеше да се обиди за крайно неприличната в нейните кръгове дума „геврек“, но като си спомни за обещаната награда, реши да не се формализира и отвори вратата.

— Е, аз тръгвам — усмихна се тя.

— И без глупости — предупреди я Алгерис с такъв тон, че усмивката се стече от ярко начервените ѝ устни. — Ако ми домъкнеш опашка, ще те намеря и ще те режа парче по парче.

— Аха — от страх се съгласи жената и пъргаво се запъти към хотела.

Алгерис я чака около половин час. Най-последно вонящото на евтини парфюми тяло се плъсна на седалката до него.

— Всичко научих — съобщи жената. — Ти, толкова, дай първо гущерите, че да не ме прекараш.

— Аз не съм държавата, че да прекарвам честните труженици — отговори Алгерис. — Докладвай!

— Значи, той е в номер петстотин и тринадесет. Това е на предпоследния етаж. До него от едната страна е някаква мадама от Омск, командирована. Вдругиден си заминава. На четиридесет и пет години. — Проститутката каза името на жената. — От другата — някакъв мъж от Мурманск. Моряк. — Последваха паспортните данни на мъжа. — Прозорците гледат към двора. Това е, давай мангизите.

Алгерис, без да бърза, извади от портфейла си две банкноти. Преди да ги даде на жената, пак я предупреди:

— Само да шукнеш на някого...

— Абе аз да не съм луда? — припряно отговори тя и като сграбчи банкнотите, изскочи от колата на ужасяващия я мъж. Волвото потегли рязко, бързо набра скорост и изчезна.

В осемнадесет и тридесет край същата тази концертна зала „Октябърска“ пак се появи тъмносиньото волво. Вече беше започнала

да се събира публиката за вечерния концерт и колата не привличаше вниманието сред другите автомобили, паркирани на широкия площад.

От волвото излезе Алгерис с букет рози. Той мина към петстотин метра, докато се озова пред хотела със същото име и влезе вътре.

— Вие къде? — викна след него дежурната.

— В петстотин двадесет и девета — очарователно се усмихна Алгерис.

— Почакайте, сега ще се обадя в стаята — сурово произнесе дежурната.

Алгерис се приближи до рецепцията, като продължаваше да се усмихва. Жената набра номера, като гледаше при това към таблото с ключовете.

— Господи, защо ли звъня? — каза тя и затвори слушалката. — Никой няма в петстотин двадесет и девета. Ето, ключовете висят тук.

— Но как така? — огорчи се мъжът.

— А вие какво, не се ли договорихте?

— Не. — Мъжът стеснително се усмихна. — Аз исках, така да се каже, да бъде сюрприз. Светлана Яковлевна заминава вдругиден, та... аз исках... на сбогуване... — притеснено говореше мъжът, като посочи букета и се изчерви като ученик.

— Ама тя тая вечер е на театър — спомни си дежурната. — Предупреди, че ще се върне късно. Защо не ѝ се обадихте по телефона? — вече умиловитено попита тя.

Мъжът само сви безпомощно рамене.

— Ще дойда утре. Само не ѝ споменавайте, че съм бил тук — с умолителен тон каза той. — Може изведнъж да се откаже от тази среща. Жените са така непредсказуеми, особено порядъчните. А за мен е важно да се видя с нея! Толкова много неща трябва да ѝ кажа! — Мъжът умолително вдигна ръце.

— Добре, добре, няма да ѝ кажа — учуди се дежурната на толкова пламенните му чувства.

— Благодаря ви.

Мъжът тъжно, но обаятелно се усмихна и подаде букета на жената.

— Вземете го, моля — срамежливо помоли той. — Няма да ги нося обратно.

„Ами да, иначе има да се чуди жена ти. Цял живот“ — помисли си опитната в тия неща дежурна и като се усмихна разбиращо, взе кървавочервените рози.

Мъжът излезе на улицата.

„Ама че работа, такъв интересен мъж, макар и малко меланхоличен. А оная от петстотин двадесет и девета е ни риба, ни рак. Странни са делата ти, Господи!“ — още веднъж се зачуди дежурната и пак се втренчи в телевизора. Започваше поредният сериал.

Обърканото, смутено изражение на мъжа се смени с мрачна, неподвижна маска веднага щом излезе от хотела. Алгерис се върна в колата и си тръгна.

Гаф! Но не можеш да предвидиш всичко. Особено когато операцията се планира в движение. А нали той се обади по телефона в стаята на тая жена, преди да тръгне. Тя вдигна слушалката. Кой да ти знае, че ще хукне на театър! Е, ще се наложи да отложи набелязаната работа за утре. Утре е последният ден от престоя на жената от Омск в Питер. Значи трябва да се свърже с нея на всяка цена. Тя, естествено, ще тръгне още от сутринта по магазините. Но вечерта трябва да си бъде в стаята. Самолетът за Омск излита вдругиден сутринта, вече беше питал в справочното бюро. Засега той нямаше точен план за действие — Алгерис винаги се осланяше на необикновеното си обаяние, парализиращо всички жени, а и много мъже. И на бързата си реакция, която му позволяваше да моделира ситуацията в зависимост от конкретните обстоятелства. Впрочем той имаше две, както казват в КВН, домашни заготовки. Можеше да съблазни дамата. Не в буквалния смисъл, а така, плетейки разни дантели от сорта: видях ви случайно на улицата и съм потресен, толкова приличате на починалата ми жена и прочие, и прочие. Алгерис не се съмняваше, че тя ще ухапе кукичката: интересен мъж, букет рози, сърцегъделичкаща история. После шампанско с клофелин и мадамата се изключва. След което може да дочака нощта, да проникне в стаята на Турецки, като отвори с шперц вратата. Нататък пак според обстоятелствата. Ако се предположи, че следователят ще е пийнал (а кой от тях не разпуска така вечер от стреса?), то сънят му би следвало да е достатъчно дълбок. Може да го замае с тупаник, да го нагости с клофелин и да го измъкне от хотела някак си. Как, засега не е ясно.

Втори вариант: да убеди дамата да извика Турецки от хотела. Под какъв предлог? Да кажем така: той, Алгерис, е приятел от детство на гореспоменатия субект. Уговорили са си среща, но той, Алгерис, иска да организира сюрприз. Самият той ще чака аверчето долу, в колата, а жената трябва да помоли Турецки до й помогне, като занесе тежък сак до очакващата я пред хотела кола. А долу — радост от внезапната среща на субекта с аверчето Колка. Или Васка. Мадамите можеш всякак да ги баламосаш. Главното е да бъдеш убедителен, да влезеш в ролята. Във всеки случай Турецки трябва да бъде изваден от обращение, тоест да бъде отвлечен именно от хотела. И именно вечерта, когато се прибере след неуморната (и безполезна, подсмихна се Алгерис) борба с престъпността. Той навярно прекарва целия ден в компанията на братската питерска милиция. А и до хотела сигурно го карат с кола. Така че няма смисъл да лъжи като тиган на месечина край „Октябърски“. Трябва да отиде там утре вечерта. Значи сутринта ще посвети на огледа на лабораторията.

Преди Алгерис да си тръгне от дома на Нино, Сергей го помоли да намине в лабораторията. Тъй и тъй ще бъде в Питер. Трябваше да провери как приключват там работата. Въпреки че презираше мъжа на Нино, Алгерис се съгласи. Емоциите са си емоции, а работата си е работа. Продължаването на производството на наркотика можеше да докара големи бели на всички. Ченгетата можеше да надушат лабораторията.

Турецки нали не е дошъл в Питер да разглежда Исаакиевския събор. Явно, че е точно заради това дело. И макар че не може да се надуши мястото на лабораторията за ден-два — Висницки все пак съвсем не е глупак, — всичко тайно рано или късно става явно. Заместникът на Сергей Висницки в Питер, фактическият началник на лабораторията, е алчен донемайкъде, както и повечето хорица. И като нищо може да реши да се възползва, че господарят не иска стоката, и да започне да я пласира в своя полза.

След като обмисли целия следващ ден, Алгерис си легна. Не се обади на Нино. Ще й звънне, когато има с какво да я зарадва.

Алгерис се наспа добре. Закуси до насита. Прегледа оръжейния си арсенал, скрит в двойното дъно на вградения гардероб. Там имаше два картечни пистолета: ПП-90 и „Кедър“. Няколко пистолета ТТ и „Макаров“. И красавицата „Берета“. Алгерис гальовно взе в ръка

беретата. Беше един от последните модели — „Берета 92Ф“. Изръси се луди пари, но в този случай си струваше. Изящна, компактна, петнадесетзарядна играчка, с 9-милиметрови патрони, далекобойност по цел на петдесет-седемдесет метра. Възможност за водене на полуавтоматичен огън. Никакви засечки. При това лесно се крие в джоба на якето или затъкната в колана на панталона. Алгерис измъкна пистолета от скривалището, провери го и пак го скри обратно — докато му дойде времето.

Той бързо крачеше в двора на болницата. Край сивия корпус трябваше да завие надясно и петдесет метра по-нататък беше лабораторията — разположена до самата ограда на болницата в триетажна малка сграда. Алгерис с бързи крачки съкращаваше разстоянието до целта и изведнъж застина, сякаш се бе спънал. Точно срещу него идваше Александър Борисович Турецки, собственолично.

Първата мисъл на Алгерис беше веднага да хукне назад към колата, паркирана до оградата на болницата. Само спортното хладнокръвие и необичайното поведение на Турецки го спряха.

Турецки вървеше в болничния двор с някаква жена. Те идваха срещу Алгерис, без да забелязват нищо край себе си. Съсредоточеното лице на Турецки, с остър, хладен поглед, както го запомни Алгерис, когато следователят го разпитва по делото за казиното, в този момент беше сияещото лице на влюбен хлапак. И бе обърнато изключително към вървящата до него стройна жена. Тя първа усети погледа на Алгерис и учудено вдигна тъмните си вежди. Алгерис рязко се извърна, сякаш палеше цигара.

— Наталия Николаевна — чу се звънлив момичешки глас. От сивата сграда към двойката тичаше някаква сестра.

Жената се обърна. Извърна се и Турецки.

Алгерис зави в една странична алея на грамадния болничен двор и седна на най-отдалечената скамейка. Извади цигари и тоя път наистина запуши.

Така. Така... Първата му мисъл беше, че вече са открили лабораторията. А и как да не го предположиш, когато следователят вървеше на петдесет метра от нея! Но сградата на лабораторията, която се виждаше през почервенелите есенни листа на храсталака, имаше съвсем мирен вид. Ето от вратата излезе висок младеж със завързана на опашка дълга коса. Той запали цигара, като примигваше под лъчите

на есенното слънце. След него се появи къдрав нисък младеж. Те се разсмяха на нещо. Всичко това никак не се връзваше с картината на разобличената престъпна дейност. А и из цялата територия на болницата продължаваше мирният живот — сновяха служители с наметнати върху белите престилки якета и шлифери, посетители бързаха при болните, мотаеха се работници в гащеризони. Не, не бяха открили лабораторията.

А и на лицето на Турецки нямаше радост от служебните успехи. По-скоро то беше объркано и угрижено. Угрижено как да се хареса на красивата стройна жена.

Алгерис се разсмя. „Ох, странни са делата ти, Господи“ — повтори той, без сам да подозира, мислите на дежурната в хотела. Ами че тоя Турецки просто е влюбен! Като хлапак, като последен глупак!

Е, това вече коренно променя нещата. Явно, Нино непрекъснато се моли за него, като облекчава с молитвите си задачата му. Няма нужда да отвлича следователя. Това е трудно, а и опасно. Отвори се къде по-лесен път — да отвлече самата Наталия Николаевна. Така нарече жената младичката медицинска сестра.

Алгерис хвърли фаса в кошчето и тръгна към лабораторията.

— Абе нали ти казвах. Тоя тип, разбира се, няма нищо общо — разказваше Гоголев на Турецки за разпита на шофьора от фирмата „Горячов и компания“. — Когато му казаха, че камионът му е бил миниран, едва не гушна китката. Направо тук, в кабинета ми. Аз, вика, имам три деца от различни жени и всичките щяха да останат сираци. Забавен тип — подсмихна се Виктор. — Съставихме фоторобот на шофьора на „Газелата“ и мъжа с каскетчето. Той му викаше Ленин.

— Това пък защо? — учуди се Турецки.

— Ами, вика, прилича на вожда на световния пролетариат. Нисичък, с каскетче, очите хитрички, в бръчици. Прост и словоохотлив. Е, а какви са твоите успехи в беседите с хепатитните наркомани? Или с наркоманиите хепатитници? Какво откри следствието?

Те убиваха времето преди нощната операция в бардака. Поради предстоящата операция не биваше да се пие и двамата се глезеха с кафе и сандвичи. И си пийваха по съвсем мъничко.

— Знаеш ли, Виктор, как е бил атенуиран вирусът на бяса? — попита Турецки.

— Абе ти какво ми отговаряш като Рабинович — на въпроса с въпрос? — осведоми се Гоголев, без да разбира много какво, го попитаха. Той наля още малко коняк в чашките.

— Не знаеш — въздъхна Турецки. — А аз вече знам. Дори знам как е изглеждал Луи Пастър. Моите знания може и да не потрѣбват именно днес. Обаче всяка информация влиза в касичката. В базата данни, така да се каже. И никой не знае какво и кога ще се наложи да изтеглиш от нея.

— Ако не знаех, че си трезвен, щях да си помисля, че си пиян — забеляза Гоголев. — Пък то всичко заради нашите петербургски жени...

— Какво вашите петербургски жени? — стегна се Александър Борисович, като отпи от коняка си.

— Абе погубват те вашего брата, московчанина — отговори Гоголев.

— А вашего брата, питерчанина, метър ли минава? — поинтересува се Турецки.

— Ние сме им свикнали. Но като идеш тук-там, позяпаш разни чуждоградски и чуждоземски красавици и си мислиш: не, няма такива като нашите в Питер.

— И какво им е особеното? — попита Саша. Кой знае защо този разговор му се струваше особено важен.

— Как да ти кажа... Аз доста хора съм виждал, по служба, както знаеш. Ето например питерските бабички. Тия, дето са бяла кост и синя кръв. Там всичко е ясно. Те си живеят в предишния живот. Завиват на кокче трите си останали бели косъма. Сами си сервираат рохко яйце на поднос. В порцеланова чашка. И това, забележи, в комуналната квартира. Където в съседната стая псува пияният съсед, дето е дошъл някъде от селата на три туби бензин оттук и са му дали жителство с предимство като бачкатор.

— Ти какво, да не проявяваш великодържавен шовинизъм по отношение на селото?

— Към селото, към предишното село, се отнасям с най-голямо уважение, Саша — сериозно отговори Виктор. — Селото живееше по строго спазвани нравствени правила. Всички са си един на друг пред очите. Всеки познава всекиго. Всеки отговаря пред всички. Какво да повтарям, това е общоизвестно. А, виж, работническите селища,

където се събират случайни хора, едnodневки, това е съвсем друга работа. Там животът е временен и сякаш не е истински. Напук. Тоест може да пакостиш, да вършиш всякакви гадости. А после ще имаш друг живот, приличен.

— Какво общо има тук...

— Ами това, че Григорий Василевич Романов, за когото сърце не ми дава да кажа нищо хубаво, за някакви си десет години превърна нашия град в такова работническо селище. — Гоголев обърна коняка си.

Александър последва примера му, за да схване хода на мислите на колегата си.

— А какво общо има... — пак се опита той да обърне разговора в интересуващото го русло.

— Ами това, че се чудя. Сред това повсеместно питерско работническо селище се срещат жени. Не бабички с побелели букли. На средна възраст, по-млади и съвсем млади. Те са петербургчанки, разбираш ли? Умни са, иронични, при това раними. Те са съвършено непрактични, но по удивителен начин се изхитряват да оцелеят дори при днешния бардак, без да губят достойнството си. Могат да похарчат последните си пари за някакви прищевки: камъчета в странен обков, някакви безполезни картини, които нямат никаква пазарна стойност. Откъде е това у тях? Струва ми се, че е някаква магия на тукашните блата. Сякаш те са някакви магьосници или русалки. Струва ти се, ще блесне светлината и те ще изчезнат. Между другото по правило почти всички такива жени са нощни птици. Оживяват чак вечерта.

— И какво, в Москва няма ли такива жени? — попита Александър, като допълни чашките.

— Знаеш, че почти няма. Или ако има, то те са бивши петербургчанки — разсмя се Виктор. — Наистина московчанките са забележителни жени — стилни, силни, точни. Но... как да кажа? Те винаги знаят какво искат от живота. Което е добре. Но в това няма очарование.

Саша се замисли, като се опитваше да разкара опиянението от коняка. Така ли е или не? Да вземем собствената му жена, Ирина.

Всичко, което каза Виктор, можеше в една или друга степен да бъде отнесено към светлия образ на законната му съпруга. Наистина камъчета в странен обков тя няма да купи с последните си пари. Ще

похарчи последните си пари за Ниночка, но във всичко останало... И още как...

Да вземем например... Но леко опияненият му мозък отказваше да търси примери. И изобщо разсъжденията на Гоголев му харесваха. Те в някаква степен го оневиняваха: просто петербургските жени са магьосници и русалки, той каква вина има? Минаваше оттук и влезе в мрежата. Затова Саша каза почти ласкаво:

— Виж го ти какъв поет! Предишния път, когато се запознахме, не заподозрях у теб такъв романтизъм. — Александър напълни пак чашките. — Е, да прием за петербургските жени. Между другото, а мъже от този сорт няма ли в Питер? Такива среднощни романтици?

— Има. Но нали те интересуват жените?

Александър се разсмя. Двамата се чукнаха и пиха.

— Е, след петнадесет минути тръгваме.

— Къде отиваме? Що за бардак е това?

— Отиваме на Василиевския остров. Собственикът на жилището е някой си Захаров, по прякор Масловката. След смъртта на родителите му той и неговата сестра наследили петстайно жилище. Скоро сестра му изчезнала по странен начин. Отишла до хлебарницата и не се върнала. И досега се води за издирване. Захаров моментално организира бърлога. Сега не е проблем да намериш наркотици: на Сенния площад или на Невския пазар. Та той за една доза пробутва наркоманки на клиентите. И на самите клиенти продава тая отрова. А не можеш да го пипнеш гадината, те поемат цялата вина върху себе си: аз, значи, доброволно, по любов го правя. Ако приберат Захаров, откъде ще вземат дрога без пари? Поне с това са наясно. Така че този Захаров е голяма гадина. Време е — погледна часовника си Гоголев и стана.

На улицата вече ги очакваше микробус с бойци от Спецназ. Милиционерският мерцедес се носеше из нощния град. Те излязоха на Василиевския остров, понесоха се по проспект „Болшой“ в посока към пристанището. Спряха до висока пететажна сграда.

— Началото на двадесети век. Руски модерн — авторитетно заяви Гоголев, щом излязоха от колата, и посочи сградата. — Момчета, качвайте се на покрива — изкомандва той групата от седем души в камуфлажни униформи. — Семьонов, пригответе ролингсите, чакайте

заповед. Групата за прикритие — кимна Гоголев на още трима спецназовци, — качваме се. Връзка след пет минути.

Първата група спецназовци изчезна в съседния вход. Гоголев, Турецки и тримата спецназовци започнаха да се качват по стълбището. Наложиха се да вървят доста. Апартаментът, който им трябваше, се намираше на предпоследния етаж, където водеше стръмна като планински връх стълба. Най-после стигнаха.

На долната площадка преди апартамента Гоголев спря и се свърза по радиостанцията с втората група.

— Семьонов, готови ли сте? — Като чу отговора, удовлетворено кимна: — Чакайте заповед. Момчетата са готови да атакуват — тихо каза той на спътниците си.

Те преодоляха и последните стъпала и Гоголев натисна копчето на звънеца до масивната бронирана врата.

— Кой? — попита иззад вратата мъжки глас.

— Милиция — просто отговори Гоголев, като намигна на Турецки.

Зад вратата настъпи мълчание.

— Отваряй, Масловка! — силно изкомандва Виктор.

Мълчание.

— Семьонов — тихо каза Гоголев в радиостанцията, — започвайте. Напред!

И като позвъни пак, силно повтори:

— Захаров, отваряй, за последен път те моля!

Но в апартамента, изглежда, вече беше започнало нещо невъобразимо. Женските писъци и яките мъжки псувни се чуваха дори през дебелия метална врата.

Вратата на апартамента се отвори. На прага стоеше Семьонов.

— Моля, заповядайте — покани ги той.

В коридора беше обърнат с лице към стената невисок мъж с тъмна, мазно проблясваща коса.

— Защо бе, Захаров, държиш хората на стълбището? — ласкаво го попита Гоголев.

— Просто не успях да отворя — дрезгаво отговори мъжът. Той се оказа доста млад, не повече от тридесетгодишен. — А вашите биячи изпотрошиха всички стъкла на балкона. Пък идва зима между другото.

— Не се тревожи, зимата ще я прекараш на много топло място — обеща му Виктор Петрович.

— Рано е да се каже — промърмори мъжът.

— Сложете гривничките на Захаров и да върви в кухнята, да поседи там.

Семьонов извади белезниците.

Гоголев и Турецки вече вървяха по дългия коридор и отвориха първата врата. Голямата стая с висок таван беше преградена с шперплатови плоскости на мънички клетки-боксове. Повечето от тях бяха заети. В едната на походно легло се беше изтегнал як мъж с цигара в ръка. Над него плуваше сладкият дим на трева. Мъжът изгледа влезлите с мътен поглед и безсилно отрони:

— Тук е заето, идете по-нататък.

В някои боксове стари и млади, мръсни и съвсем прилични на вид мъже продължаваха да „употребяват“ съвсем млади момичета, независимо от вдигнатия от обиска шум. Бързаха, така да се каже, да довършат започнатото. Момичетата безсмислено гледаха с огромни зеници някъде надалеч. В една от камерките се натъкнаха на едно момиче. Лежеше напреки на продънения диван с крака към вратата, втренчила поглед в напукания таван.

— Ще ме чукате ли? — равнодушно попита тя влезлите. Едва ли имаше повече от шестнадесет години.

След час работата беше завършена. Пристигащите една след друга милиционерски узки откарваха задържаните по различните участъци. От посетителите на бардака бяха иззети трева, хашиш. В килер в дъното на апартамента бяха намерени ампули с морфин, клофелин, хероин. И две кутийки с „полипептид Жуанхъ“.

Когато отведоха всички „гости“, Гоголев и Турецки влязоха в просторната кухня, единственото непреградено помещение, което, ако се съди по широкия диван, обитаваше самият собственик на апартамента.

Двама от спецназовците бяха останали с тях. Турецки стоеше до прозореца на кухнята и гледаше как набутват в колите дърпащите се хора. Съпротива впрочем оказваха само някои от мъжете.

Здравенякът, който пушеше трева, се дърпаше от яките ръце на спецназовците. Но бързо го усмириха и го набутаха в дъното на колата.

Момичетата, без да се съпротивяват, влизаха покорно, като под хипноза, в уазките.

— Е, сега да си поговорим, Масловка — каза Гоголев, като гледаше с отвращение мазното, с едри пори лице на собственика на бардака. — Макар че лично аз не бих разговарял с теб, ами направо щях да те размажа като гнида за това, което правиш с тия момичета.

— Че какво правя? — злобно се озъби Захаров. — Те сами идват при мен. Насила никого не карам. А това, че се чукат тук, си е тяхна лична работа. Аз никого не заставям. Може да им се иска... Млади хора. Аз им създавам условия, иначе те направо във входа...

— Млъкни, гад! — процеди Гоголев. — Че ще ме вкараш в грях!

— За обидите може и да отговаряте — все така злобно просъска Захаров.

— Аз, разбира се, бих те подредил добре. Но няма да го направя. Ще те пратя в килия в Крести. Там лежат разни хора с деца. Много от тях имат дъщери. Така че ще им бъде интересно с теб. Ще си поговорите.

— Защо пък веднага в Крести? — взе да нервничат Захаров.

— Че нали ще те обвиним в съхраняване, миличък. Съхраняване на наркотични вещества. Единственото, което може да облекчи участта ти, е активна помощ за разкриване на престъплението. Затова бързичко ще ми напишеш къде и от кого си вземал наркотиците. На първо място ни интересува „полипептид Хуанхъ“.

— Ама аз изобщо за пръв път го взех! — възкликна Масловката. — Кълна се! На Невския пазар го купих от една бабичка. Много го препоръчваше. И аз го взех за проба.

— Пробва ли го? — попита Гоголев.

— Не.

— Е да, ти нали не пиеш, не пушиш, не се боцкаш. По момичетата не си падаш. Падаш си по момчета. Ставай, отиваш в килията.

— Ама аз ви казах каквото знам — взе да вие Захаров.

— Може пък до утре още нещо да си припомниш. Край, разговорът приключи.

Мерцедесът се носеше по Большой проспект към „Невски“. Александър не забеляза как минаха целия Василиевски остров и излязоха на Дворцовия мост. Той се сепна, като видя невероятно

красивия под светлината на прожекторите Ермитаж. Но веднага пред очите му изплува момичето, което равнодушно ги питаше: „Ще ме чукате ли?“

— Какъв кошмар? — на глас произнесе Турецки.

— Бардакът ли? — досети се Гоголев. — И аз за това мисля... Нали имам шестнадесетгодишна дъщеря. Като си представиш... Такива боклуци като Захаров трябва да ги убиват. Категорично. За развърщаване. Та той ходи из дворовете, търси компании. А къде да отидат сега децата от обикновените семейства? Дето бащите им не са „нови руснаци“? Нищо безплатно не остана. Само дворът на блока. И тоя гад ходи по дворовете. Вмъква се в компаниите, после започва да ги зарибява. Че и ги подкокоросва, значи, големи сте вече. А тревата какво е — дреболия... Веднъж ги почерпи, втори път. И колелото се завърта. После им предлага да се боцнат. За да сравнят кефа. Щото нали всичко в живота трябва да се опита. А един път е съвсем безопасно. Боцнат се веднъж — хареса им. Помолят за още. И така, като се боцка две седмици момичето, край — вече е лапнало кукичката. А при него попадат и момичета от порядъчни семейства. Родителите бачкат на три места, за да ги облекат и обуят. И нищо не забелязват. А когато забележат, вече нищо не може да се оправи. Стигнахме, Саша — въздъхна Гоголев.

Мерцедесът беше спрял пред хотел „Октябърски“.

— Е, до утре. Тоест то вече е днес — махна с ръка Турецки. — Да видим какво ни готви настъпващият ден.

— Колата ще дойде да те вземе в десет — махна за довиждане Гоголев.

Александър събуди дремецата дежурна, взе ключа и се качи в апартамента си. Дълго стоя под душа, сякаш се мъчеше да отмие видяното тази нощ. Горещите струи измиха умората и омерзителното усещане за прилепнала към тялото му кал. Донесоха му облекчение.

Саша легна под завивките, без да пали светлината. Опипом нагласи будилника, сложи до себе си мобилния телефон и потъна в тежък сън, изпълнен с кошмари. Присъни му се Ниночка в хубава рокличка. Непознат мъж ѝ подаваше бонбон. Но Саша знаеше със сигурност, че това не е бонбон, а наркотик. Той викаше на Ниночка с всички сили да не взема нищо от непознатия. Но Ниночка сякаш не го чуваше и като се смееше, протягаше ръка към бонбона. Изведнъж

мъжът се превърна в отвратителна огромна гъба и хвана ръката на Ниночка. „Това е Масловката“ — закрещя Саша и се събуди. Телефонът в хола се скъсваше да звъни. Вече се беше съмнало. Саша погледна будилника. Седем сутринта. Той изруга и зашляпа на босо към телефона.

Нощното дежурство на Наталия Николаевна Денисова премина много напрегнато. Беше началото на октомври. Хората се връщаха в града след отпуските. Вече започнаха първите ОРЗ^[3] и в болницата постъпваха възрастни хора с вирусни пневмонии. Много случаи на болни с хепатит А, с дизентерия. Постъпиха няколко младежи с усложнен паротит, така се нарича по научному детската болест със смешното име „заушка“, която води до съвсем не смешни усложнения при възрастните. Единия от младежите го докараха бълнуващ, с признаци на менингит. На другия почти до коленете му се спускаше подпухналият, морав тестикул. Едностранен орхит.

— Веднага преднизолан — посочи Денисова към седящия разкрасено мъж.

Трябваше да се спре процесът, за да не се прехвърли инфекцията и на другия тестикул. Иначе младежа го чакаше безплодие. Постъпи млада жена с малария. Температура почти четиридесет, бълнуване. И такива екзотични болести се прибавиха към картината на градската заболяемост. Това вече беше приносът на „новите руснаци“, които донасяха от задграничните си разходки ту малария, ту амевна дизентерия, ту още нещо, нечувано досега. Болните постъпваха непрекъснато почти през цялата нощ. Денисова не излизаше от приемната, където работеше с още двама лекари. Едва към шест сутринта потокът на пристигащите линейки най-после оредя, а след това съвсем пресъхна.

— Наталия, върви си, ние ще се оправим — каза единият от дежурните лекари.

Наташа се надигна от стола, изправи гръб и разкърши рамене.

— Мъничко се уморих — усмихна се тя. — Добре, аз ще си бъда в отделението, ако стане напечено, звъннете ми.

— Ще ти звъннем — намигна ѝ мустакатият лекар от приемната.

Денисова наметна шлифера си и излезе в болничния двор. Още беше тъмно, дворът бе едва осветен от редките лампи по алеите. Тишина. Наташа много обичаше сутрините след дежурствата. Вече си

свободен, нощта е останала назад. Посрещаш изгрева, вдъхваш свежия сутрешен въздух.

Изведнъж тишината бе нарушена от тежки, тичащи стъпки. Наташа се обърна към звука.

Към нея тичаше висок мъж. Той ѝ махаше в движение с ръка и викаше:

— Докторе, докторе, почакайте!

Наташа спря. Мъжът дотича до нея. Откритото му симпатично лице изразяваше силен страх.

— Нали сте лекар? — припряно попита той Наталия.

Тя кимна, като го гледаше недоумяващо.

— Докторе, много ви моля, при нас там умира човек. Сърдечен пристъп!

— Къде „там“?

— Ей в онази сграда — показва мъжът към намиращия се недалеч триетажен корпус. — Ние тук сме наематели, имаме там производство. Нашият инженер от нощната смяна изведнъж, както си стоеше — и падна...

Мъжът настоятелно дръпна Наташа за ръкава.

— Ама вие тичайте в приемната — опита се да го преадресира Наталия.

— Че той може да си иде, докато изтичам! — Мъжът едва ли не плачеше. — Вече почти не диша. Умолявам ви, елате с мен, вие нали можете да се обадите в приемната, за да дойдат те направо с лекарствата. А аз и телефона им не знам. Може би трябва да му се направи изкуствено дишане. А ние нищо не можем. Или масаж на сърцето, не знам...

Наташа пристъпи към триетажната сграда, която светеше с всичките си прозорци.

— Толкова е страшно — все говореше в движение мъжът, като увличаше Наташа със себе си. — Пипам му пулса, един удар, а после едва ли не половин минута пауза. Мисля си, край. После пак го усещам.

Наташа ускори крачка. Те вече почти тичаха с мъжа към сградата.

— Главното е, че той е страхотен човек и съвсем млад още, само на четиридесет — все нареждаше в движение високият мъж. — Две

дечица. Представяте ли си, ако се случи нещо?

Те дотичаха до сградата. Високият отвори вратата пред Денисова, тя пристъпи в тъмния вход. Силен удар с нещо метално я отхвърли към стълбището. От очите ѝ се посипаха разноцветни искри. Наташа загуби съзнание.

Алгерис леко вдигна жената, преметна я на рамо и слезе в мазето. Като отвори с крак вратата, той влезе в ниско помещение. В центъра му на сложена върху тухли дъска светеше фенер. Той свали товара си в ъгъла на помещението, после извади от джоба си белезници и заключи ръката на жената към водопроводната тръба. После седна на един стол край фенера, извади от другия си джоб беретата и я сложи на дъската до фенера. След това нареди на същата дъска мобилния си телефон и пейджъра.

Сега можеше да си отдъхне десетина минути, докато жената се свести. Запали цигара и дръпна с удоволствие, като я разглеждаше. Наистина е красива, равнодушно си помисли той. Трябва да се кача горе и да угася осветлението по етажите, преди да са дошли служителите, реши Алгерис. Той се приближи до жената, която седеше в същата безпаметна поза, в която я беше настанил върху дебелиите картони до стената. Вдигна главата ѝ и я плесна леко по бузите. Никаква реакция. Алгерис излезе от мазето с цигара между зъбите, заключи кованата желязна врата и започна да се изкачва по стълбището.

Повечето от служителите на тайната лаборатория изобщо не знаеха що за препарат произвеждат. Основният персонал се набираше от безработни, отчаяно чакащи на трудовата борса месец след месец. Това бяха предимно жени над четиридесет години. Повечето конструктори, съкратени от множеството замрели военни заводи и конструкторски бюра в града. Тези жени, вече отчаяли се да намерят работа, бяха безкрайно благодарни на съдбата за това място със съвсем прилична заплата. Караха ги да подпишат декларация, че няма да разгласяват къде работят и какъв е характерът на дейността им, което се аргументираше с конкурентната борба на пазара на труда. Жените, свикнали със секретността в своите КБ^[4], се отнасяха с разбиране към това условие.

Всички те бяха старателни и изпълнителни. От тях не се изискваха знания в областта на химията, за да не разберат що за

препарат произвеждат. Сложната технология на производството беше разпределена до най-малката дреболия и всяка работничка имаше подръка указание с методиката на своето работно място. Всички съставки на произвеждания препарат бяха зашифровани. Само няколко души знаеха какво става в действителност. Първият от тях беше Игор Ветров, директор на АД „Нови технологии“ — така се наричаше лабораторията в официалните документи. На всички официални бумажки стоеше неговият подпис. Включително на договора за наемането на помещенията от инфекциозната болница. Ветров стана първата жертва на създадения от него препарат. Веднага след като технологията за производство беше окончателно отработена, го захраниха с „китайски белтък“. Защо да пръскат пари за покупка на наркотик за подставения шеф, когато си правят собствен? Още по-отслабнал, напълно потънал в света на собствените си усещания, той вече беше съвсем болен, слабо контактен човек, с постоянна усмивка на тихото лице. Свестяваха го само в редките случаи, когато се изискваше личното му присъствие. Но то се налагаше все по-рядко. Единствената му задача беше да овладее постоянното треперене на ръцете си, когато трябваше да подпише някакъв документ. Истинският ръководител на работата беше невисокият плешив човек, когото наричаха Илич заради приликата с вожда на световния пролетариат. Той, като бивш декан на химическия факултет в един от градските университети, прекрасно беше усвоил технологията, разработена от Ветров. И се справяше отлично с работата. Но беше необикновено алчен и като следствие от това в крайна сметка — несигурен. С това се обясняваха честите воаяжи на Висницки в Питер — налагаше се да инспектират на място дейността на Илич. Още повече че фактически счетоводител на АД „Нови технологии“ беше жената на Илич. Наложиха се да се съгласят на това, за да съкратят до минимум броя на посветените. И накрая, последното осведомено лице беше още една жена, подставен счетоводител. Тя слагаше подписа си под всички финансови документи. Тази възрастна жена имаше свое нещастие — син наркоман. Тя вече беше минала всички кръгове на ада в борбата със страшната болест на сина си. Прибираше му парите, докато той работеше, не му даваше пари, когато спря да работи. Постигна единствено това, че осъдиха сина ѝ за кражба и го вкараха в затвора за три години. След като излезе на свобода, той веднага се зарази с

хепатит Б — вследствие на инжектирането на наркотици от цялата компания с една-единствена спринцовка. И майката се примири. Тя започна сама да носи вкъщи отровата. Специално за нея Илич намираше партиди високопречистен хероин и я снабдяваше със спринцовки за еднократна употреба. Жената инжектираше собствено ръчно хероина на сина си, за да не лепне и СПИН на всичкото отгоре. Такава беше грубата истина за живота.

Предния ден, след паметната среща с Турецки, която така рязко промени целия ход на операцията, Алгерис дойде в лабораторията и се увери, че, първо, никой не проявява никакъв интерес към триетажната сграда — което беше добре. Но, като второ, алчният Илич все пак продължаваше да произвежда препарата (както и предполагаше Сергей Виснички), което беше лошо.

Наложи се да замъкне плешивия в мазето и с помощта на тежките си юмруци да просвети тая ненаситна твар Илич на каква опасност излага всичко и всички. И да го заплаши с беретата.

Въпреки това трябваше да просвети жално скимтящия плешивец в предстоящата операция по отвличането на заложничката. Все някой отгоре да знае какво става в мазето! За в случай на непредвидени изненади.

След като угаси осветлението, Смакаукас слезе в мазето.

Наташа се свести и отвори очи. Пред погледа ѝ изплува ниско полутъмно помещение, осветено само от някакъв фенер. По стените бяха гъсто преплетени множество тръби. Мазе, досети се тя и се опита да се надигне. Белезниците издрънкаха, прикованата ѝ към тръбата ръка не намери опора и Наташа рухна на пода, като застана от болката в тила. В мазето нямаше никой. Всичко това беше безкрайно неясно. Защо? Защо нея, лекарката, притекла се да помогне на изпаднал в беда човек, я бяха приковали с белезници. Маниак? В стените на родната болница? Какво ще прави той с нея? Наташа изстина от ужас. Не, не е маниак, убеждаваше тя самата себе си. Маниаците причакват жените по входовете, а не в празния двор на болницата рано сутринта. Значи той я е дебнал именно тук! Но защо?

Единственото, което ѝ дойде наум, беше, че отвлеклият я мъж е наркоман (какво да се прави, нали точно с такива си имаше работа?). Тоест той ще иска от нея наркотици, А тя няма такива. Наташа видя на импровизираната масичка мобилния телефон и пейджъра. Значи той

ще се обажда някъде, за да иска да я размени, нея — Наташа! Срещу наркотици. Може и да са цяла банда! Иначе къде изчезна? Лудост, но единствената, която обясняваше ситуацията.

Мислите ѝ бяха прекъснати от скрибуцането на отваряща се врата. Като превъзмогна ужаса, Наташа отпусна тялото си, оброни глава настрана и затвори очи. През гъстите си мигли тя видя високия мъж, който я пресрещна в болничния двор и я доведе тук.

„Май че е сам“ — помисли Наташа, като сдържаше дъха си.

Мъжът погледна към нея, после сложи на дъската спринцовка за еднократна употреба и няколко ампули.

„Точно така, наркоман! — реши Наталия. — Какво пък, с един наркоман в краен случай можеш да се споразумееш.“ Тя с всички сили гонеше от съзнанието си мисълта, че наркоманите са абсолютно непредсказуеми и способни на всичко.

Мъжът седна на стола край масичката-дъска, взе мобилния телефон и защрака с бутоните. Веднага му отговориха.

— Нино — тихо каза Алгерис, — намерих го.

— Хвана ли го? — напрегнато попита Нино.

Те дори не се поздравиха, сякаш изобщо не бяха се разделяли.

— По-добре стана. Взех една жена. Заложничка.

— Защо нея? — повиши тон Нино.

— Повярвай ми, така стана по-добре — ласкаво отговори Алгерис. — Тоя козел е влюбен като последен глупак. Той всичко ще направи. За себе си не би го сторил, но заради нея ще го направи, ще видиш.

— Какво пък — като помълча, каза Нино, — ти по-добре си знаеш. Търсят те.

— Знам.

— Московските номера...

— Вече си сложих питерски — прекъсна я Алгерис.

— Жената чува ли?

— Не мисля. Във всеки случай не се каня да я оставям...

— Всичко ли обмисли?

— Всичко. Стой си вкъщи. Те ще ти се обадят.

— Аз и без това от три дни не съм излизала, чаках да се обадиш — звънна гласът на Нино.

— Не се тревожи, всичко ще бъде наред — ласкаво каза Алгерис.

Наташа, разбира се, не чуваше гласа на Нино, но много добре чуваше какво говори мъжът. Значи той не е наркоман. Отвлекли са я заради някой друг. Тя е примамка. Но за кого? Кой е влюбен като глупак? Господи, разбра Наташа, та това е Саша. Следователят. И тя веднага разпозна мъжа. Това беше онзи, дето ги гледаше през черните си очила на болничната алейка. Алгерис седеше на стола в профил и Наташа разпозна и правия нос, и рязко очертаната брадичка.

„... Във всеки случай не се каня да я оставям...“ — беше казал мъжът. Тоест какво, той се канеше да я убие? Ако Наташа в този момент стоеше права, то направо би се строполила на пода. Но тя и така си беше на пода. Мъжът остави телефона и тръгна към нея. От дивия, първобитен ужас Наташа широко отвори очи и закрепця. Но гърлото ѝ се сви спазматично и от устните ѝ се откъсна само лек шепот.

— Ти си чула? — досети се мъжът, застанал пред нея, като се залюля леко на яките си крака. — Какво пък, така е по-добре.

Той приклепна на пети, като се вглеждаше в нейните застинали, широко отворени очи. В ръката му имаше пистолет и Наташа затвори очи, притискайки се към стената, сякаш искаше да се разтвори в нея.

— Не се плаши, момиче — подсмихна се мъжът. — Засега няма да те убивам. Сега ще се обадим на твоя следотърсач, ще му съобщя моите условия. А ти ще издрънкаш нещо в слушалката. За да се убеди, че си при мен. Ако се държиш добре, ще те убия безболезнено. С един изстрел. Няма и да усетиш. Ако правиш глупости, ще те разстрелвам бавно, на части. Първо ръката — той хвана Наташа за китката. Тя се дръпна в опит да се освободи. — После кракът — той стисна коляното ѝ и Наташа пак изкрещя. И пак от устните ѝ се отрони само тихо хлипане. — Не те съветвам да крещиш. Нищо няма да се чуе. Не ме карай да ти напъхам някой парцал в устата. Красиво ли ще бъде, помисли сама? — Той се подсмихна. — Е, ще се обаждаме ли?

— Дайте ми вода — само с устни помоли жената. — Не мога да говоря.

— Добре — съгласи се той. — Между другото, тъй като нашето познанство все пак ще свърши скоро, можеш да ме наричаш с истинското ми име — Алгерис.

Той извади от сложеното на масичката куфарче голяма пластмасова бутилка с минерална вода и две пластмасови чашки.

Докато Алгерис отваряше бутилката и наливаше вода, Наташа трескаво съобразяваше как да подсказе на Турецки къде се намира. Но от страх в главата ѝ не се раждаше абсолютно нищо. Мъжът, сякаш беше прочел мислите ѝ, каза:

— Имай предвид, ако изтърсиш нещо излишно от сорта на „Аз съм си в болницата, мили“, веднага ще те очистя. Защото все пак ще ми трябва време, за да изчезна, нали схващаш? — Той ужасяващо се усмихна и се приближи към Наташа с чаша вода в ръката.

Наталия се опита да поеме чашата със свободната си ръка, но тя направо се тресеше, водата се изливаше по шлифера ѝ. Алгерис се подсмихна, приклепна на пръсти и ѝ държа чашата, докато тя пийне.

— Как се страхувате всички вие от смъртта? — подсмихна се той, когато жената се напи.

— А вие не се ли страхувате? — изведнъж рязко попита Наташа, като изтри устните си.

— Я виж ти, и гласче излезе — сякаш се зарадва мъжът. — Аз, представи си, не се страхувам — отговори той и взе телефона. — Е, да започваме. Първо ще говоря аз, после ти ще измяукаш нещо. Основното е той да разпознае гласа ти. А твоят глас си е доста разпознаваем даже.

Алгерис погледна часовника си.

— Е, вече е седем сутринта. Време е да събудим Ромео.

Той започна да набира номера на хотелския апартамент. Наташа продължаваше да обмисля трескаво какво да каже на Александър. Ако му каже в прав текст къде е, Алгерис тутакси ще я убие, тя разбираше това. Защо му е тя, ако разкрият къде я държи? Веднага ще налети спецназ. Това поне Саша ще го осигури, то си е ясно. Но тя трябва някак си да му подсказе къде се намира. От това зависи животът ѝ.

Алгерис слушаше дългите сигнали, стиснал пистолета в другата си ръка. Отсреща никой не отговаряше. Мъжът започна да се изнервя малко, Наташа го забеляза. И това ѝ вля сили. Най-после отсреща вдигнаха слушалката и Алгерис бавно и отчетливо заговори:

— Турецки, слушай внимателно. Наталия Николаевна Денисова е при мен. Като заложничка. Условието ми са следните: веднага се свързваш с Москва и заповядваш да освободят Тамара Кантурия от следствения арест под гаранция. Аз ще получа потвърждение по моите канали. В такъв случай пускам докторката. В противния — сам

разбираш. Давам ти срок до дванадесет на обяд. В дванадесет, ако Тамара не излезе, ще ликвидирам Наталия Николаевна.

На другия край на линията настъпи тишина.

— Смакаукас, ти ли си? — най-последно попита дрезгаво Турецки.

— Аз — отговори Алгерис. — И както знаеш, не обичам да се шегувам. А сега твоята птичка ще ти пропее, за да не се съмняваш.

Алгерис се приближи до Наташа, пхна телефона в ръката ѝ и опря пистолета до другото ѝ слепоочие. Като се опитваше с всички сили да не обръща внимание на студения метал, притиснал слепоочието ѝ, Наташа отчетливо произнесе:

— Аз съм при това бясно псе...

Главата ѝ моментално се отметна от силния удар с пистолета по слепоочието.

— Шегаджийка си пада твоята мадама — злобно каза Алгерис в слушалката. — Нека си отдъхне засега. А ти си напиши номера на пейджъра ми. — Алгерис го продиктува. — Край, пускаме часовника. — Той прекъсна връзката.

От различни краища на града към сградата на „Питейни“ се носеха с пълна газ милиционерски мерцедеси, като огласяха утринните улици с воя на сирените си.

В седем и тридесет сутринта в кабинета на градския прокурор Маркашин седяха Турецки, Гоголев, самият Маркашин и още няколко души от Питерското градско управление на МВР и криминалната милиция. Пред тях с бухенвалдски звън отброяваше минутите голям стоящ часовник. Провеждаше се мозъчна атака. Тоест всеки говореше каквото му дойде в главата. От общия поток съображения трябваше да се избистри ходът на предстоящата операция.

— Веднага се обаждате на Меркулов — говореше Маркашин. — Нека да започне процедурата.

— Трябва да протакаме всичко колкото се може по-дълго — намеси се Гоголев. — Веднага щом освободят Кантурия, той ще убие заложничката. Ясно е като бял ден.

— Въпреки това трябва да се създаде видимост, че го правим. Да се обадим на роднините ѝ и да поискаме да внесат паричната гаранция. Заплатените пари пораждаат увереност.

— Градът трябва да се разбие на сектори.

— Това не е реално. Не можем да я открием до дванадесет — все едно да търсиш игла в купа сено.

— Значи налага се да освободим Кантурия.

— Веднага щом той разбере, че тя е излязла...

И така нататък. Александър мълчеше, стиснал с длани слепоочията си. Той пак си припомняше дума по дума разговора с Алгерис. Ето, вдигна слушалката и чу гласа на Смакаукас. Гласът му ехтеше. Видимо е бил в празно помещение. После Алгерис подаде слушалката на Наташа и Александър дочу звън на метал. Подрънкване. Това е била белезницата. После чукване на метал в метал. Значи Наташа е закачила с белезницата си нещо желязно. Вероятно тръба. Към какво е най-лесно да я приковат? Но нали това може да е била и стая. Не, гласът на Алгерис звучеше глухо, сякаш от подземие. Подземие! Мазе. Той я държи в някакво мазе. Но къде? Сетне звънящият от напрежение глас на Наташа: „Аз съм при това бясно псе.“ Кой знае защо тя не постави ударението на последната дума. Явно натърти на думата „това“.

Кое „това“? Защо тя каза точно това? Тя искаше да му съобщи нещо, да му подсказе къде е. Ненаправно изрече такива груби думи. И веднага получи удар. Той чу звука от удара, чу как изтракаха зъбите ѝ. Тя е знаела, че ще я накажат за тия думи, но ги каза. Значи той трябва да знае къде е това псе. Къде е заровено кучето — ни в клин, ни в ръкав се промъкваха разни странични мисли в главата му. Пречеше му този звук от удара и изтракалите зъби на Наташа. Той сякаш виждаше как Алгерис я удря с пистолета (виждаше, че това е именно пистолет), главата на Наташа се отмята настрани, тя губи съзнание. Той виждаше това и не можеше да се съсредоточи. Не можеше да разбере що за куче има тя предвид.

Турецки свали ръце и речевият поток нахлу в ушите му.

— Тя е излязла от приемната в шест сутринта. А той се е обадил в седем. Не би могъл за един час да я откара далеч...

Приемната... Тя е разположена зад административния корпус. Когато отиваха с Наташа в кафенето, той видя как линейка на „Бърза помощ“ спря пред главния корпус. Те влязоха в него, в главния корпус. Долу висеше пано. Гоблен. Луи Пастьор, бясното псе.

— Тя е на територията на болницата — тихо каза Турецки. И в стаята веднага млъкнаха — така го произнесе той.

Алгерис погледна часовника си. Минали бяха четиридесет минути. Жената се бе свестила и гледаше в стената. Той я разглеждаше. Злобата му беше минала вече. Много важно как го нарича! Дори му стана любопитно.

— Искаш ли цигара? — попита той.

Наташа премести погледа си върху него.

— Искам — пророни тя.

Жената взе подадената цигара със свободната си ръка. Алгерис ѝ поднесе огънчето на запалката. Дългите мигли хвърляха сенки по бледите ѝ бузи.

— Красива си — спокойно отбеляза Алгерис.

Жената дръпна дълбоко и вдигна очи към него.

— Женен ли си?

— Не — разсмя се Алгерис. — А ти омъжена ли си?

— Не — спокойно отговори Наташа.

Вече изминаваше първият час от заточението ѝ. И той, похитителят ѝ, и тя, неговата жертва, вече бяха съобщили на света всичко, което можеха да съобщят. И усещаха някаква пауза, спад на безумното напрежение. И можеха мирно да беседват един с друг, очаквайки всеки своето...

— А деца имаш ли? — попита той.

— Не — отговори тя. — А ти?

— Не — пак се подсмихна той. — Виждаш ли какви сме ние с теб. Свободни. Никого няма да натъжим със смъртта си.

— Ти какво, също ли се каниш да умираш?

— Винаги съм готов за това — сви рамене Алгерис. — Виждаш ли, мигновената смърт е благо, най-големият подарък всъщност. Представи си, че си самотна, никому ненужна старица. Болна, безсилна, безпомощна. Но вътре в теб са живи цялата ти гордост, разумът ти. Това положение е непоносимо за теб. Но то се точи — година, пет, десет...

— Прав си — отговори жената, като дръпна пак дълбоко от цигарата. — Но това е по божията воля. Едно е съдбата ти да се решава там — тя посочи с пръст към тавана, — друго, когато твоята мигновена

смърт е залог в нечия игра, където ти е отредена ролята на патица за отстрел.

Алгерис се разсмя:

— Ще ми бъде жал да те убия.

— Благодаря за комплимента.

Пейджърът избипка, че е постъпило съобщение. Молеха Алгерис да се обади. Той набра посочения номер.

В слушалката се чу гласът на Турецки:

— Алгерис, започнахме процедурата. Говорих със заместник главния прокурор. С Меркулов. Делото на Тамара е под контрола на главния прокурор. Трябва да разбереш, че такъв въпрос не се решава за три-четири часа. Главният сега пътува към кабинета си. Първата му среща за деня е с депутати от Думата. По депутатски питания. Няма как да я отменим...

— Млъкни, Турецки — прекъсна го Алгерис. — Казах ти всичко, което имах да казвам. Плюя аз на депутатите ти. Ако в дванадесет часа Тамрико не излезе от следствения арест, в дванадесет и една минута ще застрелям Наташа.

— А може вече да си я застрелял? — попита Турецки. — Или да си я пребил. Чух, че я удари. Нека тя да ми каже, че е жива. Иначе какъв смисъл има изобщо да разговарям с теб?

— Добре — бавно отговори Алгерис. — Нека да ти каже, че е жива. Но ако каже още нещо, то може да се окаже нежива. Разбрахме ли се, Наташа? — обърна се той вече към жената.

Тя кимна. Алгерис поднесе до устата ѝ телефона, като насочи с другата си ръка пистолета срещу главата ѝ.

Жената въздъхна и каза:

— Жива съм...

Наташа още не бе успяла да произнесе тая кратка фраза докрай, когато в слушалката се чу гласът на Александър:

— Разбрах всичко, Наташа — меко, но с натъртване произнесе Турецки.

Алгерис се отдалечи от жената с мобилния телефон в ръка.

— Е, чу ли?

— Чух — отвърна Турецки. — Стараем се, Алгерис. Но и ти не се впрягай. Глупаво е да убиеш човека заради някакъв си половин час. А главното е, че нищо няма да спечелиш.

Алгерис се извърна от Наташа. Не искаше тя да види как той обмисля ситуацията. И това стана много навреме. Защото Наташа също не искаше Алгерис да види как по бузите ѝ се стичат сълзи.

В осем и петнадесет сутринта огромната територия на болницата беше отцепена от външната страна на каменната ограда. Бързащите на работа служители не забелязваха старателно замаскираните спецназовци. Главният лекар на болницата, млад, тридесет и пет годишен мъж, вече се намираше в кабинета си. Там бе и главният инженер на болничния комплекс — възрастен арменец. Освен тях двамата в кабинета присъстваха Турецки, Гоголев и още няколко служители на питерската криминална милиция.

Мъжете седяха край обширната маса за съвещания. Върху нея лежеше кадастрален план на територията на болницата. На плана в съответния мащаб бяха изобразени всички болнични корпуси.

Вардан Вазгенович Мирзоян показваше с късо моливче по плана.

— Четиринадесети и пети корпус са в основен ремонт. Има и два строящи се корпуса — забодете той молива в съответните точки на скицата.

— Мазета? — попита Гоголев.

— По принцип можеш да влезеш в мазето на всеки корпус. Всяко от тях има два входа. При главната врата и от задната страна на сградата. Задните врати обикновено са заключени, но няма катинар, който да не може да бъде отключен, доколкото знам. Наистина да се скриеш незабелязано в действащите болнични корпуси е по-сложно. Мазетата се използват за складове. Има вероятност някоя сестра или санитарка да слезе примерно за хлорамин.

Мъжете се спогледаха. Ака Денисова се намира в такова мазе и хипотетичната сестра или санитарка слезе долу, броят на зложниците ще се увеличи. А може да се появи и труп.

— Още два корпуса са дадени под наем — продължи главният инженер, като посочи четириъгълничетата в отдалечената, срещуположна на централния вход територия. — Там са и болничната морга, и вторият портал за района на болницата.

— Кой наема сградите? — попита Турецки.

— АД „Нови технологии“ арендува едната, в другата има някаква строителна фирма.

В джоба на Турецки запиука мобилният телефон.

Александър отиде към ъгъла на кабинета.

— Саша? — чу се разтревоженият глас на Меркулов.

— Да, Костя.

— Как е при вас?

— Засега никак.

— Ние сме с Грязнов в кабинета ми. Постановлението за промяна мярката за неотклонение на Тамара Кантурия ще бъде готово след час.

— Добре, но трябва да протакаме времето. Нали разбираш, че щом Кантурия излезе от ареста, зложничката става ненужна. Обаждайте се на Свимонашвили, протакайте, разтягайте времето. Мисля, че сме на прав път. Зложничката е някъде на територията на болницата. Но това е огромен район, има маса сгради. Издирването може да се проточи. Затова главното е да ги успокоим и да протакаме.

— Добре. Ще им се обадим. Ето, Вячеслав взема слушалката.

— Саша, привет — чу се характерният баритон на Слава. — Как си?

— Работим, Слава. Пресмятаме вариантите.

— Значи пак Смакаускас?

— Той, Слава.

— Ех, закъсняхме с един ден с пистолета.

— Сега не му е времето, Вячеслав. Обаждайте се на Нино, баламосвайте я по всякакъв начин. В този дух: приказливите депутати все си седят при главния и тъй нататък.

— Ще се оправим. Правилно ли съм разбрал, че зложничката е твоята спътничка от влака?

— Да. Стига, Слава. Времето си върви.

— Добре. Ще се обаждаме. Късмет.

— Благодаря.

Турецки пак се върна на масата. Говореше главният лекар:

— Административният корпус, където виси гобленът, се заключва през нощта. При това във фойето седи портиерката. Вторият изход от мазето е закован. В сградата, която е наета от „Нови технологии“, цялата нощ беше осветено. На всички етажи. Изглежда, там са работили нощна смяна. Едва ли престъпникът...

— Благодаря, Михаил Валерианович — прекъсна го Гоголев. — Предполагам, че трябва да организираме претърсването на

помещенията по следния начин: трябва да бъдат задействани наведнъж три групи, преглеждащи сградата. Можем да извършваме проверката под маската на техници по парното. Отоплителният сезон тъкмо започва. Проверка на парната инсталация. Във всяка наша група трябва да има човек от вашата служба, Вардан Вазгенович. За да виждат хората познати лица. Първо проверяваме административната сграда, после строящите се корпуси, тези, които са в ремонт, и корпуса, където работи Денисова. Престъпникът може да я е хванал във фойето на сградата. Оглеждаме всички мазета и тавански помещения. Доколкото разбрах, Вардан Вазгенович, строящите се корпуси са най-високите, нали?

— Да — отговори Мирзоян. — Двете сгради са девететажни.

Гоголев и Турецки пак се наведоха над скицата.

— Мисля, че трябва да поставим снайперист на тоя покрив. — Гоголев забодя пръст в едно от квадратчетата на девететажните блокове. Турецки кимна. — Вардан Вазгенович, съберете хората си. Ще ни трябват трима души. На всички ще дадем бронирани жилетки.

— И аз ще дойда! — храбро изпъчи гърди Мирзоян.

— Добре. Александър Борисович, съгласен ли сте с плана за действие? — официално се обърна към Турецки Гоголев. Саша кимна. Радваше се, че до него седи такъв професионалист. — На вас... — продължи Гоголев.

— На мен — прекъсна го Турецки — ще ми се наложи да седя тук. Да координирам, така да се каже, действията. Да приемам постъпващата информация. Да изолирам Михаил Валерианович от контакти със служителите.

Главният лекар учудено вдигна вежди и силно почервения.

— Не се обиждайте. Вашите служители вече знаят за изчезването на Денисова. Всяка необмислена дума може да й струва живота. Нали хората си общуват помежду си. Има телефони и така нататък. Повтарям още веднъж — цялата операция се провежда под прикритието на проверка на парното преди началото на отоплителния сезон. Е, Виктор Петрович? Май това е всичко.

Гоголев кимна и погледна часовника си.

— Започваме след петнадесет минути. В девет нула, нула — каза той.

Нино Свимонашвили бродеше безцелно из празния апартамент. Сергей беше отишъл в офиса си. Трябваше да се съхранява видимост за спокойствие. Вано още преди два дни съобщи, че заминава на вилата на свой приятел.

— Нямам сили да понасям обстановката вкъщи — каза той на майка си, като извърна очи.

— Разбира се, отивай — пряко сили се усмихна Нино. — Само остави адреса. Може изведнъж нещо да им притрябва на куките. Все пак ни е забранено да напускаме границите на града.

Тя пак му се усмихна и прокара ръка по гъстата коса на сина си. Вано се отдръпна.

„Обиден ми е — мислеше за сина си Нино. — Наистина малко внимание му отделям сега. Но той трябва да разбере в какво положение е изпаднала Тамрико. Той може да излезе от града, а нейното жизнено пространство е ограничено от стените на килията. В края на краищата тя му е сестра, той трябва да й съчувства.“

Нино продължаваше да броди из жилището, като докосваше, без да мисли, разни вази, украшения. Тя вървеше ли, вървеше от стая в стая... Беше девет часът сутринта. Телефонът иззвъня. Нино се хвърли към него и вдигна слушалката.

— Нина Вахтанговна? — попита мъжки глас, който тя веднага позна. — Грязнов е. Смакаукас ни постави много тежки условия — без предисловия започна Вячеслав. — Делото е под контрола на главния прокурор. В момента той е ангажиран с депутати от Думата.

— За какво говорите? — направи се, че не разбира Нино.

— Говоря за отвличането на жената, което организира вашият бодигард. Вие, естествено, нищо не знаете — усмихна се иронично Вячеслав.

— Не знам — твърдо отговори Нино. — Ако е организирано някакво отвличане, то си търсете каквото е отвлечено. Защо се обаждате на мен?

— Ние, разбира се, търсим. Смешно би било да ви залъгваме. Но за съжаление шансовете да намерим отвлеченото, както се изразихте, в такъв голям град като Петербург са малко. А в рамките на един ден направо е невъзможно. Затова ви моля да запазите спокойствие. Мисля, че някъде до тринадесет-четиринадесет часа въпросът за освобождаването на Кантурия от ареста ще се реши. В съответствие с

молбата, подадена от адвоката й. Ще ви се обадим веднага след като се реши въпросът. Но докато още не е решен, ви моля да се свържете със Смакаукас. За да не забърка нещо прибързано. Нашите хора в Петербург са му се обаждали. Тамара Кантурия ще бъде пусната от следствения арест едва след като отвлечената жена каже в слушалката, че е жива. Ако Алгерис си изтърве нервите преди това или нещо се случи с жената... Не само че Кантурия ще остане там, където е сега. Ще арестуваме и вас.

— Интересно за какво? — просъска Нино. — Представа си нямам къде е Алгерис. Той изчезна. Ако е отвлякъл някого, това си е негова лична инициатива. Аз нямам отношение към това. Но ако е така, какво пък, значи все още има истински мъже, способни да защитят една жена!

— Като отвлекат друга? — прекъсна я Вячеслав. — Сега не е време за дискусии — явно едва се сдържаше той. — Казах, каквото имах да ви кажа. И ви моля да вземете думите ми за сведение.

В слушалката се чуха късите сигнали за „свободно“. Нино влезе в кухнята. От крана равномерно капеше вода. Този звук изведнъж я раздразни. Тя се приближи до мивката и с всичка сила затегна ръкохватката.

Равномерно капеше вода. Някъде в другия ъгъл явно течеше от някаква тръба. Наташа си спомни, че има такова китайско мъчение — върху главата на жертвата бавно капе вода. Никаква болка. Просто капе вода. Кап... кап... кап... Казват, че от това много бързо се побърквали. Възможно е! Трябва да разговаря. За каквото и да е, само да не чува звука на падащите капки. Тя пак погледна седящия срещу нея мъж. Той дремеше. Дори изхърка.

Разбира се. Уморил се е, бедният — злобно помисли Наташа. — Дебнал ме е цялата нощ в храстите. Жалко, че още не е зима.

Кап... Кап... Кап...

Наташа погледна часовника си. Десет сутринта. Остават й още два часа живот. Ако не я открият.

Саша е разбрал думите й. Ясно го подсказа с интонацията си. Но нали тя каза само толкова, колкото можеше. Болницата е огромна. Над двадесет сгради. Разбира се, те ще започнат да я търсят от главния

корпус, където виси гобленът с кучето. После ще тръгнат по празните корпуси — строящи се и в ремонт. Така би постъпила тя на тяхно място. Ще успеят ли да стигнат дотук до дванадесет? И. какво ще стане, когато стигнат? Може би този як глиган изобщо ще проспие всичко на света? Не, така става само на кино. По-точно, ставаше преди. В някакви след военни филми за съветските разузнавачи. Виж, там наистина глупавият немец можеше да проспие всички смели действия на красивия съветски разузнавач. Но този няма да проспие... Наташа погледна спящия Алгерис, после лежащия на масичката-дъска пистолет. И се извърна. Трябва да се разсее с нещо... Дали пък да не си рецитира стихове...

И тя започна тихичко да си шепне първото, което си спомни от Бродски.

— Аз влизах вместо дивия звяр в тази клетка... — шепнеше Наташа. Но когато стигна до заключителните думи:

Но докато още с пръст не са запълнили устата ми, тя ще шепне само благодарности — очите на Наташа се насълзиха.

Не, трябва ми нещо елегично, заповяда си тя. Ето това например: Днес е ветровито и вълните пенят се. Скоро есента ще промени света наоколо. Смяната на тези краски, Постум, по-трогателна е от промените, променящи се на приятелките ни...

Но и в това прелестно „Писмо до един римски приятел“ имаше много тъжни редове:

Скоро, Постум, аз, любителят на умножението, ще платя дълга си стар чрез действие изваждане. Прибери изпод възглавето спестяванията ми, няма много там, но все ще стигнат за погребение.

Не, не бива така. Ще взема да ревна с пълен глас, помисли Наташа. Трябва да си спомня нещо весело, пък ако ще да е от Левитански:

Ужасно ми се иска да рисувам.

Навсякъде аз тубичките да разхвърля.

За пеещото като чучулига название акварел...

Но паметта веднага ѝ пробута други редове на същия поет:

Ето падна човек сред полето, падна и очите му опустяха.

Умря в постелята своя, напусна вечния бой.

Той вече не е воин в полето.

Няма воля да мръдне ръка.

Вече няма да каже: Стига!

Край. Повече не го боли...

— Мен ме боли! — тихо каза Наташа, като помръдна отеклата си ръка.

Белезниците ѝ издрънчаха. Алгерис отвори очи.

— Какво? — изправи се той.

— Ръката ми изтръпна — злобно каза Наташа.

Мъжът стана и се приближи. Като притисна жената с колене към стената, ловко свали белезниците и ги щракна върху другата ѝ ръка. После се върна до дъската-масичка и наля вода.

— Искаш ли да пиеш? — попита той Наташа.

Тя кимна. Алгерис напълни и втората чаша и я подаде на Наташа. Тя разтри изтръпналата си ръка и взе чашата.

— Бедничката! — насмешливо я пожали Алгерис. — Не бива да се свързваш с когото ти падне.

— За кого говориш?

— За твоето детективче, Турецки. Ако не ти беше пресякъл пътя, щеше да си бъдеш жива и здрава. Щеше да доживееш до седемдесет години. Че и до осемдесет. До същата оная безпомощна старост.

Странно, но мисълта, че виновникът за бедите ѝ е Саша, досега не беше минавала през главата на Наташа.

— Какво толкова ти пречи? — попита тя.

— Пъха се, където не му е работа. А аз предупреждавах: не ни се пречкайте, опасно за живота!

Алгерис изтръска от пакетчето една цигара:

— Искаш ли?

— Да! — съгласи се Наташа. Трябваше някак да запълни времето, за да не гледа мъничкото прозорче на мазето, току под самия таван.

Алгерис ѝ подаде цигара, после огънче. Запали и той самият, после седна на стола и се загледа в Наташа.

— Той защо се мъкнеше при теб? Да не би да ти се обяснява в любов? Ох, ще умра от смях!

— Идваше да види болните — с омраза го изгледа Наташа. — При мен в отделението лежат наркомани, нещо го интересуваха.

Алгерис се разсмя неудържимо.

— Какво има? — вдигна вежди жената. — Нещо смешно ли казах?

Смакаускас най-сетне се насмя до насита.

— Добре, ти така или иначе нямаш живот вече, може да ти разкажа. Лабораторията търси твоят следотърсач. Нелегалната лаборатория. Където се произвежда наркотикът. Много силен наркотик. И много скъп. Купуват го много богати хора. И много нависоко. Дори някои господа от Кремъл. А лабораторията е разположена под тоя покрив. В същата тая сграда. Затова ми е смешно. Твоят следовател все край нея минаваше, направо с ръка можеше да я докосне. Но нищо не виждаше, освен прекрасните ти очички. И няма да види — сериозно добави той. — Нито очите ти, нито лабораторията. Всекиму своето.

Наташа притвори клепачи и дълбоко дръпна от цигарата. Много важно беше да запази равнодушно изражение.

— Ама съгласи се, че си е направо ирония на съдбата: лабораторията за производство на наркотици се намира до самите наркомани. Ако твоите болни го знаеха, щяха да щурмуват на нож тази сграда. — Той пак се разсмя неудържимо.

— Много смешно — сухо каза Наташа.

— Ами посмей се, докато си жива — рязко спря да се смее Алгерис.

Болницата живееше нормалния си живот. Само дето днешният ден беше по-мрачен, за разлика от вчерашния.

Впрочем мрачните дни са нормални за тоя град. Би могло да се каже, че вчерашният ден е бил слънчев, за разлика от повечето други. Още повече че вече беше есен. Скоро щеше да започне полярната нощ — така може да се характеризира периодът от ноември до март. Време

беше да пуснат парното! А не да използват, че есента е топла, и да икономисват както винаги от комфорта на хората. Ето и Мирзоян ходи по двора от една сграда към друга. С него са и техниците. Ето още две бригади. Също с тръбни ключове и куфарчета за инструменти.

От втория етаж на лабораторния корпус една лекарка наблюдаваше сновящите из двора хора. Тя очакваше кога нанесеният на красива пластмасова плочица реактив ще оцвети комплекса „антиген-антитяло“. Всъщност хората, чиято кръв изследваше днес, изобщо не ги интересуваше що за комплекс е тоя. За тях беше по-важно да разберат имат ли сифилис или нямат. В очакване на отговора на този въпрос гледаше през прозореца и самата Дина Григориевна.

— Алла Владимировна — викна тя към своята лаборантка, дребна женичка на средна възраст, — скоро ще пуснат отоплението.

— Това през микроскопа ли го видяхте? — поинтересува се Алла Владимировна.

— Не, виждам на двора Мирзоян с придружаващите го пияници.

Ако Гоголев беше чул тази характеристика, щеше жестоко да се обиди. Тъй като именно той крачеше с Вардан Вазгенович.

— Суворова, по-добре си гледайте реактивите, а не пияните мъже — посъветва доктора Алла Владимировна. Свързваха ги вече двадесет години прекрасни служебни и извънслужебни отношения и лаборантката можеше да си позволи известна волност с докторката. Още повече че Дина Григориевна беше много поетична натура и можеше дълго да съзерцава движението на падащия от клена жълто-зелено-червен лист, като съвсем забравяше за сифилиса и си припомняше подходящи за случая стихове от Блок или Ахматова.

— Странно е някак — меланхолично отговори Суворова. — Защо така от две страни проверяват инсталацията. Мирзоян влезе през централната врата на десети корпус. А оня, махмурлията, мина от другата страна на сградата. Защо ли стои там? Какво иска? — замисли се на глас Дина Григориевна.

— Суворова, скоро трябва да дадем резултатите. Вече е единадесет. Ще си проспите реакцията!

Дина Григориевна се опомни и погледна към плочката. Оттам сияеше с жълтия цвят на светофара неутешителната диагноза.

— Ето, един сифилитик повече в града — меланхолично отбеляза на глас Дина Григориевна, като наблюдаваше с кафявите си

очи падането на един кленов лист зад прозореца.

Телефонът иззвъня. Алгерис го вдигна до ухото си. Наташа чу гърлена реч. Говореше някаква жена. При това силно и развълнувано. Наташа нищо не разбираше, но ясно усещаше вълнението на жената. Май че е грузински, помисли тя. В тяхното отделение лежаха много грузинци и тя често чуваше речта им. Ето, жената произнесе: „Ара, ара...“ — това значи на грузински „не, не“, спомни си Наташа. После Алгерис нещо ѝ отговори. Много тихо, Наташа не успя да го чуе. При тези думи Алгерис я гледаше. Значи ставаше дума за нея. Но най-вече я порази гласът му. Ласкав, нежен глас. Сякаш не говореше той. Най-после приключиха разговора.

— Жена ти ли се обади? — поинтересува се Наташа.

— Вече ти казах, че не съм женен. — Той остави телефона на дъската и се замисли. — А твоят Ромео нещо отдавна не се обажда. Забравил ли те е или що?

— Видимо е зает с изпълнението на твоите условия — сви рамене Наташа. — Ти нали постави условия за някаква жена. Тя ли се обади?

— Глупачка си ти, макар и умна. Кой ще се обади от следствения арест? Не, това беше друга жена.

— Значи ти си любител на жените? — усмихна се Наталия. Трябваше да разговаря. За да разсее и себе си, и него.

— Аз? — Алгерис криво се усмихна. — Аз мразя жените. Една млада кучка ме вкара някога в пандиза за осем години.

— И сега отмъщаваш на всички останали? — предположи Наташа. — Благороден, така да се каже, отмъстител!

— Не, вече не отмъщавам. Макар че имаше такъв период в живота ми. Сега си мисля: каквото и да става, все е за добро. Ако не ме бяха осъдили, животът ми щеше да се нареди другояче. И нямаше да срещна Нино.

Нино. Това име произнесе той по време на разговора.

— Обичаш ли я? — тихо попита Наташа.

Алгерис вдигна глава и я изгледа.

— Аз не използвам такива думи. Но знам, че ще отдам всичко, включително и живота си, за нея. Сигурен съм.

Той се втренчи в прозорчето.

— С какво е по-различна тя? — попита Наташа, за да отвлече погледа му от мътната светлина, която проникваше в помещението през малкия четириъгълник. „Днес е мрачно“ — кой знае защо си отбеляза тя.

— С всичко — лаконично отговори мъжът. — Тя просто е различна, единствена и така нататък.

Той най-после премести погледа си върху Наташа.

— Всички останали жени са или подли твари, или страшни глупачки. Случва се и двете заедно.

— Виж ти!

— Да. Можеш да ми вярваш. Когато ми предстои операция и в качеството на фигурант, изразявайки се с езика на твоя следовател, в нея е задействана жена, предварително съм сигурен в успеха. Да вземем например теб. Ти ми повярва. Ах, човекът умира... Да си паднеш от смях.

— Аз съм лекар — сви рамене Наташа — и съм длъжна да помагам на хората. Между впрочем дала съм клетва. Хипократовата, ако си чувал изобщо за него.

— Чувал съм, представи си. И какво, ако останеш жива, пак ли ще хукнеш с непознат мъж да оказваш помощ неизвестно на кого?

— Въпросът е некоректен — пак сви рамене Наташа. — Да питаш осъдения какво би направил, ако остане жив! Сега ще ти отговоря — не, не бих го направила. Но ако остана жива, може би пак бих хукнала.

— Няма да останеш жива, така че не се мъчи с тия съмнения — утеши я Смакаукас. — Добре, ще ти разкажа още една история. Имаме време — той погледна часовника си. — Случаят беше следният. Трябваше да внедрим човек в един чейндж-пункт. Този пункт беше на територията на едно заведение. И в пункта трябваше да продават нашия препарат. Този, дето го правят над нас. — Той посочи с пръст към тавана. — Запознавам се с една млада мадама. Откарвам я до тях с колата. В колата най-лесно се запознаваш. Докато пътуваш, разпитваш какво и как. Омъжена ли е, не е ли. Накратко, разкарвах разни мацки две седмици. После ми попадна тая. Зле облечена. Изяснявам, че мъжът ѝ я е зарязал, тя седи без заплата. Има малко дете. Нататък е въпрос на техника. Вземам ѝ телефона. Започваме да се срещаме. Водя я в квартирата. Шампанско, цветя, после в леглото. Тя се влюбва в мен

като котка през март. После я навивам да постъпи на работа във въпросния пункт за обмяна на валута. Казвам ѝ, че ще се наложи да продава нещо забранено. Мадамата между впрочем е учителка. Призвана е да сее разумното, доброто, вечното. Но тя се съгласява.

— Нали трябва да храни детето си — не се сдържа Наташа.

— Вече не трябва, това вече не е нейна грижа — подсмихна се мрачно Алгерис. — Накъде бия? Уж образован човек, грамотен, вестници чете. По-точно, четеше. Но повярва, че ей така — просто заради красивите ѝ очи — ще ѝ плащат луди пари. И какво? Плащаха ѝ два месеца. После обиск. В заведението нахълтаха ченгета — направо на пълчища. Мадамата се заключи в своя пункт, седи и не шуква. А нататък започва най-смешното. Аз имам ключове от стаичката ѝ. Влизам, правя ѝ знак да мълчи. Тая, глупачка, ми се хвърля на врата. Прегръща ме... Тоест тя си решила, че аз по време на тараща само за това съм дошъл при нея — да се слеем в екстаз, така да се каже. — Алгерис се разсмя. — Дори не обърна внимание, че съм с ръкавици.

— И какво? — Наташа не сваляше очи от него.

— Такова. Направо по време на тая прегръдка ѝ вкарах пълна спринцовка с наркотик. Ето тук, в подмишничната вена — той вдигна ръка, за да покаже къде е забил спринцовката. — А ти ще ми разправяш...

— Какъв герой — усмихна се иронично Наташа.

— Млъквай — озъби се Алгерис, но веднага се разсмя пак: — Обаче пък каква красива смърт! В обятията на любимия! Слушай, да взема и теб така да те убия?

— Не, по-добре ме застреляй — сериозно отговори жената.

В единадесет и десет кабинетът на главния лекар беше пълен с хора. Самия Михаил Валерианович го помолиха, да изчака някъде в друга стая. Главният лекар възмутено сви рамене, но излезе.

— И така — започна Турецки, — останаха два корпуса: и двата са дадени под наем. По-близо до оградата и до втория изход от района на болницата е сградата, която е наета от АД. Външното наблюдение показва, че на улицата зад втория портал още от самото начало стои синьо волво. Номерата му са питерски. Но тази кола е единствената, към която вече почти четири часа никой не се е приближил.

Служителите на болницата паркират колите си от другата страна, пред главния портал. Може да се предполага, че това е колата на престъпника. Ако той разчита в случай на опасност да използва колата, логично е да се притаи в най-близкия до изхода корпус — това е сградата, наета от АД. „Нови технологии“, нали така се наричаше, Вардан Вазгенович?

Мирзоян, страшно горд, че му е позволено да присъства на оперативката, важно кимна.

— Макар че в корпуса, където е строителната фирма, има по-малко хора. Нали строителите се събират сутрин и после се пръсват по обектите.

— Да, строят и на наша територия. Те са ни подизпълнители.

— Вижте какво, Вардан Вазгенович, я се обадете по телефона в този корпус — може пък там никой да няма?

Мирзоян вдигна слушалката, на белия директорски телефон, набра номера и включи спикерфона.

— Валентин? — попита той.

— Вардан Вазгенович? — радостно откликна млад глас. — Вълкът сам влиза в кошарата, а?

— Защо, какво има? — попита Мирзоян, като стрелна с черните си очички Турецки.

— Ами че аз цяла сутрин ви звъня в кабинета, а вас ви няма. И нито един парнаджия не си е на мястото. Казаха ми, че обхождате района, не може човек да ви открие. Тъкмо се обадя някъде, казват, че вече сте излезли. И така ми казаха във всички отделения. Вече звънях из цялата болница.

Турецки изразително погледна часовника си. Мирзоян кимна.

— Какво е станало?

— Една тръба се е спукала в мазето. Бояджийките слезли да вземат боя, и гледат — целият под наводнен. До глезените.

— Кога са слизали?

— Ами около девет. И аз току-що бях там.

— Добре, Валя, ще се оправим — прекъсна разговора арменецът и затвори слушалката.

— Значи те са в АД — като се спогледа с Турецки, каза Гоголев. — Остават ни тридесет минути.

— Аз ще се обадя на Алгерис, а ти командвай — подхвърли Турецки на Гоголев и отиде във втората, по-малка стая, съединена с междинна врата с кабинета. Тя служеше за отдых на главния лекар. Александър плътно затвори вратата след себе си.

— Мисля да преместя снайпериста, на тая, пететажната сграда — нареди Виктор Петрович на един от оперативните служители. — Виж, тя е по-близо до сградата на АД. И има видимост към задния портал. Нареди на Руслан да се премести и му покажи обекта за наблюдение.

Мъжът кимна, извади радиотелефона и даде съответното нареждане.

— Ще разположим втория снайперист на покрива на бензиностанцията. Ето я, почти точно срещу портала, бензиностанция „Нест“.

Турецки се върна в кабинета.

— Трябва да подмавим Алгерис да излезе от мазето. Той е прекрасен стрелец и е абсолютно безмилостен.

— И аз така мисля, Саша — съгласи се Гоголев. — Виж сега, те излизат през задната врата на мазето. Той повежда жената към портала... Наредете да заключат вратичката, през която минават хората — кимна той на Мирзоян. Човекът излетя като стрела от кабинета, но скоро се върна. — В стаичката на охраната ще бъда аз. Ще отвлека вниманието на Смакаускас с приказки. Вие, момчета — кимна той на трима от своите хора, — влизате в сградата. Пак така, като техници по парното. Мотаете се пред входа, вдигате шум и врява колкото можете. Той трябва да ви чуе. А вас, Вардан Вазгенович, ще помоля да се качите на втория етаж, там, където работят хората от лабораторията. Всички в болницата ви познават. Не би трябвало да ви заподозрат. Там горе няма да е опасно.

Мирзоян изпъчи гърди, защитени под сакото от бронираната жилетка, която едва беше успял да закопчее над доста видното си шкембенце.

— Готов съм да рискувам, Виктор Петрович — блесна той с черните си очи.

— Саша, ще се наложи да останеш тук. Смакаускас те познава.

— За съжаление — мрачно подхвърли Турецки.

В този момент по радиостанцията съобщиха, че снайперистите са заели позициите си.

— Снайперистите няма ли да ни подведат? Трябва непременно да го премахнат, преди да стигне до колата си. Там насреща, в бензиностанцията, доста често зареждат коли. Може да възникнат усложнения. А и край колата ще му е по-лесно да се прикрие.

— Моят снайперист, дето е на покрива на пететажната сграда, улучва с един изстрел в основата на черепа.

— Да не се казва Тягунов случайно? — усмихна се невесело Турецки¹⁴.

— Не, фамилията му е Далаватов. Той е чеченец, представи си. Макар че вече петнадесет години живее в Питер.

— Това вдъхва надежда — пак се подсмихна Турецки. Всъщност той ужасно нервничеше. Алгерис не му отговори нищо смислено. Наташа се държеше мъжки. Но как ще свърши всичко това? „Помогни ни, Господи!“ — навярно за пръв път през живота си се помоли Александър Борисович.

— Е, след десет минути трябва да започнем. Чакай, Саша — тупна го Виктор по рамото.

— Да чакаш и да догонваш — от това по-лошо няма — промърмори Турецки поговорката на Грязнов.

След пет минути чу по радиостанцията гласа на Гоголев:

— Петминутна готовност.

И след още пет минути:

— Започваме! Техниците — напред към сградата!

— Ето го и него! — възкликна Алгерис, като погледна пейджъра си. — Твоят Ромео!

Той взе мобилния си телефон и набра номера.

— Смакаукас? — веднага се чу гласът на Турецки. — Кантурия ще бъде пусната от следствения арест в тринадесет нула, нула.

— Късно е — отговори Алгерис.

— По-рано няма да стане — твърдо реагира Турецки.

— Е, значи Наталия Николаевна ще падне със смъртта на храбрите точно в дванадесет — намигна Алгерис на Наташа.

— Никъде няма да пада! Ще почакаш. Не може да стане по-рано. Но точно в тринадесет Нина Вахтанговна ще посрещне Тамара пред

„Матроска тишина“. Ако издъниш нещата, срещата няма да се състои. Това е всичко, което мога да ти обещаая. Дай телефона на Наташа.

Наташа все така не успяваше да чуе какво се говори в слушалката. Алгерис я закриваше с ръка. От репликите на похитителя си тя разбра, че Турецки моли за отсрочка. Те не могат да я открият! Наташа замижа, като си представи себе си на мястото на Турецки. Разбира се! Той се страхува за нея, всяка минута се бои за нея. И това му пречи. Да мисли. Да действа хладнокръвно.

Алгерис протегна телефона, без да се приближава до нея.

— Е, кажи му нещо. Пей, пиленце, пей.

— Недейте ни жали, ние също не бихме простили... — високо произнесе Наташа.

Алгерис прекъсна връзката и учудено я изгледа.

— Направо да рецитираш стихове на сцената, а не да лежиш в мазето — подсмихна се той.

Наташа премълча. Успокои дишането си и погледна часовника. Единадесет и тридесет.

И двамата млъкнаха. Вече не им се искаше да говорят. Наташа беше чула толкова много от този страшен човек, че повече не можеше да го слуша.

Кап... Кап... Кап... Равномерно падащите капки пак накъсаха тишината в мазето.

Гърбът ѝ изтръпна. Изтръпна и другата ѝ ръка, прикована към тръбата. Тя се размърда на твърдото си ложе и разтри със свободната ръка кръста си.

— Омръзна ли ти да седиш? — пак се подсмихна Алгерис. — Малко остана. — Погледна часовника си. — А може да ти се ходи до тоалетната? — още повече се ухили той.

„Това е идея — помисли Наташа. — Може да ми свали белезницата?“

Тя кимна. Но в този момент през равномерното капане нахлуха външни звуци. Зад вратата на мазето (но по-високо, явно пред входната врата на сградата) се чу гръмогласен мъжки разговор. Алгерис веднага настръхна като звяр. Той мигом се хвърли към жената, дръпна шалчето от врата ѝ, като го стегна върху гърлото ѝ. Наташа неволно отвори уста, за да си поеме дъх. В същата секунда устата ѝ беше пристегната с коприненото шалче, което Алгерис върза на тила ѝ. После той за миг

отключи ръката ѝ от тръбата и като сграбчи и другата ѝ ръка, ги окова с белезниците.

— Седи и не мърдай! — много тихо произнесе Смакаукас, като я гледаше право в очите.

Той на пръсти се приближи до вратата и се долепи до нея.

— Абе тук трябва да се подменя целият радиатор. Чуваш ли, Григорий?! — долетя иззад вратата. Но не пред нея. Пак така, някъде отгоре. — Къде завлече куфарчето с инструмента? Ще трябва да се обадим на Колка да донесе нов радиатор — продължаваше да крещи мъжът.

Другият му отговори нещо. Но не можеше да се разберат думите. После се чуха удари по тръбите, които силно проехтяха в мазето. Запиука телефонът. Алгерис го вдигна и чу гласа на Илич.

— Какво става в сградата? — засъска Алгерис.

— Дойдоха да проверяват парното. Преди да включат отоплението — много тихо зашепна Илич в слушалката.

— Да не е капан?

— Не, не — уверено отговори Илич. — Дойде главният инженер на болницата. Познавам го. И двама техници с него. Но той каза, че те ще слязат да огледат тръбите в мазето.

— Забрани им! — кресна Смакаукас.

— Ти луд ли си? Как мога да им забраня? Аз съм само наемател тук.

— Е... Задръж ги на всяка цена горе под какъвто и да е предлог. Кажи им, че клозетът тече или нещо такова. Задръж ги за петнадесет минути. Разбра ли? — страшно произнесе той.

— Разбрах. Единият от техниците нещо се пипка с единия радиатор до входа. И още един идва. Мъкне друг радиатор. Виждам го през прозореца.

— Прави каквото щещ, но ми осигури петнадесет минути! Иначе вторият куршум ще е за теб!

„А първият?“ — помисли Наташа и лепкавият ужас пак се разля по тялото ѝ.

Алгерис злобно я изгледа. Взе беретата, замислено я претегли на дланта си, дръпна предпазителя. Наташа замижа. Но не последва изстрел. Мъжът сложи пак беретата на предпазител, остави пистолета

на дъската-масичка и започна да щрака с бутоните на мобилния телефон.

— Нино — тихо каза той, — как е при теб?

— Каня се да тръгвам за Тамрико! — радостно се отзова Нина Вахтанговна. — Обади се заместник главният прокурор Меркулов. Каза, че ще я пуснат точно в един часа. Предложи да я докарат тук. Аз отказах. Ти си страхотен!

— Нека да я пуснат по-рано! — заповяда Алгерис.

— По-рано не може да стане. Всичко е съгласувано за тринадесет часа — взе да се впряга Нино. — Задръж мадамата още един час! Настоявам! Моля те — умолително каза тя, — иначе всичко ще пропадне. Няма да пуснат Тамрико.

Алгерис пъкна телефона в джоба си. Погледна към пленничката си. Тя се извърна към прозорчето. По бузата ѝ се стичаше сълза.

— Значи така — най-после реши той, като се приближи към Наташа и приклепна до нея. — Сега ще излезем отгук. Ще вървим прегърнати. Ще те държа на мушка. Трябва да излезем през вратата и да влезем в колата. Тя е тук наблизо. Три минути пеша. Само да мръднеш, ще те застрелям. Вече ме познаваш...

Наташа изхълца, после стисна устни.

— Не, така няма да стане — замислено каза Алгерис. Той бързо се приближи до масичката, счупи една ампула, разкъса опаковката на спринцовката и я напълни с жълтеникавата течност.

— Дай си ръката! — заповяда той на Наташа и я хвана за китката.

Тя ужасено се задърпа, като клатеше глава.

— Глупачка! Не се каня да те убивам, трябва да изляза с теб.

Говореше всичко това повече на себе си, защото Наташа, притисната към стената от якото му тяло, не можеше да се съпротивлява. Той напипа вената и стисна ръката ѝ над мястото. С другата ръка сръчно забодде иглата и отпусна хватката си. Течността потече във вената.

— Излизат — чу се по радиотелефона гласът на Руслан.

— Добре, Руслан. Дръж го на прицел. Главното е да не му дадем да стигне до колата.

Излязлата от далечната страна на сградата двойка представляваше доста странна гледка. Прилично изглеждаща жена в

светъл шлифер бавно вървеше към портала на болницата, като постоянно се препъваше и се поклащаше. Странна усмивка озаряваше лицето ѝ. Крачещият до нея мъж плътно я беше прегърнал. Едната му ръка бе пъхната под шлифера на жената. Можеше да си помисли човек, че той иска по-явно да усети тялото на любимата си. С другата си ръка мъжът здраво държеше жената над лакътя. Той току ѝ шепнеше нещо на ухото. Явно някакви нежни слова. Дамата продължаваше да се усмихва. Изобщо можеше да си помисли човек, че двойката се е позабавлявала в мазето, от което излязоха. Което и предположи наблюдаващата ги от втория етаж работничка в лабораторията.

— Съвсем нямат срама! — от сърце подхвърли тя в гръб на двойката. Сякаш можеха да я чуят през затворения прозорец. — Посред бял ден, направо в мазето! А и жената на това отгоре е пияна! А като я гледаш в гръб — съвсем прилична. Хубав шлифер. Пък се клати като пиян каруцар! Пфу!

Поклащането на Наташа много пречеше на Руслан. Алгерис, който вървеше някак зад нея, тъй като с една ръка придържаше спътничката си, а с другата опираше пистолета в гърба ѝ, се виждаше в оптичeskия прицел само половин глава наляво от кестенявата коса на Наташа. Жената постоянно се клатеше и главата на мъжа също се местеше в кръстчето на прицела. Руслан всячески се опитваше да намести светлорусия тил с нужната точка на прицела.

Двойката се приближи до портала на болницата. Алгерис го погледна и застина. Винаги отворената метална вратичка за хората сега беше заключена.

— Отворете! — викна той, като спря точно пред решетестата вратичка.

— Главният лекар нареди да я затворим. Че то постоянно влизат хора от бензиностанцията. Вече няколко кражби станаха — свадливо говореше някой от стаичката на охраната.

— Слушай, приятел, с добро те моля. Виж, на жената ѝ е лошо? А колата ми е ей там, на две крачки. Какво сега, през целия двор ли да я водя обратно?

Наташа продължаваше да се поклаща.

— Ами ти я вкарай тук. Може да ѝ трябва лекар?

Алгерис се обърна. Наоколо нямаше никой. Тази част от двора на болницата беше най-отдалечена и пуста.

— Добре — съгласи се изведнъж той. — Излез да ми помогнеш. Щото тя вече пада, не мога да я удържа.

От стаичката на охраната се подаде един мъж. Алгерис бързо блъсна Наташа напред, към вратичката, и насочи пистолета срещу Гоголев. И изведнъж се разтресе, ръката му леко се отпусна. Чу се изстрел и Гоголев падна на колене, като се хвана за ръкава, който бързо взе да се обагрят с кръв. Но погледът на Виктор Петрович беше устремен към Смакаукас, който се залюля на яките си крака и рухна напред, като притисна под себе си свличащата се по решетката Наташа.

След минута от всички страни към тях тичаха хора. Спецназовци в камуфлажни униформи, проседели четири часа в засада край сградата. Бившите „техници“ по парното. От помещението срещу входа на бензиностанцията изскочи неизвестно как оказалият се там Турецки. Гоголев и Наташа вече се намираха в стаичката на охраната. Един от спецназовците стягаше ранената ръка на Виктор с гумено маркуче. Наташа седеше на диванчето. Шлиферът ѝ беше окървавен. Тя се усмихваше, докато гледаше хората наоколо с разширени зеници, които правеха очите ѝ почти черни.

— Как сте? — викна Турецки, като нахълта в стаичката.

— Аз съм нормално — отвърна Виктор. — Куршумът е излязъл, без да засегне нищо. Обаче той гад е вкарал нещо на Наталия.

— Наташа, Наташа, как си? Прости ми, а? — хвърли се към нея Александър. — Всичко беше заради мен.

Наташа се намръщи. Погледна Турецки. Присви устни, сякаш се сърдеше. Дори се извърна към прозореца. Александър объркано млъкна.

— Лабораторията — най-последно си спомни тя. — Лабораторията, която търсиш. Тя е в същата сграда.

Сергей Николаевич Висницки седеше в кабинета си. Нищо не му се правеше. Нищо не му се искаше. Дори дългоногата секретарка, която вече на няколко пъти надникна през вратата.

— Махай се! — кресна ѝ той, когато остро то ѝ носле пак се появи.

Нослето изхълца и изчезна.

„Всичко отива на майната си, само тая въртиопашка ми трябва! — ядосано си мислеше той. — Че и посред бял ден!“ Часовникът тъкмо беше изпиукал дванадесет. Сергей замислено се загледа през прозореца.

Тамрико беше загазила здраво. Слава богу, че мълчи! Но Нино направо откачи заради нея. Вземи само тая идея да отвлекат следователя за заложник! Единствено в нечий възпален мозък може да се роди подобно безумие! Но само да се беше опитал да каже нещо против в онзи момент! Тя направо щеше да го изяде в буквалния смисъл на думата. Че и тъпкачът ѝ, оня Алгерис, щеше да помага. Утешаваше го само това, че Алгерис ще си счупи врата с тая работа. Сергей не се съмняваше в това. Да отвлечеш за заложник следовател от Главна прокуратура, че и сам! Това да не ти е да ликвидираш мадами със свръхдоза! И дори не е като да разстреляш някого във входа му. Между другото ченгетата са намерили пистолетчето. Вече го търсят нашия човек. Така че Алгерис няма да се върне от Питер, Сергей Николаевич имаше съвсем ясно предчувствие за това. А той се доверяваше на интуицията си. Обаче същата тая интуиция му подсказваше, че е време да вдига гълъбите. Защо? — питаше се той сам. Около лабораторията засега е тихо. Той се обаждаше там всеки ден. Имаше си доверен човек, за когото не знаеше никой. Дори Вано. Ако се разшуми нещо, той веднага ще го предупреди. Не му се искаше да заминава без крайна необходимост. Същият тоя Илич ще разграби всичко. Сега трябваше да се замрази производството, докато не мине бурята, а после да го подхване наново... Още годинка да поработи с „белтъка“ и да се легализира. Да стане политик. Да си уреди избирането в Думата. Да влезе в партия. Прилична. Например при Зюганов. Нали вече си имат един комунистически милионер. Сергей дори се усмихна. Вече беше забравил каква паника го обхвана само преди някакви си три дни, когато задържаха Тото. Гласът на секретарката прекъсна размислите му.

— Някаква жена ви се обажда — като сдържаше сълзите си, каза тя.

— Каква жена?

— Не знам. Каза, че се обажда от болницата.

Каква болница? Кой е в болница? Боже, ами че нали Иля вече пети ден е в болницата. Те съвсем забравиха за него! Колко

неприлично! „Ще кажа, че съм бил в командировка“ — трескаво реши той.

— Свържи ме веднага!

— Сергей Николаевич? — попита женски глас. — Обаждам ви се от реанимацията, аз съм лекар...

— Да, да — живо откликна Сергей Николаевич. — Виждате ли, бях в командировка... — започна той.

— Трябва да ви съобщя тежка вест. Вашият брат умря.

— Тоест как? — обърка се Сергей. — Той беше в средно тежко положение.

— От самото начало той беше в тежко състояние. Тази нощ разви остър инфаркт. Масивен инфаркт на задната стена на миокарда. Нищо не можехме да направим. Смъртта настъпи преди един час.

— Защо не се обадохте? Аз щях да изпратя специалисти! Имам най-скъпите лекарства!

Сергей Николаевич вече беше забравил, че е бил в „командировка“.

— Поне знаехте ли къде е брат ви? — уморено въздъхна жената.

„Ами да, той лежеше в тая...“ — спомни си Висницки младши престижната клиника, където бяха хоспитализирали брат му.

— Извинете, не исках да ви обидя — вече по-меко каза той. — Просто съм потресен. Това е така неочаквано. Нима наистина не можеше да се направи нищо?

Лекарката въздъхна и позабави отговора си:

— Виждате ли, той не искаше да живее. Това винаги се усеща. Дори най-тежко болните могат да се измъкнат, ако се борят за живота си. А Иля Николаевич още от началото не се бореше. — Тя помълча. — Той ви остави бележка. Още докато беше в съзнание. Трябва да дойдете в болницата за смъртния акт. Наминете в реанимацията. Казвам се Зоя Сергеевна. Ще ви дам писмото на брат ви.

— Добре. Благодаря.

Сергей Николаевич остави слушалката. Лошо стана. Сега всички ще говорят, че той нито веднъж не е навестил брат си. А нали брат му е важен държавен служител! Разбира се, в реанимацията изобщо нямаше да го допуснат, но нали нито той, нито Нино дори не се обадиха по телефона тези от в болницата. И за всичко е виновна Нино! Направо побърка всички — моето момиче, та моето момиче... Ето, Иван не

издържа и си излезе от къщи. Между другото време му е да се връща. Вече минаха три дни. Колко може да стои на тая вила в началото на октомври? Още повече че сега пък трябва да се занимават с погребение. Колко не навреме! Иля вечно вършеше нещата не навреме!

Сергей Николаевич стана от стола и хвана куфарчето си, но телефонът пак иззвъня. Само че мобилният му. Достъпен само за избрани лица. Той го вдигна до ухото си.

Това, което чу, го хвърли в пълен ужас.

— Какво? Какво? — изкрещя той, след като чу краткото съобщение. Лицето му пребледня.

Виснички се замята из кабинета, безсмислено вземаше някакви документи, пъхаше ги в куфарчето си. Сграбчи най-послед шлифера си и изхвърча от кабинета, като едва не събори секретарката.

Нина Вахтанговна седя в своя линкълн край вратата на „Матроска тишина“ два часа. Тя пристигна по-рано от уговореното време с огромен букет бели рози. Седеше в колата, стиснала тънките си пръсти, без да откъсва поглед от вратата, от която трябваше да излезе дъщеря ѝ.

„Говори радиостанция «Маяк». Московско време тринадесет часът“ — събщи женски глас от радиокасетофона. Нина се напрегна като опъната струна. Но Тамара не се показваше. Още петнадесет невъзможно дълги минути тя не сваляше очи от вратата. После започна да звъни по телефона. Но всички длъжностни лица — всичките тия Грязнови, Меркулови — сякаш бяха потънали вдън земя.

Прелюбезните сутринта секретарки, които гукаха със сладък глас: „Сега с вас ще говори заместник главният прокурор на Русия Константин Дмитриевич Меркулов...“, или: „Сега ще ви свържа с Вячеслав Иванович Грязнов“ — всички те сега ѝ отговаряха с обидно равнодушен тон: „Няма го в службата... Излезе... Не се знае кога ще се върне...“

Всички сякаш вдън земя се продъниха. Дори проклетото адвокатче явно беше изключило мобилния си телефон.

Нина Вахтанговна излезе от колата и тръгна към портала на следствения арест. Дежурният сержант я осведоми, че мярката за неотклонение на арестуваната Тамара Кантурия не е променена. Край.

Нино се върна в колата и запали дълга цигара.

— Вкъщи — подхвърли тя на шофьора.

Линкълнът потегли. Белите рози, нежно положени на задната седалка, печално се люшнаха.

Сергей се мятеше из апартамента. В хола зееше с тъмнокафявата си паст голям куфар.

— Появи се най-после! — подметна той на жена си, като я видя да влиза.

— Какво става? — сухо попита Нина Вахтанговна и влезе в кухнята.

— Какво става? — Мъжът ѝ се хвърли след нея: — Твоят любовник, твоят кретен е отвлякъл жена!

— Знам — сдържано отговори Нино, но очите ѝ потъмняха още повече. — Интересно откъде знаеш ти, гамахлебуло?

Нино застана до прозореца.

— Не смей да ругаеш? — кресна Сергей. Той се приближи плътно до жена си. — Знам не само това. Знам, че твоят кретен е завлякъл жената в мазето на нашата лаборатория! Чуваш ли? Всички са ги спипали! Целият бизнес е съсипан!

— А Алгерис? — в миговете на вълнение грузинският акцент на Нино се усилваше забележимо.

— Пречукали са го!

Нино отблъсна мъжа си, седна до кухненската маса и запали цигара. Дългите ѝ пръсти потрепваха.

— Какво, намери си майстора, а? — кривеше се Сергей. — Пречукали са го — с удоволствие повтори той, без да сваля очи от вкаменилото се лице на жена си. — Но това не е всичко. Знаеш ли, че Вано е превел всички пари от сметката ни зад граница, в онова проклето Науру? Току-що идвам от банката. Ние сме просяци. Нямаме и копейка. А синът ни е избягал зад граница. Чуваш ли ма, чучхиани?

Нино пребеля. Очите ѝ се присвиха.

— Какво каза? — бавно проговори тя.

— Каквото чу! — изквича Сергей.

— Как ме нарече?

Нино се надигна и отблъсна застаналия пред нея мъж. Приблужи се до мивката, наля си вода в една чаша. Наля си я направо от чешмата, което никога не се бе случвало. И започна да пие на малки глътки.

— Нарекох те както си заслужаваш — мръсница. Мръсна твар! — крещеше в гърба ѝ Сергей. — Всичко е заради теб! — Той дори забодя пръст в гърба ѝ.

— Е, да. Нашите победи са твои победи. А нашите поражения са мои поражения — сякаш на самата себе си каза тя, без да се обръща към него.

— Да! Да! Твои! — Висницки сякаш изпадна в истерия и вече нищо не можеше да го спре. — Ти започна тая глупост със спасяването на Тамрико! Не ти пука за никого, освен за нея! Докара до предателство собствения си син. Провали целия бизнес. И заради кого? Заради това момиченце, незаконороденото ти дете, копелето ти, което си лепна още на седемнадесет години с любовника си. Че за това знаеха и кучетата в Кутаиси! Обаче се страхуваха от татенцето ти и си траеха. Така че какво си ти? Чучхиани! Чучхиани чатдахи! Мръсна твар!

Сергей беше сигурен, че сега тя ще се хвърли върху него и ще забие нокти в лицето му. Дори вдигна отбранително ръце. Но жена му все така стоеше с гръб към него. Виж ти! Оказва се, че и тая горда грузинка можеш да я сложиш на мястото ѝ!

Обезсиленият от избухването си Висницки рухна на стола.

— И аз цял живот търпях това... — вече по-тихо проговори той, като гледаше в масата. — Но вече край! Ще се подчиняваш на всяка моя дума. Направо е щастие, че официалният ръководител на лабораторията е Ветров. Забележи, идеята беше моя. Сега това ни спасява живота. Ти какво, Нина?

Сергей успя все пак да види как дългото острие на наточения като бръснач кухненски нож се вряза в корема му. После нетърпимата болка го парализира. Той само гледаше безмълвно в очите на жена си, която също така мълчаливо и без да сваля очи от него, все забиваше и забиваше ножа в тялото му.

Чак след няколко минути Нино отстъпи крачка назад и загледа как се свлича на пода омекналото тяло на Сергей.

Тя отиде до мивката. Изми ножа, после ръцете си. Избърса вече чистото блестящо острие и прибра ножа на мястото му. Повече изобщо

не погледна онова място в кухнята, където се бе разляла локвата кръв. После Нина Вахтанговна влезе в стаята си и отвори прозореца.

Далеч долу дребните хорица бързаха по своите си работи.

„Да стъпиш на перваза, да вдъхнеш с пълна гръд и да се хвърлиш: Като птица... Интересно, за какво е мислела Надя, преди да пристъпи в бездната — запита се Нино, като за пръв път през тия години си спомни жената на Иля. — Не знам какво е чувствала тя, но аз бих почувствала освобождение. И усещане за полет.“

Нина дори се надигна на ръце, като се опитваше да се качи на перваза.

„Не — спря се тя и затвори крилата на прозореца. — Би било прекалено голямо щастие да си разреши този полет. Аз не можах да спася дъщеря си. Значи трябва да споделя съдбата ѝ. Моето момиче, моята Тамрико...“

Нино още дълго стоя до прозореца, притиснала чело към стъклото. После отиде до телефона и набра един номер.

— Обажда се Свимонашвили — каза тя в слушалката.

— Вячеслав Иванович го... — започна секретарката.

— Свържете ме с Грязнов.

Явно тонът на Нино беше толкова необичаен, че жената на другия край на линията отговори:

— Добре. Почакайте минутка. Ще се опитам.

От дванадесет часа по обяд инфекциозната болница жужеше като разбунен кошер. Във всяко отделение завеждащите с мъка разгонваха от прозорците болните, медицинските сестри, дори лекарите. Хората, изопнали вратове и избутвайки се един друг, гледаха как от триетажната сграда изведоха тъмнокос младеж, който отнесено се усмихваше на здраво хваналите го омоновци.

— Това е шефът на тяхното престъпно АД — авторитетно заяви някой от болните.

— Какво говорите, той се усмихва. Значи е външен човек — кокетно му отвърна една болна, чиято коса беше цялата на ролки.

— Стресов ступор — авторитетно заяви някаква сестра.

— Абе той си е пиан! — различи познатите симптоми друг болен.

— Не, напушен е! — уверено заяви още един, седемнадесетгодишен.

— Ама пък колко милиция е надошла! — плесна с ръце някаква санитарка.

— А ей оня високият младеж пак хукна към сградата...

— Ти пък „младеж“! Това е директорът на ФСС!

— Айде стига бе — чак пък директорът на ФСС! Сигурно е някой оперативник.

— Обаче лекарката, оная — заложничката, сега е в реанимацията. И едно ранено ченге са вкарали там.

— Абе ченгето са го убили!

— Какви ги дрънкаш? Нали видях как го вкарваха в линейката. И докторката. Виж, оня мъж, дето я отвлякъл, точно него са убили.

— Другият не е никакъв оперативник. Дошъл е чак от Москва. Мирзоян разправяше. Той е главният прокурор!

— Абе ти направо се оля! Телевизия не гледаш ли? Главният прокурор е един дебел и говори басово.

— Ти какво, да не си говорил с него?

— Вижте, момичета, пак хукна към реанимацията. Симпатичен мъж!

Турецки наистина до вечерта безброй пъти пресече болничния двор. Наблюдаваше работата на дежурната оперативно-следствена бригада, извикана на местопроизшествието. Вече бяха откарали трупа на Смакаукас, наистина убит с един изстрел в основата на черепа. В лабораторията кипеше усилена работа. Преброяваха кутийките с отровата в ампулите.

Разпитваха изплашените жени — служителки в лабораторията.

После той хукваше към реанимацията, където вече познатият му от болничното кафене дебелак, освен това гениален лекар, нареждаше да дадат на Турецки бяла престилка и го придружаваше в отделението.

Наташа и Гоголев се намираха в съседни боксове. На Гоголев му преливаха кръв. Край възглавницата на Наташа имаше стойка със система.

— Е, как си? — питаше Турецки Наташа. Той дори не забеляза как преминаха на „ти“.

— Нормално — слабо се усмихваше Наташа. — А ти?

— Аз съм нормално — бодро отговаряше той. — Ами ти?

Тфу, дявол да го вземе, също като във вица за папагала и водопроводчика!

— Е, как са те? — питаше тогава Турецки гениалния лекар.

— Пациентът е по-скоро жив, отколкото мъртъв. Отнася се и за двамата — невъзмутимо отговаряше лекарят.

Александър пак тичаше в триетажната сграда. Разглеждаше супермодерното оборудване на лабораторията. И високия бледен млад мъж, нейния ръководител.

Ветров беше абсолютно неконтактен. Не отговаряше на нито един въпрос, все търсеше с поглед един плешив мъж с присвити очи. Технолога Владимир Иванович, както го наричаха служителите. Бяха арестували плешивия преди час, когато се опитвал да излезе от града. Съобщиха за това на Турецки по радиостанцията.

Към шест вечерта приключиха с първите необходими мероприятия. Запечатана вратите на лабораторията. Микробусите със задържаните заминаха.

Саша пак се озова в реанимацията.

— Е, какво? — пак попита той завеждащия отделениято.

Мъжът седеше в кабинета си и въртеше шайбата на телефона.

— Край — невъзмутимо отговори той. — Оказахме първа помощ на Гоголев. Раната за щастие е проходна, наранени са само меките тъкани. Обработихме му раната, преляхме му кръв. И стига. Нека си го наблюдават във ведомствената болница. А ние сме все пак инфекциозна, сами разбирате. Ще вземе на всичкото отгоре да лепне някоя зараза. Шегувам се. Вече пратиха кола за него.

— А Наташа?

— Наталия Николаевна също е наред. Е, шокът ѝ все още не е минал. По-точно — потресението. А иначе какво — промихмем я основно. Тя помоли да ѝ повикаме такси.

— Няма нужда. Аз ще я закарам.

— Стига да иска — сви рамене дебелакът.

Две денонощия по-късно Турецки седеше в кабинета на Меркулов. Там беше и славният началник на МУР Грязнов. Навън отдавна се бе стъмнило.

— Браво, момчета, браво! — хвалеше ги Костя. — Отдавна не бях изпитвал такова удовлетворение. И лабораторията намерихте, и основната пласьорка. И убиеца на Фрязин си получи заслуженото. Не е

редно, разбира се, да се радваме на смъртта. Обаче не виждам и повод да се огорчаваме. Той нали беше убил и момичето от обменния пункт? Нали така разказа Денисова? — обърна се Костя към Александър.

— Да — кимна той.

— Три убийства: на Фрязин, на Гнездин и на Горностаева. Плюс отвличане. И това е само на повърхността. Може да смятаме, че си получи заслуженото. Най-тежката присъда — разстрел.

Меркулов погледна Турецки.

— Ти защо седиш като замразен? Не виждам радостен блясък в очите.

— Костя, в това дело имаше много случайности. Просто извадихме късмет. Ако Смакаукас я беше скрил на друго място, можехме още една година да издирваме тая лаборатория. А и самата Наташа нямаше да намерим — въздъхна Саша.

— Виж какво, приятелю... Късметът не се пада на всекиго. Той си знае кого трябва да ощастливи, кой е заслужил. Така че не се самобичувай.

— Обаче си е така, Костя — намеси се Грязнов. — Наистина много неща не зависеха от нас. Ето Висницки например нямаше да можем да го привлечем под отговорност. Подписа му го няма на нито един документ. И на Свимонашвили също. Ако тя не го беше заклала като овен и не бе дошла със самопризнание при мен...

— Ама какво ви става наистина?

Меркулов направи пауза.

— Какво ви става наистина? — повтори той. — Случайностите са следствие на закономерностите. Те всички стигнаха до логичния си край. Аз не съм вярващ човек, но все пак вярвам в такова понятие като възмездие. Всеки си получава заслуженото.

— Дори Иля Висницки? — попита Грязнов.

— Дори той. Не бива да живееш цял живот като в мидена черупка, без да забелязваш нищо около себе си. Или без да желаеш да забелязваш заради собственото си спокойствие.

— Може и да си прав — замислено каза Грязнов. — Знаете ли какво е написал в предсмъртната си бележка? Нали оставил записка за брат си. А той така и не отишъл нито веднъж да го види. И всички други от тоя клан сякаш забравили за него. Лекарката ми предаде бележката, когато ходих в болницата. Той е написал: „Знам, че вие сте

убили Надя. Сега знам всичко за вас. Проклети да сте.“ Надя е жена му. Преди три година паднала от прозореца. Минало е за нещастен случай.

Мъжете помълчаха.

— А славното момче Ваня Виснички вече се пече някъде на Лазурния бряг, заобиколен от тъмнокожи наложници — промълви Турецки.

— На Лазурния ли? Заобиколен от тъмнокожи наложници? Нещо не ми се вярва — усъмни се Грязнов.

— Животът е дълго нещо — каза Меркулов и закрачи с дългите си като на щъркел крака из кабинета. — Наложниците и Лазурният бряг още не са гаранция за спокойствие или щастие... Нали Свимонашвили се яви при Грязнов. Сама се яви. А можеше и да се скрие. Така че... Животът сам ще подреди нещата.

Костя спря и изгледа седналите край бюрото му мъже.

— Вижте какво, и двамата категорично не ми харесвате. Предписвам ви тая вечер да се напиете. За да имам утре възможността да разговарям с нормални хора, възприемащи адекватно действителността. Ясно ли е?

— Ясно — в един глас отговориха приятелите и станаха.

Турецки и Грязнов пътуваха по вечерните улици. Без думи беше решено, че отиват в жилището на Вячеслав. За да изпълнят най-старателно указанието на заместник главния прокурор на Русия.

— Знаеш ли — боботеше Слава, — хем си знам, че пред мен стоят престъпнички... Че трябва да ги ненавиждам... Но когато се хвърлиха една към друга, прегърнаха се и замряха... И това, забележи, в следствения арест — на очна ставка.

— Ти ли им организира срещата? — попита Турецки, загледан през прозореца.

— Ами аз — неохотно отговори Слава. — Трябваше да се проведе очна ставка. И, представи си, прегърнаха се и замряха. И се смеят! Само че очите им и на двете насълзени...

Саша разсеяно слушаше приятеля си и си мислеше за своето.

За кой ли път си припомняше как пристигнаха в жилището на Наташа. Как той замъкна вътре два пакета, напълнени с какво ли не, което бяха успели да закупят по пътя. Докато Наташа се къпеше в банята, той нареди масата, като се приближаваше през минута до

затворената врата и питаше: „Къде са ти чиниите?“ Или: „Къде си държиш ножовете?“ — надявайки се подсъзнателно тя да отвори. Но вратата не се отваряше. Как после двамата седяха цяла нощ в уютната ѝ кухня и не можеха да се наговорят. Той все искаше да ѝ налее шампанско, а тя все отказваше, като говореше, че ѝ се полагат само фронтовашките сто грама. За бой на предната линия. И той ѝ наливаше коняк.

— Твоят гениален лекар казваше, че трябва да пиеш горещ чай. И то повечко — тревожеше се при това Александър.

— Ти не си го разбрал. Под чай той е подразбирал именно коняк — обясняваше предписанието на колегата си Наташа.

Той все се опитваше да я нахрани с разни вкуснотии. А тя все отказваше, като го уверяваше, че за времето на своето заточение е наддала два килограма от заседналия начин на живот. Той ѝ се любуваше всяка секунда. И примираше пред нея като ученик.

Двамата съпоставяха своите действия, усещанията си през цялото време, докато тя беше в плен на бандита.

— А ти кога разбра за бясното псе? — питаше Наташа.

— Защо произнесе стиховете на Гудзенко? Да не те е измъчвал? — питаше Александър.

После тя му показва семейните си снимки. Тези, на които беше като съвсем малко момиченце.

Кой знае защо непременно му се искаше да я види като малко момиченце. Те седяха един до друг на дивана и разглеждаха снимките.

А после... После беше тяхната единствена нощ. По-точно утро, защото през прозореца вече се разсъмваше...

После той си спомни как тя го изпрати на гарата. Как бродеха по перона, преплели пръсти. „Пътниците да заемат местата си“ — гъгнеше настиналата шафнерка.

— Как ще живея без теб? — питаше Александър, хванал в дланите си лицето ѝ.

„Пътниците“... — продължаваше да гъгне шафнерката.

— Ние просто се разболяхме. Това е остра инфекция и протича тежко. Но после човек оздравява — измъкваше се с шегата Наташа, като криеше очите си.

— Остави ги твоите диагнози! — сърдеше се Саша. — Аз ще ти се обаждам. Ще идвам при теб.

— Не — поклати глава Наташа, като хвана пръстите му между дланите си. — Саша! Това, което възниква между нас, е твърде опасно! То също е опасно за живота... За спокойния живот на твоето семейство. За моя свободен и спокоен живот.

— Но как така? Как ще живеем един без друг? — пак притискаше лицето ѝ в длани Александър.

— Ало, пътникът, тръгвате ли, или оставате? — изгъгна шафнерката към Турецки.

Влакът потегли. Саша скочи в движение на стъпалото на вагона, като гледаше как се отдалечава и изчезва в тъмнината на перона нейният светъл шлифер.

— Тъгуваш ли? — чу Турецки гласа на Грязнов.

— Тъгувам — отвърна Турецки, без изобщо да се учудва на проникателността на приятеля си.

— Всичко е заради петербургските жени! Направо погубват нашего брата, московчанина.

— Някъде вече съм чувал тая фраза — разсмя се Александър.

— Гоголев ти праща привет. Днес се обажда.

Колата спря. Вячеслав слезе от нея.

— Дайте ми бутилчица „Смирновска“ — каза той на двете младички продавачки. — В колата ми седи един болен приятел. Така че, моля ви, по-бързичко.

— Ама наистина ли, съвсем болен? — измърмориха продавачките.

— Да. В много тежко състояние... Знаете ли, момичета? Я по-добре дайте две — поправи се Грязнов, като помисли, че лечението трябва да бъде действено, клинично. В смисъл, клин — клина...

[1] Спортен клуб на армията. — Б.пр. ↑

[2] Намек за гирите на гражданина Корейко от „Златният телец“.
— Б.пр. ↑

[3] Общи респираторни заболявания. — Б.пр. ↑

[4] Конструкторски бюра. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Фридрих Незнански

Заглавие: Опасно за живота

Преводач: Марин Гинев

Година на превод: 2002

Език, от който е преведено: руски

Издание: първо

Издател: „Атика“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2002

Тип: роман

Националност: руска

Печатница: „Атика“

Художник: „Атика“

ISBN: 954-729-140-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3846>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.